C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_1-Dhampir.PDB

PDB Name: Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.3.2007
Modification Date: 18.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Drápy minuly svůj cíl a mužova ruka ji místo toho uhodila do hrudi. Čepel meče ho zasáhla do klíční kosti. Nehty sjely dolů po její kožené zbroji. Ostrá ocel projela cáry šatstva a zakousla se do bílé kůže. Magiera byla odmrštěna dozadu a cítila, jak jí zmizela půda pod nohama. Hlavou a zády narazila do kmene stromu. Svezla se do strany a tvrdě přistála na zemi. Pocítila závrať. Srdce jí stačilo jednou zabušit v hrudi, zatímco očekávala útok svého protivníka. Ten však nepřišel. Magiera vzhlédla a snažila se přinutit zrak, aby se pročistil.

Prolog
Nebýt bledých obláčků kouře, stoupajících z hliněných komínů chalup a mizících ve tmě, vesnice by se zdála opuštěná. Všechny dveře byly zabedněné a všechny okenice zavřené na závoru. Jen nejslabší záblesky světla svící nebo lamp pronikaly prasklinami ve dřevě. Blátěná stezka vedoucí středem vesnice byla prázdná, a proto nikdo nespatřil stín, plížící se nocí k chalupě na kraji lesa.
Stín se zastavil a v blízkosti chaty zaváhal. Jak odložil své maskování, postava se pomalu proměnila, roztáhla. Jakoby z ničeho se objevily obuté nohy a natažené ruce, vysoké, štíhlé tělo a hlava s očima zářícíma jako dva uhlíky. Stvoření se rychle vyšplhalo na strom a skočilo na svůj cíl.
Jakmile stín dopadl na doškovou střechu, sklouzl na břicho a hlavou napřed začal slézat dolů po stěně. Zastavil se a balancuje na vrcholku zavřeného okna natáhl jeden prst a nehet, podobný drápu, vsunul mezi okenice. Strkal a potahoval jím tak dlouho, dokud zástrčka na okenicích s ostrým prasknutím nepovolila. Postava se zastavila a čekala, naslouchajíc zvukům uvnitř pokoje. Když se ani po chvíli nic neozvalo, zatáhla za okenice a otevřela je.
Na posteli uvnitř ležela stará žena menší postavy. Dlouhé stříbrné vlasy, zapletené do copu, ležely na

zažloutlém plátěném polštáři vedle hlavy. Byla přikrytá zašlou přikrývkou, sešitou z karmínových a modrých čtverců.
Tvor protáhl oknem hlavu. Jeho šepot zněl jako ozvěna, rozléhající se širými pláněmi. „Mohu vstoupit?“
Stará žena se ve spánku pohnula.
Když se hlas ozval znovu, měl v sobě stopu touhy. „Prosím, matko, mohu vstoupit?“
Žena zasténala, převrátila se a otočila tvář k oknu. Nakrčené obočí jí hyzdila malá, bílá jizva, napůl zakrytá zvrásněnou starou kůží. Její oči zůstaly zavřené, když ze spánku zamumlala odpověď: „Ano… ano, pojď dovnitř.“
Návštěvník prostrčil jednu ruku vzhůru otvorem a zachytil se nehty stěny. Přelezl horní okraj okna a zhoupnutím protáhl dovnitř nohy. Pak bezhlesně dopadl na podlahu ložnice. Zamířil k posteli, natáhl ruku a rychle staré ženě zacpal ústa.
Probudila se a doširoka otevřela oči. Objevil se v nich vyděšený výraz. Ale jen na kratičký okamžik. Pak se prázdným pohledem zahleděla do očí nad sebou. Noční návštěvník uvolnil svůj stisk a sklonil hlavu k jejímu hrdlu. Místnost byla tichá, nic se nepohnulo a čas ztratil smysl.
Pak se ale napřímil, otočil hlavu a zahleděl se otevřeným oknem ven. Jednu stranu ženina krku hyzdila tmavá skvrna. Návštěvník se opět začal sklánět ke staré ženě, když se náhle zastavil. Naklonil hlavu na stranu a jeho pohled se vrátil k otevřenému oknu. Naslouchal.
Venku šel někdo vesnickou stezkou. Návštěvník přistoupil k oknu.
Vesnicí se procházela mladá žena. Byla oblečená do kožené zbroje pokryté kovovými cvočky, přes krátké kalhoty zemité barvy měla natažené vysoké, měkké boty. V jedné ruce držela krátký kůl, v druhé dlouhý nůž, kterým opracovávala dřevěný kůl do tupé špičky. U boku jí v obnošené kožené pochvě visel krátký meč. Pro většinu očí byla noc příliš tmavá, když ale žena procházela mezi stíny, které v měsíčním světle vrhaly chalupy a nedaleké stromy, návštěvník zahlédl její tmavé vlasy s ukrytými rudými odstíny, které byly protikladem hladké, mladé kůže, staré sotva něco přes dvě dekády. Žena se pohybovala vesnicí a opracovávala svůj krátký dřevěný oštěp, její postoj přitom neprozrazoval žádný skutečný strach nebo opatrnost.
„Lovkyně,“ tvor si pro sebe pobaveně zašeptal.
Patetický humor toho, co viděl, byl pro něj příliš silný, než aby jej držel v sobě. Tvor se tiše rozesmál, vylezl oknem a jako pavouk vyšplhal po stěně chalupy na střechu. Tmavá postava se scvrkla a zmizela do nočního lesa.

1. kapitola

A
niž by se pořádně rozhlédla kolem, vešla Magiera krátce po západu slunce do další ošuntělé vesnice. Rolníci žili všude stejně. Všechny ty omšelé, beztvaré chatrče jí už po šesti letech začaly splývat a jediný důvod, proč jim vůbec věnovala pozornost, byl, že podle jejich množství dokázala odhadnout počet obyvatel vesnice. V téhle nežilo víc než sto lidí, možná i jen něco kolem padesáti. Takhle pozdě v noci se venku nikdo ani neukázal. Když ale procházela kolem, zaslechla zaskřípání dveří nebo možná okenice. Někdo ji pozoroval. Jediný další zvuk vydával nůž, ostřící konec krátkého dřevěného kůlu, dlouhého jako její paže.
Tma ji neděsila. Nevyvolávala v ní představy děsivých hrozeb jako u těchto rolníků, krčících se za zabarikádovanými dveřmi. Zkontrolovala meč, zasunutý v pochvě, aby se ujistila, že ho v případě potřeby vytasí bez problémů, a pokračovala dál stezkou ke vzdálenému konci vesnice. Začalo mžít a její mokré černé vlasy brzy ztratily všechny nádechy rudé, které by se daly na světle rozeznat. Se svou bledou kůží musela vesničanům připadat stejně hrůzostrašná jako netvor, kterého pro ně měla zabít.
Na obecním hřbitově nedaleko za vesnicí se zastavila, aby si prohlédla čerstvé hliněné mohyly, obklopené malinkými lampičkami, které měly zlým duchům zabránit převzít nadvládu nad těly mrtvých. Nové, neoznačené hroby byly ještě bez náhrobního kamene - mrtví byli pohřbeni ve spěchu a bez jakýchkoli příprav. Když se vracela zpátky vesnicí, věnovala tentokrát chalupám větší pozornost ve snaze najít tu, která sloužila jako obecní dům.

Většina rolníků bude shromážděna v nějaké obecní budově v přesvědčení, že ve větším počtu budou v bezpečí. Rozhlédla se kolem hledajíc dům dostatečně velký, aby mohl sloužit tomuto účelu, všechny chalupy ale vypadaly stejně - jednotvárně šedé trámy, sešlé počasím, doškové střechy a komíny z jílu. Byly ponuré a tiché jako všechno ostatní v této beznadějné zemi. V několika oknech visely svazky sušených hlaviček česneku. Těch pár obláčků kouře, stoupajících k nočnímu nebi, bylo jedinou známkou života. Ve vlhkém vzduchu se vznášel jemný zápach železa a uhlí. V kovárně někde poblíž musely bez dozoru doutnat poslední žhavé uhlíky. V časech, jako byly tyto, lidé při setmění nechali všechno být.
Koutkem oka Magiera zachytila pohyb. Dvě chvějící se postavy přeběhly rozbahněnou cestu. Pod cáry jejich oblečení zahlédla špinavou kůži. Magiera bezděky zasunula nůž zpět do pochvy a přitáhla si teplý plášť blíž k tělu. Postavy utíkaly směrem ke hřbitovu, chráníce své lampy před poryvy větru a deště.
„Hej," zavolala Magiera tiše. Postavy vyskočily a otočily se směrem, odkud hlas zazněl.
Hubené, zubožené tváře se panicky zkroutily. Jedna postava ustoupila zpět, zatímco druhá vytasila dřevěné vidle, které s sebou nesla. Magiera se nepohnula. Poskytla jim možnost, aby si ji prohlédli, raději ale uchopila pevněji dřevěný kůl. Pochopení mentality těchto lidí bylo důležitou součástí její práce. Velmi pomalu přesunula pod pláštěm ruku na jílec meče. Byla připravena tasit. Kolem zpanikařených rolníků se vyplácelo být opatrným.
Skrz závoje deště muž s vidlemi nejistě hleděl na její cvočky pobitou koženou zbroj a kůl. Na vyděšené tváři se objevil náznak naděje.
„Ty jsi lovkyně?" zeptal se.
Jemně přikývla. „Máte další mrtvé?"
Oba muži pomalu vydechli úlevou a přistoupili blíž.
„Ne… nemáme, ale županův syn má namále." Druhý muž zalapal po dechu a pokynul jí rukou. „Rychle, pojď." Rolníci se obrátili a běželi zpět středem bahnité stezky.
Následovala je. Zastavili se před dveřmi, nad nimiž byl namalován znak, který se již dávno stal nečitelným. Tato hrubě vypadající budova musela být jejich obecním domem. Vesnice stála na příliš opuštěném místě, než aby měla hostinec, kde by se ubytovávali cestující. „Župan" byl titul, kterým označovali hlavu vesnice. Spolu s dalšími vesničany na ni bude čekat uvnitř.
Plna očekávání vydechla a uvažovala, jaký asi tenhle župan bude - doufala, že chladný a neústupný. Ti, kteří ji obskakovali v naději, že z jejich vesnice nevysaje poslední peníze, byli ti nejodpornější. Bylo jednodušší, když byli neústupní, dokud je nepřesvědčila, že existují pouze dvě cesty: zaplatit, co požadovala, nebo čekat na smrt. Ti tiší, kteří kývli na všechno, byli ti nejnebezpečnější - po skončení práce si pak musela dávat pozor na neočekávanou společnost, ukrývající se ve stínech podél cesty vedoucí ven z vesnice a toužící odebrat jí výdělek a místo toho ji odměnit kosou nebo nožem v zádech.
„Otevřete!" jeden z jejích průvodců zavolal. „Přivedli jsme lovkyni."
Dveře se se zaskřípáním otevřely. Oranžově rudá záře ohně pronikla ven spolu s nesnesitelným zápachem česneku a potu. Magiera pohlédla do očí věkem shrbené ženy, tisknoucí k sobě poskvrněný šál. Tvář měla staženou a zažloutlou, jako by už celé dny nespala. Když spatřila Magieru, na její tváři se objevil výraz zoufalé naděje. Magiera ho v minulosti viděla až příliš často.
„Díky ochranným duchům!" zašeptala žena. „Slyšeli jsme, že přijdete, ale…" Její hlas se vytratil. „Prosím, pojďte dovnitř. Přinesu vám něco horkého k pití."
Magiera vstoupila do dusného prostředí malého obecního domu. Co na své práci nejvíce nesnášela, bylo všechno to cestování v zimě a chladu. Osm mužů a tři ženy byli namačkáni uvnitř malinké místnosti. Na stole na jedné straně ležel chlapec; byl v bezvědomí. Alespoň dva lidé stáli poblíž pro případ, že by zemřel.
Pověrčivá banda. Tihle rolníci věřili, že zlí duchové vyhledávají těla těch, kteří právě zemřeli, zmocňují se jich a využívají je k tomu, aby se krmili krví živých. Prvních třicet šest hodin bylo nejkritičtější dobou, ve které mohl zákeřný duch vstoupit do mrtvého těla. Magiera slyšela všechny ostatní legendy a lidové povídačky; tahle byla ale nejoblíbenější. Někteří si mysleli, že se upírismus šířil jako nemoc nebo že tito tvorové byli prostě zlí lidé, prokletí osudem k nemrtvé existenci. Detaily se různily; výsledky byly ale stejné - lidé trávili dlouhé noci tím, že se chvěli víc strachem než zimou, zatímco čekali na příchod hrdiny, který by je zachránil.

Ohromný, tmavovlasý muž, vypadající jako prastarý grizzly, s prošedivělým plnovousem, stál u jednoho konce stolu a upřeně sledoval chlapcovy zavřené oči. Teprve po dlouhé chvíli zvedl pohled k Magieře a vzal na vědomí její přítomnost. Jeho oblečení bylo podobné oblečení všech ostatních, možná na něm bylo o jednu či dvě vrstvy špíny méně, jeho postoj ho ale jasně označoval jako župana. Protlačil se k ní skrz místnost a zpříma na ni pohlédl.
„Jsem Petre Evanko," řekl. Hlas měl překvapivě jemný. Ukázal na ženu, která Magieru pozdravila. „Moje žena Anna."
Magiera zdvořile pokývla hlavou, sama se ale nepředstavila. Tajemství bylo součástí hry.
Župan Petre chvíli jen tak stál a sledoval její vzezření, které si Magiera pro svou práci už dávno pečlivě zvolila.
Kožená zbroj pobitá kovovými cvočky z ní dělala válečníka, který příliš často cestoval, než aby s sebou nosil něco těžšího nebo objemnějšího. Mohutný plášť znemožňoval rozeznat, co skrývá pod ním. Husté černé vlasy s rudými odstíny byly staženy do dlouhého, jednoduchého copu, který vypadal rozumně a efektivně. Kolem krku jí visely dva zvláštní amulety, které by nikdo nebyl schopný identifikovat a které ponechávala na očích, pouze když pracovala ve vesnici. U sebe měla krátký, špičatý dřevěný kůl s koženou rukojetí.
Magiera shodila z ramene batoh. Jeho horní klopa se otevřela, když jí dopadl k nohám. Župan Petre pohlédl dolů. V batohu ležely na jedné hromadě neoznačené lahvičky, urny a váčky, z nichž některé obsahovaly podivné byliny a prášky. Byla to výzbroj, kterou byste očekávali u někoho, kdo bojuje s nemrtvými.
„Jsem poctěna, župane Petre," řekla Magiera. „Vaše zpráva mě dostihla před dvěma týdny. Omlouvám se za zdržení, existuje ale jen málo lovců a je o nás přitom velký zájem."
Na tváři se mu objevil výraz vděku. „Neomlouvejte se. Pojďte a podívejte se na mého syna. Umírá."
„Nejsem léčitel," přerušila jej Magiera rychle. „Mohu vás zbavit nemrtvých, nedokážu ale odstranit škodu, kterou už stačili napáchat."
Anna se dotkla jejího pláště. „Prosím, jen se na něj podívejte. Možná si všimnete něčeho, co nám ušlo."
Magiera na chlapce pohlédla, pak přistoupila blíž. Ostatní vesničané jí ustoupili z cesty. Magiera byla opatrná. Vždy předem vysvětlila, kde leží hranice jejích schopností, aby ji pak nikdo nemohl obvinit, že nesplnila něco, co slíbila. Chlapec byl bledý a sotva dýchal. Něco ale Magieru zmátlo. Na jeho těle nebyly žádné boláky a ani netrpěl horečkou, neviděla žádné známky zranění nebo nemoci.
„Jak dlouho už je na tom takhle?"
„Už dva dny," Anna zašeptala. „Vypadá stejně jako ti ostatní."
„Byli to všechno mladí chlapci?"
„Ne. Šlo o staršího muže a dvě mladé ženy."
Žádný pravidelný postup. Magiera na chlapce chvíli upřeně hleděla, pak se obrátila k Anně. „Svlékněte mu košili."
Tiše čekala, dokud Anna neskončila, pak prozkoumala chlapcovy paže a hruď, nakonec klouby končetin. Svaly byly v pořádku, kůži měl ale tak bledou, že se i ve zlatém světle ohně, které vycházelo z krbu, zdála být téměř modrá. Zvedla jeho hlavu. Oči se jí zúžily, když spatřila dvě krvácející dírky pod levým uchem, její výraz však nic neprozradil.
Její pohled se rychle obrátil k tváři župana Petreho. „Viděli jste tohle?"
Županovo ježaté obočí se zamračeně nakrčilo. „Samozřejmě. Copak upíři své oběti nenechávají vykrvácet ranou na krku?"
Dírky byly velké, ale možná že šlo o nějakého velkého hada nebo jiný druh plaza. Silný jed by mohl být příčinou bledé kůže a plytkého dechu.
„Byl s ním někdo po celou dobu?" zeptala se.
Petre si založil ruce na prsou. „Anna nebo já. Nikdy bychom ho v tomto stavu neopustili."
Magiera přikývla. „Ještě někdo?"
„Ne," zašeptala Anna. „Proč nám dáváte takové otázky?"
Magiera se sebrala a rychle uklidnila jejich nejistotu. „Žádní dva nemrtví nezabíjejí stejným způsobem. Detaily mi pomohou připravit se."

Stará žena se uvolnila a zatvářila se skoro ostýchavě. Její manžel pokývnul na souhlas.
Magiera se vrátila k batohu u dveří. Dva vesničané, kteří si zvědavě prohlíželi jeho obsah, rychle ucouvli. Odložila stranou kůl a z batohu vytáhla mosaznou nádobu. Tvarem byla něco mezi miskou a urnou a pevně ji zakrývalo víko z tvrdé kůže. Na celém povrchu víka a mísy byly naškrábány nerozluštitelné symboly.
„Tohle potřebuji, abych chytila upírovu duši. Mnozí nemrtví tvorové mají formu duchů."
Všichni ji uchváceně pozorovali, a když si byla jistá, že má jejich úplnou pozornost, změnila téma hovoru. Bylo na čase promluvit si o ceně.
„Vím, že vaše vesnice trpí, župane. Ceny materiálu jsou ale vysoké."
Petre byl připraven a pokynul jí, aby ho následovala do sousední místnosti. „Moje rodina vybrala minulý týden od vesničanů příspěvky. Nejsme bohatí, všichni ale něčím přispěli."
Otevřel dveře a Magiera nahlédla dovnitř. Na plátěné pokrývce, rozložené na špinavé podlaze uprostřed místnosti, ležela hromada věcí. Byly tam dva šrůtky uzeného vepřového, čtyři kostky bílého sýra, asi dvacet vajec, tři vlčí kůže a dva malé stříbrné symboly - možná patřily bohovi, který nevyslyšel jejich modlitby. Byla to typická první nabídka.
„Je mi to líto," řekla Magiera. „Nepochopili jste mě. Jídlo ráda uvítám, ale přikrývka mi k ničemu není a zbytek nepokryje mé náklady. Má práce mi často nevynese žádný zisk, nemůžu být ale ztratná. Když nemáte mince, potřebuju alespoň zboží, které mohu prodat a pokrýt tím, co jsem spotřebovala při přípravě na boj. Většina mého materiálu je vzácná a je velmi drahé ho získat a připravit."
Petre zbledl. Byl upřímně šokován. Očividně byl přesvědčen, že jejich nabídka je víc než šlechetná. „To je všechno, co máme. Poslal jsem rodinu žebrat. Nemůžete nás nechat zemřít. Nebo se s vámi teď máme dohadovat o ceně našich životů?"
„A jak bych mohla pomoct další vesnici, která mě bude potřebovat, když se nebudu moci připravit k její obraně?" opáčila.
Tato diskuse nebyla pro Magieru ničím novým. Župan Petre se ale zdál inteligentnější než ostatní vesničtí vůdci, se kterými jednala v minulosti. Udržovala výraz plný sympatie, zároveň ale neústupný. Vesničané měli téměř vždy schované nějaké malé poklady na místech, kde je výběrčí daní nemohli najít. Mohlo jít o rodinné dědictví, možná malý drahokam nebo stříbro, které ukradli z těla mrtvého žoldáka, něco ale určitě měli.
„Absolvovala byste celou tu dlouhou cestu jen proto, abyste nakonec nic neudělala?" Kůže pod jeho očima dostávala šedý odstín.
Anna natáhla ruku a dotkla se manželovy haleny. „Dej jí peníze na osivo, Petre." Její hlas byl tichý, ale chvěl se strachy.
„Ne," odpověděl ostře.
Anna se obrátila k ostatním, kteří do této chvíle celou scénu jen pozorovali. „K čemu nám bude osivo, když budeme do jara všichni mrtví?"
Petre se ostře nadechl. „Jak dlouho přežijeme, když příští rok nebudeme mít co jíst? Jak dlouho přežijeme v kobkách našeho pána, když nebudeme mít čím zaplatit daně?"
Magiera mlčela. Takovéto dohadování se dalo předpokládat. Budou to probírat pořád dokola a ze všech stran, dokud nad nimi jejich strach nezvítězí. Pak budou jednat v naději, že pokud přežijí tuto hrůzu, najdou už nějaký způsob, jak přežít příští rok. Pokaždé to bylo stejné.
Nastala krátká výměna názorů, ale Magiera se věnovala obsahu svého batohu a ignorovala celou diskusi, jako by už předem věděla, jak skončí. Ti, kteří si chtěli ponechat peníze na osivo a raději riskovat střet s upírem, byli brzy umlčeni. Hádka skončila tak náhle, že by to Magieru bývalo překvapilo, kdyby to již v minulosti tolikrát nezažila.
Napřed nikdo nepromluvil. Pak z rohu místnosti vystoupil hubený muž středního věku a podíval se županovi zpříma do očí. Podle šmouh od uhlí na kožené zástěře musel asi ve vesnici této velikosti zastávat práci kováře.
„Dej jí ty peníze, Petre. Nemáme na výběr."
Petre opustil chatrč. Po chvilce se ale celý zadýchaný vrátil. Hleděl na Magieru planoucíma očima, jako by nyní byla zdrojem jejich utrpení, a ne jejich zachráncem.

„To je vše, co nám zůstalo po letošních daních.“ Hodil jí vak a ona ho chytila. „Příští rok už možná žádnou úrodu mít nebudeme.“
„Klidně se můžete dívat,“ odvětila a několik vesničanů se schoulilo zpět do stínů v místností. „Dostanu nemrtvého pod svou kontrolu. Zůstaňte ve svých domovech a dívejte se skrz okenice, jak dobře jste své peníze na osivo utratili.“
Nenávist v Petreho očích se rozplynula a byla nahrazena porážkou. „Ano, budeme se dívat, jak zničíš tu nestvůru.“

Déšť zeslábl. Magiera klečela uprostřed stezky, vinoucí se vesnicí. Osvětlovaly ji dvě pochodně, zaražené do země podél stezky. Zasadila mosaznou urnu pevně do mokré zeminy a několikrát s ní pootočila, aby se ujistila, že se nepřevrátí. Vedle ní položila malou dřevěnou paličku.
Anna a dva vesničané vše sledovali škvírami v okenicích obecní chatrče. Několik dalších párů očí vykukovalo zpoza okenic domů a chalup kolem. Pozorovat vše z dálky župana neuspokojilo. Stál nedaleko, těsně před dveřmi, za kterými svěřil budoucnost celé vesnice do rukou zabijáka nemrtvých.
Magiera z batohu vytáhla lahvičku a nasypala si na dlaň jemný bílý prášek, který pak přesypávala z jedné ruky do druhé. Prudkým gestem ho pak vyhodila vysoko do vzduchu a čekala. Jemná zrnka nespadla dolů, nýbrž zůstala viset ve vzduchu. Vypadala jako mlhavý mrak, a když se zachytila ve světle pochodní, vytvořila kolem ní podivuhodnou záři. K jejím uším dolehly užaslé výdechy rolníků.
Z další lahvičky si nasypala do ruky rudý prášek a rovněž ho s ještě prudším gestem vyhodila vzhůru. Tančil mezi bílými zrnky, kontrastoval s nimi a pohyboval se jako hejno malinkatých světlušek.
Magiera se v tichosti postavila a na chvíli zavřela oči. Když je znovu otevřela, nezaměřila svůj pohled na nic určitého. Díky vznášejícímu se prášku, bledé kůži a tmavým vlasům vypadala jako zjevení, neživá, jako by se proměnila v něco podobného nočním tvorům, které lovila. Pokaždé, když jí rudá síla zakroužila vzduchem kolem hlavy, jiskřící odraz světla pochodní se dotkl jejích kadeří, které se rozzářily odstíny rudé. Natáhla ruku, prsty pevně obemknula kolem kožené rukojeti kůlu a zvedla ho ze země.
„Rudá je lákadlem pro nestvůru. Jako krev,“ zakřičela. „Nemůže jí odolat.“ Přikrčila se a přes levé rameno jí sklouzl cop. Hleděla dolů stezkou, směrem, ze kterého věděla, že tvor přijde.
Něco bledého kmitlo mezi domy.
Prstem ukázala na chalupu deset kroků dolů stezkou. „Tam! Vidíte? Přichází!“
Špičkami prstů volné ruky odklopila víko mosazné urny a popadla další lahvičku rudého prášku, jejíž obsah vyhodila do vzduchu kolem.
Bez varování jí něco těžkého přistálo na zádech. Odhodilo ji to dopředu takovou silou, že na chvíli zůstala omráčená. Někde za ní Anna vykřikla. Magiera vyplivla bláto a převrátila se, aby se dostala z dosahu útočníka. Vyškrábala se zpět do podřepu a otáčela se všemi směry, aby zjistila, co ji uhodilo.
Stezka byla prázdná.
Dlouhou chvíli se otáčela ze strany na stranu a očima prohledávala prostranství mezi chalupami, hledajíc jakýkoli náznak pohybu. Župan ucouvnul. Opíral se nyní zády o dveře obecní chatrče. Oči měl doširoka otevřené, zůstal ale venku a vše sledoval.
„Co se k…“
Opět ji něco uhodilo, tentokrát ze strany a ona opět upadla. Voda jí promáčela kalhoty a stékala dolů po zbroji. Sklouzla po blátě, až se ramenem dotkla rukojeti jedné z pochodní. Pochodeň se převrátila, zaprskala a zhasla.
Magiera byla znovu na nohou a prohledávala okolí. Pouze jedna pochodeň stále hořela a stíny kolem ní se prohloubily.
Slyšela, jak vesničané v panice přibouchávají okenice, křičí a sténají. Jak se otáčela kolem, záblesk jí prozradil, že i Petre nyní stál v otevřených dveřích, připraven zabouchnout je, kdyby bylo potřeba.
„Támhle, po vaší levici!“ zakřičel župan.
Koutkem oka zachytila pohyb, uhnula z cesty napřažené ruce a popadla ji, když ji míjela. „Už žádné hry,“ zasyčela tiše.
Sevřela ruku kolem vlněné látky a škubla.
Ozval se ostrý, trhavý zvuk, jak její síla zápasila se silou útočníka, ale látka držela. Když ji odmítla pustit,

ona i její protivník ztratili rovnováhu. Magiera uhnula na stranu, přesto ale dopadli na zem společně. Oba se snažili vyškrábat se zpět na nohy, bahno jim ale pod nohama prokluzovalo. Na jednom koleni se obrátila tváří k tvorovi a připravila si kůl. Zvedl hlavu a záře pochodně dopadla na jeho obličej.
Jeho tvář byla hubená a špinavá a kůži měl stejně bílou jako první z jejích vznášejících se prášků. Stříbrně blond vlasy mu ve špinavých pramenech visely kolem úzké, zablácené tváře. Měl skosené jantarové oči a mírně zašpičatělé uši. Kapuce, za kterou ho předtím chytila, mu v tlejících cárech visela kolem ramen.
Magiera rychle o dva kroky ucouvla. V ruce stále svírala koženou rukojeť kůlu a snažila se získat pevnou půdu pod nohama, aniž by odtrhla oči od bílé postavy.
Tvor opět zaútočil. Pohyboval se rychle. Ruka s dlouhými drápy prorazila její obranu a popadla ji za cop. Oba byli promočení a zablácení a jejich pohyby byly kluzké a zoufalé. Opět upadla na zem, tentokrát úmyslně, a převrátila se. Když se jejich pohyb konečně zastavil, Magiera byla tou nahoře. Držíc kůl, jak nejpevněji to šlo, vrazila ho tvorovi do hrudi.
Vystříkla krev a tvor se na zemi začal zmítat a zoufale výt. Magiera se nechtíc kousla do jazyka, jak se ho snažila udržet na zemi. Kůl mu pevně vězel v srdci.
Nemrtvý sebou divoce házel a snažil se vytrhnout kůl z rány. Jeho tělo se prohnulo a napůl zvedlo Magieru ze země. Z hrdla mu unikl nervy drásající výkřik. Pak se uvolnilo a pláclo sebou zpět do bahna. Magiera nepovolila stisk, dokud pohyby tvora úplně neutichly, pak si pospíšila k mosazné urně. Zvedla ji, popadla paličku a uhodila jí o stranu nádoby.
Zvukem zavibrovalo pronikavé zazvonění. Magiera se rychle přesunula na druhou stranu těla, pak opět uhodila do nádoby. A znovu. Župan, který stál ve dveřích chaty, si zacpal uši proti tomu bolestivému rámusu. Když zvuk utichl, Magiera pevně přibouchla mosaznou urnu víkem a zapečetila ji. Pak zůstala stát, ticho vesnice rušilo jen její hlasité dýchání.
Župan Petre vykročil vpřed, možná aby si netvora prohlédl zblízka nebo aby jí nabídl pomoc, Magiera ale zvedla ruku a zastavila ho.
„Ne," vydechla namáhavě, potácejíc se námahou. „Zůstaňte, kde jste. Dokonce i nyní může být nebezpečný."
„Lovkyně…" Petre hledal slova a v jeho výrazu se mísily emoce. „Viděla jste už takovou příšeru?"
Magiera pohlédla na zakrvácenou mrtvolu ležící v bahně, pak zavrtěla hlavou. „Ne, župane. Neviděla."
Župan Magieře v udiveném tichu přihlížel, jak vytáhla z batohu provaz a zaprášené plátno plné dlouho zašlých, tmavých skvrn. Zabalila do něj tělo, pak mrtvole kolem kotníků uvázala smyčkou provaz. Rychle posbírala své věci, naházela je do batohu, který si přehodila přes rameno, a do druhé ruky vzala zapečetěnou urnu.
„Už je po všem?" zeptal se Petre.
„Ne." Magiera popadla konec lana. „Teď se musím zbavit těla a poslat jeho ducha k věčnému odpočinku. Ráno budete volní."
„Potřebujete pomoc?" Petre Evanko nabídl pomoc zdráhavě, nedovolil ale svému strachu, aby ho zastavil.
„Na to musím být sama," odvětila hrubě, čímž udělala ze své odpovědi rozkaz, který musel být poslechnut. „Duch nepůjde dobrovolně. Bude o svůj život bojovat - tvrději, než co jste právě viděli - a kdyby se poblíž nacházelo jiné tělo, kterého by se mohl zmocnit, veškerá má námaha by přišla nazmar. Nikdo nesmí až do rána vstoupit do lesa, jinak nenesu zodpovědnost za to, co se stane. Pokud všechno půjde dobře, už se neuvidíme."
Petre chápavě kývl hlavou. „Máte naše díky, lovkyně."
Magiera neodpověděla. Vydala se směrem k lesu a za sebou táhla mrtvolu.

Bláto proniklo každým otvorem v Magieřině zbroji a oblečení. Písek jí dřel kůži, a když se tento nepříjemný pocit spojil s dlouhou chůzí, během které musela táhnout nejen tělo, ale i své náčiní, dostala se Magiera do podrážděné nálady. Když vyšla z lesa a vstoupila na malou mýtinu, ještě jednou se ohlédla. Byla by škoda, kdyby musela zabít nějakého bláznivého vesničana. Nikoho ale neviděla a neslyšela rovněž nic jiného kromě přirozené řeči stromů ve větru. Shodila svůj náklad na zem.
Z křoví na vzdálené straně mýtiny se ozvalo hluboké zavrčení a Magiera ztuhla. Listí se zachvělo a na

otevřené prostranství vstoupil ohromný pes. I když byl velký a stavbou těla i barvou připomínal vlka, jeho šedé oči byly modřejší a bělmo bělejší než jakéhokoliv vlka. Zvláštní, téměř stříbřitě modré oči se zaleskly na Magieru. S tichým zakňouráním zvíře pohlédlo na zabalené tělo ležící na zemi za ní.
„Och, buď zticha, Chape," zabručela. „Po všech těch letech bys už měl poznat, že jsem to já."
Magieřina páteř se náhle prohnula, jak ji do zad koply něčí nohy. Její oči se v chladném překvapení prudce a doširoka otevřely a ona sklouzla po mokré, tlející zemi mýtiny, až narazila na kmen javoru. Vyškrábala se na nohy. Na druhé straně mýtiny stála bílá postava s kůlem vězícím v srdci a snažila se vyhrabat z poskvrněného plátna.
„Zatraceně, Magiero! To bolelo." Muž sáhl dolů a uchopil konec kůlu. „Tys to správně nenamazala, že jo?"
Magiera se k němu mýtinou přihnala a podkopla mu nohy. Štíhlá postava dopadla s heknutím na záda. Skočila na něj a přitiskla mu paže k zemi svými koleny. Obě ruce pevně obemkla kolem konce kůlu. Jako horečka se jí tělem rozlil vztek. Prameny špinavých, mokrých vlasů se jí lepily na tvář. Zlostně se zamračila na bílou postavu pod sebou, pak škubla kůlem.
„Ty zatracený idiote!" vybuchla. „Kdyby ses držel plánu a nenechal mě plácat se v bahně, pak by se do pochvy nedostal písek a nezasekla by se."
Kde předtím byla na kůlu špička, nyní nebylo nic. Kůl končil na spodním okraji kožené rukojeti. Magiera věnovala dutému konci kůlu rychlý pohled, pak s ním několikrát uhodila o trčící konec stromu. Ozvalo se ostré prasknutí a špičatý konec vystřelil z dutého konce a zapadl zpět na místo.
„Cos to tam vyváděl?" Popadla ho za košili. „Myslela jsem, že jsi chytřejší, Leesile. Pokaždé postupujeme podle stejného plánu. Žádné změny, žádné chyby. Co máš za problém?"
Leesilova hlava dopadla zpět na zem. S melancholickým povzdechnutím, které Magieře znělo příliš teatrálně, se zahleděl do koruny stromů.
„Pokaždé je to stejné," zakňoural. „Nudím se!"
„Vstávej!" přikázala ostře a odkulila se ze svého společníka. Hodila kůl na zem k ostatním věcem, pak sáhla do křoví, odkud vytáhla druhý batoh a cínovou lucernu, ve které stále ještě hořel plamen. Zapálil ho Leesil, než se vydal do vesnice, kde odehráli své vystoupení. Odsunula záklopku, otočila knoflíkem a povytáhla knot. Světlo se rozjasnilo.
Leesil se posadil a rozhrnul přední část potrhané košile. Těsně pod krkem se objevila skutečná barva jeho kůže - nebyla mrtvolně bledá, nýbrž měla teple bronzový odstín. Poškrábal se na krku, který mu pokrýval bílý prášek. Na hrudi měl připevněný kožený vak, ze kterého stále ještě kapala tmavě červená barva. Pomalu zasychala na hroudě vosku, která držela na místě zasunutý kůl. Budila tím dojem, že byl skutečně proboden. Když odvazoval motouz, který držel vše na místě, cuknul sebou.
„Měl jsi zaútočit zepředu, tak abych tě viděla," Magiera zvýšila hlas, rolujíc poskvrněné plátno a provaz, které použila pro odtáhnutí Leesilova těla z vesnice. „A kde ses naučil tak schovávat? Vůbec jsem tě ze začátku neviděla."
„Podívej se na tohle," odvětil překvapený Leesil; jeho hlas zněl znechuceně, když si z hrudi rukou stíral barvu. „Mám na prsou velký, rudý šrám."
Chap, ohromný pes, který na ně čekal, pomalu přešel mýtinu a posadil se vedle Leesila. Očichal bílý prášek, který měl Leesil stále ještě nanesený na obličeji, a rozladěně zakňučel.
„Dobře ti tak," řekla mu na to Magiera. Nacpala plátno, lano a mosaznou urnu do batohu a hodila si ho přes rameno. „Popadni lucernu a vypadnem. Než rozbijeme tábor, chci se dostat k ohbí řeky. Jsme pořád ještě příliš blízko vesnice, než abychom tu zůstalí přes noc."
Chap zaštěkal a začal neklidně přešlapovat. Leesil ho krátce pohladil.
„A řekni mu, ať je zticha," dodala Magiera s pohledem upřeným na psa.
Leesil zvedl batoh a lucernu a vydal se za Magierou. Chap mu běžel po boku, proplétaje se podrostem. Cesta jim nezabrala moc času, Magiera si přesto oddychla, když dorazili k ohybu řeky Vudrask. Byli už dost daleko od vesnice a mohli se proto klidně uložit na noc a rozdělat oheň. Magiera vešla zpět do lesa, pryč od otevřeného břehu řeky, a pro přenocováni vybrala mýtinu, která byla z dohledu, dobře ukrytá za keři. Leesil se ihned vydal zpět k řece, aby se umyl, a Chap ho následoval. Magiera zůstala, aby rozdělala malý oheň. Když se Leesil vrátil, podobal se víc sám sobě, i když do svého obvyklého vzezření

měl ještě daleko. Magiera si na jeho vzhled zvykla ještě dřív, než jí prozradil tajemství původu své matky. Jeho kůže byla ve skutečnosti středně snědá a ani trochu se nepodobala bílé barvě prášku. Magiera se vedle něj cítila bledá. Jeho vlasy byly ale jiná věc - byly tak blonďaté, že ve tmě vypadaly jako bílé a pro jejich vesnická představení je téměř nebylo nutné barvit. Bílé prameny, které mu sahaly po ramena, se žlutobíle leskly. Pak tady byly podlouhlé, jemně zašpičatělé uši a náznak šikmosti jantarově hnědých očí pod vysokým, úzkým obočím barvy jeho vlasů.
Magieru už několikrát napadlo, že tento štíhlý muž vypadá jako přesně opačný obraz jí samé. Většinu času nosil Leesil vlasy stažené a schované pod uvázaným šálem, který také zakrýval špičky uší. Lidé z národa jeho matky se v této části země vyskytovali jen zřídka, a proto on i Magiera cítili, že by jeho smíšený původ mohl přilákat nechtěnou pozornost - což by vzhledem k roli, kterou hrál v jejich povolání, nebylo dobré.
Když se konečně usadili kolem útulného ohně a zabalili se do přikrývek, Leesil sáhnul do batohu a vytáhl měch s vínem.
Magiera na něj pohlédla. „Myslela jsem, že už jsi všechno vypil."
Usmál se. „Ve městě, kterým jsme prošli předevčírem, jsem si opatřil pár nezbytností."
„Doufám, že jsi použil vlastní peníze."
„Samozřejmě." Leesil se odmlčel. „Když už mluvíme o penězích, jak jsme si vedli tentokrát?"
Magiera otevřela měšec a začala počítat. Dvě pětiny dala Leesilovi a zbytek si nechala pro sebe. Leesil nikdy neprotestoval, protože to byla Magiera, kdo musel přímo jednat s vesničany. Schoval si mince do váčku, který mu visel u opasku, pak zaklonil hlavu a dlouze se napil, mačkaje měch, když polykal.
„Neopij se," varovala ho Magiera. „Do svítání není daleko a já nechci, abys spal do poledne, když máme pokračovat v cestě."
Leesil se na ni zamračil, pak říhnul. „Uklidni se. Tohle je ta nejlepší část - v kapse máme peníze, takže můžeme klidně odpočívat." Odsunul se dál od ohně, opřel se o vyvrácený pařez stromu a zavřel oči.
Oheň vesele praskal. Chap si lehl blízko k Leesilovi. Magiera se také uložila. Cítila, jak část napětí, které se jí usadilo v ramenou, pomalu odplývá. V takovýchto chvílích si nikdy nemohla vzpomenout, kolik nocí uplynulo od doby, kdy své představení předvedli poprvé. Kdyby si skutečně dala tu práci a spočítala je, nemohlo by to být víc než několik let. Promnula si bolící svaly v zátylku. Tohle byl lepší život než ten, do kterého se narodila - život, ve kterém by předčasně zestárla a upracovala se k smrti na farmě. Přesto se Leesilova neočekávaná změna strategie a „hravost", kterou projevil dnes večer, zdála být znamením, díky kterému se začala obávat o svou pečlivě naplánovanou budoucnost. Budoucnost, o které se mu ještě nezmínila. Uvědomila si, že začíná být stejně bláhově pověrčivá jako vesničané, jež odsuzovala, ale neklid, který cítila, přetrvával. Možná že za vším vězel způsob, jakým byla vychována.
Magiera se narodila v sousední zemi, Droevince. Nikdy nepoznala otce, v průběhu dětství se ale o něm tu a tam pár věcí dozvěděla. Jako projíždějící šlechtický vazal vládl místo svých pánů rolníkům a vybíral pozemkové renty. V jednom místě zůstával měsíce, někdy i celé roky, nakonec ale vždy cestoval dál, kamkoli ho jeho páni poslali. Lidé ho vídávali, jen když přicházel vybírat daně; bývalo to brzy večer, krátce po setmění, v době, kdy se lidé vrátili z práce do svých chatrčí a chalup. Její matka byla jen mladá žena z vesnice poblíž baronova domu. Šlechtic z ní udělal svou milenku a skoro rok ji nikdo nespatřil.
O osudu její matky si šeptala celá vesnice, pravda, kterou však znal jen málokdo, byla ale prostá. Šířily se pověsti, že ji lidé večer zahlédli na pozemcích sídla; byla prý bledá a jakoby bez života. V druhé polovině jejího pobytu v panském domě si někdo všiml, že je těhotná. Při porodu dítěte, holčičky, zemřela a šlechtic dostal příkaz přesunout se na jiné léno. Nepřál si, aby mu jeho nelegitimní dcera byla přítěží, a proto ji dal na vychování k sestře své milenky a zmizel. Teta jí dala jméno Magiera po své sestře a matce dítěte, Magelii. Žádný z vesničanů neznal ani jméno Magieřina otce. Propast mezi stavy byla příliš veliká. On měl moc. Oni ne. To bylo vše, co potřebovali vědět.
Teta Bieja se snažila být hodná a chovat se k ní jako ke členu rodiny, ostatní vesničané však na ni měli jiný názor. Skutečnost, že její otec byl šlechtic a že udělal z jedné z mála krásných vesnických žen svoji milenku jen proto, že mohl, byla pro mnohé dost dobrým důvodem chtít někoho, kohokoli, potrestat. On byl pryč, ale Magiera zůstala. A přesto se za celou věcí skrývalo víc než jen pouhý odpor.
Šeptání, vystrašené pohledy a nadávky ji často pronásledovaly, když procházela kolem ostatních

vesničanů. Ani svým dětem nedovolili se k ní přiblížit. Jediný, kdo se o to pokusil, byl Geshan, syn pasáka koz, a byl za to potrestán - zbili ho a varovali, ať už se víckrát k tomu „ďáblově dítěti“ nepřibližuje. Něco na jejím otci je vyděsilo, něco víc než jen skutečnost, že rozhodoval o tom, zda budou žít, či zemřou. Ze začátku toužila dozvědět se všechno, dozvědět se, proč se ho tak báli a proč se jí stranili.

„Bojí se, že tvůj otec byl něčím nepřirozeným,“ řekla jí jednou teta Bieja s lítostí. Dál už se však o celé věci odmítla bavit.

Magieru postupně zvědavost ohledně rodičů přešla. Místo toho začala nenávidět vesničany pro jejich pověrčivost a ignoranci. Jak ubíhaly roky, nic nového se nedozvěděla, projevy nepřátelství vůči ní se ale přiostřily. Nakonec o svou minulost ztratila zájem úplně a zatvrdila se proti všem kolem sebe.

Když dosáhla šestnácti let, teta Bieja si ji vzala stranou a z pod postele vytáhla zamčenou dřevěnou skříňku, kterou jí podala. Uvnitř skříňky ležel naolejovaný balíček plátna, chránící obsah proti vlhkému klimatu. Když ho rozvázala, našla v něm meč, dva podivné amulety a koženou zbroj, pobitou kovovými cvočky, která se hodila spíš pro mladého muže. Jeden z amuletů byl vyroben z cínu a zdobil jej topaz. Byl pověšený na obyčejném koženém řemínku. Druhý amulet byl rovněž z tenkého cínového plechu. Měl tvar polovičního oválu, do kterého byl zasazen kousek něčeho, co vypadalo jako úlomek kosti, do něhož bylo pečlivě vyryto něco nesrozumitelného. Tento amulet byl svou rovnou stranou připevněn k řetízku, a to tak, aby oválná strana visela směrem dolů a kousek kosti směřoval vždy ven.

„Asi počítal s tím, že bude mít syna,“ řekla teta Bieja, odkazujíc na Magieřina tajemného otce. „Možná se ti ale podaří to alespoň prodat.“

Magiera zvedla meč. Na svůj vzhled byl mimořádně lehký a jeho čepel zářila i v matném světle svíček, které osvětlovaly pokoj. Do hrušky jílce bylo vyryto malé písmeno. Vypadalo jako glyf, nepocházelo však ze žádného jazyka, který byl Magiera znala. Lesk kovu naznačoval, že teta Bieja ho celé roky udržovala naleštěný, silná vrstva prachu na víku skříňky však svědčila o tom, že na obsah už dlouho nikdo nesáhl. Meč by jí na trhu vynesl dobrou cenu, od této noci se ale Magieřiny myšlenky ubíraly zcela jiným směrem. Jednou v noci v pozdním jaru vyklouzla z vesnice a už nikdy se neohlédla zpět.

Na světě muselo existovat něco lepšího… lepšího než se dennodenně setkávat s tvářemi naplněnými nenávistí nebo s lidmi, kteří raději předstírali, že ji ani nevidí. Nezajímala ji její neznámá minulost ani budoucnost mezi takovými ubožáky. Samota by byla snesitelná, kdyby alespoň byla skutečně sama.

Několik dalších let bylo těžkých. Cestovala z města do města, pracovala, kde se dalo, jen aby zůstala naživu, a učila se věci, které ji zajímaly - jak bojovat, kde sehnat jídlo a jak obrat o peníze naivky a hlupáky. Pro mladou ženu, která nikde nezůstala dlouho, bylo těžké najít práci, a tak dvakrát málem zemřela hlady. Domů se ale nevrátila. Nikdy se domů nevrátí.

Její nenávist vůči pověrám nikdy nepominula. Uvědomila si naopak, kam až pověrčivost venkovanů sahá a že v každé vesnici je to vždy totéž. Nakonec bylo docela snadné vybrat si určité věci, které pak využila proti nim. Lidé se nejvíce báli tmy a smrti. Ještě větší strach však měli, když se tyto dvě věci spojily.

Nápad s „představením“ nepřišel najednou. Rozvinul se postupně, když si začala uvědomovat, že by si na tomto strachu, který lidé kdysi obrátili proti ní, mohla vybudovat živobytí.

Napřed pracovala sama a přesvědčovala rolníky, že upíři často vystupují jako duchové, které mohla polapit a zničit. Díky pečlivě připravenému představení, sestávajícímu ze vznášejících se prášků a falešných kouzel a zaříkání, jí vesničané skutečně uvěřili, že dokáže nemrtvé chytit do mosazné urny. Dokonce si připravila trik s barvou a koženým vakem od vína, aby mohla vyděsit své zákazníky náhle krvácejícími ranami, které jí zasadili neviditelní útočníci. V oblasti, kudy cestovala, si vždy našla místo, kam jí mohly být posílány vzkazy. Obyčejně to byl hojně navštěvovaný hostinec, místo plné klepů, kde se její hrdinské skutky rychle šeptem rozšířily. Před jedním takovým místem také poprvé potkala Leesila. V tom, co dělal, byl velmi dobrý. Tak dobrý, že by si ho vlastně ani nebývala měla všimnout.

Když toho večera vyšla z hostince, ucítila, jak jí po páteři přeběhlo zamrazení. Její smysly se zaostřily a noc kolem nijako by se naplnila životem. Spíše slyšela, než cítila ruku, jež se jí přehrabovala v plátěném batohu, který měla přehozený přes rameno. Když se otočila a popadla tu ruku za zápěstí, aby si to se zlodějem vyřídila, na jeho zvláštní, bronzové tváři se zářícíma jantarovýma očima pod vysokým, úzkým blonďatým obočím se objevil výraz dokonalého překvapení.

Magiera si už nepamatovala, jak překonali ten první napjatý okamžik. Možná že prostě rozpoznali v tom druhém výjimečný talent. Leesilovo neobvyklé vzezření se přesně hodilo do plánů, kterými se zaobírala. Nikdy předtím žádného elfa neviděla, protože o nich bylo známo, že necestují a že také v těchto severněji položených končinách nežijí. Díky kombinaci lidské a elfí krve měl neobvyklý vzhled tváře i tělesných tvarů. Zbytek večera pak strávili konverzací nad vínem, během níž si Leesil sundal šál, který mu pokrýval hlavu, a dovolil jí spatřit své uši. Příštího rána opustili město spolu, doprovázeni zvláštním, vlku podobným psem, kterého měl Leesil s sebou. To se stalo před čtyřmi lety.
Oheň opět zapraskal. Chap zvedl hlavu a s očima upřenýma do tmy zakňučel.
„Nech toho," zamumlal Leesil. Stačil už vypít polovinu měchu a jazyk mu už dobře nesloužil. „Nic tam není." Poškrábal psa na zátylku. Chap se otočil a začal mu olizovat tvář, až byl Leesil nakonec nucen odstrčit jeho čenich stranou.
Magiera se naklonila blíž a zahleděla se do lesa. Chap obyčejně nevyváděl pro nic za nic, na druhou stranu ale to byl přece jenom pes. Pravděpodobně zaslechl veverku nebo zajíce.
„Nic nevidím," řekla a obrátila se zpět k ohni. Jeho rudé světlo jí připomnělo matně osvětlenou obecní chatrč a dvě nevysvětlitelné krvácející rány na krku syna župana Petreho. Začala ji bolet hlava. Hrozila se rozhovoru s Leesilem, který si naplánovala. Už měsíc ho neustále odkládala, pokaždé se ale rozhodla počkat na příhodnější dobu. Díky této poslední práci si ale uvědomila, že už moc dlouho čekat nemůže. Začínala být unavená a Leesil se pomalu stával neopatrným. Záležitosti se stávaly až příliš nevypočitatelnými.
„Než toho příliš vypiješ, musíme si promluvit," řekla tiše.
„Nikdy nepiju příliš, vždycky tak akorát." Opět si loknul vína. Chystal se dát si další doušek, když ho zastavil tón hlasu, kterým svou žádost pronesla. „O čem?"
Sáhla do svého batohu a vytáhla trochu pokrčený složený kus pergamenu. „V Belaski je banka, kam si ukládám peníze, když tamtudy procházíme, a kam mi také posílají zprávy, které tam čekají na moji další návštěvu."
Na Leesilově tváři se objevil prázdný výraz. „Zprávy? O čem to mluvíš?"
Podala mu složený pergamen. „Tohle je od obchodníka s pozemky."
Leesil od ní pergament vzal a čelist mu poklesla překvapením. „Ty sis ukládala peníze?"
„Hledal pro mě určitý typ hospody někde podél pobřeží… vypadá to, že ji našel." Odmlčela se. „Kupuju hospodu v belaskianském městě jménem Miiska."
Leesil zamrkal, jako by nerozuměl ani slovu z toho, co řekla. „Cože?"
„Nechtěla jsem ti to říct dřív, než najdu to správné místo. Neměla jsem v úmyslu hrát tuhle hru donekonečna. Jsem unavená."
„Ty sis ukládala peníze?" Leesil zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím. Všechno, co mám já, je v mém měšci."
Magiera převrátila oči. „Protože všechno propiješ nebo prohraješ v kartách."
Slyšela, jak se prudce nadechl, když mu začal docházet smysl jejích slov.
„Jen tak, zničehonic?" málem zakřičel, ignoruje její odpověď. „Bez varování. Nemohla's říct aspoň: ‚Mimochodem, Leesile, šetřím si peníze na hospodu.' Nikdy ses o tom nezmínila. Kolik sis uklá… ne, na tom nezáleží. Jedeme v tomhle spolu. Uděláme ještě čtyři nebo pět vesnic a pak si promluvíme o tom, že bychom skončili."
„Já už skončila," odvětila jemně. „Chci něco, co by mi opravdu patřilo."
„A co já?"
„Město se ti bude líbit," pospíšila si s odpovědí. „Zamíříme k pobřeží a pak se vydáme na jih. Je to deset mil dolů po pobřeží od hlavního města Bely. Já se budu starat o pití a ty můžeš mít na starost hru. Pokaždé, když prohraješ poslední minci, říkáš, že bys taky jednou hru rád řídil."
Leesil mávnul rukou a rozladěně se zamračil.
„Chap může všechno hlídat," pokračovala. Když pes zaslechl své jméno, zvedl hlavu. „Každou noc budeme spát pod střechou a budeme moct přestat takhle riskovat."
„Ne! Ještě nejsem připravený toho nechat."
„Budeš ve hře držet bank.
„Je to příliš brzy."

„…teplá postel, spousta piva a medoviny…“
„Nechci o tom už nic slyšet.“
„…a víno, svařené v našem vlastním krbu.“
Leesil zmlknul. Viděla, že přemýšlí, probírá možnosti. Nebyl hloupý, právě naopak. Nakonec podrážděně vydechl. Nebo to možná bylo říhnutí.
„Mohli bychom si o tom promluvit ráno?“ zeptal se. A protože pořád trucoval, dlouze se napil.
„Dobře, pokud chceš.“
Nato se Leesil otočil zády k ohni. Magiera se natáhla a sebrala pergamen, na který se ani neobtěžoval podívat, a schovala ho zpět do svého hábitu. Když se uložila, Leesil se najednou prudce posadil; vypadal, jako by se ztratil. Chap překvapeně vyskočil na nohy.
„Jak's mohla našetřit tolik peněz?“ vyhrkl ve zmateném podráždění.
„Sklapni a jdi spát,“ štěkla po něm Magiera.
Leesil se znovu převrátil a něco si pro sebe mumlal.
Spánek dlouho nepřicházel a Magiera se cítila neklidná a nervózní. Leesil tuhle náhlou změnu plánů nepřijme lehce. Byla na to připravená. Alespoň o tom teď ale přemýšlel. Doufala, že nebude zas tak těžké přimět ho, aby její nabídku přijal. Může to ale chvíli trvat. Počkat, až bude mít v kapse nějaké peníze, byl dobrý nápad. Kdyby měl prázdný měšec, bylo by mnohem těžší přesvědčit ho. Chtěl by počkat na další snadný zisk.
Magiera pozorovala malé ohnivé plamínky, které před ní tančily. Všimla si, že se Chap nepřitulil k Leesilovi, jak to obvykle dělával. Místo toho seděl stranou a hleděl do stromů. Nakonec už měla dost toho dívat se, jak sleduje kdovíco, a tak zavřela oči. Neviděla proto, jak se zvedl ze země a uložil poblíž ohně, přesně uprostřed mezi ní a Leesilem.

V hustém lese se něco pohnulo. Vrhlo se to ze stromu do křoví, odtud k vyvrácenému pahýlu a zpět na strom, stále blíž k záblesků ohně. Nakonec se to schovalo za stárnoucím dubem, z jehož kmene stupňovitě rašily houby, a nahlédlo to do mýtiny, kde tiše spaly dvě postavy. Mezi nimi ležel pes, jehož tělo zářilo v očích pozorovatele příliš jasně, než aby šlo o obyčejné zvíře. Pes však skrytého pozorovatele téměř ihned přestal zajímat, neboť jeho bodavý pohled se soustředil na ženu ležící pod vlněnou přikrývkou.
Její bledá kůže se nyní leskla v záři ohně a v jejích vlasech se míhaly krvavě rudé odstíny.
„Lovkyně,“ zašeptal si pro sebe pozorovatel. Polknutím zadusil smích a drápy přejel po kůře dubu.

2. kapitola

Chap ležel s hlavou položenou na předních tlapkách, čenich jen malý kousek od svých drápů. Pootevřené oči jen občas zamrkaly, jinak vytrvale hleděly do tmy kolem tábora. Nad šepotem listí a trávy ve větru se ozývalo Magieřino tiché oddychování a jemné, opilecké chrápaní Leesila.
V pozdní noci oheň již jen dohoříval a hromádka rozžhavených uhlíků byla jediným zdrojem příležitostného zablesknutí plamínků. Vysoké stromy tvořily kolem tábora temnou lesní hradbu. Nedaleko šplouchala řeka Vudrask, její tok, zmohutnělý jarními dešti, bublal, narážeje na kameny ve stálém, nekonečném rytmu. Magiera se na přikrývce překulila a něco si pro sebe tiše zamumlala. Prameny vlasů, které se jí uvolnily z copu, se zachytily ve zbytcích zaschlého bahna na tváři. Chap na ni krátce pohlédl, pak se vrátil ke své stráži.
Mezi stromy, půl tuctu skoků od tábora, se něco pohnulo.
Chap zvedl hlavu a poprvé od doby, co se jeho společníci uložili ke spánku, zavrčel. Stříbřitě modré a šedé chlupy na krku se mu postavily a mezi nakrčenými pysky se mu objevily zuby. Dunivé vrčení zesílilo.
Magiera se ve spánku pohnula, ale neprobudila se.
V temnotě probleskl další rychlý pohyb.
Všechny svaly v Chapově těle se napnuly. Opět sklonil hlavu, ztichnul a pomalu se začal plížit těsně u země.

Bílá tvář s očima jako zářící kameny se objevila nad křovím asi dva skoky daleko. Hleděla na Magieru. S ostrým zavrčením Chap vyrazil kupředu. Za okamžik, který by jinak sotva stačil k olíznutí čenichu, zmizel za hradbou lesa.

Magiera se v panice probudila a strhla ze sebe přikrývku právě včas, aby spatřila Chapa zmizet v lese. Rozespalá zmateně vytrhla meč z pochvy. Uvažovala, jaký zvuk to pronikl jejím vyčerpáním.
„Leesile, probuď se," řekla rychle. „Chap běžel za… něčím."
Jejich pes štěkal zřídka, a to jen když se cítil ohrožen. Nikdy neútočil, pokud mu to Leesil výslovně nepřikázal, a za celé ty roky, co ho Magiera znala, nikdy neopustil tábor.
Děsivý, nenávistný výkřik k ní dolehl lesem odněkud z blízkosti řeky. Nedokázala si představit, že by vyšel z psího hrdla.
„Leesile… slyšel jsi mě?" Vstala. „Něco tam je." Sehnula se nad ním a její amulety se dotkly Leesilova ramena. „Vstávej!" vyštěkla.
Něco zamumlal a odvrátil se od ní. Vinný měch vedle něj byl prázdný.
„Ty jeden ochlasto," řekla naštvaně.
Mezi stromy se ozval další zuřivý výkřik. Tentokrát poznala, že jeho původcem byl Chap. Na okamžik zaváhala a uvažovala, jestli má nechat Leesila o samotě, nebo ne. Pak vyrazila lesem k místu, odkud se zvuk ozval.
Něco psa vyděsilo natolik, že zaútočil bez příkazu a ani nevzbudil tábor. Představa stravinanských vlků trhajících ho na kusy přinutila Magieru pospíšit si. Řítila se nízko rostoucími větvemi a křovím. Zvuk řeky se s každým krokem přibližoval.
Nebyl to její pes, vrhl se ale už tolikrát mezi ni a nebezpečí, které ji ohrožovalo, že představa, že by se mu mělo něco stát, jí vadila víc, než očekávala. Zvláštní vyjící zavrčení, které dřív zaslechla, se mísilo s obvyklým vrčivým štěkotem Chapa, čím víc se ale blížila k řece, tím obtížnější bylo v bublajícím hukotu řeky rozeznat Chapovu pozici.
„Chape, kde jsi?" zavolala Magiera za běhu.
Neměla pochodeň, ale měsíc, který byl skoro v úplňku, vydával dost světla na to, aby rozeznala stezku vedoucí lesem. Dvakrát zakopla, pokaždé se ale volnou rukou zachytila, zatímco v druhé pevně svírala meč. Díky předchozí zpackané rvačce s Leesilem ji nyní bolely všechny svaly. Naštvaně, ale zároveň i ustaraně proklela příliš horlivého psa. Skrz stromy zahlédla záblesk měsíčního světla na vlnící se vodě.
„Chape!" zavolala znovu a vyrazila kupředu ještě rychleji.
Koutkem levého oka zachytila záblesk něčeho bílého. Zastavila se. Ze stejného směru přicházel i zvuk Chapova úsečného štěkání. Magiera se tím směrem rozběhla, zvuk se ale pohnul doprava, zpět směrem k řece. Les se rozestoupil a na říčním břehu se objevila malá mýtina. To, co na ní spatřila, způsobilo, že ztuhla. Stála za Chapem, ale i odsud dobře rozeznala temné skvrny na jeho krku a ramenou. Obešla ho velkým obloukem zleva; nechtěla ho vyděsit.
Čenich měl vlhký a něco z něj kapalo. I když byla tma, věděla, že to je krev. Všechny chlupy, které neměl zakrvácené nebo mokré, měl postavené, takže vypadal ještě větší než obvykle. Měl stažené pysky, zuby vyceněné a vrčel. Magiera pootočila mírně hlavu, aby se podívala na Chapovu kořist, kterou uvěznil na břehu řeky.
Tvor měl postavu muže, byl přikrčený v bahně a štěrku, ruce položené na rovné zemi, jako by mohl běžet po všech čtyřech, kdyby chtěl. Cáry košile mu visely z těla v místech, kde je Chap roztrhal. Potůčky krve vytékaly z ran, které měl tento muž s kůží barvy měsíčního světla na hrudi a pažích. Temné vlasy mu visely k ramenům, zdálo se ale, jako by k němu vlastně ani nepatřily. Vypadal, jako by jej někdo vyřezal ze dřeva a chomáč tmavě blond vlasů položil na jeho hlavu teprve dodatečně. Provazce vlasů mu zakrývaly tvář, jeho oči však zářily, jako by reflektovaly neexistující světlo. Zvedl jednu vyhublou ruku a zíral na rány, které mu kolem zápěstí způsobily psí zuby. Malé ostré nehty, vypadající jako nepovedené drápy, se mu vysunuly ze špiček prstů.
„To není možné… jen pes… ale jeho dotyk pálí." Hlas muže byl naplněn překvapením. „Špinavé psisko…" zasyčel ve vzteku. „Nedostaneš Parka, ne tak lehce."
Zářící oči se odvrátily od ran a muž si poprvé uvědomil Magieřinu přítomnost. Začal naklánět hlavu na

stranu, stále víc a víc, až mu málem spočinula na rameni. Vypadal jako sova a jeho pohled byl upřený na Magieru. Vlasy se mu odhrnuly z tváře a Magiera uchopila pevněji meč.
Propadlé tváře a oči vytvářely tmavé jamky v kůži tak bílé, jako by patřila jeskynní larvě. Nějaká nemoc ho udolala natolik, že byl jen kost a kůže.
„Lovkyně?“ řekl a prudce se nadechl. Jeho hlas byl sladký a zazněl v něm zvláštní podtón. Naklonil hlavu ještě víc na stranu, pak se mu z krku vydral smích, podobný krákání vran. „Lovkyně!“
Když ho Magiera zaslechla, zamrazilo ji. Pocítila strach. Ten muž ji znal, nebo alespoň věděl, za jakým účelem sem přišla. Ona ho ale nikdy předtím neviděla.
Muž vyskočil ze své polohy na všech čtyřech a uhnul doleva.
„Chape, drž se zpátky,“ přikázala Magiera, nebyla ale dost rychlá.
Chap kopíroval mužovy pohyby, než se k němu ale stačil dostat, muž změnil směr a skočil doprava. Když se pokoušel otočit zpět, Chapovy přední nohy na volném štěrku povolily. Převrátil se a s rachotem sklouzl po kamenitém břehu řeky. Magiera sledovala mužovy pohyby doleva, pak doprava, když ale Chap upadl, její pohled se stočil k němu. Mrkla.
Muž byl náhle ve vzduchu a řítil se dolů přímo na ni.
Magiera se přikrčila a překulila se dopředu. Vyhnula se tím oblouku, který muž ve vzduchu opsal. Nebyl čas uvažovat o tom, jak se mohl pohybovat tak rychle nebo skákat tak daleko. Rychle se otočila. Řeku měla nyní za zády. Postavila se právě včas, aby spatřila útočníka, jak se obrátil ve vzduchu. Opět jí čelil. Jeho nohy se sotva dotkly země, když se na ni zase vrhl.
Magiera máchla mečem v rychlém, krátkém seknutí mezi sebou a útočníkem. Nebyl to moc účinný útok, nechtěla však muže zasáhnout. Chtěla jej jen vyděsit. Nebyl by to dobrý nápad zabít místního vesničana poté, co se úspěšně vypořádala s Leesilovým neočekávaným představením.
Bílý muž se sklonil, uskočil do strany a vyhnul se čepeli. Využila toho a pohnula se na opačnou stranu tak, aby měla řeku opět v zádech. Mužův pomatený smích se odrazil od hradby stromů, která je obklopovala.
„Ubohá lovkyně,“ zasténal pobaveně. Zvedl prsty se zakrvácenými nehty a postavil se ze své skrčené pozice.
Magiera o krok ustoupila. „Chci jenom zpátky svého psa. Nechci ti ublížit.“
Opět se zasmál. Oči měl napůl zavřené, až jejich záře vypadala v jeho tváři jako dvě svítící škvíry.
„Samozřejmě že nechceš,“ řekl muž. Jeho hlas byl stejně propadlý jako jeho tváře.
Pak skočil.

Opět měl stejný sen a tentokrát jej ani vínem ovíjená dřímota nedokázala zahnat.
Teprve dvanáctiletý Leesil dřepěl na podlaze temné místnosti pod domem svých rodičů a poslouchal otcovu lekci.
„Sem,“ jeho otec ukázal na zátylek lidské lebky, kterou držel v ruce, „můžeš vrazit úzkou rovnou dýku, když je člověk rozptýlený. Způsobí to okamžitou a tichou smrt u většiny humanoidů s velkou lebkou.“
Otec otočil lebku, aby odkryl otvor, do kterého by jinak byla zasazena páteř.
„Je to velmi obtížný zásah. Pokud bys jej neprovedl přesně,“ krátce se na Leesila zamračil, „tvrdá rána z boku do hlavy při vytahování nože tě může zachránit dřív, než tvůj cíl bude schopen vydat nějaký zvuk. Pro tento zásah pokaždé použij dýku s úzkou čepelí nebo jinou stejně silnou zbraň - nikdy ne obyčejnou dýku nebo nůž. Široké čepele se mohou zaseknout v zátylku nebo jejich útok může odrazit obratel.“
Muž hleděl na svého syna. Hustý plnovous barvy soli a pepře ukrýval dolní část jeho hubené, hranaté tváře. Podal synovi lebku. Mladý Leesil na ni pohlédl, větší pozornost ale věnoval otcovým rukám. Byly tak štíhlé, téměř delikátní, tak elegantní ve všem, co dělaly, bez ohledu na to, jak zvrácené to bylo.
„Rozumíš?“ zeptal se otec.
Leesil na něj pohlédl, drže v ruce dýku s úzkou čepelí, trochu příliš velkou pro chlapce. Když byl vzhůru, pamatoval si, že otci v odpověď tiše přikývl. Jeho sen se ale od vzpomínek lišil. Natáhl ruku, aby si od otce vzal lebku, pak ale zaváhal.
„Ne, otče,“ odpověděl mladý Leesil, „nerozumím.“
Ve stínech se pohnula druhá postava. Vypadalo to, jako by vyrostla z temné země v rohu místnosti. Byla

vysoká, o trochu vyšší než jeho otec, a štíhlá. Její kůže měla medově hnědou barvu stejně jako Leesilova, byla ale dokonalejší než kůže jakékoli jiné osoby, kterou kdy spatřil. Dlouhé vlasy a úzké, nadýchané obočí zářily bledě zlatě jako nitky sluncem ozářené pavučiny. Špičky uší se pod lesklými prameny jen málokdy ukázaly. Velké, jantarové oči byly skoseny a odpovídaly tak úhlu obočí.
„Správná odpověď je ano, Leesile," řekla. Hlas byl sladký a skrývalo se v něm milující napomenutí matky, kárající neposlušnost.
Její oči na něj klidně shlížely a on uvnitř cítil bolestnou touhu potěšit ji, i když mu bylo zle z toho, co po něm žádala.
„Ano, matko… ano, otče," zašeptal. „Rozumím."
Leesil se ve spánku překulil a zasténal. Náhle se probudil, nebyl si ale jistý, co přerušilo jeho dřímotu. Na okamžik byl vděčný, ať už bylo příčinou jeho probuzení cokoliv. Hlava ho bolela únavou a příliš velkým množstvím vypitého vína. Tu noc toho vypil příliš málo na to, aby se zbavil svých snů, sotva tolik, že upadl do dřímoty. Zrak měl rozmazaný, a proto mu chvíli trvalo, než si všiml, že tábor kolem něj je prázdný.
„Magiero?" zavolal. „Chape?"
Nedostal žádnou odpověď. Strach začal pročišťovat jeho myšlenky od alkoholového opojení.
Z dálky se ozvalo zavytí. Nemyslel si, že by patřilo zvířeti či člověku. Leesil se vyškrábal na nohy, do pochev na zápěstí si zasunul dvě dýky s dlouhou čepelí a kymácivým krokem se vydal do lesa směrem, odkud přišel onen zvuk.

Magiera opět uskočila. Držela si útočníka od těla krátkými máchnutími meče, takže nemohl proniknout její obranou. Byla unavená a těžce se jí dýchalo, žádný z útoků a manévrů však protivníka neodradil. Skrčil se a vyhnul každému mávnutí mečem, smál se nebo vyrážel krátká, krákavá zachechtání, skákal a tančil kolem. Zachytila nohou o něco nízko nad zemí, keřík nebo nakloněnou větev. Uvědomila si, že ji opět vmanévroval do pozice, kdy stála zády k lesu.
Hrdlo se jí sevřelo panikou. Sotva si jej udržela od těla, neodtrhla od něj oči ze strachu, že by provedl další skok, který by nemohla zastavit. Kdyby se měla soustředit na to, kam v lese šlape, mohla by buďto zakopnout a upadnout, nebo hůř, mohla by ztratit koncentraci a polevit v pozornosti.
„Lovkyně, lovkyně," prozpěvoval si bílý muž, když skočil doprava. Přistál v podřepu na všech čtyřech, připraven zaútočit. „Pojď a chyť si svoji kořist."
Paniku podbarvil strach.
Hrát jeho hru byla ztráta času. Začínala mít podezření, že tento šílený vesničan věděl o jejím zaměstnání víc, než by měl. Stejně by ho ale raději nezabíjela, pokud to bude možné. Šílenec plácající hlouposti o podvodnici, která si hrála na lovkyni mrtvých, by byl dosti pochybný svědek. Muž zabitý ranou mečem v noci, kdy procházela kolem, by mohl vzbudit mnoho otázek, možná tolik, že vesničané budou trvat na tom, aby místní pán vše vyšetřil. Magiera se uvolnila a rozhodla se počkat, až muž opět zaútočí. Měla v úmyslu ho uhodit plochou částí meče tak silně, aby upadl do bezvědomí.
Od řeky k ní dolehlo kňučivé zavrčení a Magiera si vzpomněla na Chapa a na jeho tvrdý pád. Oba, Magiera i muž, automaticky pohlédli do strany, pak rychle zpět, právě včas, aby zahlédli chybu, kterou druhý udělal. Vrhl se na ni a pokřivenými prsty zaútočil na krk. Magiera neměla čas přemýšlet a reagovala instinktivně. Ostře sekla mečem směrem dolů.
Drápy minuly svůj cíl a mužova ruka ji místo toho uhodila do hrudi. Čepel meče ho zasáhla do klíční kosti. Nehty sjely dolů po její kožené zbroji. Ostrá ocel projela cáry šatstva a zakousla se do bílé kůže. Magiera byla odmrštěna dozadu a cítila, jak jí zmizela půda pod nohama. Hlavou a zády narazila do kmene stromu. Svezla se do strany a tvrdě přistála na zemi. Pocítila závrať. Srdce jí stačilo jednou zabušit v hrudi, zatímco očekávala útok svého protivníka. Ten však nepřišel. Magiera vzhlédla a snažila se přinutit zrak, aby se pročistil.
Bílý muž stál nad ní. Široce otevřenýma očima hleděl na plytkou ránu na své hrudi, jako by jej myšlenka, že by ho její čepel mohla zranit, dosud ani nenapadla. Zvrácený úsměv zmizel a jeho tvář se zkroutila do vzteklé masky.
„To není možné…" zamumlal.

Neexistovala už žádná naděje, že by tohoto muže nemusela zabít. Magiera sevřela pevněji meč a zvedla jej v obraně. Kostnatá ruka ji popadla za krk a přitiskla k zemi. Pokusila se mečem zasáhnout jeho hlavu, chytil ji ale za zápěstí a uhodil s ním o zem.
„Tohle mi nemůžeš dělat," zavrčel na ni. „To není možné!"
Muž stiskl její hrdlo silněji a Magieřin zrak se rozostřil.
„Nemůžeš zranit Parka." V jeho hlase zaznělo odmítavé přesvědčení jasněji než cokoliv jiného.
Magiera cítila sílící mrákoty z nedostatku kyslíku. Les se kolem ní točil a do svalů pronikal chlad. Zdálo se, jako by z ní prsty na krku vysávaly teplo.
Volnou rukou Magiera uhodila muže do zamlženého oválu jeho hlavy. Pěst se při nárazu zastavila a paží jí proběhl trhavý šok. Rozbolelo ji z něj rameno. Jeho hlava se sotva pohnula. Obemkla ruku kolem jeho rozmazaného obličeje a strčila do něj, jak nejsilněji mohla.
Jeho svaly a kůže se zdály stejně tvrdé jako kost, kterou obepínaly. Rukou jí opět pronikl ledový pocit. Magieru zalila hrůza, když se jí bílá tvář rozplynula před očima a ona si uvědomila, že brzy ztratí vědomí. Chlad se do ní zavrtával hlouběji, až ho pocítila v hrudi. Dokonce i její strach zakolísal a byl zadušen tímto pocitem. Chlad jí prosakoval krkem a zápěstím ruky, ve které svírala meč a kterou jí muž tlačil k zemi.
Bodnutí uvnitř ní odpovědělo rostoucímu chladu.
Nezpůsobil jej život, unikající z jejího těla, nýbrž si prorazil cestu z nějakého ukrytého místa uvnitř ní a začal se neklidně plížit tělem. Sílící horečka jí pronikla z kostí do svalů a odtud do nervů, zanechávajíc za sebou tetelící se teplo. Nakonec se tento pocit usadil v žaludku. Hřejivé teplo se proměnilo v rozrůstající se uzlíček bolesti, kterou ani chlad nedokázal zadusit a která se jí rozšířila hrudí až ke krku. Cítila, jak se uvnitř ní otevřela díra, která toužila být naplněna.
Pocítila… hlad.
Magiera byla hladová. Touha, postavená na rostoucí zuřivosti, se snažila najít způsob, jak tento hlad ukončit. Vymáčknout život ze svého útočníka, to by hlad ukojilo.
Opět zatlačila na mužovu hlavu. Tentokrát trochu uhnula.
Hlad se jí ze žaludku šířil, pronikal končetinami, až spálil únavu i strach na popel a pohltil chlad mužova dotyku. Pokusila se zvednout paži, ve které svírala zbraň, a cítila, jak se i přes tlak sevření bílého muže její zápěstí pomalu zvedá ze země. V temnotě, která stále obepínala její zrak, zaslechla zuřivé zasyčení, jež uniklo ze rtů útočníka. Povolil stisk na jejím hrdle a snažil se uvolnit ruku, kterou svírala jeho tvář.
Magiera zalapala po dechu a vzduch naplnil její plíce.
„Ne… ne… ne!" zaječel. „S Parkem nemůžeš soupeřit."
Bojovala proti jeho sevření, nemohla ale ani seknout mečem ani dostat druhou ruku zpět k jeho hlavě. Jeho tělo sebou začalo škubat. Mužův pohyb byl doprovázen podivným cvakavým zvukem. Když se jí začal vracet zrak, rozeznala rozmazaný ovál jeho hlavy. Natahovala se k její tváři - cvak - a zpět a opět - cvak- bojujíc s jejím tlakem. Zdrojem podivného zvuku byly čelisti.
Uvědomila si, co má muž v plánu. Oba drželi svého protivníka v pevném sevření, a on se proto zoufale snažil prolomit její obranu posledním možným způsobem. Snažil se ji kousnout.
Magiera se prohnula v zádech a odvrátila tvář z jeho dosahu. Pak do něj oběma rukama prudce strčila. Zleva se ozvalo zlověstné zavrčení a ona cítila, jak její tělo bylo náhle odtaženo o půl stopy dál. Bílý muž vztekle zavyl a stisk na jejích zápěstích povolil. Ve snaze přijít na to, co se vlastně stalo, se přestala na okamžik soustředit.
Magiera zahlédla Chapa. Vyskočil zleva, zasáhl útočníka, odrazil se od něj a dopadl stranou. Mužovo tělo sebou tvrdě škublo doprava a Magiera cítila, jak se její tělo opět pohnulo společně s tím jeho. Vrčící Chap se zase objevil a zasáhl muže do boku. Oba, muž i pes, se odkulili z Magieřina těla a zmizeli v temnějších stínech stromů. Jejich vrčení se jedno od druhého nedalo rozlišit.
Magiera se snažila rychle postavit na nohy a dostat se mezi ně. Bála se, že Chap není pro muže rovnocenným soupeřem. Zakopla, zachytila se však holého kmene stromu. Stále ještě cítila onen zvláštní hryzavý hlad v žaludku, pocit však slábnul. Bylo jí mdlo a cítila závrať. Když se vydala směrem k šarvátce, snažíc se rozeznat muže od psa, její krok byl nejistý.
Bílý muž se prudce otočil směrem k ní, byl však stále z dosahu. Chap se vrhl na jeho nohu a muž máchnul

po psovi rukou. Ten však byl příliš rychlý. Do Magieřiných uší se zabodl bolestivý jekot, když se zakousl do mužova zápěstí.
V tu chvíli zrak a sluch i pocity zmizely z Magieřiny mysli. Muž i pes se zdáli být daleko, příliš daleko z jejího dosahu. Její krk byl stále napůl stažený a těžce se jí dýchalo.
Bolestivé zaječení sotva doznělo, když popadla meč oběma rukama a sekla s ním do strany. Vložila do rány váhu celého těla. Vedla ji vysoko, mířila však naslepo. Nebyla si jistá pozicí cíle, věděla ale, že muž pravděpodobně vstane, aby dostal svou paži z Chapových čelistí. Seknutí mečem ale způsobilo, že ztratila rovnováhu. Stíny lesa se slily dohromady a svět se s ní zatočil.
Když upadla, její hlava narazila na měkkou lesní půdu. Hlad, který cítila, z ní v jedné náhlé, mohutné vlně odplynul. Zachvátila ji panika, neboť náhle nebyla schopná rozeznat, kterým směrem je nahoru a kterým dolů. Odkulila se stranou ve snaze neposkytnout muži šanci opět zaútočit a dokončit, co začal. Nic se však nestalo.
Nebyla ještě schopná posadit se, natož vstát, a tak to vzdala a zůstala tiše ležet. Když se z vířící noci stala těžká bolest uvnitř lebky, opět zaslechla zvuky kolem sebe. Slyšela zurčení řeky bublající po kamenitém dně a tichý šepot větví ve vánku, doprovázený jejím zoufalým oddychováním a praskáním spadlého borovicového jehličí a listí pod ní, když se pohnula ve snaze opět vstát.
A to bylo vše. Všechny tyto nepatrné zvuky, noční zvuky, se vytratily z její mysli a mezi nimi bylo pouze ticho. Když konečně byla schopná zaostřit a stíny nad ní se proměnily z rozmazaných šmouh ve větve a ona zahlédla hvězdy na nebi přímo nad vrcholky stromů, těžce se odkulila na stranu.
Hleděly na ni dvě lesknoucí se oči.
Dech se jí zadrhnul v hrdle. Pak ale rozeznala tvar zakrváceného čenichu a psích uší. Chap na ni s očekáváním hleděl.
Na zemi u jeho nohou leželo na hromadě bílé tělo a cáry oblečení. Chap na tělo pohlédl a jeho pysky se nakrčily. Vrčení, které ze sebe vydal, se však proměnilo v neklidné zavytí. Zadýchaně sklonil hlavu.
Magiera se k němu po čtyřech připlazila. Cítila se, jako by uběhla míli bez přestávky. Když se přiblížila k mužovu tělu, zvedla meč. Sotva ho udržela ve vzduchu, byla však připravená zaútočit. Muž se však nepohnul.
„Zpátky, Chape," řekla. Její hlas byl suchý a chraptivý.
Natáhla se a píchla do těla mečem, muž však nejevil známky života. Když se připlazila blíž, bylo jí jasné proč.
V místě, kde se měla nacházet hlava, byl nyní pouze pahýl krku. Klesla zpět a její meč dopadl těžce na zem.
Prošli už tolika vesnicemi, že si je všechny nepamatovala. Pokaždé ale pro smrt vesničanů existoval rozumný důvod. Tato vesnice nebyla jiná. Mužova ledová, bílá kůže byla očividně známkou nemoci. Nebylo by to poprvé, co by nemoc byla pravou příčinou, proč se matky a otcové, manželé a sourozenci scházeli u svých mrtvých, aby se pomodlili za jejich ztracené duše. Nemoc s sebou také často přinesla šílenství, jako se to stalo tomuto muži. A ona ho zabila.
Pálivý hlad byl pryč. Chlad, který do ní ze šílence pronikl, byl také pryč. Jen vzpomínka na tyto divné pocity způsobila, že jí naskočila husí kůže a obrátil se žaludek. Neměla ale čas nad těmito věcmi přemýšlet. Zabila jednoho z vesničanů, a to byla ta nejhorší věc, která se mohla stát. Ramena i hlava jí poklesly ve vyčerpaném zoufalství. Pak si ale všimla malého, bledého světla.
Zmateně se podívala dolů na amulet s topazem. Myslela si, že ho ukryla, místo toho ale volně ležel na kožené vestě pobité kovovými cvočky. Zářil tak jemně, že by si toho pravděpodobně ani nevšimla, kdyby se na něj přímo nedívala. Hleděla na něj, dokud světlo nezmizelo, pak ji ovšem napadlo, jestli celá ta věc se zářícím amuletem nebyla pouhou iluzí - dalším výsledkem vyčerpání a nedostatku vzduchu.
Pohlédla na psa, který seděl opodál a stále na ni s očekáváním hleděl. Přinutila slova projít staženým krkem.
„Pojď sem, Chape."
Chap přeběhl krátkou vzdálenost a posadil se před ni. Zvednout ruku bylo namáhavé, musela ho ale prohlédnout. Nezdálo se, že by pes měl nějaká vážná zranění, jen pár malých ran na ramenou a na bocích. Krev, pokrývající jeho krk, pocházela z mělké, nepříliš vážné rány. Projel jí pocit úlevy. Zítra

bude ztuhlý a bolavý, bála se ale, že si z takového boje odnesl horší zranění.
Promnula si krk. Měla pocit, jako by se jí už tvořily modřiny. Chap se na ni náhle vrhl. Jeho jazyk vystřelil a olízl jí bradu a tvář.
„Nech toho," vyštěkla. „To si schovej pro svého opilého pána."
Chap rychle uskočil a začal přecházet sem a tam poblíž mužova těla. Krátce, tiše štěknul, pak vyrazil lesem směrem k řece.
Magiera nechápala, co ho zase podrážděilo, pohled na řeku jí ale připomněl jiný, naléhavější problém. Obzor se začínal rozjasňovat. Blížil se východ slunce. Musela něco udělat s tělem.
Neměla čas ho pohřbít, a dokonce i o ukrytý hrob mohl někdo zakopnout dřív, než by se jí podařilo dostat dost daleko. Neměla zdání, kam až se vesničané vydávali sbírat dřevo a ostatní věci, které jim les dával. Neexistoval žádný způsob, jak tělo odnést, a proto byla řeka jediným možným řešením. Magiera začala táhnout tělo za nohy ke břehu.
Jeho košile byla příliš vetchá na to, aby ji mohla použít, proto rychle srolovala divokou trávu do hrubého lana. Použila ji, aby mrtvole pevně přivázala kalhoty kolem kotníků, pak je naplnila kamením. Celou dobu se snažila vyhnout přímému pohledu na tělo. Dělalo se jí zle, když se musela dotýkat mrtvé kůže. Byla ledová, jako by muž byl mrtvý mnohem déle než jen tu krátkou dobu, co ho zabila. Když skončila, otočila se zpátky k lesu. Musela najít jeho hlavu. Z pohledu, který se jí naskytl, se jí zvedl žaludek. Chap stál naproti ní a v zubech za vlasy svíral vesničanovu hlavu. Přišel blíž, položil jí své břímě k nohám, pak si sedl a s očekáváním na ni pohlédl.
Nemohla se rozhodnout, co jí bylo víc odporné: useknutá hlava s očima doširoka otevřenýma v posledním šoku nebo psův klidný přístup k té odporné věci. Pocit nevolnosti přešel opět v chlad, který proběhl její krví. Vzpomněla si na to, jak Chap přecházel sem tam podél těla a pak se rozběhl ke břehu řeky. Pohlédla psovi do jeho stříbrně modrých očí.
Věděl, co bylo třeba udělat, ještě dřív, než na to vůbec pomyslela. Byl to přece ale jenom pes.
Magiera se sklonila a uchopila hlavu. Nespustila z Chapa oči, dokud nepoklekla vedle těla. Neměla čas přemýšlet o zlověstném vývoji situace. Protože neměla nic jiného po ruce, přivázala hlavu k tělu dlouhými vlasy a zauzlovala je několikrát kolem pásku u kalhot. Pak zatáhla tělo do řeky. Vstoupila do ní tak hluboko, až jí proud sahal do půli stehen, pak mrtvolu ponořila do vody a vší silou do ní strčila.
Cestou dolů po proudu tělo několikrát vyplulo nad hladinu, nakonec ale zmizelo. Za ní se ozvalo kovové klepání a Magiera se ve vodě rychle otočila.
Na břehu seděl Chap. Hleděl na ni s postavenýma ušima. Tentokrát u jeho nohou ležel meč, který zanechala mezi stromy.
„Nech toho!" vybuchla frustrovaně a s cákáním vylezla na břeh. Popadla zbraň. Když se sklonila, hlava se jí opět začala točit a udělalo se jí mdlo. Zastavila se, aby získala rovnováhu. „Přestaň dělat tyhle věci."
Chap zakňučel, naklonil hlavu na stranu a hleděl na ni.
Na čepeli zůstala temná skvrna. Zamračila se na psa, pak zamířila k okraji lesa, kde meč utřela do trávy. Když skončila, někoho zahlédla. Z lesa vyšel Leesil a klopýtal dolů po kamenitém břehu.
Rozhlédl se oběma směry. Když zahlédl Magieru, pospíšil si k ní podél řeky. Dvakrát zakopl, ani jednou ale neupadl. Chap se k němu rozběhl a kroužil kolem něj vrtě ocasem.
„Slyšel jsem… a tys byla pryč," Leesil ze sebe udýchaně vypravil. „Co se děje? Proč jsi…?" Pohlédl na Magieřino poničené oblečení, na trávu a listí, které se jí zachytily ve vlasech, pak dolů na Chapa a jeho zakrvácenou srst. Oči se mu rozšířily. Leesil rychle prohlédl psa, a když se přesvědčil, že jeho zranění nejsou životu nebezpečná, podíval se zpět na Magieru. „Co se stalo?" zeptal se znovu. Jeho hlas zněl jasněji.
Magiera odvrátila zrak od jeho zarudlých očí. Slunce se skrývalo sotva pod úrovní horizontu a mraky měly červený nádech. Den ještě pořádně nezačal, ale celý její život už stačil změnit směr. Kdyby byla pověrčivým rolníkem, označila by celou věc za znamení.
„Skončila jsem, Leesile," řekla. „Všechno skončilo."
Leesilovo bledě žluté obočí se stáhlo nad doširoka otevřenýma očima. V jeho výrazu se mísilo překvapení, zmatek a vztek.
„Co se děje?" zaječel. „Měli jsme si přece o celé věci ještě promluvit."

Magieřin pohled zalétl k řece. Mrtvola se sice potopila, řeka ale nemůže nic změnit na tom, co se stalo. Pomyslela na bezduché tělo, tažené pod hladinou, neschopné odolat síle proudu.
„Vyrážím do Miisky," řekla. „Jdeš se mnou?"

I když ještě nenastal úsvit, bylo v jednom z příbřežních skladů v Miisce, malém pobřežním městečku, již čilo. Ohromné přízemní podlaží mezi nedokončenými laťkovými stěnami bylo plné. Na straně dováženého zboží stály sudy s medovinou, pytle pšenice a balíky vlny, na straně vyváženého byly naskládány sušené ryby a pár řemeslných výrobků. Sudy, barely a balíky ovázané motouzem byly nošeny dovnitř a ven, každý z nich pečlivě zaznamenán úředníkem. I když byly otevřené dveře, sklad přesto páchl naolejovanými lany, zvětralým dřevem a kovem, potem zvířat a dělníků a čímkoli, co moře za poslední dva dny vyplavilo na pobřeží. Malý chlapec s pískově žlutými vlasy, vypadající v nadměrně velké košili jako nalezenec, neustále zametal dřevěnou podlahu pod nohama dělníků ve snaze odstranit prach a špínu, kterou dovnitř zanášeli. Dělníci pospíchali, aby naložili zboží na člun, který za úsvitu vyplouval. Díky horečnatému spěchu spolu jen několik lidí prohodilo pár slov.
Vpravo od dveří, které se otvíraly do doku a které byly dost velké na to, aby jimi projel vůz, stál vysoký muž a s pečlivým nezájmem sledoval práci. Nerozdával příkazy a jen zřídka něco zkontroloval, jako by věděl, že o vše bude postaráno k jeho naprosté spokojenosti. Díky zastrašující výšce vypadal, jako by byl zvyklý dívat se na lidi shora, dokonce i na ty, kteří nebyli menší než on. Dlouhé svalnaté ruce, oblečené do tmavě zelené tuniky, měl zkříženy na hrudi, jeho arogantní postoj ale napovídal, že své svaly nezískal zvedáním beden. Krátce ostříhané tmavé vlasy vypadaly v kontrastu s bledou tváří ještě temněji. Křišťálově modré oči měl téměř průsvitné, zdálo se ale, že vidí vše.
„Ne, Jaquo," ozval se hlas zpoza něj. „Objednala jsem dvacet sudů vína a třicet dva sudů medoviny. Popletl jsi čísla."
Jeho zrak se obrátil do temné místnosti vzadu. Mladá hnědovlasá žena, vysoká sotva dvě třetiny jeho výšky, napomínala nejvyššího úředníka, který měl na starosti příjem zboží.
„Slečno Teesho, jsem si jistý, že…" začal Jaqua.
„Já vím, co jsem si objednala," řekla klidně. „V žádném případě nemůžeme všechno tohle víno najednou prodat. Pošli dvanáct sudů zpátky. A pokud se kapitán člunu pokusí nám naúčtovat nějaký poplatek, řekni mu, že si můžeme najít někoho jiného, s kým obchodovat."
Vysoký muž opustil místo u dveří, aby se zapojil do pře.
„Nějaký problém?" zeptal se klidně.
„Ne, pane." Úředník, Jaqua, se stáhl. Jeho tvář byla náhle bez výrazu, nehty mu ale zbělely, jak pevně tiskl oběma rukama písařskou tabulku.
Teesha se usmála, ukazujíc bílé zuby. Bez obav pohlédla na svého vysokého partnera.
„Ne, Rashede. Jen se objevila malá chyba v objednávce vína. O všechno bude postaráno."
Rashed přikývl, ale nepohnul se a Jaqua odchvátal, aby napravil svoji chybu.
„V poslední době popletl už několik objednávek," řekla Teesha. „Možná že zkouší kvalitu vína příliš často."
Rashed nebyl schopný opětovat její úsměv, nezdálo se ale, že by jí to vadilo. Nedalo se říct, že by byla krásná, ve své panenkovské tváři měla ale jas, který u mužů vyvolával touhu oženit se s ní, sotva ji potkali. Rashed věděl, že její zevnějšek je jen sladkou zástěrkou, za kterou se skrývala pravda. Její vzhled byl pro něj ale stejně přitažlivý jako pro ostatní - možná víc. Její společnost ho rovněž těšila.
„Pokud nemáš Jaquu ráda," řekl, „vyměň ho."
„Ach, nebuď tak zbrklý. Nechci ho vyměnit. Jen chci…" Uprostřed věty se zastavila a zahleděla se na něj.
Rashed stál s očima upřenýma na severní stěnu skladiště a jednu ruku měl přitištěnou k hrdlu. Cítil, jak mu tělem proběhla ledová ztuhlost. Už roky nepocítil bolest, její návrat ho proto překvapil. Myšlenky měl zamlžené a mizely mu v mysli dřív, než se stačily zcela utvořit.
Přistoupil blíž ke stěně, otočil se a opřel se o jeden z trámů. Ledová linie, kterou na krku cítil, se táhla až dozadu k zátylku.
Teesha ho popadla za paži, napřed jemně, pak její stisk zesílil.

„Rashede… co se děje?“
„Teesho,“ podařilo se mu zašeptat.
Její dětsky vypadající ruce ho popadly za tuniku ve snaze pomoci mu získat rovnováhu. Když se mu podlomila kolena, cítil, jak ho její paže opět narovnaly a postavily na nohy. Byla stejně silná… silnější, než kterýkoli muž ve skladišti. Nikdo jiný to ale nevěděl. Položila mu paži kolem pasu, podepřela jej a rychle vyvedla bočními dveřmi ven, pryč od zvědavých očí. Venku se jí snažil pomoci alespoň tím, že zůstane na nohou. Cítil ruce na tváři a pohlédl dolů do jejích ustaraných očí.
„Co je?“ zeptala se. „Co se děje?“
Zalila ho vlna lítosti, pak vzteku. Bílá tvář s propadlýma očima a tvářemi zazářila v temnotě oka jeho mysli. Pak náhle, jako by někdo sfoukl svíčku, tvář zmizela. Přes střechy domů se zahleděl směrem k lesům a obzoru na severovýchodě.
„Parko je mrtvý,“ zašeptal syčivě. Byl v příliš velkém šoku na to, aby promluvil hlasitě, příliš rozzuřený na to, aby se vyjádřil jasně.
Teeshino uhlazené obočí se zmateně nakrčilo. „Ale jak to víš?“
Jemně zavrtěl hlavou. „Možná proto, že kdysi býval mým bratrem.“
„Nikdy dřív jsi k němu tak silné pouto necítil. Ani předtím, než nás opustil a propadl Divokosti.“
Rashed sklopil zrak a pohlédl jí do očí. Nad všemi ostatními pocity převládl vztek.
„Cítil jsem to. Někdo mu usekl hlavu a… něco mokrého… tekoucí voda.“
Hleděla na něj, zmrzlá v čase, a skrz její ruce cítil zachvění, které proběhlo její malou postavou. Rychle odtáhla ruce z jeho tváře, jako by jí to, co řekl, připadalo odporné, pak se opřela čelem o jeho hruď.
„Ne. Och, Rashede, je mi to tak líto.“
Jeho oči se opět zahleděly k severovýchodnímu obzoru. Jako ledová voda po živém mase jím znovu proběhl chlad. Byl to nepříjemný, téměř zapomenutý pocit, jako by to už byly celé dekády od okamžiku, kdy naposled pocítil něco podobného chladu.
„Musíme zjistit, kdo to udělal. Kde je Edwan?“
„Je poblíž.“ Teesha na okamžik zavřela oči. „Můj manžel rovněž lituje.“
Rashed ignoroval projevy účasti.
„Pošli ho ven. Řekni mu, ať zjistí, kdo to udělal, a řekne mi jméno. Řekni mu, ať hledá na severovýchodě.“ Opět obrátil zrak do vnitrozemí. „A ať si pospíší.“
Vzduchem poblíž se zavlnila jemná záře, téměř nic víc než záblesk světla, které proniklo prasklým krytem lucerny. Teeshina tvář se obrátila tím směrem a její rty se začaly pohybovat. Vypadalo to, jako by mluvila, ale neozvalo se ani slovo. Světlo zmizelo.

3. kapitola

„B
rzy budeme muset zastavit,“ řekla Magiera unaveně a přejela si rukou po tváři. „Stmívá se.“
Slunce zapadalo nad oceánem, podél nějž vedla belaskijská pobřežní cesta. Země byla ozářena oranžovou září, díky níž vypadala méně ponuře a beznadějně než za plného denního světla. Blížil se soumrak. Leesil měl soumrak vždy rád, a proto se na okamžik zastavil, aby si prohlédl světlo pomalu se ztrácející nad vodou. Pobřežní cesta, kterou se vydali, vedla na jih od Bely, hlavního města země. Byla dost rychlá a čistá a cestovalo se po ní mnohem lépe než po cestách ve Stravině. Cesta na západ jim ze Straviny zabrala pět dní.
Od smrti šíleného vesničana uplynulo už dvanáct dní a Leesil se stále ještě nezačal podrobněji vyptávat na to, co se na pobřeží řeky Vudrask vlastně stalo. Magiera mu sdělila jen ty nejnutnější detaily o tom, co ji s Chapem potkalo. Některé věci ale zůstaly nevysvětleny, jako například proč Chap zaútočil bez rozkazu nebo proč Magiera vypadala tak rozzuřeně a otřeseně. Šlo o něco víc než jen o smrt vesničana. Ani jeden z nich se o celé věci nezmínil, ani když se zastavili v jedné z vesnic, aby koupili osla a káru, na které by mohli převézt Chapa - což samo o sobě mělo vzbudit spoustu otázek o příčině zranění jejich psa. Většina jeho zranění se zdála už téměř zhojená, ale Magiera trvala na tom, že potřebuje odpočinek.
„Utáboříme se,“ rozhodla Magiera.

Leesil přikývl a sešel z cesty. Sledoval, jak si Magiera znovu přejela rukou po čele a odhrnula si z tváře pár zaprášených pramenů. Věděl, že nenávidí, když je špinavá.
„Možná že bychom měli sejít až dolů k pobřeží," navrhl. „Mořská voda sice není nejlepší koupelí na světě, je ale lepší než nic. Není ale dobrá pro praní šatů. Tedy pokud na sobě nechceš nosit slaný krunýř."
Obrátila se k němu s podezřívavým pohledem v očích. „Odkdy se staráš o praní šatů?"
„Já se vždycky staral."
„Kvůli mně to dělat nemusíš." Krátce, sarkasticky se zasmála. „Já vím, co chceš. Raději na to ale zapomeň. Už neobereme ani jednu vesnici. Skončila jsem." Vykročila, aby jej následovala pryč ze silnice, pak se ale zastavila a ohlédla.
„Co se děje?" zeptal se.
„Nejsem si jistá." Zavrtěla hlavou. „Od chvíle, kdy se začalo smrákat, mám pocit, jako by nás někdo…" Její hlas se vytratil.
„Jako by nás někdo co?"
„Nic. Jsem jenom unavená." Pokrčila rameny. „Neměli bychom zacházet daleko od silnice. Není zrovna jednoduché tahat tu káru křovím."
Vlastní plášť začínal Leesilovi v rychle chladnoucím vzduchu připadat tenký, a proto okamžitě vybral jednu z mýtin mezi stromy. Zatímco na jednom místě vyčistil zem a rozdělal malý oheň, Magiera vybalila prohnutý kotlík na vaření, čaj, sušené maso a jablka.
I když se Leesil zdál navenek klidný, trápily ho ponuré myšlenky. Zase jednou upadli do jednoduché rutiny. Zabývali se běžnými záležitostmi, aniž by spolu pořádně promluvili, a kromě dnešní večeře neměl Leesil zájem se o ničem jiném vůbec bavit.
„Chceš pomoct s Chapem?" zeptala se Magiera náhle.
„Ne, může jít po svých."
Leesil přistoupil ke káře a objal psa kolem krku svými štíhlými, snědými pažemi. „Ahojky. Je čas vstát a něco sníst."
„Jak je mu?" zavolala Magiera.
Chapovy oči se okamžitě otevřely. Zakňučel a zvedl stříbřitě šedý čenich, aby Leesilovi olízl tvář. Vymanil se z Leesilových paží, seskočil z káry a zamířil k ohni.
„Podívej se sama," odvětil Leesil. „Myslím, že ho jízda na káře musí neuvěřitelně nudit."
Leesil si vždy myslel, že Magieřin vztah k Chapovi je poněkud zvláštní. Nikdy ho nepohladila a zřídka na něj promluvila, vždy se ale postarala o to, aby měl co žrát a aby o něj bylo co nejlépe postaráno i s tím málem, co měli. Na druhé straně Leesil si psovu společnost nesmírně užíval. Předtím, než potkali Magieru, však byl pes často nucen sám si ulovit večeři, protože jeho pán prostě zapomněl.
Leesil vypřáhl osla, uvázal ho v místě s dostatkem trávy a pak se vrátil k ohni.
„Asi půl míle zpátky jsme minuli odbočku," řekl jakoby mimochodem. Sebral ze země měch s vodou a nalil ji do kotlíku, aby uvařil čaj. „Možná že vede do nějaké vesnice."
„Pokud sis chtěl něco obstarat, měl jsi to říct," odvětila Magiera stejným tónem.
„Nechtěl jsem…" Rozezlen uctivým výrazem své partnerky nakonec vybuchl: „Víš přesně, co myslím! Tohle možná není Stravina, noci jsou tady v rolnických vesnicích ale stejně temné. Uchází nám zisk, a to jenom proto, že se ti nechce pracovat. Chceš si koupit hostinec? Fajn, nevidím ale důvod, proč bychom toho měli nechat, když jsme skoro bez peněz."
„Já nejsem bez peněz," připomněla mu Magiera.
„Já ale jsem!" Její klidný výraz ho přiváděl k zuřivosti. „Mám jen svůj podíl z poslední vesnice a tys mě ani nevarovala, že chceš skončit. Kdybych věděl, že toho necháme, udělal bych si nějaké plány do budoucna."
„Ne, neudělal," řekla stále klidně, aniž na něj pohledla. „D'areelinské víno je drahé. A pokud by to nebylo víno, prohrál bys peníze v kartách nebo by sis našel nějakou hezkou hospodskou holku se smutným příběhem. I kdybych ti to řekla dřív, nic by se tím nezměnilo."
Leesil si povzdechl a snažil se přijít na nějaký způsob, jak ji přesvědčit. Věděl, že přemýšlela o mnoha věcech, o kterých mu nic neřekla. Pracovali spolu už dlouhou dobu, Magiera ale vždy stavěla mezi sebe

a ostatní neviditelnou zeď. Většinu času mu to nevadilo, dokonce to i oceňoval. Měl svá vlastní tajemství, která si chtěl uchovat.
„Proč neuděláme ještě jednu vesnici?“ zeptal se nakonec. „Tady v okolí musí být ještě nějaké vesnice…“
„Ne, už to nemůžu dělat.“ Zavřela oči, jako by se chtěla uzavřít před světem. „Když jsem se musela tehdy v řece zbavit těla toho šíleného vesničana… Jsem příliš unavená.“
„Tak jo. Fajn.“ Odvrátil se. „Řekni mi teda něco o tom svém hostinci.“
Do hlasu se jí vrátilo nadšení.
„No, Miiska je malá rybářská komunita. Vede se jí docela dobře díky příbřežním obchodním plavbám. Určitě tam najdeme spoustu dělníků a pár námořníků, kteří si po těžkém dni budou chtít něco vypít a zahrát si karty. Hostinec má dvě podlaží, pokoje pro majitele jsou v prvním patře. Ještě jsem neuvažovala o jméně. Ty jsi v těchhle věcech lepší. Možná bys dokonce mohl namalovat vývěsní štít.“
„A ty chceš, abych se staral o hru, i když víš, že polovinu času prohrávám?“ zeptal se.
„Chci, abys hru vedl, ne ji hrál. Proto podnik vyhrává a ty vždycky skončíš s prázdnou kapsou. Prostě se postaráš o to, aby se hrálo poctivě, a zůstaneme partneři tak jako doposud. Věci se nezmění zas tak moc, jak si myslíš.“
Vstal a přiložil na oheň pár kousků dřeva. Nevěděl, proč dělá takové okolky. Magieřina nabídka byla velmi štědrá. Vždy k němu byla upřímná. Alespoň tak upřímná, jak jen se svou mlčenlivostí mohla být. Ještě nikdy s ním nikdo automaticky nepočítal při všech svých plánech. Možná se mu jen nelíbila neznámá rizika, která se za takovou změnou mohou skrývat.
„Jak daleko je tahle Miska?“ zeptal se.
„Miiska.“ Magiera si těžce povzdechla. „To místo se jmenuje Miiska. Leží asi ještě čtyři míle dál na jih. Pokud si pospíšíme, mohli bychom tam být zítra odpoledne.“
Leesil z batohu vytáhl měch s vínem. Chap začal obcházet tábor a čenichat kolem. Leesilova mysl se skutečně začala zabývat Magieřinými plány vlastnit hostinec a pomalu začala rozebírat různé možnosti. Díky troše ticha a klidu se možná zbaví i svých nočních můr, i když o tom pochyboval.
„Měl bych pár nápadů na vývěsní štít,“ řekl nakonec.
Koutky Magieřiných úst se zvedly. Podala mu jablko. „Pověz mi o nich.“

Na kraji tábora visela ve vzduchu jemná záře. Většina lidí by si myslela, že jde o vytrácející se světlo soumraku, ale svit se pohyboval mezi stromy. Přibližoval se. Zastavil se pokaždé, když žena v kožené zbroji nebo světlovlasý míšenec promluvili, jako by naslouchal každému slovu. Zastavil se za dubem na hranici, za kterou už nedosáhlo světlo ohně, a usadil se tam.

Rashed pochodoval sem a tam zadní místností svého skladu. Dnes si nepřál jít ven a pozorovat obří zářící měsíc, jak bylo jeho zvykem. Nervózní napětí se mu vrylo do tváře a podpatky jeho bot klapaly po dřevěné podlaze. Osobní vzhled byl pro něj důležitý a i v krizi si našel čas obléct si krátké, černé kalhoty a čerstvě vyžehlenou tuniku barvy burgundské červeně.
„I když tady budeš přecházet sem a tam jako kočka, nevrátí se díky tomu dřív,“ řekl hlas vedle něj.
Pohlédl dolů na Teeshu v mírném podráždění. Seděla na lavici z tvrdého dřeva, vypolstrované kašmírovými polštáři, a vyšívala hnědý mušelín nemožně malými stehy. Na rozdělané výšivce se pomalu dal rozeznat západ slunce nad oceánem. Nikdy nepochopil, jak dokáže vytvořit takové obrazy jen s nití a kousky látky.
„Tak kde je?“ rozčílil se Rashed. „Uplynulo už víc než dvanáct dnů od Parkovy smrti. Fyzická vzdálenost pro Edwana nic neznamená. Sebrat informace mu nemohlo trvat tak dlouho.“
„Vnímá čas jinak než my. To víš,“ odvětila a utrhla zuby kus modré niti. „A tys mu moc informací, ze kterých by mohl vyjít, neposkytl. Může mu zabrat nějaký čas jen najít toho člověka a ověřit si, že je to skutečně ten, koho hledal.“
Jemnýma rukama rozložila výšivku a zkontrolovala stehy, jako by šlo jen o další normální noc v jejich životě - ačkoli obyčejně ji bylo po západu slunce spíše možné najít zahloubanou do nějakého starodávného textu. V jedné z místností měla police plné knih a svitků, za které museli zaplatit velké peníze, aby je získali. Rashed nikdy nechápal, proč pro ni byla slova, napsaná na pergamenu, tak

důležitá.
Přál si, aby její klid byl nakažlivý, a tak si sedl vedle ní. Světlo svící se odráželo v jejích čokoládově hnědých vlasech. Krása dlouhých, hedvábných pramenů dokázala udržet jeho pozornost jen na chvíli. Pak opět vstal a začal se procházet sem a tam.
„Kde by mohl být?“ zeptal se, neobrátil se ale se svou otázkou na nikoho konkrétního.
„No, já aspoň začínám být z toho čekání unavený,“ třetí hlas zasyčel ze stínů v rohu místnosti. „A mám hlad. A už je tma. A já chci ven z téhle dřevěné krabice, které říkáš náš domov!“
Hubená postava vystoupila z rohu místnosti. Byl to poslední člen podivného tria, žijícího ve skladišti. Vypadal na sedmnáct let, i když byl na svůj věk poněkud malý.
„Krysaříku,“ Rashed vyplivl jeho jméno, jako by šlo o vtip, který zopakovali už příliš často. „Jak dlouho už jsi v tom rohu trucoval?“
„Právě jsem se vzbudil,“ odpověděl Krysařík. „Věděl jsem ale, že bys byl rozčilený, kdybych odešel, aniž bych vás pozdravil.“
Všechno na něm vypadalo hnědé. Vše kromě kůže, ale i ta měla lehce nahnědlý odstín od měsíce - možná i roky - staré špíny. Obyčejně hnědé vlasy měl přilepené k úzkému, nakrčenému čelu nad obyčejně hnědýma očima. Rashed ve svém životě slyšel už mnoho pojmů, kterými se daly popsat různé odstíny hnědé - kaštanová, mahagonová, béžová - špinavá postava Krysaříka ale žádné z těchto slov v jeho mysli nevyvolávala. Hrál postavu pouličního výrostka tak dobře, že se tato postava stala jeho součástí. Možná že to byla jedna z jeho silných stránek. Nikdo si na něj nikdy nevzpomněl jako na individuum, vždy jen jako na dalšího špinavého kluka bez domova.
„Mého hněvu se nemusíš obávat, pokud mi k němu nezavdáš důvod,“ řekl Rashed. „Měl by ses starat sám o sebe.“
Krysařík varování ignoroval a zavrčel, jeho stažené rty odkryly poskvrněné zuby.
„Parko byl šílený,“ odvětil. „Užívat si naší lepší existence a smyslů je jedna věc, on se ale pominul. Bylo jasné, že ho jednou někdo zabije.“
Tvrdá slova zamrzla Rashedovi v krku. I když jeho hlas byl tichý a klidný, výraz ho prozradil.
„Zbytečné zabíjení je další věc, kterou bys neměl kritizovat.“
Krysařík se odvrátil a lehce pokrčil rameny. „Je to pravda. Je možné, že kdysi býval tvým bratrem, byl ale šílený láskou k Divokosti. Byl posedlý a opilý lovem. Proto jsi ho vyhnal.“ Začal si okusovat nehet. „Kromě toho, už tisíckrát jsem ti řekl…“ Jeho hlas se vytratil. Vypadal jako dítě, které bylo křivě naučeno nevěřícím rodičem. „Nezabil jsem toho majitele hostince.“
„Dost,“ řekla Teesha a podívala se na Krysaříka jako kárající matka. „Nic z toho nám nepomůže.“
Rashed pochodoval rychle sem a tam po místnosti. Vlastnil celý ohromný sklad, tato místnost však byla již dávno upravena pro soukromé účely. Několik tajných dveří ve stěnách a v podlaze vedlo ven nebo do nižších podlaží. Teesha pokoj sama vyzdobila směsicí lehátek, stolů, lamp a složitě propracovaných svící ve tvaru temně rudých růží.
S výjimkou neobvyklé bledé kůže se oba, Rashed i Teesha, mohli klidně vydávat za lidi. Rashed těžce pracoval, aby jim v Miisce vytvořil pohodlný život. Bylo důležité, aby zjistil, co se stalo Parkovi, nejen kvůli pomstě, ale také kvůli bezpečí jich všech.
„Už mám dost toho čekat každou noc,“ řekl Krysařík trucovitě. „Pokud se Edwan brzy nevrátí, jdu ven.“
Teesha otevřela ústa, aby mu odpověděla, když se zničehonic uprostřed místnosti objevilo měkké, mihotavé světlo a začalo nabývat na síle. Usmála se na Rasheda.
Světlo zhoustlo a zavířilo. Průsvitná, sinalá mužská postava, vznášející se těsně nad zemí, pohlédla na Teeshu.
Muž měl na sobě krátké, zelené jezdecké kalhoty a volnou bílou košili, jejichž barvy vypadaly ve světle svící jako živé. Jeho částečně useknutá hlava spočívala na jednom rameni, připojena k tělu pruhem, který dříve býval svaly a kůží. Dlouhé, tmavě žluté vlasy mu visely dolů přes zakrvácené rameno a paži a vytvářely iluzi tíhy. Jeho vzezření bylo naprosto stejné jako v okamžiku, kdy zemřel.
„Můj drahý Edwane,“ řekla Teesha. „Bylo tady bez tebe smutno.“
Duch k ní připlul, jako by i ta krátká vzdálenost, která je dělila, byla příliš velká.
„Kdes byl?“ dožadoval se Rashed okamžitě. „Našel jsi Parkova vraha?“

Edwanův pohyb se zastavil. Tělo se napůl otočilo, až jeho nakloněná hlava byla tváří v tvář Rashedovi, a zůstal dlouhou dobu mlčky stát.
Pro ducha bylo velmi neobvyklé, že se jim takto viditelně zjevil. Styděl se za svůj vzhled a nerad viděl hrůzu, odpor nebo prostou nechuť v očích ostatních. Obyčejně se ukazoval pouze Teeshe, která nikdy nedala najevo, že by jí jeho vzezření bylo nepříjemné. V poslední době si ale dával záležet, aby se zjevil v co nejodpornějších detailech pokaždé, když byl Rashed poblíž.
Rashed si dal pečlivě záležet, aby jeho tvář zůstala bez výrazu. „Co ses dozvěděl?“
„Byla to žena jménem Magiera.“ Edwanův dutý hlas rezonoval místností. Obrátil se k Teeshe, jako by to byla ve skutečnosti ona, kdo položil otázku. „Nechává se najímat vesničany a zbavuje je upírů a podobných bytostí.“
„Myslím, že už jsem to jméno slyšel,“ prohodil Krysařík. Zdálo se, jako by náhle ožil, když konečně něco vzbudilo jeho pozornost. „Jeden podomní obchodník se zmínil o nějaké ‚lovkyni mrtvých', která pracovala pro vesnice ve Stravině. Muselo ale jít o nějakou hloupost. Neexistuje nás zase tak moc. Alespoň ne tolik, aby na tom někdo postavil své živobytí, i kdyby byl tak dobrý, aby to zkusil. Je to podvodnice, šarlatánka. Nemohla zabít Parka.“
„Ano, zabila ho,“ odvětil Edwan. Jeho slova byla jako šepot z minulosti, znějící nekonečnou chodbou. „Parko odpočívá v řece Vudrask, jeho hlava… jeho hlava…“ zakoktal se, pak pokračoval, „jeho hlava byla oddělena od těla. Usekla mu hlavu. Věděla, co musí udělat.“
Krysařík se v rohu pod vousy ušklíbnul. Teesha jen seděla, poslouchala a přemýšlela. Rashed opět začal pochodovat po místnosti.
On sám už slyšel o příležitostných „lovcích“, kteří cestovali zemí a nechávali si říkat „exorcista“, „zaklínač“ a „lovec mrtvých“. V jednom měl Krysařík pravdu. Vždy to byli podvodníci a šarlatáni, kteří chtěli vydělat na pověrčivosti rolníků - bez ohledu na to, jestli byl strach vesničanů založený na ukryté pravdě, nebo ne. Rashed ale věděl, že tentokrát šlo o něco víc, a Parko kvůli tomu zemřel. Pro smrtelníka bylo obtížné, ne-li nemožné, zabít upíra, dokonce i takového, který se vzdal svého rozumu, aby pobíhal divoce nocí, ztracen v Divokosti.
„Je toho víc,“ zašeptal Edwan.
Rashed se zastavil. „Co?“
„Je na cestě sem.“ Duch se nyní úplně otočil a stanul tváří v tvář Rashedovi. „Koupila ten starý hostinec v docích.“
Napřed se nikdo nepohnul, pak ale Krysařík vyrazil kupředu, Rashed přistoupil blíž, a dokonce i Teesha vyskočila na nohy. Jeden přes druhého zaútočili svými otázkami na ducha.
„Kde jsi slyšel…?“
„Jak je možné…?“
„Jak zjistila…?“
Edwan zavřel oči, jako by mu jejich hlasy způsobovaly bolest.
„Ticho!“ vybuchla Teesha. Rashed a Krysařík zmlkli. Teesha se obrátila zpět k duchovi a promluvila klidně a tiše. „Edwane, řekni nám všechno, co víš.“
„Všichni v Miisce ví, že majitel už před několika měsíci zmizel.“ Edwan se odmlčel a Rashed podezřívavě pohlédl na Krysaříka. „Poslouchal jsem, když se bavila se svým partnerem. Nezvěstný majitel dlužil někomu v Bele peníze. Měl na majetku zástavu, a tak hostinec prodali velmi levně, jen za tolik, aby pokryli dluh. Naše falešná lovkyně je nyní majitelkou hostince, oficiálně a bez dluhů. Dorazí zítra a má v úmyslu se tady usadit a vést hostinec.“
Rashed sklonil hlavu a zamumlal si pro sebe: „Možná že není zas až takový šarlatán. Nezabil jsem našeho pána a neopustili jsme náš domov jenom proto, abychom skončili jako kořist nějakého lovce.“
Ostatní zůstali zticha, ztraceni ve svých myšlenkách.
Nakonec se Teesha zeptala: „Co budeme dělat?“
Rashed k ní zvedl zrak a pohledem přejel po liniích její jemné tváře. Žádnému lovci nedovolí přiblížit se k Teeshe. Ale i jiné věci mu dělaly starost. „Jestli lovkyně dorazí do Miisky, budeme s ní muset bojovat tady. A to si nemůžeme dovolit, jestli si máme udržet identitu, kterou jsme si vybudovali. Další smrt ve městě,“ pohlédl na Krysaříka, „by mohla zničit všechno, co tady máme. Nesmí se do Miisky dostat živá.“

„Postarám se o to," řekl Krysařík skoro ještě předtím, než Rashed domluvil.
„Ne, dokázala zničit Parka," řekla Teesha a na tváři se jí objevil ustaraný výraz. „Mohla by tě zranit. Rashed je nejsilnější, a tak by měl jít on."
„Já jsem nejrychlejší a dokážu splynout s okolím," protestoval Krysařík s chtivým výrazem v očích.
„Nech mě jít, Rashede. Nikdo na cestě si nebude pamatovat, že by mě kdy spatřil. Tebe si lidé vždy pamatují. Vypadáš jako šlechtic." Na prchavý okamžik se mu do hlasu vloudil sarkasmus. „Lovkyně mě ani neuvidí přicházet a brzy bude po všem."
Rashed zvažoval jejich možnosti. „Tak dobře. Tvé špatné návyky nám tentokrát mohou být užitečné. Ale nehraj si s ní. Prostě to udělej a zbav se těla."
„Mají s sebou psa." Edwan promluvil, jeho slova ale téměř okamžitě ztratila smysl. „Něco starého, něco, na co si nemohu vzpomenout."
Krysařík se zamračil, pak znuděně zareptal: „Pes nebude žádný problém."
„Poslouchej ho," varoval jej Rashed. „Ví toho víc než ty."
Krysařík pokrčil rameny a vykročil ke dveřím. „Brzo budu zpátky."
Teesha přikývla. Její oči měly smutný výraz. „Ano, zabij ji rychle a vrať se domů."
* * *
Krysařík se zastavil jen na tak dlouho, aby roztáhl plátěnou celtu, kterou si pak přivázal na záda, a do velké brašny nabral trochu hlíny ze své rakve. Nevzal si s sebou žádné zbraně. Nikdo ho neviděl, když opustil sklad a zmizel do studeného nočního povětří.
Spalovaly ho myšlenky na lov. Rashedova posedlost jejich utajením znamenala žádné nebo skoro žádné zabíjení v Miisce. Každý z nich obyčejně vymazal zmatené vzpomínky obětí svého hladu. Tento způsob krmení sice nasytil tělo, ale neukojil hlad v Krysaříkově duši a mysli.
Miloval pocit, když srdce v těle oběti přestalo bít, když cítil strach a poslední záchvěv života, který pomalu vyprchal z oběti a byl absorbován jeho vlastním tělem. Někdy zabíjel odpadlíky společnosti, cizince a lidi na cestách a schovával jejich těla tam, kde je nikdo nikdy nenajde. Takoví lidé se ale objevovali jen zřídka a bylo jich málo. Někdy se mu stalo, že zašel příliš daleko a zabil některého z obyvatel Miisky. V takových případech udělal, co bylo v jeho silách, aby ukryl tělo. Samozřejmě v tom jednom jediném případě, kdy zmizel někdo důležitý, starý majitel hostince, to nebyla Krysaříkova práce. Rashed mu ale stejně nevěřil.
Dnes večer ale jednal s Rashedovým výslovným svolením, a tak se rozhodl, že si užije každičký okamžik. Cítil, jak se v něm opět vzedmul hlad, prosil a dožadoval se ukojení a Krysařík si uvědomil, že se večer nenakrmil.
Čtvrtina noci uplynula a on se pohyboval podél cesty dál a dál. Čas od času se zastavil, aby plně okusil noc všemi svými smysly. Zavětřil, ale napřed nic zvláštního necítil. Pak jeho nozdry zachytily slaboučký závan tepla. Připlížil se stromy a křovím k okraji pobřežní cesty z Bely. Zaslechl tiché vrzání a skřípání vozu, jehož náprava potřebovala namazat.
Krysařík trpělivě čekal, schovaný pod keřem divokého borůvčí. Skrz listí pozoroval, jak se vůz pomalu přibližuje. Kůň byl starý a unavený. Na kozlíku seděl muž. Hlava mu čas od čas padala na hruď, jak se pohyboval na hranici spánku. Nebyl to člověk, kterého měl najít, ale nevyužít takové příležitostí by bylo plýtváním. Kromě toho by bylo lepší, kdyby se s lovkyní setkal nakrmený a v plné síle.
„Pomoc," zavolal Krysařík slabým hlasem.
Kočí se probudil a zvedl hlavu. V obnošeném nachovém plášti vypadal jako docela úspěšný kupec, který asi cestuje z velké dálky. Dobře měsíc ho nikdo nebude postrádat. Krysařík ovládl touhu vrhnout se na něj.
„Tady, prosím. Myslím, že mám zlomenou nohu," zavolal v žalostné agónii. „Pomozte mi."
Kupec začal slézat dolů z vozu. Na jeho tváři se objevil ustaraný výraz, ze kterého se Krysaříkovi udělalo téměř zle. Užíval si to.
„Kde jsi?" zeptal se kupec. „Nevidím tě."
Krysařík se natáhl na zem. „Tady, tady jsem." Jeho hlas zněl tiše a žalostně.
Těžké kroky s sebou přinášely vůni teplého života. Kupec poklekl vedle Krysaříka.
„Upadl jsi?" zeptal se. „Neboj. Miiska není daleko a tam ti určitě pomůžou."

Krysařík popadl muže za límec pláště, strhl ho dolů a přetočil se, takže si s mužem vyměnili místa. Když se zahleděl dolů do překvapené tváře, Krysařík si nemohl pomoct a ušklíbnul se. „Hlupáku." Jako kostěná pouta přitiskly jeho ruce kupce k zemi. Muž sebou začal v panice divoce házet a snažil se ze sebe útočníka shodit. Nepomohlo to.
Bolest obyčejně zabránila lidem v tom, aby svá těla příliš namáhali. Krysařík bolest necítil, alespoň ne stejným způsobem, jakým ji cítili lidé, proto pro něj žádná omezení neplatila. Vždy jej dokázalo pobavit, když s ním oběti začaly zápasit. Projel jím záblesk potěšení, když spatřil, jak se překvapení v očích kupce proměnilo ve strach.
„Nechám tě jít, když mi dokážeš zodpovědět hádanku," zašeptal Krysařík. „Co jsem?"
„Minulé léto mi zemřela žena," řekl muž zadýchaně a začal bojovat ještě intenzivněji, aby se uvolnil. „Mám dva malé syny. Musím se vrátit domů."
„Když nechceš hrát, tak já taky nebudu," napomenul ho Krysařík a přitlačil muže k zemi ještě silněji. „Máš jenom jeden pokus. Co jsem?"
Jeho oběť přestala bojovat a zahleděla se na něj se směsicí zmatku a nevíry.
„Promiň… příliš pozdě."
Krysařík se rychle zakousl do měkké prohlubně pod kupcovou čelistí.
Krev v ústech nebyla ničím v porovnání s živoucím teplem, které začalo naplňovat jeho tělo, zatímco se krmil. Někdy svou oběť rád zaživa roztrhal. Dnešní noc byl jeho hlad ale příliš velký na to, aby si hrál. Tep srdce v uších zpomalil a chuť adrenalinu a strachu v kupcově krvi zesílila. Pak bylo obojí najednou pryč.
Pokaždé, když bylo po všem, naplnila Krysaříka dětská melancholie, jako poslední okamžik, který dítě stráví na karnevalu, když lampy zhasnou, akrobaté odejdou a stany se naposledy zavřou - až do příštího roku. Obrátil zrak k cestě na sever. Lovkyně byla tam venku a cestovala jeho směrem. Byla to jen otázka času.

4. kapitola

Krysařík šel podél pobřežní cesty. Rychle se pohyboval mezi stromy a neustále větřil ve snaze zachytit pach své kořisti, i když věděl, že je od něj ještě hodiny vzdálena. Jak asi voněla tahle podvodnice vydávající se za lovkyni upírů? Jak chutnala? V nekonečné existenci byla každá nová zkušenost něčím neobvyklým a vzácným.
Když noc začala pomalu ustupovat a na obzoru se objevily první záblesky svítání, dostal Krysařík strach. Ne o to, kde bude spát; na mořském pobřeží nebyl problém najít jeskyni a v nejnutnějším případě by se mohl zahrabat do hlíny v lese a zakrýt se celtou, kterou měl uvázánu na zádech. Co když ale lovkyně projde kolem, když bude spát? Opravdu se mohli minout. Doufal, že narazí na její tábor, zatímco bude spát. Během noci zachytil pach několika pocestných, žádný z nich ale nevoněl jako žena. Co dělat? Uvědomil si, že mohl podcenit rychlost normálních lidí. Takže, jak daleko mohla být? A až se probudí, jaký kus cesty může ujít za jeden den? Zamračil se, když si uvědomil, že už nemá moc času. Cesta, která běžela podél stromů, byla v obou směrech prázdná.
Krysařík zamířil mezi stromy k pobřeží a rozhlédl se kolem, hledaje nějakou hlubokou jeskyni nebo díru ve skále. Přelezl přes okraj útesu, sešplhal dolů jako pavouk a zmizel v jedné prastaré díře ve skalnaté stěně. Ukryl se hluboko a daleko od světla, bez jakýchkoli obav ze tmy nebo z čehokoli, co již mohlo uvnitř žít. Brašnu se zeminou ze své rakve položil na zem jeskyně. Lehl si na bok a v malém prostoru se obtočil kolem ní. Pak přes sebe přetáhl celtu jako obranu před zbloudilým paprskem slunce, který by ho zde mohl najít.
Rozum mu napovídal, že i když cestoval jen půl noci, nebude lovkyně schopná dorazit do Miisky za jeden den. Bude spát a v noci půjde zpět stejnou cestou, kudy přišel. Nějak ji už dostane a pak přinese její hlavu Rashedovi jako výsměšný dárek. Pokaždé, když někdo v Miisce zmizel, dával mu to Rashed za vinu. Pravda byla, že v některých případech za to opravdu mohl, v jiných ale ne. A určitě nemohl za zmizení majitele hostince. Nějaký odporný starý ožrala zabijáka, jako byl Krysařík, zrovna nelákal.

Víčka mu ztěžkla a Krysařík ztratil nit svých myšlenek.

V pozdním odpoledni už Leesila úzká chodidla bolela natolik, že se i ta trocha nadšení z představy, že uvidí jejich hostinec, začala vytrácet. Dokonce ani krása pobřeží a moře, rozpínajícího se k obzoru, jej už nenaplňovaly úžasem. Taková bláznivá uspěchanost se mu zdála zbytečná. Hostinec bude stát na svém místě bez ohledu na to, kdy k němu dorazí. Magiera je nikdy nenutila k takové rychlosti, dokud hráli svou hru. Ne, jednoduše cestovali pohodlným krokem, dokud nedorazili ke svému cíli. Začínalo mu už být zle z toho, jak ho neustále pobízela: „Pospěš si, Leesile. Už to není daleko, Leesile. Jestli budeme pokračovat v cestě, dorazíme do Miisky dnes večer."
Dokonce i Chap vypadal unaveně z jízdy na káře. Kňučel a v očích měl znuděný výraz, ale Magiera mu ještě nechtěla dovolit jít po svých. Jejich starý osel byl rovněž na pokraji vyčerpání. Co to Magieru popadlo? Náhlá touha být poctivou obchodnicí ji rozhodně nezměnila k lepšímu. Na pokraji vyčerpání - nebo alespoň v okamžiku, který se rozhodl za vyčerpání považovat - si Leesil všimnul, že se slunce na obzoru dotklo moře.
„A dost," prohlásil nahlas.
Když Magiera, která kráčela před oslem a károu, nedala najevo, že by ho slyšela, zapotácel se Leesil teatrálně k okraji cesty a klesl na trávu.
„Pojď sem, Chape," zavolal. „Je čas udělat si přestávku."
Elegantní, šedomodrá hlava psa vystřelila vzhůru. Chap vztyčil uši a upřel oči plné naděje na svého pána.
„Slyšel jsi dobře. Pojď sem," zopakoval Leesil hlasitě.
Tentokrát Magiera Leesila zaslechla a otočila se právě včas, aby zahlédla Chapa seskočit z káry a uhánět zpět k místu, kde Leesil seděl. Její obyčejně stoicky sevřená čelist mírně poklesla. Zastavila se uprostřed cesty, osel s károu ale pochodoval dál.
„Co k… už zase?" vypravila ze sebe, pak si ale všimla vzdalující se káry. Popadla otěže unikajícího zvířete, zatáhla za ně a přinutila ho zastavit. „Ty elfí idiote!" zavolala na Leesila a začala táhnout osla i s károu zpět k místu, kde seděl. „Co to vyvádíš?"
„Odpočívám?" řekl, jako by po ní žádal potvrzení svých slov. Pohlédl na své nohy, které měl pohodlně natažené na zemi před sebou, pak rozhodně pokývl hlavou. „Ano, jsem si tím jistý. Odpočívám."
Místo aby si lehnul, Chap očichal ostrou mořskou trávu, protáhl si tlapky a pak vyrazil do nejbližšího křoví. Leesil uchopil vinný měch a shodil z ramene popruh, na kterém ho nesl. Vytáhl zátku a nalil si do otevřených úst pořádný lok. Tmavé d'areelingské víno mělo vždy jemnou příchuť zimních kaštanů. Utěšilo ho to způsobem, který ani nedokázal popsat, a byla to zároveň asi jediná útěcha, které se mu dostane, pokud je Magiera nepřestane štvát svou tvrdohlavostí. Ale dva tuhle hru hrát mohou.
Magiera, která byla od hlavy k patě pokryta prachem z cesty a cítila neuvěřitelnou touhu okoupat se, zůstala překvapeně stát a zamračila se na Leesila.
„Nemáme čas odpočívat. Už od poledne jsem tě musela za sebou prakticky táhnout."
„Jsem unavený. Chap je unavený. Dokonce i ten směšný osel padá únavou." Leesil pokrčil rameny. Její dilema se ho naprosto nedotklo. „Přehlasovali jsme tě."
„Chceš cestovat po západu slunce?" zeptala se.
Znovu se napil a uvědomil si, že i on by potřeboval pořádnou koupel. „Určitě ne."
„Pak vstávej."
„Podívala ses někdy v poslední době na obzor?" Zívnul, lehnul si do trávy a obdivoval hnědou, písčitou zem a slanou vůni moře ve vzduchu. „Bylo by nejlepší, kdybychom rozbili tábor a šli hledat tvůj hostinec ráno."
Magiera si povzdychla a na tváři se jí objevil smutný a nazlobený výraz zároveň. Leesil pocítil náhlou touhu utěšit ji, dokud mu bolest v nohách nepřipomněla, jakou osinou v zadku Magiera poslední dny byla. Zítřek přijde - měl by přijít - dost brzo i pro ni. Jenom ať kvůli tomu supí, on už se do rána nepohne ani o krok.
Pozoroval Magieru, jak obrátila pohled k oceánu, a všiml si čistých linií jejího profilu proti jasně oranžovému nebi. Mračila se na obzor, jako by ho chtěla přinutit, aby nedovolil slunci zapadnout. Hlava jí pomalu poklesla kupředu a závoj vlasů jí zakryl tvář. Tichý povzdech, který jí unikl, Leesil sotva

zaslechl. Rovněž si teatrálně povzdechl.
„Bude to tak lepší. Nechceš přece uprostřed noci vzbudit lidi, co to tam mají na starost.“ Odmlčel se a čekal na její souhlas nebo odmítnutí, Magiera ale mlčela. „Co když to místo bude ve tmě vypadat smutně a depresivně? Ne, dorazíme tam jako správní obchodníci kolem poledne a prohlédneme si to místo za denního světla.“
Chvíli na něj hleděla, pak přikývla. „Jenom jsem chtěla… něco mě tam táhne jako loutku na provázku.“
„Přestaň mluvit jako básník. Leze mi to na nervy,“ opáčil.
Zmlkla a opět jednou zapadli do obvyklé rutiny při rozbíjení tábora. Chap dále všechno očichával a hrabal v písku, šťastný, že byl propuštěn ze svého vězení na kolech.
Leesilův pohled čas od času zaletěl k zapadajícímu slunci. Možná že byli v šedém, vlhkém světě Straviny příliš dlouho. Mezi vlhkým a mokrým byl velký rozdíl. Mokro představovala jemná slaná sprška, kterou do vnitrozemí přinášel vítr ze svěžího moře a která se střetávala s pobřežní brízou, jež ji opět jemně vysoušela. Vlhko znamenalo chvět se pod přikrývkami, které vůbec nehřály, v nějaké chatě na úbočí hory a sledovat, jak na zdích roste plíseň.
„Uvidíme tohle v Miisce každou noc?“ zeptal se.
„Uvidíme co?“
„Západ slunce… světlo, šířící se po obzoru, oheň a vodu.“
Na okamžik nakrčila čelo, jako by mluvil nějakým cizím jazykem, pak jeho otázku konečně zaregistrovala. Také se obrátila k moři. „Asi ano.“
Ušklíbl se. „Musím se opravit. Ty rozhodně nejsi básník.“
„Jdi pro dřevo, ty lenivý míšenče.“
Rozbili tábor na straně cesty, která je dělila od pobřeží. Ve skutečnosti to byla k vodě pěkná dálka, ohromná velikost oceánu ale vytvářela iluzi blízkosti. Poslední náznak denního světla zmizel za obzorem a silné, větrem ošlehané stromy jim sloužily jako ochrana před večerní brízou. Leesil se právě přehraboval v jutových brašnách na káře a hledal zbytek jablek a sušeného masa, když Chap náhle přestal hravě čenichat kolem a ztuhnul v pozoru. Zavrčel na les tónem, který u něj Leesil nikdy předtím neslyšel.
„Copak je, chlapče?“
Psův postoj byl ztuhlý a nehybný, naprosto se soustředil. Vypadal jako vlk, který z dálky pozoruje svoji kořist. Zdálo se, jako by jeho stříbřitě modré oči ztratily barvu a změnily se v čistě šedé. Mírně stáhl pysky a vycenil zuby.
„Magiero,“ řekl Leesil tiše.
Jeho partnerka už ale hleděla na psa, pak na les a zase zpátky na něj v pravidelných intervalech.
„Tehdy v noci se choval úplně stejně,“ zašeptala, „tehdy ve Stravině u řeky.“
Ve Stravině zůstali u řeky několik nocí, Leesil ale přesně věděl, kterou noc měla na mysli. Vytáhl ruce z brašen a zasunul každou z nich do protějšího rukávu, kde nahmatal rukojeti obou dýk, které měl na předloktí ukryty v pochvách.
„Kde máš meč?“ zeptal se s pohledem upřeným na stromy.
„V ruce.“

Krysaříkovy oči se pomalu otevřely. Černé, vlhké stěny malinké jeskyně jej na okamžik zmátly. Pak si vzpomněl na svoji misi. Lovkyně. Byl čas ji najít.
Vnořil se do studeného nočního vzduchu a zaradoval se z pocitu volnosti, který mu širá země nabízela. Byla to dobrá noc. A přesto jedné jeho části už začínala chybět Teesha a zvláštní pocit útěchy, který ve skladišti vytvářela. Nazývala ho „domovem“. Nedokázal si už ale vzpomenout, proč bytosti, jako byli oni, cítily potřebu vytvářet si domov. Byl to její nápad a Rashed ji podpořil. A i když se mu v otevřené krajině líbilo, už si zvykl na život, který si v Miisce vybudovali. Nejlepší bude, když lovkyni co nejrychleji najde, aby si mohl dát s jejím zabitím a vysátím načas a pak se vrátit domů ještě před úsvitem.
Pod útesem se na obě strany táhla bílá písčitá pláž, Krysařík se ale rychle odvrátil a začal šplhat vzhůru po skále. Bez námahy se prsty přidržoval hrubé, zemité a kamenité stěny. Pláž by mu snad poskytla rychlejší způsob cestování, byla však příliš otevřená. Když dosáhl vrcholu, vyšvihl se nahoru a právě se chystal odhadnout, kde vlastně je, když se k jeho nozdrám donesla vůně táborového ohně.

Jeho mírně zašpičatělá hlava se zatočila a ve stejnou chvíli ucítil ženu, muže a osla. Pak jeho nos zachytil ještě něco. Psa? Edwan plácal něco o psovi. Krysařík nenáviděl Edwana skoro víc, než nenáviděl Rasheda. Rashed mu alespoň poskytoval nezbytné nutnosti - jako místo ke spánku, stálý příjem a ochranný pláštík normálnosti. Na druhé straně Edwan jen využíval Teeshin čas a neposkytoval nic výměnou. No dobrá, zjistil, kde se nalézá lovkyně a její společníci, to ale byla jen malá věc. Čeho by se mohl on, Krysařík, obávat od zkroceného psa, cestujícího se svými pány?
Proběhlo jím zachvění euforie. Mohl svou kořist najít opravdu tak jednoduše? Mohla by tato žena být tou ženou? Opravdu si udělala tábor prakticky na dohled místa, kde spal?
Oranžové plameny ohně byly skrz stromy sotva viditelné a on se chtěl podívat víc zblízka. Lehl si na břicho a odplížil se o kus dál, aby se mohl dostat přes cestu nespatřen. Cesta nenabízela žádnou možnost úkrytu, a tak se rozhodl ji jednoduše rychle přejít. V mžiku překročil jako stín vržený poskakujícími plameny tvrdou, hliněnou cestu a splynul se stromy a keři opodál. Připlížil se blíž, aby si prohlédl tábor. Žena byla vysoká a měla na sobě kožené brnění, pobité kovovými cvočky. Vypadala mladší, než Krysařík očekával. Byla docela hezká. Zaprášený, černý cop měla hozený na záda a nalévala do kotlíku poblíž ohně vodu z polní lahve. Její společník byl štíhlý muž s platinově blond vlasy a protaženýma ušima. Byl oblečen téměř jako žebrák. Stál u káry a přehraboval se v jejím obsahu. A pak…
Stříbřitě šedý pes, vysoký skoro až ke Krysaříkovu boku, vyskočil na nohy a zahleděl se přímo na něj, jako by keře mezi nimi ani neexistovaly. Měl ohrnuté pysky. Zavrčení, které psovi uniklo skrz zuby, se tichým lesem doneslo až ke Krysařikovým uším. Něco v tom zvuku mu v hrudi vyvolalo zvláštní pocit. Co to jen byl za pocit? Ať už to bylo cokoliv, nenáviděl to. Přinutilo ho to stáhnout se zpět a ukrýt se za silný kmen stromu.
Edwan říkal něco o psovi.
Pes nebyl překážkou. Když opět vykoukl, zahlédl, jak žena popadla meč. Usmál se.

„Co je s ním?“ zeptal se Leesil.
Chapovo tiché vrčení pokračovalo, stál ale na místě a nesnažil se vyrazit žádným určitým směrem.
„Já nevím,“ odvětila Magiera, nemajíc žádnou jinou odpověď. Opravdu nevěděla, začínala ale mít podezření, že pes má nějaký zvláštní smysl, nějakou schopnost vidět věci, které ona neviděla. „Vezmi kuši z káry a natáhni ji.“
Pro jednou na této cestě se s ní Leesil nedohadoval a tiše a rychle udělal, co mu přikázala.
Chapovo vrčení začalo nabývat na síle, až dosáhlo stejného strašidelného zvuku, jako tehdy v noci u řeky Vudrask. Magiera se pohnula směrem k psovi a chytila ho za jemnou srst vzadu na krku.
„Zůstaň,“ přikázala. „Slyšíš? Zůstaň.“
Tiše zavrčel, ale nepohnul se z místa. Místo toho se jeho upřený pohled stočil doleva a on se obrátil tím směrem.
„Obchází tábor,“ zašeptala Magiera Leesilovi.
„Co?“ Leesil se rozhlédl kolem. Nohou přidržoval třmen kuše a oběma rukama natahoval tětivu, aby ji zaklesnul do správné polohy. „Co obchází tábor?“
Pohlédla na svého partnera, na jeho úzkou tvář a pocuchané vlasy. Tentokrát alespoň nebyl opilý a měl kuši připravenou ke střelbě, litovala ale, že mu neřekla víc o smrti šíleného vesničana. Jak silný ten bledý muž byl, jak děsivý… jak jí v břiše začal růst zvláštní hlad. Když bylo po všem, připadala jí celá věc příliš nereálná, a tak svedla vše na mámení mysli, která popletla všechny dojmy a pocity vyplývající z toho, že hráli svou hru příliš dlouho. Nepříjemná příhoda způsobila, že na jeden panický okamžik uvěřila všem svým lžím.
A nyní neměla na Leesilovu otázku odpověď.
Chap zvedl svůj bílý a stříbrný čenich a Magiera očekávala, že začne výt. Místo toho se jeho zrak začal pohybovat vzhůru a na stranu, vzhůru a na stranu, vzhůru a vzhůru.
„Stromy!“ vykřikla a přikrčila se za károu ze strachu, co by útočník, schovaný na tak výhodném, vysoce položeném místě, mohl udělat. Natáhla se přes okraj káry a zatahala Leesila za opasek, až se rovněž přikrčil. „Je nahoře ve stromech.“

Psova schopnost sledovat jeho pozici začala Krysaříka víc než rozčilovat. V žádném případě se nemohl pokusit dostat se jím do zad nebo zaútočit přímo, a proto začal lézt vzhůru, do korun stromů nad svými oběťmi. Pomalu se posunoval kupředu.
„Udělám si z tvé kůže předložku, ty odporné psisko," šeptal si pro sebe a utěšoval se představou krvavé stříbrné kůže obtočené kolem svých ramen. Možná že se Teeshe bude dokonce líbit jeho nezvyklá, jemná barva.
Koho ale zabít jako prvního? Krysařík už za svůj život viděl několik míšenců a tento muž měl v sobě určitě elfí krev. Jeho kuš mu nedělala starosti. Sotva by ho to zpomalilo, i kdyby se míšenec trefil. Kdyby napřed skočil na psa, mohl by mu rychle zlomit vaz. To by ale ostatním dvěma dal čas připravit se na boj. Ne, nejdůležitější věci by se měly udělat jako první - napřed vyřadí lovkyni z boje, pak zabije psa a míšence. Tímto způsobem si pak s lovkyní bude moct hrát, jak dlouho bude chtít.
Z pozice na jedné ze silných větví se zaměřil na lovkyni a skočil.

Nedostali žádné varování. Leesil zachytil ve tmě záblesk postavy bez tváře, která se přehnala nad jejich hlavami a vrhla se přímo dolů na ně.
Šlachovitá postava s hnědými vlasy, oblečená jako žebrák, vrazila do Magiery a povalila ji na zem. Leesil očekával, že muž rovněž upadne, k Leesilově překvapení však dopadl pevně na nohy a pěst již měl připravenou k útoku.
„Magiero!" Leesil zakřičel. Sotva se stačil otočit, aby namířil kuši na útočníka, když se ozvala hlasitá rána, jak mužova pěst zasáhla ženu tvrdě do lícní kosti. Magiera se uhodila hlavou o zem. Leesil vystřelil. Šíp zasáhl žebráka nízko do zad. Ostrá špička trčela muži z břicha, on se však pouze rychle otřásl a otočil se k Leesilovi.
Výkřik příliš vysoký na to, aby patřil člověku, se Chapovi vydral z hrdla a pes se vrhl na žebráka. Obě postavy se začaly válet po zemi a skrz oheň v propletenci rychle se pohybujících zubů a srsti. Polovina hořícího dřeva se rozletěla kolem a zasypala okolí sprškou jisker.
Leesil seskočil zezadu z káry. Magiera ležela na zemi bez hnutí. Podle zvuku rány Leesil věděl, že jeho partnerka musí být v bezvědomí. Na chvíli se nemohl rozhodnout, jestli se má zdržet, aby zjistil, jestli je v pořádku, nebo jestli má pomoct svému psovi dorazit útočníka. Rána po šípu a Chapova zuřivost se už postarají o to, aby muž dlouho nepřežil, Leesil si ale stejně nemohl dovolit být přistižen s odkrytými zády. Ze zásobníku umístěného pod kuší vytáhl další šíp a připravil se zbraň znovu nabít. Vyrazil kolem rozhrabaného ohně, náhle ale ztuhnul, aniž by urazil sotva polovinu trasy ke svému cíli.
Pes a útočník se rozdělili. Šlachovitý malý muž - nebo spíše mladík - se přikrčil, když Chap znovu zaútočil. Pes byl zrovna v půli svého skoku, když útočník z podřepu vyrazil. Jedna jeho ruka se zahnutými prsty mávla vzhůru, směrem k srsti na Chapově břiše. Chap ztratil směr.
Možná to bylo tmou nebo popelem, vznášejícím se ve vzduchu, nebo snad záblesky světla, vycházejícími z téměř zadušeného ohně, které vykreslovaly falešné obrázky boje na zakrslou trávu. Leesil by ale mohl přísahat, že se muž nějakým způsobem obrátil a vyrazil zpět, zatímco Chap byl stále ještě ve vzduchu. Jestli se dotkl země a v mžiku se obrátil nebo jestli ve skutečnosti nikdy neopustil zemi, tím si Leesil nebyl jistý.
Nohy špinavého žebráka vykoply vzhůru a zasáhly psa do boku, čímž dodaly jeho setrvačnosti na síle. Chap zavrčel. Hlavou napřed proletěl mýtinou a bolestivě zakňučel, když zasáhl patu stromu a svalil se na písčitou zem. Okamžitě byl ale znovu na nohou.
Leesil zatáhl za tětivu ve snaze opět nabít kuš. Tětiva mu málem vyletěla z ruky, když ho překvapil výkřik, který vyšel zpoza něj.
„Chape, ne!"
Leesil se natočil jen tak, aby viděl Magieru a zároveň nespustil žebráka z očí. Magiera stála s mečem v ruce, její postoj byl ale poněkud nejistý.
„Vrať se, Chape!" zakřičela znovu.
Chap se chvěl a vrčel, udržoval ale stále stejnou vzdálenost. Všechny svaly pod ohněm ozářenou srstí se mu napjaly v protestu, jako by její příkaz byl nejen nefér, ale i nesprávný.
Nikdo se nepohnul.

Mladý útočník zvedl ruku a pohlédl na otisk psích zubů.
„Já krvácím," řekl chlapec ve zmateném údivu. „Pálí to."
Jeho mdlé hnědé oči se rozšířily a objevil se v nich výraz nejistoty. Z nějakého důvodu byl otřesen. Zdálo se, jako by s možností bolesti nebo zranění vůbec nepočítal. Vypadal sotva na šestnáct let a měl postavu člověka, který polovinu života strávil hladověním. Náhle jej opět ovládl klid, jeho postoj však stále jevil známky obavy. Přenesl váhu z jedné nohy na druhou, jako by se nemohl rozhodnout, jestli bojovat nebo se dát na ústup. Popadl šíp, který mu vyčníval z břicha, a jen slabě sebou trhnul, když ho rychlým škubnutím vytáhl ven.
Celá scéna na okamžik odvedla Leesilovu pozornost od nabíjení kuše. Tento podivný mladík by měl být mrtvý nebo by alespoň měl umírat a Magiera by měla ležet v bezvědomí na zemi. Jeho partnerka ale stála vedle něj, v ruce meč, kolena mírně pokrčená, výraz napjatý a rozhodný. A útočník, který stál na druhé straně ohně, daleko z dosahu, na tom byl mnohem lépe, než by měl být.
„Jak se jmenuješ?" zašeptala Magiera do tmy.
„Je to důležité?" zeptal se chlapec.
Leesil si uvědomil, že ani jeden z nich mu vůbec nevěnuje pozornost.
„Ano," odpověděla Magiera.
„Krysařík."
Magiera v odpověď pokývla hlavou. „Pojď a zabij mě, Krysaříku."
Usmál se a vrhl se na ni.
Leesil dopadl na zem a odkulil se stranou. Slyšel, jak něco přistálo přímo za ním. Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak se Magiera otočila a objevila se přímo za útočníkem, meč v pohybu. Chlapec se obrátil, aby uhnul, čepel ho ale zasáhla a na zádech se mu objevila mělká rána. Vykřikl.
Jeho hlas byl nemožně hlasitý a vysoký. Leesil sebou cuknul.
Krysařík začal padat, zachytil se ale oběma rukama káry. Rychle se otočil a postavil se tváří v tvář Magieře. Zaútočila na něj dřív, než stačil získat plně zpět rovnováhu, a kopla ho do horní části hrudníku. Krysaříkovo tělo se prohnulo dozadu a jeho nohy opustily zem. Magieřina čepel zasvištěla vzduchem dřív, než stačil dopadnout na zem.
Leesil si nedokázal představit, že by síla obyčejného kopnutí dokázala vymrštit něčí tělo takovým způsobem, jaký právě viděl. A Magiera se pohybovala rychleji, než kdykoli předtím. Krysaříkova rychlost ale vzrostla, aby se vyrovnala její.
Čepel se zaryla hluboko do země v místě, kam měl Krysařík dopadnout. Místo toho ale stál napravo od ohně, syčel a snažil se jednou rukou dosáhnout na záda, kde ho zranil Magieřin meč.
„Pálí to," zaječel šokovaně a vztekle. „Odkud máš ten meč?"
Magiera neodpověděla. Leesil se zvedl ze země a pohlédl na svoji partnerku.
Oči měla doširoka otevřené a plně soustředěné na Krysaříka. Rty měla mokré od toho, jak se jí ústa nekontrolovatelně plnila slinami. Leesil si nebyl jistý, zda by vůbec dokázala promluvit, kdyby chtěla. Magiera dýchala dlouze, hluboce a rychle. Hladké rysy její tváře byly pokroucené, obočí nakrčené v otevřené nenávisti. Kůže se jí leskla potem, i když ještě nevynaložila tolik námahy, aby se musela zapotit. Chap přecházel sem a tam kolem ní. Tělem mu proběhlo zachvění, které se projevilo zatřepáním jeho stažených skrání. Vypadal divoce a náhle se podobnost mezi ženou a psem nedala ignorovat. Když Magiera rozevřela rty, její ústa vypadala jako vrčící tlama psa. Nemrkala a oči jí začaly slzet, až jí po tvářích stékaly malé slzy.
Leesil nemohl obrátit veškerou svou pozornost zpět ke Krysaříkovi. Postavil se tak, aby měl rovněž Magieru ve svém zorném poli. Tohle nebyla žena, se kterou již roky cestoval.
Pes, chlapec a žena stáli bez hnutí, napjatí a připravení zaútočit. Sledovali jeden druhého a hledali první známky pohybu. Leesil to už déle nemohl vydržet a natáhl kuši.
Krysařík předstíral další útok, v poslední chvíli ale uhnul. Jeho oči byly upnuté na Magieru a Chapa. Ona byla ozbrojená mečem, pes drápy a ostrými zuby. Krysaříkova záda a paže nyní škaredě krvácely a na jeho tváři se objevil strach.
„Lovkyně," zašeptal, pak vyrazil ke stromům.
Leesil zvedl kuši a namířil na prchající postavu, i když nevěřil, že to bude k něčemu dobré. Nějakým

podivným způsobem napáchal Magieřin meč a Chapovy zuby mnohem více škody než šíp, který chlapce proklál z krátké vzdálenosti. Než stačil vystřelit, Krysařik zmizel ve tmě. Leesil rychle obešel oheň, aby měl jeho pohasínající světlo za zády, nezahlédl už ale ani stopu po prchající postavě. Chap vyrazil směrem ke stromům, Leesil jej ale lusknutím prstů a zavrtěním hlavy zavolal zpět. Chap zakňučel a posadil se, jeho pozornost ale byla stále upřena do noci.
„Leesile?“
Magieřin hlas byl slabý, sotva šeptala. Leesil se otočil. Měl se málem stejně na pozoru, jako když čelil tomu zkaženému žebráckému chlapci.
Magiera těžce dýchala, jako by na ni najednou dolehly únava i zranění. Rysy její tváře se vyhladily, zuřivé rýhy zmizely a oči se zmateně rozhlížely kolem.
„Leesile?“ řekla znovu, jako by jej neviděla. Pak pomalu klesla na kolena a čepel meče zaduněla o zem.
Leesil zaváhal. V hrudi se mu usadil strach. Jedno neznámé nebezpečí uteklo z tábora, jen aby jej zanechalo s jiným, kterému nevědomky dělal celé roky společnost. Viděl chlapce, který se pohyboval s neuvěřitelnou rychlostí a silou, a jeho vlastní pes přežil bez zranění zákeřný útok. Viděl ženu, která byla jeho společnicí celé roky, jak ze sebe setřásla ránu, která by každého jiného člověka přivedla do bezvědomí, pak sledoval, jak se proměnila v něco… v někoho, koho téměř nepoznával.
Magiera klesla kupředu, hlavu na půli cesty k zemi. Meč jí úplně vypadl z ruky. Ruku, ve které zbraň držela, měla položenou hřbetem na zemi a nebyla schopná ji obrátit, aby se o ni opřela.
Kromě jejich nahraných soubojů pro peníze se Leesil Magiery nikdy nedotkl. Jen při pomyšlení na to, že by se k ní měl nyní přiblížit, se mu sevřely vnitřnosti. Instinktivně zvedl kuš, pevně ji sevřel a namířil na Magieru.
Kolikrát usínala jako poslední, když on se upil ke spánku? Jak dlouho putoval od krádeží ke kartám, než se omylem pokusil ukrást jí peněženku? Kolik lidí v jeho neklidném životě bylo ochotno sdílet s ním své sny, i když on o ně žádný valný zájem neprojevoval? Ne, nikdy dřív neviděl, že by někoho potřebovala.
Upustil kuš a pospíšil si k ní, aby ji zachytil dřív, než úplně klesne k zemi. Magiera se schoulila a její tíha byla víc, než Leesil dokázal v podřepu udržet. Svalil se do sedu na zem. Magieřiny ramena a hlava mu dopadly na hruď a téměř ho převrátily.
„Mám tě,“ řekl. Posadil se a položil jí ruku kolem ramen, aby ji narovnal. „Všechno je v pořádku.“
Věděl, že je to lež. Něco divného se dělo kolem Magiery - s Magierou - a on sám rozhodně nebyl v pořádku. Nic už nebylo v pořádku. Co měl dělat? Dostane se z toho - ať už to bylo cokoliv - do rána?
Horko strachu a boje z něj pomalu odplývalo a noční vzduch se mu náhle zdál chladný. Cítil, jak se Magiera zachvěla, pak mu její tělo v náručí ochablo.
Jak tam tak seděl a snažil se vytáhnout z batohu starou vlněnou přikrývku, aby do ní Magieru zabalil, zdálo se mu, že na její hrudi, těsně pod krkem, zahlédl měkkou záři. Když byl s dekou hotov a podíval se znovu, nic zvláštního nespatřil. Na krku jí visely jen dva amulety, které měla napůl schované za koženou vestou.

Krysařík se na svou cestu zpátky do Miisky nepamatoval. Vzpomínal si jen na sílící bolest a slabost a divoký zmatek. Zranění byla příliš těžká na to, aby dokázal uvažovat nebo i jen třeba jednat racionálně. Cítil, jak mu životní energie pomalu kape dolů po zádech a z ruky a oslabuje ho. Dokázal soustředit svoji vůli a zbývající energii na to, aby uzavřel ránu, která mu zůstala po šípu, na uzdravení ostatních zranění už ale neměl dost sil. Rány od meče a po psích zubech se odmítaly zavřít.
Byl zraněný už dříve, žádná z ran ale nevysávala jeho energii tímto způsobem a neschopnost porozumět jen živila jeho strach. Zakopl a dopadl na stěnu z dřevěných klád. Nedokázal ani říct, do které části města vlastně vstoupil. Jestli ztratí poslední zbytek své síly dřív, než dosáhne úkrytu, zastihne jej východ slunce.
V tak brzkou dobu před začátkem dne bylo město úplně tiché. Řady malých, počasím ošlehaných domů se táhly po obou jeho stranách. Potřeboval najít úkryt dřív, než nastane úsvit, a potřeboval také sílu a život. Musel se nakrmit.
Jeho pozornost upoutalo lehké ženské prozpěvování a o chvíli později pak naplnila jeho nozdry přítomnost tepla, masa a krve poblíž. Hlad a touha jej probraly z omámení. Na všech čtyřech se připlazil

k rohu nejbližšího domu. Ve vzduchu visel zápach koňského hnoje a kovu, stejně jako uhlí a popela ze dřeva. Chvíli mu trvalo, než si dal dohromady obraz, který se mu objevil před očima. Napravo ležela hromada dřeva a nalevo za rohem byla vrata do stáje. Na krokvi převislé střechy visely podkovy připravené k přibití.
Krysaříkovy oči se rozšířily, když si uvědomil, kde je. Byl u jediného kovářství v Miisce. Sledoval prozpěvující si hlas a připlížil se k hromadě dřeva, za kterou se skrýval plot. Když lezl na naskládané dřevo, aby nahlédl přes plot, počínal si, jak nejopatrněji to šlo.
U rodinné zásoby dřeva na opačné straně plotu klečela asi patnáctiletá dívka. Hedvábné vlasy barvy myší hnědi měla pocuchané, jako by teprve před pár okamžiky vstala z postele. Na sobě měla jen bílou noční košili, kterou by Krysařik kdykoli jindy považoval za svůdnou. Vše, co nyní potřeboval, byl život, krev, která by jej posílila, dokud nenajde způsob, jak zavřít rány, jež mu způsobila lovkyně a její pes.
Dívka si opět pro sebe tiše zanotovala, pak zavolala: „Misty, slez odtamtud. Ty jsi ta, která mi neustále škrábe na okno, abych tě pustila dovnitř. Přestaň si hrát a pojď domů.“
Odpovědělo jí tiché zamňoukání a hlava malého kotěte vykoukla z hromady dřeva na dívčině straně plotu. Krysařik viděl, jak se na kotě naoko zamračila ve snaze vypadat skutečně rozzlobeně.
Nevetřel se hlasem do jejích myšlenek, neukolébal ji do zapomnění, aby si mohl vzít, co potřeboval, a pak zamaskovat stopy po zubech. Místo toho zaútočil.
Kočka zasyčela a unikla zpět do svého úkrytu.
Krysařík přeskočil plot a vrhl se na dívku dřív, než ho vůbec zahlédla. Jednou rukou ji popadl za vlasy a strhl hlavu dozadu tak, aby odhalil krk, druhou rukou přitiskl její tělo ke svému. Jeho čelisti sevřely krk, zakousl se a protrhl kůži. Výkřik, který by jí snad mohl uniknout, byl udušen, jakmile jí rozdrtil hrtan.
Neměla ani čas začít bojovat. Ruce se jí pouze zachvěly, neschopny reagovat.
Prvních pár chvil tepla a života k němu ani nepronikly, brzy se ale jeho mysl začala rozjasňovat.
Rudá tekutina mu pokryla tvář, ruce i košili, nezajímalo ho to ale. Jediná věc, která zaměstnávala jeho mysl, byla bolest, kterou cítil v zádech a zápěstích a která se pomalu měnila v tupý bolavý pocit. Pohodil mrtvolu na zem a nechal ji tam.
Chlad nemrtvým nevadil, přepychový pocit tepla uvnitř, který ho zalil po každém krmení, ho ale nikdy neunavil, bez ohledu na to, kolikrát jej pocítil. Propaloval ho nyní, naplňoval ho. Bylo to větší potěšení, než jaké kdy zažil i v dobách, kdy ještě byl naživu. A smylo hlad, zadusilo pálení jeho ran. Už necítil, jak mu z těla uniká síla.
Nasycený a plný euforie by málem ztratil pojem o čase, kdyby mu po kůži na zádech neproběhlo méně příjemné zachvění.
Na opačné straně, než kde ležel oceán, se na obzoru objevila záře. Svítalo.
Krysařík utíkal podél přístavní strany města ke skladu. Měl hodně co vysvětlovat. A možná bude muset i trochu lhát.

Leesilovi se podařilo naházet na oheň pár roztroušených kousků dřeva a kopnout je na jednu hromadu, po zbytek noci však dřevo jen prskalo a vyrazilo pár malých plamínků. Nemohl si dovolit pít, a to rovněž znamenalo žádný spánek. Ne že by vůbec dokázal spát. Události minulého večera byly skoro stejně děsivé jako jeho nikdy nekončící sny. Zůstat vzhůru pro něj nebyl problém. V minulosti už dokázal zůstat vzhůru i tři noci za sebou, než ho přemohla únava. Vzpomínal si, že když bylo potřeba, dokázala jeho matka vydržet beze spánku i déle a on pravděpodobně zdědil tuto vlastnost po ní. Mělo to něco společného s jejím elfím dědictvím, o kterém byla ochotna se bavit jen zřídka.
Chap se rychle vrátil ke svému veselému já, jako by se nic zvláštního nestalo. Našel si pohodlné místečko blízko svého pána a strávil noc tím, že si tiše čistil kožich. Občas i na chvíli usnul, jen aby ho čas od času probudily zvuky lesa, které slyšel jen on.
Se spící Magierou v klíně strávil Leesil dlouhé, napjaté hodiny ve tmě, než se jí dokázal podívat do tváře, aniž by si představil, jak se mění v to, co zahlédl zvečera. Prohlédl ji, pokud ale dokázal říct, neutržila žádné rány. Ve chvíli, kdy dokázal pohlédnout na její obličej bez zachvění, začínalo na obzoru už svítat.
Na jedné straně tváře by měla mít černou a modrou modřinu s ošklivě roztrženou kůží a zaschlou krví. Na levé líci nyní ale spatřil jen lehkou modřinu. Místo toho, aby pocítil úlevu, zaplavila ho další vlna

strachu a zmatku. Když slunce vystoupilo jen natolik vysoko, aby pocítil jeho teplou záři na zádech, Magieřina víčka se zachvěla a ona otevřela oči.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše.
„Ano,“ odpověděla váhavě, pak dodala: „Bolí mě čelist.“
„To mě nepřekvapuje,“ řekl. Pak si ale vzpomněl, že nedostala ránu do čelisti, nýbrž ze strany do tváře. Než se mohl zeptat na něco víc, ucítil, jak se její tělo napjalo. Otevřela doširoka oči a obrátila je vzhůru k němu. Očividně si právě uvědomila, že mu leží v klíně.
„Co se děje?“ zeptala se.
„Dobrá otázka,“ řekl a povytáhl obočí. „Tahle otázka se mi líbí. Možná že ji dokonce položím sám.“
Magiera se odkulila na stranu, aby se posadila, jak nejrychleji mohla, aniž by se musela o Leesila opřít, její zamračený pohled ale zůstal upřený na společníka.
„Včera v noci jsi se prostě sesula na zem a začala ses celá třást,“ vysvětlil. „Nechtěl jsem, abys únavou v noci prochladla.“
„Nejsem unavená,“ zamumlala zlostně, pak se vyškrábala na nohy.
Rukou se ihned dotkla strany své tváře. Zavrávorala. Leesil vzal do ruky vinný měch, vytáhl z batohu malý šálek a naplnil ho červeným vínem.
„To je vše, co máme na uklidnění bolesti. Vypij to. Všechno.“
Magiera jen zřídka pila něco jiného než vodu nebo kořeněný čaj. Hrubě šálek popadla a část obsahu vylila na zem. Usrkla si, cukla sebou a promnula si čelist. Leesil na ni podezřívavě hleděl.
„Řekneš mi, co se včera v noci stalo?“ zeptal se.
Zavrtěla hlavou. „Co chceš, abych řekla?“
Leesil si založil ruce na prsou. „No, nech mě přemýšlet. Bezdůvodně jsme byli napadeni. Zasáhl jsem ho a on si z břicha vytáhl můj šíp, jako by to byla tříska. Pak se choval, jako by Chapovo kousnutí byla smrtelná rána. A to už se nezmiňuju o tom, že se zdál velmi překvapný, že mu tvůj meč může opravdu ublížit. A pak jsi ty…“ Na okamžik se odmlčel a čekal na odpověď. Ta však nepřišla. „Jak že to bylo? Ztratila jsi schopnost mluvit, vykopla jsi toho muže do vzduchu tak rychle, že jsem to skoro ani nestačil sledovat… A co ten tvůj šílený, uslintaný výraz? Co přesně si myslíš.
„Já nevím!“ vykřikla.
Magiera klesla na zem vedle káry a opřela se zády o kolo. Dlouze, rozčileně vydechla. Její druhé povzdechnutí bylo slabé a těžké.
Za ty roky, co Magieru znal, by ji Leesil mohl popsat mnoha odpovídajícími výrazy - silná, vynalézavá, bez srdce, manipulativní, opatrná - ale nikdy ne ztracená nebo zranitelná.
„Nevím, co se stalo,“ řekla tak tiše, že ji skoro neslyšel. „Řeknu ti něco šíleného, Leesile, ale nesmíš se smát.“
„Jsem napjatý,“ řekl a nedokázal pochopit, proč najednou místo sympatie cítil vztek. Dělal si o ni starosti, ale stejně byl rozzlobený. Možná to měla za následek dlouhá noc, kterou podrážděně probděl v očekávání odpovědí.
„Myslím, že jsme naši hru hráli příliš dlouho.“ Zvedla hlavu, ale nepodívala se na něj. „Skutečnost a přeludy se mi v hlavě prolínají. Já už nechci dál bojovat… vůbec nechci bojovat… Já nevím. Všechny tyhle věci přestanou, jakmile začneme vést klidný život. Budeme mít poctivé živobytí, budeme se starat sami o sebe a všechno tohle pomine.“
„A to je vše?“ Leesilova frustrace jen rozdmýchávala jeho vztek.
„To je vše, co vím.“ Konečně na něj pohlédla, pak se odvrátila a zavrtěla hlavou. „Nevím, o co jiného by mohlo jít.“
Místo toho, aby mu dala jasnou odpověď, se jí opět vyhnula. Neřekla mu nic. Nebo ano? Leesilova minulost ho zbavila veškeré touhy chránit kohokoli jiného kromě sebe. Nevěděl, jestli nyní cítil potřebu ji chránit nebo jestli byl prostě zmatený. Jediná věc, kterou si byl jistý, byla, že se Magieřino chování alespoň vracelo zpět k tomu chladnému a omezeně příjemnému jednání, které znal a na které spoléhal. Možná že na ni jen konečně dolehly všechny ty roky, které strávila předstíráním a životem ve lži. To mu prozatím bude muset stačit. Pokud se ale naskytne příležitost, bude mít další otázky.
„Tak jo,“ řekl, rozhodil rukama a nechal je opět klesnout. „Pokud nemáš žádná tajemství, která bys mi

prozradila, odepíšeme celou tuhle věc jako dílo dalšího šíleného zloděje na cestách. V poledne budeme v Miisce.“
„Ano.“ Napůl se usmála. „Dost dobré místo pro nový život.“
„Udělám čaj,“ zabručel a klekl si na zem, aby posbíral a rozfoukal poslední žhnoucí uhlíky. Pohlédl na ni a přikývl. „Nový život.“

Na úsvitu Rashed vtáhl Krysaříkovu zkrvavenou, bránící se postavu do podzemního salónku a mrštil jím o stěnu.
Teesha téměř poplašně zvedla oči od vyšívání. „Co se děje?“
„Podívej se na něj!“ Rashed vyštěkl.
Napůl zaschlá krev pokrývala Krysaříkovu bradu a horní část trupu. I když Rashed od začátku považoval nejmladšího člena jejich tria za netrpělivého, nikdy si o něm nemyslel, že je hloupý - až do této chvíle.
„Tenhle blbý klacek nechal mrtvou holku s rozervaným hrdlem ležet přímo na jejím dvoře!“
Teesha vstala a uhladila si modré saténové šaty. Čokoládové kudrliny jí jemně poskakovaly na hlavě, když přistoupila ke Krysaříkovi, který ležel natažený na zemi u zadní stěny místnosti. Prohlédla si ho a naklonila hlavu mírně na stranu. Na jejím drobném obličeji se objevil zklamaný výraz.
„Je to pravda?“ zeptala se.
„Když už na mě tak zíráš, podívej se na moje záda,“ řekl zaprášený výrostek, když konečně dokázal promluvit. „Ta černá věc není lidská krev. Je moje.“ Natáhl k ní svá zápěstí. „A tyhle jizvy byly ještě nedávno otevřené rány. Už jsi někdy viděla, aby se naše rány zjizvily?“
„Nemožné,“ zasyčel Rashed, když se ale naklonil, aby lépe viděl, obočí se mu nakrčilo. Krysaříkova předloktí pokrývaly zubaté bílé čáry podobné otiskům psích zubů. „Jak?“
„Ta lovkyně!“ zaječel Krysařík zoufale. „Ona je opravdu lovkyně. Ani někteří z nás se nedokážou pohybovat tak rychle a její meč mi rozsekl záda, jako bych byl stále živý.“
„Nesmysl,“ řekl Rashed s otevřeným odporem a ustoupil zpět. „Ta podvodnice si prostě za svůj výdělek koupila nějaký očarovaný meč, to je vše. Očividně ses za ní pustil se svou obvyklou naivitou a sebejistotou a zklamal jsi. Byl jsi zraněn kvůli své vlastní neopatrnosti a utekl jsi jako zbabělec. A abys to ještě zhoršil, ani jsi nepomyslel na nás, že? Místo toho, aby ses vrátil sem a čelil pomalému procesu uzdravení, raději jsi vysál mladou holku k smrti ani ne dvacet domů od místa, kde žiješ, a nechal její tělo tam, aby zpanikařilo celé město.“
Krysaříkovi poklesla čelist, jako by Rashedova obvinění byla příliš urážlivá na to, aby se bránil. „Ale já mám jizvy!“
Rashed jen na vteřinu zaváhal, pak se s odporem odvrátil.
„Byl's to ty, kdo ho poslal,“ řekla Teesha jemně. Pozvedla obočí a přivřela oči, jako by chtěla spravedlivě rozdělit vinu. Její malá rudá ústa se stáhla v napomenutí. „Nemá dost zkušeností na to, aby bojoval s lovkyní, ať už je podvodnice, nebo ne, a ty to víš. A nikdo z nás si nebyl jistý tím, jestli je skutečná, nebo ne. Měl ses o to postarat sám.“
Kdyby něco takového prohlásil Krysařík, Rashed by z něj vytřásl duši, z Teeshiných úst však tato slova zněla pravdivě. Vůdce jejich tria se na Krysaříka zamračil, ale v útoku nepokračoval.
„Kdy dorazí do města?“ zeptal se.
„Někdy dnes,“ odpověděl Krysařík stále uraženě. „Cestuje s elfím míšencem a… se psem.“ Obrátil se k Teeshe. „Edwan měl s tím psem pravdu. Jeho zuby mě pálily. Nebyl jsem připravený! Kdybych to věděl, vyhrál bych. Na první mrknutí bych zlomil té bestii krk.“
Svíce ve tvaru voskových růží kolem nich zaplápolaly a Teesha poklepala Krysaříka po rameni. „Musíme dolů do jeskyní a jít spát. Sundej si ty hadry a nech mě, abych se podívala na tvá záda. Najdu ti jinou košili.“
Teeshina pozornost odvanula všechen vztek z Krysaříkovy tváře a dovolil jí odvést jej pryč, jako by byl štěně.
Rashed se za jejich zády zamračil. Krysařikova zranění byla jeho vlastní chyba, ať už měl jizvy, nebo ne, a Teeshina mateřská laskavost jen ještě dále podporovala jeho bezstarostnost. Ta pijavice z ulice by

měla celou noc spát ve své vlastní zaschlé krvi.
Pro tuto chvíli byly ale takovéto malicherné myšlenky tou nejmenší starostí. Rashed vystavěl jejich domov z ničeho. Jeho malá rodina měla rozumné bohatství a bezpečí, které obyčejně získali jen starší ze Vznešených mrtvých až po letech plánování a manipulací. Zatímco bude dnes spát, nějaká lovkyně - šarlatánka, nebo ne - přijde, aby ho o všechno připravila. Bude se jí muset rychle a tiše zbavit. Teesha měla pravdu. Měl se o tuhle záležitost postarat sám.
Jednu po druhé začal Rashed sfoukávat svíčky. Už nebylo možné vyřešit celou věc mimo hranice Miisky. Parko, jeho padlý bratr, jí musel před smrtí něco prozradit. Proč by sem jinak mířila? Bez jakýchkoli pochyb bylo jasné, že přišla hledat je tři. Takže počká tak jednu nebo dvě noci, až se lovkyně usadí. A pak se o ni osobně postará.

5. kapitola

P

ozdě ráno Magiera poprvé zahlédla Miisku a pocítila záblesk nejistoty. Vsadila doslova všechno na to, že v tomto malém přístavním městečku najde klid a mír. Sny u táborového ohně jsou ovšem na hony vzdálené skutečnosti.
Leesil nedával najevo žádné podobné obavy. „Konečně," řekl a prodloužil krok natolik, že ji předběhl. „Pospěš si."
Stejně jako on si Magiera oblíbila čistý, slaný vzduch. Na rozdíl od něj to však neuměla dát najevo. Jeho zvyk říkat vždy to, co si myslel, ji často mátl, nyní ale přidala do kroku a následovala ho, tahajíc za sebou za uzdu osla. Byla vděčná za Leesilovu otevřenou zvědavost. Možná že díky tomu bude vše jednodušší.
Chap se už nevezl na káře, místo toho běžel vedle Leesila, hlavu vysoko zvednutou, jako by přesně věděl kam jde - pes na cestě domů po ranní procházce. Po všech těch letech, kdy se snažili perfektně zapadnout do svých rolí ve hře na „lovkyni mrtvých", Magieru šokovalo, jak podivnou trojici tvoří. Napadlo ji, co si o nich lidé z města asi pomyslí.
„Kéž bychom se mohli napřed umýt," řekla.
„Vypadáš dobře," odvětil Leesil. Od muže oblečeného do potrhané, nadměrné haleny, vytažené ze špinavých, krátkých kalhot, zněl tento kompliment směšně. Neobtěžoval se s nasazením šátku ani se svázáním vlasů tak, aby hladké, stažené prameny copu zakrývaly špičaté uši. Možná že teď, když dorazil do svého nového domova, už necítil potřebu splynout s okolím.
Vzdálenost k městu ušli překvapivě rychle, takže měla Magiera pocit, jako by překročili nějakou neviditelnou hranici, skrz kterou vstoupili na jeho území.
Lidé chvátali hlavní silnicí, která ústila do malého trhu na blízkém konci města. Když míjela první shluk chatrčí a stanů podomních obchodníků, zaútočily na ni pachy teplého mléka, koňského hnoje a potu, ale hlavně a především ryb. Svíčkář odměřoval barvivo do kotlíku s roztopeným voskem. Nedaleko vyprazdňoval soukeník svoji káru a rozvěšoval složitě vzorovanou látku, ze které by se i harlekýn zbláznil. Zpoza budov se od doků ozvalo ostré hvízdnutí a hlas mistra popohánějícího dělníky k vyložení nějaké lodě, která právě připlula. A pak tady byli samozřejmě rybáři, snažící se navzájem překřičet a prodat svůj čerstvý, sušený, nasolený nebo vyuze-ný úlovek. Toto město nebylo žádný zapadákov plný pověrčivých rolníků, nýbrž kvetoucí komunita.
„To není špatné." Leesil se usmál, když kolem nich prorachotil vůz plný dřevěných sudů s vínem směřující k malému skladišti. „Na tohle bych si dokázal zvyknout."
Minuli malý hostinec napravo, ze kterého statná žena vymetala špínu a zbytky minulé noci. Podle vzhledu a polohy ve městě Magiera poznala, že to nebyl hostinec, který koupila, na okamžik ale zaváhala, když ji napadlo, jestli nebude muset Leesila strnout zpět dřív, než proklouzne dovnitř otevřenými dveřmi. Dokonce i uprostřed shonu se za nimi lidé otáčeli. Magiera šla vzpřímeně a její krok byl pevný. Nově příchozí nebudou v přístavním městě ničím neobvyklým. Na druhou stranu jen jeden nebo dva lidé otevřeně nosili své zbraně a Magiera nyní litovala, že nenechala meč na káře. S trochou štěstí ho tady nebude potřebovat.
Její pozornost upoutala vůně čerstvě upečeného chleba a ona pohledem vyhledala místo jejího původu.

Přistoupila ke stolu, stojícímu před malou chalupou. Skrz okno bez okenic zahlédla jílové pece a uvědomila si, že jde o pekárnu.
„Bochník černého a bochník žitného chleba," řekla plešatějícímu, buclatému muži v zástěře.
Muž zaváhal a Magiera si náhle byla vědoma toho, jak musí ve své zbroji a s mečem vypadat. Zavládlo mezi nimi nepříjemné ticho.
„Máte nějaké sladké roličky?" Leesil se na pekaře usmál a přistoupil blíž ke stolu, aby si všechno prohlédl. „Jsem dost hladový na to, abych vám tady všechno snědl."
Mužovy oči se poněkud rozšířily, když zahlédl Leesilovo vysoké obočí a tupé špičky jeho uší, které mu vykukovaly ze stříbřitě žlutých vlasů. Ukázalo se ale, že Leesilův úsměv byl nakažlivý. Dokázal, aby ho lidé vnímali jako tu nejvíce bezstarostnou a neškodnou bytost. Magiera ho znala líp. Také ale poznala, kdy nerušit Leesilův vliv na lidi.
„Uvnitř mám nějaké krémové moučníky," navrhl muž.
„Krémové moučníky?" Leesil nadšeně vydechl. „Přineste mi tři, než vám padnu k nohám!"
Pekař se zároveň zamračil i usmál Leesilovým dramatickým kouskům a zmizel skrz dveře pekárny s hrdelním zasmáním.
„Beze mě bys byla ztracená," zašeptal Leesil své partnerce, očividně potěšen sám sebou.
„Jen tomu klidně věř," zamumlala Magiera, ve skutečnosti se jí ale ulevilo.
Jakmile se pekař vrátil, Leesil se chvíli nad moučníky rozplýval, pak jeden hodil Chapovi, který ho najednou a bez námahy spolkl. Když se na pekařově tváři objevil prázdný výraz rozhořčeného šoku, uvědomil si Leesil svou chybu a zakryl ji uctivým způsobem, jako by se nic nestalo.
„Ach, on patří k rodině. Miluje krém a," Leesil na pekaře rychle spiklenecky mrknul, „já mu dávám vždy jen to nejlepší. Povězte, nevíte, kde bychom našli konstábla Ellinwooda, městského zřízence?"
„Konstábla Ellinwooda?" zeptal se muž, utíraje si ruce do zástěry, a objevil se mu na tváři ustaraný výraz. „Máte potíže?"
„Potíže?" Leesil zvýšil tón hlasu tak, aby zněl překvapeně. „Ne, koupili jsme tady ve městě hostinec, dole u doků. Jen mu musíme předložit listiny a najít náš majetek."
„Hostinec… u doků? Ach, vy jste koupili hospodu starého Dunctiona? Proč jste to neřekli hned?" Pekař zavolal na čistě umytého chlapce, který sekal dříví na vzdáleném konci pekárny. „Geoffry, běž a přiveď konstábla. Bude asi právě jíst své polední jídlo s Marthou. Řekni mu, že dorazili lidé, co koupili Dunctionovu hospodu." Pak se obrátil zpět k Leesilovi. „Pojďte, pojďte," pokynul jim svou silnou rukou. „Já jsem Karlin. Na druhé straně mám nějaké stoly, takže si budete moct sednout a sníst si své moučníky. Konstábl tady bude hned."
Magiera, která je tiše následovala, cítila zároveň rozpaky i úlevu nad tím, jak dobře si Leesil vedl. Raději by našla hostinec sama a v soukromí si ho prohlédla dřív, než zařídí všechny formality, vše ale běželo hladce. A při pohledu na chléb - a na pohodlnější sezení, než byla obyčejná zem - si uvědomila, že je hladovější, než si myslela. O chvíli později seděla vedle Leesila, trhala kusy žitného chleba, namáčela je do misky s medem, kterou jim pekař přinesl, a čekala na to, až místní autorita přijde přímo k ní. Teď, když byli pryč z hlavní ulice a od tolika zvědavých očí, Magiera cítila, jak její obavy mírně polevily.
„Nemyslím si, že by tohle město vidělo mnoho cizinců, kteří by sem dorazili cestou," poznamenala.
Leesil přikývl. „Měla jsi schovat meč."
Magiera se na něj zamračila, ale nic neřekla. Leesil byl pravděpodobně až po zuby ozbrojen malými noži, které se daly v jeho oblečení lépe schovat.
I přes svoji nervozitu se Magieře neustálý pohyb měšťanů kolem líbil. Zdálo se, že tito lidé mají v životě důležitější cíle než se jen chránit před vlastní pověrčivostí. Měli na starosti spoustu věcí a jejich rodina a přátelé nesledovali neustále podezřívavě jeden druhého, nečekali, kdy se vynoří nějaká kletba, která existovala jen v jejich představivosti. Možná že nikoho z nich blíž nepozná, budou to ale její zákazníci a Magiera byla rozhodnuta žádným z nich neopovrhovat.
Její odhodlání se však zachvělo, když mladý Geoffry, pekařův syn, přiběhl zpátky, následován monstrózním mužem, který se mezi měšťany nesl, jako by každý z nich byl jeho osobním sluhou. Při pohledu na něj se Magieře v žaludku usadila nechuť. Odložila stranou kousek chleba, který si právě chtěla namočit do medu. Tento typ lidí poznala už dřív.

Byl oblečený do purpurové brokátové tuniky se šerpou barvy lesní zeleně a na hlavě mu ozdobně seděla purpurová čapka s bílým perem. I když jeho oblek musel stát tolik, kolik si Magiera vydělala ve třech vesnicích dohromady, šerpa jen podtrhovala velikost jeho vystouplého břicha, místo aby v ní vypadal důležitě. Vypadal jako přezrálé zrnko hroznového vína. Měl výraz příliš nucené přísnosti, jaký mívají lidé, kteří berou svou funkci - ale ne své povinnosti - příliš vážně. Tak tohle byl konstábl Ellinwood.
Pekař Karlin konstábla uctivě přivedl k jejímu stolu a Magieřina nechuť k němu ještě vzrostla. Konstábl Ellinwood měl zamračené, masité vzezření a malá, prasečí očka, která napovídala, že považoval korbele vína zdarma a odírání měšťanů při každé příležitosti za své neoddiskutovatelné právo. Magiera si dokázala představit, kolik mu za jeho funkci platí, a tak pochybovala, že by si drahou, dvakrát podšitou tuniku koupil ze svého.
Uvnitř si ale uvědomila, jak pokrytecký její odpor je. Ale i když ona a Leesil udělali v minulosti horší věci, alespoň okradli vesnici jednou a pak šli ihned dál. Nezůstali, aby měšťany vysávali jako nějaká vypasená pijavice.
Na druhé straně Karlin vypadal přítomností konstábla potěšen a dal se do představování.
„To jsou oni," řekl Karlin a Magiera si všimla, jak pekařova kůže kvetla zdravím vedle pastově bílých šunek Ellinwooda.
„Vy jste koupili Dunctionův podnik?" zeptal se Leesila, opakuje, co mu bylo řečeno.
„Nevím, kdo to místo vlastnil dřív," přerušila ho Magiera. „Mám ale vlastnickou listinu na hostinec u doků." Rozložila opotřebovaný kus papíru.
Leesil byl spokojený s výměnou rolí. Pohodlně se opřel, krmil se a zapíjel jídlo příležitostnými doušky ze svého vinného vaku. Konstábl Ellinwood obrátil svou pozornost k Magieře. Natáhl ruku a uchopil listinu. Na prstech se mu zablýskly dva těžké, zdobené, zlaté prsteny.
„Ukážu vám, kde hostinec najdete," řekl, když listinu zběžně přeletěl pohledem, „nemohu s vámi ale zůstat, abych vám pomohl usadit se." Dokonce i jeho hlas zněl Magieře těžkopádně a netečně. „Jednu z místních dívek našli dnes ráno mrtvou a já musím zahájit vyšetřování."
„Koho?" vydechl Karlin.
„Mladou Elizu, Brendenovu sestru. Našli ji u nich na dvoře."
„Ale ne, další ne…" Karlinův hlas se vytratil, když pohlédl na Leesila a Magieru.
„Další ne?" zeptala se Magiera s pohledem upřeným ne na pekaře, nýbrž na konstábla.
„S tím si nemusíte dělat starosti," řekl Ellinwood a nadul se ještě víc. „Jestli chcete vidět svůj hostinec, pojďte teď se mnou."
Magiera se zdržela jakéhokoli dalšího komentáře. Pokud by si Ellinwood opravdu myslel, že si s tou mrtvou dívkou nemusí dělat starosti, nepláči by to tak bez rozmyslu. A Karlin oběť znal, i když to nebylo nic překvapivého. Miiska byla docela velké město, ale ne zase tak velké, aby se většina lidí navzájem alespoň zběžně neznala. Magieřina mírná nechuť, kterou ke konstáblovi cítila, se změnila v odpor.

Dole u doků byla vůně oceánu ještě silnější a Magieřiny plíce se naplnily slaným vzduchem. Pohled na obzor oceánu, po kterém plula lehká mračna, bral dech. Na jih vyrážel z města malý poloostrov porostlý stromy a směrem na sever tvořilo pobřeží ostrý zub, který se krátce zarýval do moře, než se opět vrátil k pevnině. Tmavě modrá voda zálivu jasně ukazovala, že mořský sráz je v těchto místech prudký. Bylo to dokonalé místo pro malé přístavní městečko, nabízející obchod a zastávku pro čluny a menší lodě, jež pluly podél pobřeží.
Na druhé straně hostinec nebyl to, v co doufala. Když se dostali na vzdálený konec města, našli tam malou, jednopatrovou budovu, stojící mezi pár stromy na začátku malého poloostrova.
Hostinec byl omšelý, sešlý počasím, a snad dokonce potřeboval i novou střechu. Magiera váhala, zde vůbec vstoupit dovnitř. Vnější stěny vypadaly staře a díky tomu, že už celé roky nebyly natřeny, získaly ve slaném vzduchu skvrnitě hnědou a šedou barvu. Alespoň že všechny okenice byly na místě. Jedna z nich v lehkém vánku klepala do okna. Leesil přistoupil blíž a dotkl se dřevěné stěny vedle vchodu.
„Je to docela solidní," řekl nadšeně. „Báječné. Trochu barvy, pár šindelů…"
„Jak tomu tady minulý majitel říkal?" zeptala se Magiera Ellinwooda.
„Nemyslím si, že by to místo vůbec pojmenoval. Lidé tomu prostě říkali U Dunctiona."

„Proč to prodal?“
Konstábl našpulil rty. „Prodal? On to neprodal. Jednou v noci, když se nikdo nedíval, prostě utekl a opustil to tady. Myslím, že hostinec nebyl úplně jeho. Dostal jsem formální oznámení od banky v Bele, že převzala zpět svůj majetek. Všechno bylo v pořádku.“
„Majitel utekl?“ zeptala se Magiera. „Obchody šly tak špatně?“
„Ne, bylo to tu každý večer plné až po okraj. Dělníkům z doků a námořníkům tohle místo velmi chybělo. A mně taky, abych byl upřímný.“ Jednou klepl klouby prstů na dveře, pak je otevřel. „Calebe?“ zavolal. „Jsi doma? Přišli noví majitelé.“
Ellinwood nečekal na odpověď a otevřel dveře dokořán. Vstoupil dovnitř a mávl na Leesila a Magieru, aby ho následovali. Chap vklouzl dovnitř jako poslední dřív, než se dveře stačily zavřít. Pro Magieru to bylo příjemné překvapení, když zjistila, že o vnitřek hostince bylo postaráno mnohem lépe než o jeho vnější část. I když byla podlaha poněkud sešlapaná, byla čistě zametená. Na pravé straně hlavní místnosti byly nastavěny slušně vypadající stoly tak, aby se jích tam vešlo co nejvíce, a přitom aby mezi nimi zůstalo dost místa pro obsluhu, která roznáší korbele a lahve. Ohromný kamenný krb, dost velký na to, aby se do něj člověk v podřepu vešel, dominoval za stoly jednomu konci místnosti a nabízel teplo a pohodlí.
Vlevo stál dlouhý dubový bar, který zčernal léty leštění a olejem z rukou zákazníků, kteří se o něj po večerech opírali. Za jeho vzdáleným koncem se za závěsem ukrýval vchod, vedoucí s největší pravděpodobností do kuchyně nebo do skladiště. Vedle něj vedlo schodiště do prvního patra, kde se asi nalézaly obytné místnosti.
Vnitřní část hostince vypadala mnohem lépe, než Magiera doufala. Někdy v noci ji napadlo, co asi může za to málo, co za hostinec zaplatila, vlastně očekávat. Z nějakého důvodu, který nedokázala vysvětlit, pro ni byl krb důležitější než cokoli jiného. Vypadal silně a spolehlivě.
„Je to dokonalé,“ řekl Leesil, jako by tomu ve skutečnosti ani nemohl uvěřit. Obešel ji, otočil se kolem v úžasu a štíhlou rukou přejel po desce stolu. Pak zamířil ke krbu, na který Magiera stále upřeně hleděla. „Karetní stůl postavím k přednímu oknu co nejblíže k ohni. Možná že budeme muset jeden nebo dva stoly obětovat, abychom udělali místo.“
Náhle si uvědomila, že ani slovem, ani pohledem nevzal na vědomí Ellinwoodovu přítomnost.
Když zaslechla zvuk kroků, obrátila se ke schodišti. Ze schodů pomalu scházeli starý, shrbený muž, stará žena a malá, asi pěti nebo šestiletá blonďatá holčička.
„Ach, tady jsi, Calebe,“ řekl Ellinwood a zamnul si ruce. Pravděpodobně se rozhodl, že už udělal své povinnosti zadost. „Tohle jsou noví majitelé. Musím zpět do práce.“
Rozloučil se s Magierou, ignoroval Leesila a odešel.
Magiera se nejistě obrátila ke starému páru a dítěti. Nebyla si jistá, co má tohle všechno znamenat. Starý muž byl o půl hlavy vyšší než ona. Rovné šedé vlasy měl staženy na krku. Tvář měl zvrásněnou, ale bez výrazu. Měl tmavě hnědé oči a hleděl na ni pevným pohledem. Na sobě měl jednoduchou mušelínovou košili, vyrobenou ze stejné látky jako žlutohnědá sukně jeho ženy. Oba kusy oblečení byly stejně čisté jako dobře zametená podlaha hostince. Stará žena byla malinká jako vrabčák a vlasy měl vyčesané do upraveného drdolu.
„Jsme správci hostince,“ řekl Caleb, když spatřil Magieřin zmatek. „Tohle je moje žena, Beth-rae, a moje vnučka, Rose.“
Chap přiběhl ke staré ženě, která odsunula holčičku z cesty. Pes nastražil uši, když zahlédl malou Rose, a pomalu, kousek po kousíčku, natahoval čenich a větřil, dokud k němu dítě zdráhavě nenatáhlo ruku. Chap obyčejně neměl rád, když ho hladil někdo jiný než Leesil, a tak Magiera ztuhla, připravena popadnout psa za zátylek a strhnout jej zpět, kdyby začal vrčet. Chap ale místo toho holčičce olízl prstíky. Rozesmála se, když začal vrtět ocasem. Magiera k těmto třem lidem ihned pocítila náklonnost, která odplavila špatnou příchuť, již za sebou zanechal Ellinwood.
„Podívej, Calebe.“ Beth-rae si z tváře odhrnula volný pramen vlasů. „Mají psa. Není krásný?“ Sklonila se a poškrábala Chapa jemně za uchem. Chap potěšené zakňučel a opřel svojí velkou hlavou o její bok.
„Je miloučký, ale myslím si, že umí být i pořádně zlý,“ řekla Beth-rae. „Bude z něj dobrý hlídač.“
Malá Rose poplácala Chapa oběma rukama po zádech a zasmála se.

„Jmenuje se Chap," řekl Leesil. Byl rovněž zmatený Chapovou neobvyklou přátelskostí k cizincům.
„Pojď se mnou do kuchyně, Chape," řekla Beth-rae. „Najdeme pro tebe kousek studeného skopového. Moc si na to ale nezvykej. Většinu dní jíme rybu."
Když Beth-rae s Rose a Chapem opustili místnost, Magiera opět pohlédla na Caleba, jako by se ptala, co tam dělá.
„Jsme správci," zopakoval a opětoval její pohled. „Když pan Dunction zmizel, konstábl požádal banku v Bele, aby nás tady nechala, dokud hostinec neprodají."
Magieru udivil termín „zmizel", který Caleb použil, její pozornost se ale stočila k novému dilematu.
„Bydlíte tady všichni tři?"
Leesil se k ní připojil. „Samozřejmě že tady bydlí. Kdo si myslíš, že se o tohle místo staral?"
Magiera si založila ruce na prsou a přešlápla z nohy na nohu. Převzít hostinec byla jedna věc; podporovat tříčlennou rodinu, kterou právě potkala, bylo něco jiného. Leesil si musel uvědomit, co výraz na její tváři znamená, protože ji přerušil dřív, než stačila promluvit.
„Stejně budeme potřebovat pomoc," řekl. „Jestli se ty budeš starat o bar a já o hru, kdo bude roznášet, vařit a uklízet?"
Měl pravdu. Magiera o jídle moc neuvažovala, většina zákazníků, kteří si přijdou dát pivo, se ale pravděpodobně bude chtít i najíst.
„Co nabízel Dunction?" zeptala se Caleba.
„Jednoduchou stravu. Dokud tohle místo bylo ještě otevřené, Beth-rae pekla celé ráno chleba, pak uvařila různé druhy dušeného masa a ryb. Umí to s bylinkami a kořením." Odmlčel se. „Pojďte nahoru, ukážu vám pokoje."
I když tón jeho hlasu byl stále věcný, Magiera ve starém správci vycítila opatrné napětí, jako by se zde dělo víc, než dával najevo.
„Jak dlouho už jste tady?" zeptala se, když jej následovala nahoru po schodech.
„Devět let," odvětil. „Rose je s námi od doby, kdy naše dcera… odešla."
„Odešla?" zeptal se Leesil. „Vypadá to, že spousta lidí tohle místo opouští," zamumlal si pod nosem.
Caleb neodpověděl. Také Magiera držela jazyk za zuby. Do soukromých záležitostí tohoto muže jí nic nebylo.
O horní patro bylo stejně dobře postaráno jako o přízemí. Vrchol schodiště vedl do středu krátké, úzké chodby. Caleb jí napřed ukázal velkou ložnici na levém konci chodby, někde nad výčepní místností dole a oznámil jí, že tahle patří jí. Uprostřed chodby byla další místnost, ve které se ubytoval Leesil. Na pravém konci chodby se nacházela třetí, malá místnost, která byla pravděpodobně používána jako skladiště nebo něco podobného. V rohu stála prolezená postel se dvěma polštáři v čele a na podlaze ležela malá rohož.
„Tady spíme my, slečno," řekl Caleb. „Nezabíráme moc místa."
Už podruhé toho dne si Magiera rezignovaně povzdychla. Leesil měl pravdu; sami by všechno nezvládli. Kromě toho neměla ani tušení, jak uvařit kořeněnou rybí polévku a jestli se má naučit, jak tohle místo vést, nebude mít na takové věci, jako je čištění krbu, čas.
„Jakou dohodu jste měli s bankou?" zeptala se.
„Dohodu?" Caleb stáhl obočí.
„Kolik vám banka platí?"
„Platí? My tady jen žili, starali se o hostinec a snažili se nespotřebovat všechny zásoby, než dorazí nový majitel."
Magiera nevěděla, koho v tu chvíli má nenávidět víc, zda ty nejchudší, nebo ty nejbohatší. Banka, která využila nouze dvou lidí, jež ztratili zaměstnavatele, si zadarmo sehnala správce.
„Tak jo," řekla Calebovi. „Vy dva budete pracovat pro mě. Dostanete dvacetinu z výdělku hostince plus pokoj a stravu." Protáhla se kolem Leesila a zamířila chodbou pryč od malé místnosti. Zastavila se na vrcholku schodů a pohlédla zpět na ně. „A já nepotřebuju velkou ložnici. Odpoledne si vyměníme pokoje."
Leesil na ni chvíli zíral, pak pohlédl na Caleba a pokrčil rameny. Po Calebově tváři přelétl záblesk údivu, pak ale kývnul, jako by její nabídka byla úplně běžná.

„To zní dobře," odvětil klidně. Prošel chodbou kolem Magiery a rychle a tiše sešel ze schodů. Bezpochyby šel informovat svou manželku o změnách, které nastanou.
Magiera se postavila do dveří pokoje, který měl v budoucnosti patřit Leesilovi, a opřela se o veřeje. Leesil se pomalu přiblížil, postavil se do dveří vedle ní a předstíral, že si prohlíží téměř prázdnou místnost. Nebylo se vlastně na co dívat, kromě postele a okna v protější stěně. Okenice byly otevřené a výhled na oceán byl jen trochu zastíněn větvemi blízkého stromu. Magiera si přála, aby byl zticha.
„Jak netypické," řekl nakonec.
„Pokud s tím nesouhlasíš, měl's něco říct."
„Já ale souhlasím."
Krátkou chvíli nikdo nepromluvil. Cena Magieřiných služeb v minulosti byla vysoká, a tak bylo víc než pravděpodobné, že kvůli nim celé vesnice hladověly. „Chci nový život," řekla nakonec Magiera.
Leesil na ni koutkem oka pohlédl, jeho rozpuštěné vlasy mu zakrývaly uši. Kývl a usmál se.
„Myslím, že tohle je začátek."
Při západu slunce se změnil jak Magieřin osobní vzhled, tak její celý svět. Beth-rae jí připravila v kuchyni horkou koupel, takže si mohla vydrhnout všechny stopy špíny z vlasů a kůže. Zatímco se koupala, její oblečení zázračně zmizelo a bylo nahrazeno mušelínovým šatem. Magiera měla ale ten večer na práci ještě příliš mnoho věcí na to, aby zůstala oblečená v něčem, co považovala skoro za noční košili, proto se vrátila zpátky do svého malého pokoje. Pro tři lidi se místnost mohla zdát malá, jí ale bude stačit víc než dost.
Přesunuli nábytek z jedné místnosti do druhé a nyní ji obklopovalo veškeré pohodlí domova. Postel, která byla dost velká pro dva, nahradila postel pro jednoho s jednoduchými sloupky a s baldachýnem. Závěsy měly barvu temné mořské zeleně. Vypadalo to, jako by minulý majitel byl buď svobodný, nebo spával sám. Zatímco se koupala, někdo vešel dovnitř a položil na postel silnou, podšitou přikrývku. Úplně nahoře ležel její batoh, nůž a meč v pochvě.
Z ohniště v kuchyni stoupalo teplo kamenným komínem v rohu místnosti, což pomáhalo pokoj prohřát. Její bosé nohy ji ale na dřevěné podlaze stejně trochu zábly. Skříň z tmavého dřeva stála u stěny naproti posteli. Předložku, na které spávala Rose, nahradil malý stůl se židlí a dvěma tlustými, bílými svícemi, jejichž plamen plápolavě osvětloval temnou místnost. Otevřela batoh a vyprázdnila ho na postel.
Ze dna batohu vytáhla balíček, zabalený do plátna a převázaný provázkem. Za ty roky, co jej s sebou nosila, bylo hrubé plátno velmi skrčené. Už to bylo tak dlouho, co Magiera balíček naposledy otvírala, že musela vzít nůž a provázek přeříznout, protože se uzel nedal rozvázat. Uvnitř byly temně modré brokátové šaty s černými tkanicemi na živůtku. Před léty jí je dala teta Bieja.
Magiera si je rychle oblékla a chvíli zápasila s tkanicemi, než je bezpečně utáhla. Bezmyšlenkovitě si chvíli pohrávala s kostěným amuletem, pak jej nechala sklouznout mezi prsa vedle topazu. Byla to jen hloupá cingrlátka, která dodávala atmosféru její postavě lovkyně. Neměla ani ponětí, proč je stále nosí, připadalo jí ale divné je po tolika letech sundat.
V místnosti nebylo zrcadlo, do kterého by se mohla podívat, jak vypadá, když ale pohlédla na lem šatů, připadalo jí neobvyklé a divné, že nevidí své nohy v kalhotách a vysokých botách. Náhle pocítila touhu šaty ze sebe prostě stáhnout, její každodenní oblečení ale zmizelo a v batohu už měla jen pár kousků šatstva, takže pro tuto chvíli nic jiného na sebe neměla. Místo toho se obrátila a začala si sklízet věci. Díky staré přikrývce, konvici na čaj a pár kouskům náhradního prádla vypadala skříň ještě prázdněji, než když v ní nebylo vůbec nic. Malý rozměr místnosti pro ni byl ve skutečnosti úlevou, protože měla velmi málo osobních věcí, kterými by ji naplnila.
„U všech bohů," ozval se zpoza ní Leesilův hlas. Rychle se otočila. „Cos to se sebou udělala?"
Leesil stál v otevřených dveřích, ruku na petlici. Byl rovněž okoupaný a na sobě měl podobnou košili, jako byla ta, kterou si právě svlékla. Mokré, po ramena dlouhé vlasy měl stažené pryč z uší. V tlumeném světle měly barvu plážového písku. Stále ale vypadal jako dřív. Hleděl na ni, jako by byla nějaký cizinec, který se sem vplížil bez ohlášení.
Magiera si byla jasně vědoma toho, jak vypadá, svých těsně sešněrovaných šatů a černých vlasů, které jí volně visely až k lopatkám. Náhle si přála, aby si na sobě bývala nechala nadměrně velikou košili, kterou dostala.

„Beth-rae mi vzala šaty na vyprání," zavrčela Magiera. „A ty by sis měl dávat pozor. Podle stavu, ve kterém tvé šaty byly, bych řekla, že je nejspíš spálí."
„Kdes to koupila?" zeptal se a vstoupil do místnosti.
Všimla si, že když jsou oba bosí, je Leesil o trošku vyšší než ona.
„Neklepeš, nebo tě spaní na holé zemi snad zbavilo dobrých způsobů?" odvětila. „A já si ty šaty nekoupila. Kdysi dávno mi je dala má teta."
Tato poznámka ihned zastavila jeho vyptávání. Minulost byla něco, o čem oba zásadně nemluvili.
„Kde je Chap?" zeptala se.
„V kuchyni." Leesil převrátil oči. „Zamiloval se do Beth-rae. Pořád ho něčím krmí. To musí přestat. K čemu by nám byl tlustý hlídací pes?"
Pořád si ji prohlížel od hlavy k patě a Magieru to už začínalo rozčilovat.
„Zítra to tady prohlédneme. Projdeme sklep nebo jinou místnost, kterou používají jako skladiště, a uděláme inventář. Pokud budeme mít dost sudů s pivem, můžeme otevřít už zítra večer. Pokud budeš potřebovat něco pro hru, dej mi vědět." Vzala do ruky meč a obrátila se, aby ho opřela v rohu skříně.
Leesil se mezitím posadil na židli a pozoroval ji. „Odpoledne půjdeme na trh nebo možná do doků a podíváme se, jestli ve skladech nemají něco, co bychom mohli chtít nebo potřebovat. Peněz sice moc nemáme, bude to ale stačit, než uvedeme hostinec do provozu."
Koutkem oka Magiera zahlédla ve stínech na chodbě pohyb a instinktivně věděla, že to není ani Caleb, ani Beth-rae. Leesil se rovněž otočil a zahleděl se ven ze dveří, které nechal napůl otevřené. V ruce se mu objevila dýka.
Magiera se nezastavila, aby zauvažovala nad tím, kde ji v košili ukryl. Vytasila meč a nechala pochvu spadnout na podlahu.
U dveří nebylo žádné světlo, a dokonce ani svíčky jim nedokázaly prozradit, kdo ten nově příchozí je.
Pokojem zazněl hluboký, jemný, dokonce snad i uklidňující hlas.
„Nemusíte se ničeho obávat."
Zdálo se, jako by postavu, která vykročila kupředu, pronásledovala tma. Pak se ale stíny stáhly nebo možná muž vstoupil do světla svíček.
„Jak jste se sem dostal?" obořila se na něj Magiera. Divila se, proč je na vetřelce neupozornil Chap.
Muži mohlo být tak kolem čtyřiceti. Byl prostřední výšky i postavy. Hnědé vlasy prokvetlé stříbrem měl pečlivě sčesány dozadu. Prameny bílých vlasů na spáncích rámovaly tvář, jejíž rysy byly spíš zarážející než pohledné. Nos se mu u kořene rozšiřoval do hrbolu. Šaty měl ukryté pod mahagonovým pláštěm, který splýval až na podlahu. Viditelné byly jenom kulaté špičky kvalitních bot. Nevypadalo to, že by byl ozbrojen, pod pláštěm však mohl skrývat cokoliv. Ruce měl sepjaté ve výšce hrudi a Magiera si všimla, že mu na levé ruce chybí polovina malíčku.
„Odpovězte!" vybuchl Leesil. Vyskočil na nohy a v drahé ruce se mu objevila další dýka.
Muž na okamžik zíral na Magieřin meč, jako by ho pečlivě studoval, pak si ji soustředěně prohlédl celou. Pohled se mu zastavil na dvou amuletech. Magiera chtěla, aby na ni přestal hledět, a tak rychle schovala amulety do šatů, pryč z dohledu zvědavých očí. Když je strkala do živůtku, všimla si, že topaz na jednom z amuletů vypadá jasnější než obvykle, nevěnovala tomu však pozornost a soustředila se zpět na cizince.
Muž si Leesila vůbec nevšímal.
„Jmenuji se Welstiel Massing. Jsi to ty, že? Ta, která zabíjí upíry?"
Magiera nemohla přijít na to, jak odpovědět. Muž mluvil tak zpříma, bez jakéhokoli předstírání, jako by to byla běžná věc, na kterou se cizích lidí ptáte.
„Nemáme zdání, co to tady plácáte," odvětil Leesil. „Ještě ale nemáme pro zákazníky otevřeno. Navrhuju, abyste přišel zítra."
Welstiel Massing se opět choval, jako by nikdo nepromluvil. Celá jeho pozornost byla soustředěná na Magieru.
„Nejsi, co jsem očekával, jsi to ale ty."
„Už to nedělám," odpověděla Magiera.
Něco v cizinci ji děsilo víc než cokoliv jiného, s čím se kdy setkala. Nechtěla mít se svou minulostí už nic společného a jeho přítomnost narušovala rovnováhu, kterou teprve nedávno nabyla.

„Pochybuji, že by ses tomu tady vyhnula," řekl Welstiel. „Přišel jsem tě jen varovat."
Magiera začínala ztrácet trpělivost. „Vypadněte," řekla chladně, „nebo vás vyhodím."
Welstiel couvnul, ne ze strachu, nýbrž jako by byl bytostí s bezúhonnými mravy. „Odpusť mi. Jen jsem si myslel, že bych tě měl varovat."
„No, tak jsi nás varoval," řekl Leesil, „a teď ti ukážu dveře." Vykročil kupředu.
Na okamžik to vypadalo, že se jejich noční návštěvník nepohne. Pak se jeho oči věcně obrátily k Leesilovi. Nakonec se otočil a zamířil chodbou pryč, jako by odchod byl jeho vlastním nápadem.
Leesil i Magiera na okamžik ztuhli překvapením, pak ale Leesil vyrazil ze dveří, aby „eskortoval" Welstiel Massinga dolů ze schodů. Magiera ho následovala právě včas, aby zahlédla svého partnera, jak se překvapeně zastavil na vrcholku schodů, oči doširoka otevřené. Zaslechla, jak se dole zavřely dveře hostince. Leesil pohlédl na Magieru a na tváři měl výraz, jako by právě zaslechl jen konec nějakého bizarního rozhovoru a nemohl přijít na to, o čem je vlastně řeč.
„Na starého muže je docela rychlý," řekl Leesil tiše, pak dodal: „Za chvíli se vrátím." Seběhl ze schodů a zmizel z dohledu.
Magiera se vrátila do svého pokoje a klesla na postel. Ať už jejich návštěvník přišel z jakéhokoli důvodu, nedovolí, aby ji zatáhl zpět do hry - ani pro peníze, ani pro cokoli jiného.
Leesil se opět objevil ve dveřích. „Chap, Caleb a Beth-rae spí v kuchyni. Říkal jsem, že ho příliš vykrmuje."
„Ráno s ní promluvím," přikývla Magiera. Byla ráda, že se může opět soustředit na nějaký bezprostřední problém, cokoli, co by ji rozptýlilo. „Nebyly ale přední dveře zamčené?"
„Nejsem si jistý. Byl jsem přesvědčený, že ano. Caleb a Beth-rae nevypadají jako lidé, kteří by nechali hostinec dokořán otevřený." Opět zamířil ven z pokoje, zastavil se ale a pohlédl na Magieru s vážným výrazem ve tváři. „Nedělej si s tím podivínem starosti. Nepustíme ho dovnitř. Nemusíme obsluhovat nikoho, koho nechceme."
Magiera odložila meč stranou a sledovala, jak se v naleštěné čepeli odráží světlo svící.
„To není nutné. Myslím si, že je neškodný, jestli ale začne roztrubovat tu věc se zabíjením upírů, vyřídím si to s ním."
„Jak je možné, že nás takoví lidé vždycky najdou?"
Trochu podrážděně na něj pohlédla. Celé roky rozšiřovali po venkově klepy jen proto, aby ji lidé mohli najít.
„Máš pravdu," dodal Leesil. „Hloupá otázka."
Zavrtěla hlavou. „Pokusíme se otevřít hostinec co nejdříve."
„Už jsi našla nějaké jméno?"
„Myslela jsem, že na něco přijdeš ty, až budeš malovat vývěsní štít."
„Co takhle U Krvavé sekané?"
„To není směšné."
Zasmál se, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

6. kapitola

O dva večery později těsně před setměním byl zčásti renovovaný hostinec s názvem „Lvoun" otevřen. Leesil, který nikdy předtím tak blízko u oceánu nežil, se nechal inspirovat stádem lvounů, jež plavalo vlnami směrem na sever, a vymyslel jméno, které symbolizovalo sílu i polohu místa. Dokud se nezeptal jednoho z dělníků v docích, ani nevěděl, jak se stvoření, která pozoroval, jmenují. Magiera věděla, že jí chybí veškerá představivost, co se slov týče, Leesil se ale obvykle vyjadřoval s takovou květnatostí a představivostí, že stačila pro ně pro oba.
Většina hostů byli námořníci daleko od domova nebo svobodní dělníci z doků. Objevilo se i několik mladých párů. Za hlavním davem, který zaplavil hostinec, přišly i dvě prodavačky středního věku, které tvrdily, že milují Beth-raeinu rybí polévku. Když pojedly, projevily živý zájem o novou atrakci - Leesilův karetní stůl. Přisedly si a příjemně si povídaly s okolo sedícími námořníky, zatímco Leesil rozdával karty.

Bylo ironií, že staří správci, a hlavně Beth-rae, se ukázali být darem z nebes. Předtím, než dorazili do Miisky, Magiera nikdy neuvažovala o podávání jídla, nyní si ale uvědomila svoji krátkozrakost. Každý, kdo se posadil, aby si povykládal, napil se nebo si zahrál karty, si dříve nebo později objednal něco k jídlu. Lidé přicházeli kvůli jídlu skoro stejně často, jako kvůli pití. Dva dělníci tmavé pleti si dokonce objednali kořeněný čaj. Magiera zjistila, že nic takového na skladě nemá. Když to ale mužům oznámila, pohlédli na ní, jako by nějaká domácí specialita, kterou si kupovali celé roky, zmizela z jejich oblíbeného místa. Magiera proto vyběhla nahoru a smíchala zbytek čaje z cestovních zásob a předala ho Beth-rae, aby ho uvařila jako náhražku „na účet podniku“, dokud nesežene správnou směs. Kromě této jediné nabídky zdarma se peníze jen sypaly. Nebylo to žádné bohatství a možná že jim bude trvat celé týdny, než si vydělají tolik, o kolik by s Leesilem obrali jednu nebo dvě vesnice, byl to ale jistojistě mnohem pohodlnější způsob, jak vydělávat peníze. Caleb jí pomohl stanovit ceny nabízených jídel podle toho, kolik požadoval předchozí majitel. Byl to stejně dobrý začátek jako každý jiný.

Magiera se vrátila na své oblíbené místo za barem a pozorovala Caleba, jak roznáší pití a objednávky různých pochutin z Beth-raeiny kuchyně. Opřela se o soudek s pivem na pultu za barem a poněkud se uvolnila. Byla čistá a spokojená. Beth-rae minulou noc vyprala její krátké černé kalhoty a Magiera je nyní měla na sobě spolu s volnou bílou košilí a rozepnutou červenohnědou vestou, kterou si vybrala na tržišti. Jak bylo její zvykem, amulety, které jí visely na krku, měla schované za košilí. Přes všechny změny, které se v krátké době v jejím životě udály, se v šatech, které dostala od tety Bieji, necítila dobře, a tak se rozhodla zůstat u svého obvyklého oblečení.

Spokojeně se rozhlédla po místnosti. Všechno vypadalo skoro přesně tak, jak si to představovala. Chap seděl u ohně a bystře sledoval dění kolem, stráže je před potížemi. Leesil se smál a žertoval, zatímco rozdával karty a přijímal sázky. Svou veselou náturou dokázal všechny kolem uvolnit. Už tři dny ho neviděla se napít, i když ráno vypadal zbídačeně a oči měl červenější než obvykle. Vypadalo to, jako by celé ty roky potřeboval víno proto, aby vůbec usnul. Spávala vedle něj na zemi pod širákem dost často, aby věděla o jeho problémech s nočními můrami. Někdy, když jim mezi jednotlivými městy došlo víno, se v noci probudila a slyšela ho mumlat a házet sebou. Někdy dokonce ve spánku něco nesrozumitelného vykřikoval. Nikdy se mu o tom nezmínila.

Malá Rose seděla za Chapem u ohně a kreslila si uhlem na zašlý pergamen, který pro ni Leesil koupil. Chap se čas od času ohlédl a zkontroloval ji.

Pokaždé, když se otevřely dveře, k nim Magiera nervózně pohlédla, aby zjistila, jestli náhodou nepřišel Welstiel, dotěrný návštěvník z první noci, kterou zde strávili. Když večer pomalu postupoval a on se neukázal, Magiera přestala sledovat každou osobu, která dveřmi prošla, a uvolnila se ještě víc. Pokud tohle byla první noc z mnoha, které budou následovat, tak možná najde klid a mír, který si představovala.

Když se dveře opět otevřely, neslyšela je. Pocítila ale závan větru a zaslechla, jak Leesil zavolal obvyklé uvítání. Když se ale otočila od pivního sudu, hned první pohled jí prozradil, že něco není v pořádku. Nebyl to obchodník, alespoň ne takový, které zahlédla ve městě. Nebylo to ani dělník z doků, ani člunař, i když pro muže jeho postavy by taková práce nebyla žádnou námahou. Nemohl to být ani námořník, dokonce ani kapitán, neboť bledost jeho kůže prozrazovala, že už hodně dlouho nestrávil celý den na slunci. Stál naproti ní na opačné straně baru. Byl nezvykle vysoký, měl těžkou kostru a nakrátko ostříhané černé vlasy. Kvalitně ušitá tmavě rudá tunika nedokázala skrýt svaly na rukou. Zachytil její pohled očima a držel jej. Jeho jasně modré, téměř průsvitné oči, jí připomínaly Chapa. Nesl se jako šlechtic, jestli to ale byla pravda, co dělal tady, v hostinci v docích?

Teprve po chvíli si Magiera v hluku místnosti všimla tichého vrčení. Zaujalo ji především proto, že nedokázala pochopit, jak je možné, že ho vůbec přes klábosení hostí slyší. Rozrušeně si uvědomila, že ten zvuk zná. Obrátila pohled směrem k jeho zdroji.

Chap byl na nohou před krbem, pysky se mu chvěly a vrčel. Byl jen kousek od toho vycenit zuby. Obrátila pohled zpět k muži, pak opět k psovi - a na malou Rose, která seděla za psem, oči doširoka otevřené překvapením. Celý večer Chap vůbec nezareagoval na žádného z hostů.

„Ticho, Chape,“ okřikla ho Magiera. Řekla to jen tak hlasitě, aby ji pes slyšel.

Přestal vrčet, stál ale stále ztuhle, i když ho Rose začala tahat za ocas.

Magiera obrátila celou svoji pozornost zpět ke šlechtici. „Co vám mohu nabídnout?“
„Červené víno.“ Jeho hlas zněl hluboce a dutě.
Její nový zvyk dělat si rychle názor na lidi, začínal Magieře dělat starosti. Od té doby, co dorazila do Miisky, na ni zapůsobili někteří obyvatelé města tak, že si na ně rychle udělala názor. Možná to ale bylo tím, že nikdy dřív nestrávila tolik času s tolika lidmi. Jasně pocítila okamžitou nechuť ke konstáblu Ellinwoodovi, neobvyklou náklonnost ke Calebovi a Beth-rae, nevysvětlitelný strach z Welstiela a nyní u ní tento šlechtic vyvolal nový pocit - opatrnost.
Ze soudku nalila víno do cínového poháru a postavila ho na stůl. Muž jí podal tři měďáky. Znal cenu, takže sem musel zavítat už v minulosti, když hostinec vlastnil ještě původní majitel. Z nějakého důvodu by jí bylo milejší, kdyby položil mince na pult a nemusela si je vzít z jeho ruky. Natáhla nicméně ruku a sebrala je. Šlechtic se vína ani nedotkl. Stále jí hleděl do tváře, jako by si chtěl zapamatovat každý rys.
„Pěkné místo,“ řekl. „Hostincům v Bele se nemůže vyrovnat, na Miisku je ale velmi pohodlný. Rád bych sem někdy přivedl pár svých přátel.“
„Každý dobrý zákazník je vítán,“ odpověděla slušně a pokývla hlavou.
Na oplátku také kývl, aniž by se usmál, a jeho tvář nabyla ještě chladnějšího výrazu. „To jste vy, že?“ řekl. „Ta, která loví Vznešené mrtvé.“
Zvuk smíchu a hovoru kolem zeslábl a v uších jí začalo tupě bušit. Nemohla si pomoct a přeletěla pohledem místnost, aby zjistila, jestli je někdo zaslechl. Vznešení mrtví - nikdy dřív toto označení neslyšela, bylo ale jasné, co tím muž myslí.
„Už to nedělám.“
„Jste zabiják,“ řekl tiše. „Už jsem jednoho nebo dva skutečné zabijáky viděl. Ti toho nikdy nenechají. Nemohou.“
„Pokud si chcete zahrát karty, v koutě najdete stůl. Nebo si sedněte a objednejte si něco k jídlu. Musím obsloužit hosty“
Magiera se otočila zpět k sudům vína. Chtěla ho vypudit z mysli, místo toho ale znervózněla při pomyšlení, že se k němu otočila zády. Opět zaslechla Chapa zavrčet, když se ale tentokrát otočila, šlechtic byl pryč. Chap už také nestál před krbem, místo toho očichával zavřené dveře hostince. Pysky měl ohrnuté a zuby vyceněné. Pomalu vydechla.
„Jdi odtamtud,“ zavolala na psa.
Chap se nepohnul a sledoval dveře, dokud se malá Rose neprosmýkla mezi stoly a nezačala ho táhnout zpět k ohništi, jako by byl nějaká velká dřevěná tahací hračka. Pes ji zdráhavě následoval. Po zbytek noci si už Magiera příjemných zvuků kolem sebe neužívala a jen dál nalévala pivo ztuhlýma rukama, dokud poslední host neodešel. Tušila, že se dřív nebo později něco takového stane. Vždy existovala možnost, že se setká s někým, kdo věděl o jejím předchozím životě. Jen netušila, že se to stane tak brzo - a hned dvakrát v prvním týdnu. Možná že se už klepy šířily. A v obou případech se nejednalo ani tak o otázku poznání, jako spíše o výzvu, aby tvrzení popřela.
„To ale byla noc,“ řekl Leesil s pohledem upřeným na ubrusem pokrytý karetní stůl s třinácti rozloženými řadami piků hry faro. Měďáky a jeden stříbrňák byly z nějakého důvodu nejvíce navršeny na královnách, desítkách a trojkách.
Magiera se probrala ze zamyšlení. „Jak na tom jsme?“
„Dobře,“ odvětil. „Máme o něco víc než čtvrtinu navíc, než když jsme začínali, byl jsem na ně ale něžný. Získáme dost na jídle a pití, takže bude lepší, když je nevyděsíme tím, že jim vyprázdníme kapsy příliš rychle.“
Překvapení nad optimismem jeho myšlenek téměř zahnalo její černou náladu. Téměř, ale ne zcela.
Co chtěl ten šlechtic? Nikdy předtím ho neviděla, vypadalo to ale, že on ji poznal na první pohled. Ani se nerozhlédl po místnosti, když vstoupil, místo toho zamířil přímo k ní. Na druhou stranu si o ní možná povídali lidé ve městě. Vždy poněkud vyčnívala a určitě okolo nebyla žádná jiná žena, která by se hned první den procházela po městě ozbrojená a v doprovodu elfího míšence a obrovského psa. Co to ale mělo znamenat? A nevysvětlená smrt noc před jejím příchodem jí také moc nepomohla. Příliš se to podobalo plánu hry, kterou s Leesilem celé roky hrávali.
„Tak… Magiero?“ řekl Leesil. Jeho hlas zněl poněkud podrážděně, když zjistil, že ho ignoruje. „Co máš

za problém? Nezkoušela jsi náhodou příliš často kvalitu vína?“
Velká místnost se náhle zdála mnohem menší, než když byla plná lidí. Vzpomněla si na mrtvou dívku, o které se zmínil Ellinwood, a na Karlinovu reakci. Staly se v tomto malém přístavním městě ještě další vraždy?
„Calebe, kdo je Brenden?“ zeptala se Magiera.
Starý muž, který zrovna utíral cínové konvice, zaváhal, jako by se divil, proč ji to zajímá.
„Je to kovář,“ odpověděl prostě. „Jeho obchod je blízko trhu na severní straně města, na pobřeží.“
„Potřebuju se nadýchat čerstvého vzduchu,“ řekla Magiera, popadla meč zpod baru a připnula si ho. Nezajímalo ji, co si o ní kdo pomyslí, včetně Leesila. „Uklidíte tady?“
Její partner mrknul. „Chceš společnost?“
„Ne.“
Z hostince prakticky utekla. Když za sebou zavřela dveře, zhluboka se nadechla studeného slaného vzduchu. Kolem ní ležela spící Miiska. Již za pár hodin ale někteří z rybářů vstanou ještě před úsvitem, aby si připravili sítě a udice. Magiera si nedovolila o ničem moc přemýšlet, místo toho vyrazila. Po cestě minula řady chalup, domů a obchodů, aniž by je viděla. Nevšímala si těch několika pochodní a lamp, které ještě hořely, ani opozdilců, kteří se potáceli z hostince nebo krčmy, jež konečně dlouho po půlnoci zavřela. Chtěla si jen pročistit mysl od všech myšlenek, které ji trápily.
Podvědomě ale začala vnímat pachy - hnůj, uhlí a saze. Kovářův obchod a stáje. Magiera se nejistě zastavila uprostřed ulice a nemohla se rozhodnout kudy jít.
Ellinwood říkal, že zavražděná dívka, Eliza, byla sestrou někoho jménem Brenden. Kovář Brenden. Vypadalo to, jako by nikdo v tomto městě nikdy neřekl nic na rovinu, už ale zaslechla několik zmínek o lidech, kteří zmizeli. Pekaře Karlina zpráva o smrti dívky víc než zaskočila; vypadalo to, jako by se snažil neprozradit náhodou něco o ostatních. A nyní minimálně dva lidé věděli, co přesně v minulosti dělala, nebo si alespoň mysleli, že to ví.
Magiera si ani neuvědomila, že opět vykročila, dokud nedosáhla konce ulice a nezaslechla koně, přešlapující ve stáji. Za rohem stála kovárna a za ní ležela u plotu dlouhá, po hruď vysoká hromada nasekaného dřeva. Těsně za ní zahlédla zadní část malé chalupy. Z komína se táhl úzký proužek kouře a klikatil se v měsíčním světle.
Tiše se protáhla kolem vzdáleného konce plotu, aby opatrně zkusila, jestli jsou přední dveře skutečně zavřené a jestli nezahlédne nějaké známky toho, že je uvnitř někdo vzhůru. Chalupa měla ve zdi, obrácené ke stromům, jen jedno závěsem zakryté okno, pod kterým se Magiera musela protáhnout. Obešla chalupu zezadu.
Zadní část chalupy byla opatřena něčím, co vypadalo jako veranda. Po straně byla vysázená usychající květinová zahrádka. Další kus zahrádky, pravděpodobně se zeleninou, se nalézal dál za stájemi. Další hromada dřeva byla naskládaná na straně plotu, obrácené směrem k chalupě. Nebylo by dobré, kdyby ji někdo hned první týden pobytu ve městě chytil, jak slídí kolem, a proto neustále hlídala zadní dveře, zatímco se rozhlížela kolem. Tělo už bylo samozřejmě pryč, možná že tam ale zůstaly nějaké stopy, které by jí mohly říct, co se vlastně stalo.
Její pozornost upoutala temná skvrna na hromadě dřeva. Napřed si myslela, že to je jen mezera mezi nařezanými a naštípanými špalky, když se ale přiblížila, zjistila, že nejde o díru. Konce některých polen byly poskvrněné temněji než ostatní. Dvě místa vypadala, jako by na ně nakapala nějaká temná tekutina a stékala po nich dolů. Magiera poklekla u hromady dříví.
Hlína u pobřeží bývala obyčejně vlhká, když se ale Magiera podívala blíže, uvědomila si, že zemina, kterou na tomto pobřeží cestou spatřila, měla světlou barvu, podobnou štěrkovitému písku na pláži. Na zemi našla víc temných míst, podobných skvrnám na dřevě. Jedna velká skvrna byla obklopená menšími rozmazanými. Země byla plná otisků bot, pravděpodobně od Ellinwooda a jeho takzvaných strážných. Jinak ale nemohla najít žádnou známku boje.
Přejela prsty po jedné tmavé skvrně. I když velká část zaschla do vlhkého stavu pobřežní hlíny, něco z tekutiny jí přece jen ulpělo na špičkách prstů. Čichla si k ní, pak ji jemně okusila jazykem.
Krev.
Magiera zavřela oči, pak je ale rychle otevřela, když se jí na pozadí víček začaly objevovat možné

obrazy toho, co musel vrah své oběti udělat, aby prolil tolik krve. Veškerá krev ale byla na jednom místě, jako by dívka nebyla schopna utéct, bránit se nebo bojovat o život.
„Myslel jsem, že se už o tyhle věci nezajímáš, dhampire," ozval se hlas zpoza ní.
Rychle se otočila a s mečem v ruce se postavila. Napřed nic neviděla, pak ale zahlédla pohyb ve stínech pod stromem, který rostl na straně dvora obrácené k moři.
Stál tam Welstiel, oblečený tak jako předtím v dlouhém, vlněném plášti. Vystoupil zpod stromů na okraj dvora a měsíční světlo se mu zalesklo na bílých pramenech vlasů na spáncích. Pohlédla dolů na jeho ruce, a i když je nemohla úplně rozeznat, vzpomněla si na koneček prstu, který mu chyběl. Napadlo ji, jak ho asi ztratil.
„Sledujete mě?" zeptala se rozčileně.
„Ano," odvětil.
To ji na okamžik umlčelo. Většina lidí by na tuto otázku odpověděla zamítavě.
„Proč?" zeptala se nakonec.
„Protože v tomto městě žijí Vznešení mrtví," řekl, „kteří přežívají tak, že vysávají živé. Ta dívka není první obětí a ty to víš. Nikdo v Miisce je nedokáže zastavit, jen ty."
„Jak byste mohl mít vůbec nějakou představu o tom, co já vím?"
Její slova byla více odseknutím než otázkou, na kterou by čekala odpověď. A také žádnou odpověď nedostala. Magieřin žaludek se bolestivě stáhl vztekem a úzkostí.
„Co to znamená?" zeptala se. „Vznešení mrtví?"
„Je to nejvyšší řád mrtvých, nebo spíše nemrtvých," odvětil. „Vznešeným mrtvým zůstalo zachováno plné vědomí toho, čím byli za života, jejich jedinečná esence, dalo by se říct. Upíři jsou jenom jeden druh, stejně jako nekromanti, ti mocnější z duchů a některý Vysoký duch. Jsou si vědomi sami sebe, své touhy, úmyslů a myšlenek. Ze své nesmrtelné existence se dokáží poučit, dokáží růst, na rozdíl od nižších řádů nemrtvých, jako jsou duchové, zombie a podobní tvorové."
„Nejste hloupý rolník," řekla tiše. „Jak můžete takovým věcem věřit? Upíři neexistují." Otočila se zpátky a pohlédla na zkrvavenou zemi a hromadu dříví. „Mezi námi je zrůd víc než dost."
„Ano," přitakal tiše. „Mezi námi."
Slyšela, že přikročil blíže, neotočila se ale.
„Nemrtví, kteří vysávají život, existují," řekl. „A ovládli toto místo, toto město. Taková stvoření mohou být mnohem… výjimečnější… než čemu většina rolníků věří, přece jen ale existují. Ty to víš. Jsi lovkyně."
„Už ne."
„Tady se svému úkolu nevyhneš."
„Opravdu?" Obrátila se k němu a oči se jí zúžily vztekem. „Jen se dívejte, jak se tomu vyhnu, starochu."
Nebyl ještě tak starý, choval se ale jako pověrčivý vesnický stařešina. Vzpomněla si na jejich první setkání a na to, co řekl dnes večer, a napadla ji další otázka.
„Jak jste mě to nazval… dhampir?"
„O nic nejde." Obrátil se k odchodu. „Je to staré a málo známé slovo, kterým jsou v mé domovině označování lidé se zvláštním nadáním. Lidé, kteří se narodili, aby lovili nemrtvé."
Nezastavila ho. Pozorovala ho, jak zmizel mezi stromy směrem k pobřeží.
I když jeho úmyslem možná bylo otřást jí, cítila se díky jeho divokým řečem líp, ne hůř. Před pár nocemi se obávala, že by po ní mohl chtít něco, co by mu nebyla ochotná dát. Nyní se ale zdálo, že je jenom dalším pověrčivým hlupákem, i když dobře oblečeným. Ano, ve městě řádil vrah, šílený a zvrácený vrah, ale Ellinwood a jeho strážní byli placeni za to, aby se o takové věci starali. Byla nyní barmankou, ne lovkyní, i když možná pár měšťanů slyšelo o tom, co v minulosti dělala. Za rok, za dva smyje její reputaci příliv a bude jenom Magiera, majitelka hostince Lvoun.
Očistila si prsty v písčité hlíně, pak si je utřela o kalhoty na stehně. Cítila, jak se její dýchání zpomalilo a ztuhlost v žaludku se uvolnila. Opustila dvůr, hromadu dříví a skvrny na zemi, aniž by se ohlédla.
Ušla jen pár kroků dolů ulicí, když zahlédla, jak jejím směrem kráčí Caleb.
„Co tady děláte?" zeptala se zmateně.
„Ulice nejsou v noci bezpečné. Šel jsem vás hledat."

„Dokážu se o sebe postarat.“
Jeho starost ji ale potěšila, hlavně když si všimla, jak unaveně vypadá. Posledních pár dnů, které strávili doplňováním zásob a přípravami na otevření, pro něj nebylo jednoduchých. A to ještě půl dnešní noci strávil obsluhováním hostů u stolů. Vykročila opět směrem k hostinci a pokynula Calebovi, on ale zůstal stát, pohled upřený na stáje a kovářovu chalupu.
„Co tady chtěl Mistr Welstiel?“ zeptal se.
Magiera ztuhle otočila hlavu ke Calebovi.
„Vy ho znáte?“
Caleb pokrčil rameny. „Je v Miisce nový, často ale navštěvoval hostinec, když ho ještě vlastnil Dunction. Byli dobří přátelé a Mistr Welstiel byl vždy vítán.“
Možná tento nový detail vysvětloval Welstielovo chování. Jestli si předchozího majitele oblíbil, je možné, že i po tak dlouhé době toužil zjistit, co se s ním stalo. A jestli o ní lidé mluvili, mohl zaslechnout nějaké plané klepy o její minulosti - jako ten bledý šlechtic, který se objevil zvečera v hostinci.
Možná že si ale jen myslel, že ví, co by ona mohla vědět o událostech v Miisce.
Jedno zabití by nebylo nic zvláštního. I dvě by mohly být dílem šílence. Události se ale začínaly hromadit jedna na druhou.
„Měli bychom se jít vyspat, slečno,“ pobídl ji Caleb. Ale teprve až jí položil ruku na rameno, odtrhla Magiera svůj pohled od stájí, chalupy a zakrvácené hromady dřeva. Tiše vykročila dolů cestou a Caleb jí šel po boku.

Když Magiera a Caleb vykročili k domovu, ze stínů vyklouzlo slabé světlo. Zastavilo se na místě, kde odcházející pár ještě před chvílí stál, a rozjasnilo se téměř do záře žhavých uhlíků. Chvíli je následovalo, pak zahnulo do boční ulice a zmizelo.

Konstábl Ellinwood dorazil do svých pronajatých pokojů krátce po půlnoci. Byl rád, že je konečně doma.
I když byl znám tím, že dlouho do noci popíjel pivo se svými muži v různých hostincích v Miisce, jak čas plynul, bylo pro něj stále těžší tyto své „povinnosti“ plnit. Považoval to za normální věc, dokonce za slušnost, že svou ochranou obdaroval krčmy v Miisce. Poslouchal, jak jeho muži vykládají nudné historky o svých rodinách, o tom, jak zatkli nějakého kapsáře nebo jak ukončili hádku mezi podomními obchodníky na tržišti. Kýval hlavou, usmíval se a předstíral, že ho to zajímá.
Pivo ale nedokázalo naplnit jeho mysl snovou útěchou a v poslední době bylo stále těžší neodejít ze strážnice, kde většinou pracoval, dřív a neutéct do svých přepychových pokojů v nejlepším hostinci v Miisce, v Sametové růži. Když ve svém příbytku osaměl, mohl si sednout a smíchat žlutý sumanský opiový prášek s tajnými zásobami stravinanské whisky. Tato kombinace vytvořila silné tonikum, které omámilo jeho ustarané myšlenky a dovolilo mu trávit celé hodiny v naprosté blaženosti, vznášet se ve stavu dokonalé existence.
I když se o elixíru dozvěděl už před lety, když mu jeden z projíždějících obchodníků dal poprvé ochutnat, moc si ho v minulosti neužil, protože cena obou složek byla přemrštěná. Velmi drahý byl obzvláště opiový prášek, který pocházel ze Sumanského císařství a jeho království il'Mauy Meyauh, které ležely na vzdáleném kontinentu na opačné straně oceánu. A dokonce i tam byl pěstován potají a musel být pašován ven ze země. Někdy byla pro něj cena příliš vysoká - tedy kromě zvláštních situací, kdy se mu podařilo získat velmi vysokou pokutu za propuštění některého kriminálníka. Považoval za nespravedlivé, že muž v jeho pozici, který měl jeden z největších platů v Miisce, by si nemohl dovolit užít prosté radosti po dni těžké práce. Nemusel by samozřejmě bydlet v Sametové růži, nóbl pokoje mu ale rovněž působily potěšení a muž jeho postavy musel dbát na svůj vzhled.
A pak, téměř před rokem, se stal zázrak a on si mohl dovolit tolik sumanského opia a kořeněné whisky, kolik chtěl. A „domov“ se stával krásným místem, kam se v noci uchyloval.
Ellinwood odložil plášť na hedvábný přehoz, pokrývající jeho postel, a přistoupil ke skříni z leštěného třešňového dřeva. Odemkl spodní zásuvku a vytáhl z ní velkou skleněnou láhev plnou jantarové tekutiny a stříbrnou urnu. Usmál se v očekávání.

Ozvalo se zaklepání na dveře.
Jeho úsměv povadl. Rozhodl se neotevřít. Ať už to byl kdokoli, v tuhle hodinu nemohl chtít nic dobrého. Pokud by šlo o něco naléhavého, jeho první důstojník, Darien, se o to mohl postarat. On si zasloužil odpočinek.
Zaklepání se ozvalo znovu a ledový hlas řekl: „Otevři dveře.“
Ellinwood sebou trhnul. Znal ten hlas. Schoval láhev i urnu zpět do zásuvky a pospíšil si otevřít dveře. Na chodbě stál Rashed, majitel jednoho z největších skladišť v Miisce. Konstábl nevěděl, co říct.
„Eh, vítejte,“ vykoktal. „Měli jsme domluvenou schůzku?“
„Ne.“
Každé setkání s Rashedem konstábla znervóznilo, z jejich vztahu ale těžili oba dva a on byl rozhodnutý jejich domluvu neohrozit.
„Jak vám tedy mohu pomoci?“ zeptal se Ellinwood uctivě.
Rashed vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře. Byl tak vysoký, že se hlavou téměř dotýkal nízkého stropu. Ještě nikdy nenavštívil konstáblův pokoj. Ellinwoodova nervozita přerostla v úzkost. Oválné zrcadlo ve stříbrném rámu odráželo konstáblův masitý vzhled - vyzdobený sametem v odstínech zelené. Nemohl si pomoct, aby své vzezření krátce neporovnal s perfektně stavěnou bytostí, která s ním teď sdílela místnost.
Rashed se krátce rozhlédl kolem. „Ve městě je lovkyně a jestli začne mně nebo mým společníkům dělat problémy, zabiju ji a každého, kdo by se jí pokusil pomoct, včetně tvých strážných. Rozumíš?“
Ellinwood na něj chvíli zíral, pak zakoktal: „Kdo… nová majitelka Dunctionova hostince? Ach, slyšel jste klepy, které se šíří městem. Nepřipadala mi nijak zvláštní.“
„Je lovkyně a jestli bude lovit tady, bude prolita krev - její krev. A ty se samozřejmě budeš dívat jinam, jako obvykle.“
Konstábl se pokusil narovnat se. I když měl s Rashedem jasnou dohodu, že jakékoli zmizení nebo mrtvá těla budou prošetřena jen povrchně, toto byl první případ, kdy Rashed hovořil takto otevřeně o prolití krve. A on nikdy necítil potřebu být o těchto věcech informován dřív, než se staly.
„Proč mi to říkáte?“ zeptal se Ellinwood.
„Tohle je jiné než obvykle. Nevím, kdy ke střetu dojde, byl bych ale raději, kdyby se mi žádný z tvých strážných nepletl do cesty.“
„O své strážné se postarám. Uděláte to ale diskrétně? Je ve městě nová a zná ji jen pár lidí.“ Na okamžik se odmlčel a snažil se najít něco, co by mu mohlo posloužit jako příhodné vysvětlení pro budoucnost. „Možná že jí obchod nebo usedlý způsob života neseděl tak, jak si myslela, že bude. Kdyby jednou v noci ona i její partner jednoduše zmizeli, vzbudilo by to jen málo pozornosti.“
Rashed přikývl. „Samozřejmě. Žádná těla.“
„Tak tedy dobrá. Udělejte, co považujete za nejlepší.“ Ellinwoodovy oči sklouzly ke spodní zásuvce skříně. „Pokud mě teď omluvíte, byl to dlouhý den a já bych si rád odpočinul.“
Rashedovy křišťálové oči sledovaly jeho pohled a rovněž spočinuly na zásuvce. Po obličeji mu přeletěl výraz mírného zhnusení, pak hodil na hedvábný přehoz váček s mincemi.
„Za tvou ochotu.“ Otočil se a opustil místnost.
Konstábl poklesl v kolenou úlevou. Jeho dech byl rychlý a zkrácený. Možná měl Rashedovi zdůraznit, že pokud s ním příště bude chtít mluvit, sejdou se ve skladišti, jak to obvykle dělávali. Už nikdy netoužil být s upírem sám v těsném prostoru svého pokoje. Ale tyto bytosti, které vlastnily hlavní skladiště v Miisce, sloužily jeho potřebám a čas od času byly i jinak užitečné.
Ellinwood se poprvé setkal s upíry asi před rokem. Vracel se jednou v noci po večeru stráveném nad pivem se svými strážnými domů, když se rozhodl zkrátit si cestu boční uličkou. Narazil v ní ale na špinavého pouličního výrostka s ústy přisátými ke krku nějakého námořníka. Když si Ellinwood uvědomil, že výrostek pije námořníkovu krev, poplašeně vykřikl. Zabiják zvedl hlavu, zasyčel na něj, nechal námořníka být a pohnul se jeho směrem. Tři ze strážných, kteří odešli z hostince těsně po něm, zaslechli jeho výkřik a přiběhli, aby zjistili, co se děje. Výrostek ale zmizel uličkou.
Protože se sám dostal do nebezpečí života, poslal Ellinwood své strážné, aby pečlivě prohledali město. Již několik obyvatel Miisky za ním v minulosti přišlo a přísahalo, že jim jedno z nočních stvoření vzalo

milovanou bytost. Konstábl těmto tvrzením nepřikládal příliš váhu, dokud sám nespatřil to malé stvoření v uličce pít lidskou krev. Příběhy o příšerách a démonech nebyly mezi námořníky a obchodníky, kteří cestovali po pobřeží a zvláštními, cizími zeměmi, ničím neobvyklým. A nebyla většina mýtů postavena na zrnku pravdy? Konstábl byl rozhodnut najít toho vraždícího, možná dokonce nelidského výrostka.
Příští noc dorazila na strážnici zpráva - byla to pozvánka. Ellinwood podlehl zvědavosti a do skladiště šel. Rashed ho uvítal a zavedl jej do nóbl pokoje s nízkými sedačkami, vyšívanými polštáři a vybranými malými svíčkami ve tvaru růží. Ellinwoodovi ale nebyl dopřán čas, aby si blíže prohlédl výzdobu pokoje. Dokonce i v měkkém světle pokoje si konstábl všiml, že s jeho hostitelem není vše zcela v pořádku. Jeho kůže byla příliš bledá na někoho, kdo pracoval ve skladišti v docích přístavního města. Vypadalo to, jako by už měsíce nebyl na slunci. A jeho oči byly téměř bezbarvé. Jeho výraz neprozrazoval žádné touhy, žádný hlad po rozkoši, vůbec žádné emoce.
Pak dovnitř vstoupila pěkná mladá žena s čokoládovými kudrnami a úzkým pasem. Představila se jako Teesha a usmála se na Ellinwooda, odhalujíc své delikátní ostré špičáky. Když na ni Rashed pohlédl, jeho prázdný výraz se změnil a na tváři se mu objevila touha a divoká odhodlanost chránit tuto ženu. Konstábl se rozhodl zůstat zticha a zjistit, kam toto setkání povede.
Rashed nabídl Ellinwoodovi dvacet akcií skladiště - úplné bohatství - aby se díval jinam, kdyby některý z obyvatel Miisky zmizel nebo zemřel nepřirozenou smrtí. Ujistil ho, že něco takového se pravděpodobně nikdy nestane. Nakonec se ale opravil a dodal „příliš často“. Aby jejich dohoda mohla začít platit, nesnažil se zastírat, co s Teeshou jsou. A i když konstáblovi chvíli trvalo, než přijal fakt, že mluví s dvěma nemrtvými, nevylekal se. Nebyl hlupák a nenechal si ujít příležitost. Vlastně se považoval za docela mazaného. Kdyby nesouhlasil, neopustil by místnost živý. Dokud si ale udrží post městského konstábla, může uchovávat Rashedovo tajemství a jen předstírat, že vyšetřuje zmizení nebo podivná úmrtí. Nejenom že si udrží svůj plat na živobytí, ale ještě obdrží dost peněz na to, aby si mohl vždy udržovat dostatečnou zásobu sumanského opia a stravinanské kořeněné whisky. Byla to dokonalá dohoda.
Ellinwood si udělal v duchu poznámku, že si musí s Rashedem něco vyjasnit. Setkávat se budou jen ve skladišti. Musí si koneckonců chránit své soukromí. Ano, při první příležitosti si to budou muset vyjasnit.
Konečně uklidněn otevřel konstábl zásuvku skříně. Smíchal opium z urny s whisky v křišťálové sklence na vysoké stopce a usrknul si. Zanedlouho už seděl v damaškem pokrytém křesle naplněn rozkoší a jeho mysl se rozplývala blahem.

7. kapitola

Teesha trpělivě čekala nedaleko doků, až kolem projde ten pravý opilý námořník. Zázračnost a obrovitost oceánu, hlavně v době vysokého přílivu, ji vždy dokázala potěšit. Břeh byl zdí mezi světy, která vedla pohyb všech věcí mezi vodou a zemí podél vlnami omývané hranice. Procházela se bosky, občas zabořila své jemné prsty do písku a nedělala si starosti s tím, že si namočila lem sukně, která se za ní táhla.
Před mnoha lety, předtím než se usadila v Miisce, se jeden z doků zřítil kvůli prohnilým podpěrným sloupům. Stáhl s sebou malou, dvojstěžňovou loď, kterou včas neodvázali. Dělníci vytáhli některé trosky z vody a kusy doku a lodě teď ležely kousek dál dolů po pláži. Možná že měli v úmyslu materiál z nehody zachránit, jejich plány se ale nikdy neuskutečnily. Místo toho byly nyní sloupy z doku a lodní trámy naskládány na vysoké hromadě mimo dosah přílivu a čněly ve tmě jako pozůstatky nějakého mořského monstra, které bylo vyplaveno na pláž a ponecháno, aby shnilo na kost. Omšelé počasím, ale stále docela solidní, poskytovaly dokonalé útočiště. Teesha se procházela kolem sloupů, spíše naslouchala temnotě, než aby ji pozorovala, a v pravidelných intervalech větřila mořskou brízu.
Pak ucítila nedaleko vůni teplého masa. Ztuhla v očekávání a schovala se za silný dřevěný trám, který mohl kdysi sloužit jako stará opera doku nebo snad palubnice. Ukazovala se jen osamoceným chodcům. Když se blížila dvojice nebo skupina, schovala se do stínů. Opatrně vystrčila hlavu do větru.
Námořník mířil podél pobřeží do přístavu. Krátké plátěné kalhoty, plné skvrn od soli, jejichž otrhaný, nezašitý lem mu sahal sotva pod kolena, mu v pase přidržoval místo opasku kus lana. Na nohou měl podomácku vyrobené sandály, přivázané kolem kotníků koženými pásky. Byl do tmava opálený, tvář

měla ale jemné rysy jen s náznaky chlapeckých vousů.
Teesha nevyrazila kupředu, nýbrž se uvolněně opřela o sloup a čekala, až přijde blíž a uvidí ji. Když ji spatřil, jeho krok na okamžik zpomalil, pak zamířil přímo k ní. Zastavil se ani ne na pět délek paže od ní a zahleděl se na její pěknou tvář, divoké hnědé vlasy a bosé nohy.
„Ztratil ses?“ zeptala se konejšivým hlasem, který rezonoval na pozadí zvuku lehkého větru a vln. „Musel ses ztratit. Kde je tvá loď?“
Na okamžik se nechápavě zamračil. Napadlo jej, že ona musí být tou, která se ztratila a je zmatená. Teesha se zahleděla do jeho mladé tváře. Viděla, jak se mu její slova ozývají v mysli stále dokola, až si nebyl jistý, kdo vlastně otázku položil. Oči se mu zamlžily a jeho zamračení se prohloubilo.
„Ztracený… ztracený?“ vykoktal. „Ano, kde je má loď?“ zeptal se tentokrát s větší naléhavostí.
„Tady,“ řekla stejně konejšivým, rezonujícím tónem. „Tady je tvá loď.“ A její jemné prsty lehce pohladily jednu stranu dřevěného sloupu po straně.
Její slova mu naplnila mysl stejně, jako když něžná bríza naplní plachty po dlouhém bezvětří na moři.
„Pojď, ukážu ti cestu,“ pobídla ho.
Teesha k mladému námořníkovi natáhla ruku a on ji uchopil do své. Opět ho pobídla, aby ji následoval, a couvla zpět do zestárlých trosek doku a lodě. Ani jednou se neohlédla přes rameno, aby zjistila, kam jde, místo toho mu během chůze stále hleděla upřeně do očí. A on ji ochotně následoval pod provizorní střechu ze zlomených sloupů a starých, vybělených desek, dál do stínů.
„Jsme na místě.“ Usmála se na něj dokonalými zuby.
Námořník byl opravdu mladý, mohlo mu být kolem sedmnácti let, a v jeho dechu byl cítit závan piva, ne ale dost na to, aby byl opilý. Na tom ale nezáleželo. Nejistě se rozhlédl kolem.
„Ano, jsi opět doma,“ řekla a svou volnou ruku položila na jeho, na tu, za kterou ho sem přivedla. „Tohle je tvá loď, tvůj domov, který je všude s tebou.“
Jeho rysy zjemněly. Teesha zaslechla, jak mu ze rtů unikl vzdech plný úlevy.
„Pojď, posaď se ke mně.“ Jemně ho stáhla dolů na písek.
Prohrábla mu prsty neučesané vlasy a něžně jej políbila na ústa. Jakmile přišla na způsob lovu, který jí nejlépe vyhovoval, nebylo pro ni krmení vůbec žádným problémem.
Natáhl ruce a uchopil ji za paže, aby ji mohl políbit zpět. Pokusila se zvednout na kolena. Byl silnější, než vypadal, když ale zašeptala: „Ššš, ještě ne,“ poslechl a položil hlavu na její rameno. Jakmile odkryl hrdlo, neztrácela čas.
Někdy se krmila krví z jejich zápěstí, někdy ze žíly na vnitřní straně loktu. Podle toho, co bylo v tu chvíli nejlepší. Dnes ale prokousla jednu stranu námořníkova hrdla. Pevně tiskla jeho hlavu, aby podepřela jeho váhu a zabránila tomu, aby sebou instinktivně škubl. Jednou sebou trhnul, pak se opět ztratil ve svých snech.
Vzala si jen tolik, kolik potřebovala, pak vytáhla špičáky, aniž by roztrhla kůži. Z rukávu vytáhla malou dýku a přesně spojila obě dírky na jeho krku, dala si ale pozor, aby říznutí bylo mělké a mírně trhané. Mohla ho prostě říznout a napít se z rány, to jí ale nestačilo. Ten pocit, když se rty dotkly teplého těla, když zuby pronikly kůží, byl mnohem příjemnější než pachuť, kterou kov zanechal v prvních kapkách krve.
Položila ho do písku a odvázala mu váček s penězi - ne že by peníze potřebovala, byla to jen součást klamu. Jednu ruku mu položila na čelo a druhou zavřela jeho oči. Rty se dotýkala jeho ucha, když šeptala: „Vracel ses dnes večer domů na svoji loď, když tě přepadli dva zloději. Pral ses s nimi, ale jeden měl nůž…“
Instinktivně sebou trhl. Malátně zvedl jednu ruku a snažil se sáhnout si na krk, ona mu ji ale jemně přitlačila zpět.
„Jeden ti sebral váček s penězi a ty ses odplazil sem, aby ses schoval pro případ, že by se vrátili, a usnul jsi… teď.“
Když Teesha slyšela, že se jeho dýchání prohloubilo, rychle se zvedla a odešla. Bude v bezpečí. Kdyby se mu ale po jejich setkání něco stalo, už to nebyla její starost.
Stejným způsobem se krmila už roky. A pokaždé se snažila vybírat si ty, kteří v okolí nezůstanou dlouho. Miiska byla dokonalé místo, námořníci a obchodníci přicházeli a odcházeli. Občas někoho nechtíc zabila,

když díky touze a hladu ztratila nad sebou kontrolu, to se ale už velmi dlouho nestalo. A pokud ji touha přinutila vybrat si některého z místních, vždy nešťastníkovo tělo pohřbila. Pokaždé, když některý ze smrtelníků zmizel, obvinil Rashed Krysaříka. Necítila potřebu uvést vše na pravou míru.
Nyní lehce běžela podél pobřeží a cítila teplo a sílu námořníkovy krve. Byla vděčná za svou vrozenou schopnost čas od času vypudit minulost i budoucnost z mysli a žít jen okamžikem.
„Teesho?“
Překvapeně se zastavila a rozhlédla se po hladině a po korunách stromů nad pobřežím, kterými se prohánělvítr.
„Lásko?“
Edwanův prázdný hlas zazněl zpoza ní. Otočila se. Vznášel se těsně nad pískem, zelené jezdecké kalhoty a bílá košile zářily v mlze jako bílý plamen. Useknutá hlava mu spočívala na rameni a dlouhé, blonďaté vlasy mu visely po straně až k pasu.
„Drahý,“ řekla. „Jak dlouho už tady jsi?“
„Dost dlouho. Jdeš už… domů?“
„Chtěla jsem se podívat do skladiště a zeptat se, jestli Rashed něco nepotřebuje.“
„Ano,“ řekl. „Rashed.“
Edwanův vzhled se jemně změnil, jako by jeho obraz už neukazoval právě zemřelého, nýbrž tělo, které se už týden nebo dva rozkládalo. Kůže dostala zažloutlý nádech, zbělela a objevily se na ní náznaky modřin, způsobené tuhnoucí krví ve svalech.
Teesha ztratila radost ze síly a tepla, kterou v ten moment cítila. Letargicky vystoupala nahoru po pobřeží, klesla k zemi a opřela se o naklánějící se strom.
„Nebuď tak zachmuřený. Potřebujeme Rasheda.“
„To tvrdíš ty.“ Edwan byl nyní po její straně, i když ho neviděla pohnout se. „To jsi mi vždy tvrdila.“
Naslouchali spolu tichému pleskání vln na pláži. Teesha nevěděla, jak odpovědět. Milovala Edwana, on ale žil minulostí, jak to dělala většina duchů, pohybujících se mezi živými, neboť nebyli schopni vnímat přítomnost. Věděla, co chtěl. Pokaždé chtěl totéž. On byl nyní tím, kdo byl hladový. Protože neměl žádný skutečný život, kterým by žil, byly vzpomínky to jediné, co měl.
Tolik ji ale vysilovalo a skličovalo dělat to pro něj. Pokaždé, když ji potřeboval a ona svolila, ztratila na dalších pět nebo šest nocí svou schopnost žít jenom sladkým okamžikem.
„Ne, Edwane,“ řekla unaveně.
„Prosím, Teesho. Alespoň ještě jednou,“ sliboval - opět.
„Za chvíli bude svítat. Nemáme dost času.“
„Máme celé hodiny.“
Bolelo ji slyšet zoufalství v jeho hlase. Složila bradu na kolena a hleděla do míst, kde voda mizela v temnotě.
Chudák Edwan. Zasloužil si mnohem víc, muselo to ale přestat. Kdyby mu ukázala nejostřejší ze svých vzpomínek až do úplného konce, možná by byl schopen akceptovat jejich současnou existenci - její novou existenci.
Zavřela oči a doufala, že jí jednou promine. Pak k němu vztáhla mysl a vrátila se do minulosti…

Zdálo se, jako by daleko na severu, za Stravinou, po většinu dní v roce padal sníh, jako by mračna téměř neustále zakrývala slunce. Den se téměř nelišil od noci, Teeshe to ale sotva vadilo. V pevně uvázané zástěře a oblíbených červených šatech roznášela poháry s pivem žíznivým hostům a pocestným. Hostinec byl vždy vytopený, oheň praskal v krbu a ona měla vždy připravený úsměv pro každého, kdo prošel dveřmi. Svůj zvláštní úsměv, stejně vítaný jako slunce, které prosvitlo skrz mraky, měla ale schovaný jen pro svého mladého manžela, který rozvážlivě pracoval za barem a dával pozor, aby vše běželo hladce a žádný z hostů nemusel čekat na objednané pití.
Edwan jen zřídka opětoval její úsměv, ona však věděla, že ji z celého srdce miluje. Jeho otec byl zvrhlý, násilnický muž a matka zemřela na horečku, když byl ještě dítě. Žil v chudobě a otroctví. To bylo vše, co si Edwan z dětství pamatoval. Když mu bylo sedmnáct, odešel z domova. Procestoval dvě města, než si našel práci u baru a potkal Teeshu, s níž poprvé poznal, co to je dobrosrdečnost a náklonnost.

Ve svých šestnácti letech již Teesha obdržela několik nabídek k sňatku, pokaždé ale odmítla. S muži, kteří se o ni ucházeli, bylo vždy něco v nepořádku - byli příliš staří, příliš mladí, příliš lehkovážní, příliš zasmušilí… příliš něco. Vždy cítila, že musí počkat na někoho jiného. Když pak jednoho dne prošel Edwan dveřmi hostince a ona spatřila jeho tmavě blonďaté vlasy a vystrašené oči, věděla, že je její druhou půlkou. I po pěti letech manželství jen zřídka promluvil s někým jiným než s ní.
Pro něj byl svět plný nepřátelství a jediné bezpečné místo bylo v Teeshině náručí.
Pro ni byl svět plný písní a kořeněného tuřínu a roznášení piva hostům - kteří se už dávno stali jejími blízkými přáteli - a teplých nocí, strávených pod péřovou přikrývkou s Edwanem.
Byl to dobrý život, ale krátký.
Poprvé, když lord Corische otevřel dveře hostince, zůstal stát venku a nevstoupil. Dovnitř začal ihned vanout studený vítr a ve výčepu se ozvaly nadávky hostí. Teesha se rozběhla zavřít dveře.
„Mohu vstoupit?“ zeptal se, jeho hlas byl ale panovačný, jako by už znal odpověď a jen netrpělivě čekal, aby mu byla potvrzena.
„Samozřejmě, prosím,“ odvětila mírně překvapeně, neboť hostinec byl otevřen pro všechny. Když i se společníkem vešli dovnitř a Teesha zavřela dveře, všichni se ihned uklidnili. Pár lidí zvědavě vzhlédlo, pak vzhlédli i další, když se první z nich nevrátili zpět k jídlu.
Na lordu Corischoví nebylo nic zvláštního. Kroužková vesta a kusy krunýře, zakrývající vycpané brnění, které obyčejně nosili rytíři nebo žoldáci, nebyly ničím neobvyklým. Nebyl ani pohledný, ani ošklivý, ani velký, ani malý. Jediným rysem, který jej odlišoval od ostatních, byla úplně lysá hlava a malá bílá jizva nad levým okem. Lord Corische ale nepřišel sám a nebyl to rovněž on, na koho hosté zírali. Byl to jeho společník.
Po boku holohlavého vojáka se pohyboval ten nejvyšší, nejvíce okouzlující muž, jakého kdy Teesha viděla. Na sobě měl tmavě modrou, vycpávanou tuniku, ozdobenou stehy seřazenými do tvaru diamantů a vyšitými zářivě bílou nití. Černé vlasy byly protikladem bledé tváře s očima tak světlýma, že si nebyla jistá, jakou barvu vlastně mají. Vypadaly jako ten nejhladší led na hlubokém jezeře.
Oba muži se zastavili u jednoho ze stolů, holohlavý voják ale stále upíral oči na Teeshu.
„Mohu vám přinést pivo?“ zeptala se.
„Dáš mi cokoli, co budu chtít,“ odvětil voják nahlas, užívaje si toho okamžiku. „Jsem lord Corische, nový pán hradu Gäestev. Všechno tady mi teď patří.“
Když vesničané kolem zaslechli Corischovo oznámení, rozběhl se místností šepot, všechna slova byla ale tak tichá, že se nedala rozeznat.
Teesha zadržela dech a sklopila oči. Už víc než rok minul od chvíle, kdy předchozí lord vazal zemřel na ránu, utrženou na lovu. Za tu dobu se k nim nedoneslo ani o slovo o tom, že by měl dorazit nový lord.
„Odpusťte mi mé přátelské způsoby,“ řekla. „Nevěděla jsem.“
„Tvé přátelské způsoby jsou vítány,“ řekl Corische tiše.
Nepřipadal Teeshe jako šlechtic, ona ale ve svém životě spatřila šlechtice jen zřídka. Corischův vzhled se ale hodil k této horské zemi. Zdál se chladný a k neopatrnému možná i krutý. Pokud by ale jeden z těchto mužů měl být šlechtic, Teesha by spíš hádala jeho společníka.
Corischův okouzlující společník nepromluvil. Ve tváři měl dokonce téměř nepřítomný výraz, jako by jejich rozhovor ani neposlouchal. Poté, co pohledem pomalu přejel po davu, jako by hledal případná nebezpečí, se stáhl a ignoroval okolí.
„Tohle je můj muž, Rashed,“ řekl lord Corische, aniž by ukázal na svého společníka. „Pochází z pouštní země daleko za oceánem. Nenávidí naše studené počasí. Není to tak, Rashede?“
„Ne, můj pane,“ odvětil Rashed prázdně, jako by šlo o nějaký rituál, který musel být dokončen.
„Mohu vám přinést pivo, můj pane?“ zeptala se Teesha uctivě, hledající důvod, aby mohla odejít od jejich stolu.
„Ne, přišel jsem si pro tebe.“
Odpověď ji šokovala a zmátla. „Prosím?“
Corische se postavil a odhodil plášť vzad. Kůži měl bílou, ramena a horní část paží pod zbrojí byly ale silné.
„Strávil jsem ve vesnici už pár nocí a sledoval jsem tě. Líbí se mi tvoje tvář. Půjdeš se mnou na hrad a

zůstaneš, dokud se tady budu zdržovat. Bude to nanejvýš pár let, nic ti ale nebude chybět.“
Teeshe se v žaludku usadil strach, usmála se ale, jako by jeho žádost byl jenom obyčejný flirt.
„Ach, myslím, že by můj muž byl proti,“ řekla a otočila se, aby se vrátila zpět k práci.
„Manžel?“ Hnědé oči lorda Corische se přesunuly za ni a vědoucně spočinuly na Edwanovi - křehkém, odhodlaném Edwanovi, který stál napnutě za barem, připraven přijít jí na pomoc.
„Tohle není ten správný okamžik, můj pane,“ řekl Rashed tiše.
Uplynula dlouhá chvíle. Pak Corische kývl na Teeshu, vstal a beze slova odešel. Rashed se postavil a následoval ho.
Tu noc ji Edwan v posteli prosil, aby si sbalila věci a utekla s ním.
„Kam?“ zeptala se.
„Kamkoli. Tohle ještě neskončilo.“
Malá severská vesnice byla ale jejím domovem a ona hloupě trvala na tom, aby zůstali. O dvě noci později byl místní farmář, se kterým Edwan kdysi vedl spor o cenu obilí na chléb, nalezen probodnut za hostincem. Když přišli muži lorda Corische, aby vraždu vyšetřili, nalezli pod Edwanovou a Teeshinou postelí schovaný zakrvácený nůž. Objevil se i Rashed, prý aby dohlédl na prohlídku. Jediné, co ale udělal, bylo, že se posadil ke stolu poblíž krbu a čekal. Když mu Corischovi vojáci přinesli nůž, v jeho průhledných očích se neobjevilo ani překvapení, ani vztek. Jen jemně kývl a strážní pak pokračovali, jako by své rozkazy dostali už předem.
Teesha byla příliš šokovaná na to, aby vykřikla, když vojáci vytáhli jejího manžela z hostince v okovech. Viděla ale Rashedovy oči. Byly prázdné až na malé zajiskření, které stejně rychle zmizelo, jako se objevilo, a o kterém si ani nemohla být jistá, jestli vůbec bylo skutečné.
Než se mohla Teesha vrhnout za Edwanem, třetí strážný ji zezadu popadl za ruce. Do hostince pak vstoupil lord Corische a trpělivě stál před ní, dokud se nepřestala bránit.
Tehdy poprvé Teeshu napadlo, že surové vzezření a hrubá mluva byly pouze přetvářka, za kterou skrýval své pravé já. V jeho tváři nebyl žádný život, vůbec žádný cit.
„Co se s ním stane?“ zašeptala.
„Bude odsouzen k smrti.“ Corische se odmlčel. „Pokud mne dnes večer nedoprovodíš do hradu.“
Byla tak hloupá nebo naivní? Slyšela v hostinci mnoho historek o šlechticích a jejich krutých způsobech, o tom, jak bezstarostně ničí životy ostatních. Považovala ale tyto příběhy za přehnané.
„Pokud s vámi půjdu, bude žít?“ zeptala se.
„Ano.“
Nedovolil jí ani, aby si zabalila náhradní šaty. Doprovodili ji ven ke dvěma čekajícím hnědákům, které za uzdu držel jeden z Corischových mužů. Corische nasedl na jednoho, Rashed na druhého. Edwana nikde nespatřila.
„Rashed je nyní i tvým sluhou,“ řekl Corische. „Bude tě chránit.“
Rashed se sklonil a uchopil ji v podpaží. Zvedl ji a posadil před sebe, jako by byla pouhý svitek pergamenu. Hrůza jí v tu chvíli zabránila, aby si toho blíže povšimla, později si ale na tento okamžik mnohokrát vzpomněla. Tu noc byla stále ještě Teesha číšnice, která milovala manžela a věřila, že život je plný písní a kořeněného tuřínu, Teesha číšnice, která nechápala, kde je její Edwan nebo co se s ním děje. Seděla v sedle bokem, a tak když kůň vyrazil kupředu, opřela se vzad a zoufale se přidržovala Rashedovy haleny.
Zdálo se, že cesta na hrad Gäestev trvá celou věčnost. Neměla na sobě plášť, a tak se jí mrazivý vzduch zakusoval do kůže skrz šaty. Rashed její přítomnost nekomentoval, poté co se ale jednou zachvěla, zakryl její paže svými a po zbytek cesty ji chránil před větrem. Corsiche jel před nimi a zbytek vojáků tvořil zadní voj jejich procesí.
Stále nikde neviděla Edwana. Copak už ho odtáhli do nějaké vlhké cely?
Před nimi se hrozivě tyčil hrad a plna strachu se soustředila na vlastní osud. Byla to ohromující stavba z kamene, ke stranám byl přilepený dům z nepálených cihel a věž se stájemi. Když ji Rashed spustil na zem, napadlo ji, že by mohla utéct. Netušila ale kam a bála se, co by se stalo s Edwanem, kdyby tak učinila.
Uvnitř vypadal hrad stejně pustě jako zvenčí. V krbech nehořely žádné ohně a ostrý vítr nahradil do kostí

pronikající chlad, který s sebou přinášel vzduch uvězněný uvnitř kamenných stěn. Na stěnách nevisely žádné obrazy ani tapisérie. Podlahu pokrývala stará sláma. Kamenné schody podél vnitřních stěn vedly do ukrytých horních pater. Jediným viditelným nábytkem byl dlouhý, poškrábaný stůl a masivní židle. Jediným zdrojem světla byly dvě malé pochodně, hořící na stěně.
Lord Corische si nevšímal jejích cvakajících zubů a prošel kolem ní, aby odložil meč na stůl. Na jeho holé hlavě se zalesklo světlo pochodní.
„Krysaříku," zavolal. „Parko."
Tón jeho hlasu poklesl do dunivého, rozčileného zavrčení. Zvuk běžících, poskakujících nohou na schodech přiměl Teeshu, aby se nevědomky stáhla za Rasheda. Do místnosti vstoupili dva podivní muži - nebo spíše dvě podivné bytosti.
První vypadal jako pouliční výrostek, pokrytý špínou až ke sklovině svých zubů. Mohl to být chlapec nebo mladý muž. Všechno na něm bylo hnědé, až na kůži, která občas probleskla pod nánosy špíny. Druhá postava ji ale okamžitě vyděsila dokonce víc než sám Corische.
Vyhublá bílá tvář se zvířecíma očima, které jiskřily ve světle pochodní, vypadala jako vyrytá z kosti. Pod uvázaným šátkem, který snad kdysi byl zelený, mu dolů na záda visely prameny špinavých černých vlasů. Nejvíce ji ale vyděsily jeho pohyby. Vrazil do místnosti rychle jako zvíře a seskočil ze schodů dřív, než dosáhl jejich konce. Zastavil se až o stůl a zapřel se rukama, aby se otočil kolem a začichal do vzduchu. Obrátil oči jejím směrem a vrhl se skrz místnost. Zastavil se uprostřed cesty a otáčel a natahoval krk, aby ji, schovanou za Rashedem, alespoň zahlédl.
„Nečekali jste, abyste pozdravili svého pána?" řekl Corische chladně.
„Odpusťte nám," odvětil Krysařík veselým, rytmickým hlasem. „Připravovali jsme ženin pokoj, jak jste nám přikázal."
Uctivý tón hlasu byl v rozporu s nenávistným a potměšilým výrazem v jeho očích. Parko se skrčil a dřepnul na všechny čtyři. Neotočil se, aby pohlédl na Corische.
„Žena," řekl Parko, kývaje hlavou.
Otupělost Teeshiných pocitů odezněla, když se rozhlédla po díře, do které byla odsouzena. Tohle byli muži, kteří sloužili jejímu lennímu pánovi? Kde byly ohně? Kde byli strážní a sudy s pivem a jídlo?
Rashed udělal krok dopředu a vystavil ji na odiv. Dřepnul si k Parkovi.
„Nesmíš se jí dotknout, Parko. Rozumíš? Není tvoje."
Zvláštní, něžný tón jeho hlasu Teeshu překvapil.
„Žena," zopakoval Parko.
„Nepotřebuje, abys ho varoval," řekl Corische a odložil plášť, „a ty zapomínáš, kde je tvé místo."
Rashed vstal a udělal krok zpět. „Ano, můj pane."
Corische se obrátil k Teeshe. „Nejsem krutý. Odpočiň si jednu nebo dvě noci, než se ujmeš svých povinností."
„Povinností? Jaké jsou mé povinnosti?"
„Budeš jednat jako hradní paní." Na okamžik se odmlčel, pak se zasmál, jako by konečně pochopil pointu vtipu, která mu dosud unikala. Při zvuku jeho smíchu se Teeshe obrátil žaludek.
„Mám tady být pánem," pokračoval Corische, „musím mít k sobě paní, i kdyby to měla být jenom holka jako ty, co v hostinci myje podlahy."
To byl první náznak toho, že Corische necítil žádnou touhu hrát pána hradu Gäestev. Většina šlechtických správců dostala léna darem od šlechticů, kteří byli bohatší než oni sami, nebo od vlastních vazalů. Co ale chtěl Corische od ní? Nevěděla nic o dámách nebo jak ze sebe udělat šlechtičnu. Zmateně pohlédla zpět na Krysaříka a Parka. Pokud se Corische rád obklopoval tak nízkými stvořeními, aby se cítil důležitý, tak proč zaměstnával někoho, jako byl Rashed? A proč se vůbec obtěžoval sehnat si ženu, která by si hrála na paní domu?
Tu noc ji zavřeli do špinavé komnaty ve věži. Nehořel tam žádný oheň, a tak se třásla pod tenkou, plesnivou plachtou, která sloužila za přikrývku. Celý příští den se nikdo neobjevil, další noc ale zaslechla, jak někdo odemkl dveře. Zmítala se mezi úlevou a hrůzou. Dovnitř vstoupil Rashed. Na tácu nesl čaj, dušené skopové a chléb. Přes ruku měl přehozený plášť.
„Mrzne tu," řekla.

„Obleč si tohle.“ Podal jí plášť a položil tác na podlahu před ní. „Hrad je velmi starý. Nejsou zde žádné krby, jenom ohniště v hlavní místnosti. Našel jsem nějaké dřevo a zapálil oheň. Možná že vydá nějaké teplo, nechoď ale dolů beze mě nebo pána.“
Nedokázala říct, jestli na ni byl hodný nebo jestli jí vysvětloval další domácí pravidlo. Pak si uvědomila, že na tom nezáleží. Byl pro ni v tomto odporném místě nejblíže tomu, co se podobalo příteli. Po tváři se jí začaly kutálet nechtěné slzy.
„A co Edwan?“ Postavila se a přistoupila o krok blíž k Rashedovi. „Bude brzy propuštěn?“
Rashed stál na okamžik tiše a bez hnutí, oči upřené na zeď za ní.
„Tvůj manžel byl dnes ráno odsouzen a za soumraku popraven.“ Pronesl to, aniž by změnil tón svého hlasu. Otočil se ke dveřím a připravil se k odchodu. „Přeješ si posadit se k ohni?“
Teeshinu mysl na okamžik opanovalo šílenství.
„Jestli chci…?“ Začala se smát. „Ty bastarde.“
Všechno to bylo k ničemu - přišla do téhle díry z nočních můr a bylo to k ničemu. A Edwan, který si zasloužil mírumilovný život víc než kdokoli jiný, byl mrtvý jenom proto, že nějaký lord zatoužil po jeho ženě. Tato zvrácená fraška byla víc, než kolik dokázala snést. Volila by raději smrt než takovou existenci.
Vyrazila kolem Rasheda a proběhla krátkou chodbou. Nevěděla, jestli ji Rashed pronásleduje, běžela ale dolů po schodech do hlavní místnosti. Lord Corische seděl u poškrábaného stolu a psal brkem na svitek. Teesha ho ignorovala a zamířila k velkým dubovým dveřím.
Když natáhla ruku k železné západce, najednou se před ní objevil Parko. Vypadalo to, jako by vyskočil ze země. Vrčel a větřil její pach. Instinktivně se zapotácela zpět, neotočila se ale, oči pozorně upřené na neupravenou postavu před ní.
„Pusťte mě odsud!“ přikázala Corischovi. Neměla už nic, co by jí mohl vzít, nic, na čem jí záleželo, a tak neviděla důvod bát se.
Pak si všimla ohromné železné závory na dveřích. Když pospíchala, aby utekla, ani si jí nevšimla. Byla širší než horní část její paže a tak silná a těžká, že se zdálo nemožné, aby ji zvedla jedna osoba bez pomoci. Bylo víc než nemožné, aby ji zvedla ona sama.
„Sundejte to,“ řekla, zády stále otočená ke Corischovi. „Naše dohoda skončila.“
„Tu závoru zasunul Rashed. I já sám bych měl problémy ji zvednout. Chutnala ti večeře?“
Nenávist byla pro Teeshu novým pocitem, cítila se dezorientovaná a chvíli jí trvalo, než zaregistrovala Corischovu urážlivou poznámku.
„Jestli jste chtěl paní pro svůj dům, proč jste si ji nenašel? Bojíte se snad, že by jí byly odporné hrubé způsoby, které prozrazují váš nízký původ? Ne, potřeboval jste někoho, kdo by stál níž než vy, někoho, komu byste mohl poroučet,“ pohlédla na Parka, kterého se už nebála, pak zahlédla v koutě skrčeného Krysaříka. „Jako to děláte se zbytkem téhle vaší malé, odporné bandy.“
Slyšela, jak s něčím praštil o stůl tak silně, že věc sklouzla ze stolu a zaskřípala na podlaze. Bylo snadné ho rozčílit. To jí jen vyhovovalo. Otočila se, aby mu čelila, a spatřila v jeho tváři výraz čisté, nezakryté zuřivosti.
„Žiješ jen proto, že já to tak chci,“ řekl, „proto, že ti to milostivě dovolím. Nezapomínej na to.“
„Milostivě?“ Šílenství v jejím smíchu se vyrovnalo tomu v Parkových očích. „A proč si myslíte, že můj život má s tímhle něco společného? Zavraždil jste mého Edwana a já neudělám nic, čím bych vás potěšila. Rozumíte mi? Nebudu ozdobou vašeho stolu, nebudu bavit vaše hosty, neudělám nic z toho, po čem toužíte. Každý den se budu pokoušet utéct, dokud se mi to nepodaří nebo dokud se neunavíte a nezabijete mě.“
Corische šokovaně zmlkl.
Teesha jednou instinktivně mrkla a v tu chvíli stál vedle ní, na opačné straně místnosti.
Jeho ruka vystřelila a popadla ji za paži. Jeho zatuchlý dech ji naplnil odporem, tisknul jí ruku ale tak bolestivě, že si nemohla pomoct a vykřikla.
„Budeš dělat, co ti přikážu,“ zasyčel. „Já jsem tady pánem. Tenhle hrad je možná jenom patetická chatrč, jsem tady ale přesto pánem a ty mě budeš poslouchat.“
„Ne,“ zafňukala. „Zavraždil jste mého Edwana.“
Corische jednou nohou odkopnul slámu, pokrývající podlahu, a odkryl starý dřevěný poklop, do něhož

byl zasazený železný kruh. Než se Teesha zmohla na odpor, trhnutím poklop otevřel a strčil ji dovnitř. Teesha očekávala, že spadne přímo dolů, místo toho se ale skutálela dolů do tmy po kamenných schodech. Když konečně přistála, uhodila se hlavou o kamennou podlahu, kterou v matném světle, jež pronikalo dovnitř otevřeným poklopem, ani neviděla. Komnatou zazněla tupá rána, jak se poklop s prásknutím zavřel. Zůstala v naprosté tmě.
Posadila se a prohmatala si údy, hledajíc zranění, která by byla horší než jen modřiny nebo škrábance. Nyní alespoň byla od něj dál.
Z temnoty se ozval divoký zvuk.
„Uděláš, co ti řeknu," ozval se hlas, „protože nebude nic, co bys proti tomu mohla dělat."
Corische za ní přišel dolů po schodech a byl nyní někde v komnatě.
Teesha před hlasem ucouvla. Když rukou nahmatala poslední schod, obrátila se a snažila se vyšplhat po schodech nahoru k poklopu. Něco se jí zapletlo do vlasů a strhlo ji zpátky. Cítila, jak se prsty ve vlasech sevřely pevněji, pak byla její hlava sražena k zemi.
Nebyla si jistá, jestli ztratila vědomí, když ale přišla k sobě, cítila, jak se nad ní sklání nějaká velká postava a tiskne ji k zemi. Do tváře ji uhodil zápach Corischova dechu. Ruku měl stále zapletenu v jejích vlasech. Tahal za ně tak, až to bolelo, a zakláněl jí hlavu dozadu. Ve snaze osvobodit se sebou začala házet a instinktivně vykřikla. Její výkřik umlkl, když ucítila, jak se jí do krku zakously zuby, podobné vlčím.
Teesha zalapala v panice po dechu a uvažovala, odkud se mohlo zvíře objevit. Pak ztuhla v šoku, když si uvědomila, že je to Corische. Bylo stále těžší a těžší nadechnout se. Cítila, jak jí vysává krev. Jak pokračoval v pití, temnota kolem se jí chvěla na kůži. Hlava se jí točila a dech se krátil víc a víc, až jen sotva cítila vzduch, pohybující se jejími ochablými ústy.
Náhle se odtáhl a ona se sotva stačila zhluboka sípavě nadechnout, než ji s trhnutím posadil. Paže měla stále uvězněny Corischovýma silnýma nohama. Oběma rukama ji popadl za zátylek a přitiskl její tvář ke své hrudi.
Ze zápachu jeho kůže se jí udělalo zle, na dotyk byl ale studený. Po tváři se jí roztíralo něco mokrého. Otevřela ústa, aby se nadechla, a tekutina jí svlažila rty. Jazyk jí zasáhla měděná chuť. Tekutina byla studená jako jeho kůže, ona ale přesto rozeznala její chuť z dob, kdy se při přípravě jídla v kuchyni hostince řízla do prstu - a kdy si malou ranku strčila do úst, aby zastavila krvácení.
Corische přitlačil její tvář ještě těsněji ke své hrudi, až se nemohla vůbec nadechnout, jen cítit a chutnat tu trochu krve, která jí pronikla do úst. Veškeré vjemy v temnotě se staly nereálnými a vzdálenými, až z jejího těla vyprchal všechen cit a dech se zcela zastavil.

Po probuzení Teesha zjistila, že leží ve tmě na kamenné podlaze. Uběhly hodiny? Dny? Zdálo se… nějak se jí zdálo, že uplynulo mnohem víc času. V komnatě bylo světlo, poklop nad ní byl ale stále zavřený. Klečel nad ní Rashed a v jedné ruce svíral olejovou lampu. Jeho rysy proběhlo něco zvláštního. Soucit? Lítost? Posadila se a úzkostlivě se rozhlédla, po Corischovi ale nebylo ani stopy. Ve stěně naproti schodům, které vedly k poklopu, byly do zdi vsazeny těžké dřevěné dveře se železnou petlicí. Jinak byla místnost prázdná.
Rashed vstal a otevřel dveře. Za nimi se dolů, směrem do podzemí, stáčela chodba. Podél ní byly ve stěnách zasazeny další dveře, každé opatřené železnou petlicí, ale také ocelovými kroužky v zárubních, aby se daly zabezpečit zámkem.
„Tohle kdysi bývaly kobky," řekl.
Teesha se cítila příliš slabá a zmatená, než aby se bránila nebo něco namítala proti tomu, že ji zvedl do náručí. S lampou stále v ruce s ní vešel do chodby. Nezastavil před žádnými z dveří, nýbrž šel až na konec průchodu, kde volnou ruku přitlačil na jeden z kamenů ve zdi, dával si ale dobrý pozor, aby ji neupustil. Kámen pod rukou povolil, zasunul se do zdi a Rashed sáhl do skryté kapsy uvnitř. Teesha zaslechla něco podobného dvěma kouskům kovu, které dřou o sebe, pak zvuk kamene na kameni. Stěna na konci chodby se otočila a odkryla schodiště vedoucí dále dolů. Rashed proklouzl skrz a začal po něm sestupovat.
Šel dál a dál, dokud nedosáhl komnaty u paty schodiště. Uvnitř nebylo nic jiného než pět rakví. Čtyři

byly z obyčejného dřeva, jen o něco lepší než obyčejné dlouhé bedny, zatímco pátá se zdála být vyrobena ze silného dubu s železným kováním. Jednalo se o schránku pro poslední odpočinek, a přesto se na povrchu víka nenacházely žádné úchyty.
„Tady musíš od nynějška spát," řekl. „V rakvi s trochou zeminy z tvé domoviny. Pokud vyjdeš na slunce, zemřeš." Položil ji do jedné ze čtyř dřevěných rakví. „Budeš ležet tady, blízko mě. Už jsem ji pro tebe připravil."
A tak Teesha, bezstarostná servírka, zmizela a něco jiného bylo zrozeno místo ní.
Během několika dalších nocí se naučila mnoho věcí: že nemůže odmítnout přání svého pána, že potřebuje krev, aby mohla existovat, že Rashedova rakev je do poloviny plná bílého písku a že ona sama je jednou z nemrtvých. Rashed ji učil všemu s odtažitou trpělivostí, a i když někdy toužila po klidu skutečné smrti, nenávist ke Corischovi ji každou noc nutila opět vstát.
Byl víc než jen pánem hradu. Byl Mistrem mezi Vznešenými mrtvými, nemrtvými bytostmi, které si ponechávaly plné vědomí sebe sama z doby svého žití i ve věčné existenci, která již nepodléhala smrtelnosti, díky níž živí stárli a slábli. Byli upíry a nekromanty, kteří měli fyzická těla, vlastní vzpomínky a vlastní vědomí. Vznešení mrtví byli nejvyšší a nejmocnější z neživých. Jedinou slabostí upírů bylo, že byli otroky toho, kdo je stvořil. Corischův pán, jeho vlastní stvořitel, byl nějakým způsobem zničen, takže byl volný a mohl si vytvářet vlastní sluhy.
Teesha zjistila, že když vydal slovní příkaz, nemohla jej odmítnout. Uvnitř jím mohla pohrdat, snít o tom, jak umírá v plamenech, a myslet si, co chtěla. Když ale promluvil, nemohla si pomoct a poslechla.
Rashed, Parko a Krysařík na tom byli stejně - ne že by Rashed odmítl, i kdyby mohl. Tento vysoký, klidný válečník se zdál být ke svému pánovi skutečně loajální. V Teeshe se proti tomu vše bouřilo, neboť Rashed Corische v každém ohledu převyšoval.
Rashed ji naučil, jak se krmit, aniž by musela zabíjet, jak zharmonizovat zvuk hlasu s působením mysli tak, že se oběť stala poslušnou a poddajnou.
Když se Rasheda zeptala, proč má o smrtelníky takovou starost, že je nechce zabíjet, jeho odpověď byla chladně praktická.
„Dokonce i tak hustě obydlená oblast, jako je tato, nás čtyři neuživí, když se budeme chovat bezohledně. Musíme být opatrní, jinak ztratíme domov a zásobárnu jídla."
Zjistila, že u každého Vznešeného mrtvého se vyvine jiná úroveň schopností. Rashed si myslel, že se její psychické schopnosti projevily dost výrazně. Jeho a Krysaříkovy byly na stejné úrovni. Parko nebyl schopen se vyjádřit dost dobře na to, aby ostatní dokázali odhadnout jeho schopnosti. Jeho smysly se ale zdály být velmi ostré, dokonce ostřejší než u průměrného Vznešeného mrtvého, a pro Rasheda byl neustálým problémem, který musel kontrolovat. Corischovy telepatické schopnosti byly tak omezené, že se Teesha někdy divila, jak se vlastně krmí.
U většiny Vznešených mrtvých se projevily psychické schopnosti, byly ale často závislé na tom, k čemu se jednotlivec za života přikláněl. Teesha vždy milovala sny a vzpomínky, protože její život byl plný těch nejlepších, a tak brzy zjistila, že dokáže lehce vstoupit do mysli smrtelníka a promítat do ní halucinace a měnit vzpomínky.
Když ji Rashed poprvé vzal na lov, byl to pro ni skutečný objev. Chvíli se projížděli na Rashedově hnědém valachovi, pak z něj slezli a uvázali jej u stromu. Proklouzli lesem a Teesha si uvědomila, že se schovávají ve stínech na okraji vesnice, kde vyrůstala. Z hostince vyšel farmář a zamířil mezi stromy, aby si ulevil. Teesha ho poznala. Jmenoval se Davish.
„Sleduj mě," řekl Rashed. „Tohle je důležité."
Vystoupil ze stínů. „Ztratil ses?" zeptal se Davishe.
Farmář se trochu vylekal, když zaslechl cizí hlas. Pak se ale zahleděl Rashedovi do očí a zdálo se, jako by se uvolnil a upadl do zvláštního zmateného stavu. „Ztratil? Já…? Nejsem si jistý."
„Pojď. Pomůžu ti domů."
Davish se zdál vyděšený, ale ne z Rasheda. Rozhlížel se kolem, jako by měl vědět, kde to vlastně je, ale nevěděl. Rashed k němu vztáhl ruku, jako by mu chtěl pomoct, pak ho ale chytil pevně za paži, přitáhl si ho blíž a bez zbytečného zdržování ho kousl do krku. Teesha ho fascinovaně sledovala.
Rashed se moc nenapil, pak postrčil omámeného farmáře směrem k ní. „Napij se, ale ne moc. Nesmíš ho

zabít. Brzy to budeš dělat sama.“
Teesha popadla Davishe a začala se krmit. Nemohla přestat a byla překvapená tím, jak silně pociťovala správnost celého aktu. Vůbec jí to nebylo odporné. Pak si uvědomila, jak sladce krev chutnala, jak byla teplá, jak silně se po ní cítila. Pronikla jí čistá rozkoš. Nemohla přestat.
„To stačí.“ Rashed ji odtáhl. „Nezabíjej ho.“ Položil Davishe na zem, pak použil nůž a spojil dírky, které zuby udělal. Provedl to ale opatrně a neřízl příliš hluboko. Pak se naklonil blíž a zašeptal: „Zapomeň.“
„Cos to udělal?“ zeptala se.
„Jednoduše svými myšlenkami sáhneš do jejich. Přinutíš strach, tento okamžik i pocity vyprchat.“
A tak zjistila, že Rashed byl schopen manipulovat emocemi a vytvářet ve vzpomínkách oběti prázdné místo. Sama Teesha se naučila, jak vytvářet sny a manipulovat s mnohem komplexnějšími vzpomínkami. Na druhou stranu Krysařík lovil díky své schopnosti splynout s okolím. Nikdo si ho nevšiml. Nikdo si na něj nepamatoval. Nelovil obratností nebo vytvářením snů, byl ale schopen nakrmit se tím, že psychicky zesílil svoji přirozenou schopnost být zapomenut. To bylo vše.
Parko dost často své oběti zabíjel. Obvykle ale šlo jen o rolníky. Jako pán hradu Gäestev byl Corische zodpovědný za zjištění příčin těchto úmrtí, takže se samozřejmě vyšetřovaly jen povrchně.
Teesha lovila buďto sama, nebo s Rashedem. Jeho schopnost myslet dopředu a pevné racionální způsoby jí imponovaly. Nedalo se říct, že jeho chování bylo předvídatelné. To by jej činilo nudným. Byl spíše neměnný. Jeho inteligentní, klidná povaha byla tou jedinou věcí, na kterou se mohla ve své nové existenci kromě sama sebe spolehnout.
Na druhé straně Corischovy prudké změny nálady nikdy nedokázala pochopit. Jednu noc ho její volba šatů potěšila, jinou noc mu stejné šaty připadaly hnusné, a využil proto každé záminky, aby ji ponížil. Z jeho nemyté zbroje a zažloutlých zubů se jí dělalo zle. Skutečná nenávist byla pro Teeshu novým pocitem, a proto se nijak nepozastavila nad tím, jak často ji opanovala. Začala uvažovat nad způsobem jeho kontroly a nad tím, jak by mu mohla křížit plány, i když byla nucena jej poslouchat. Protože se cítila povinna jej poslouchat, jen když jí vydal slovní příkaz, opatrný přístup se zdál být jediným řešením. Najít odpověď jí zabralo měsíc, nakonec ale byla velmi jednoduchá.
Stane se přesně tím, kým tvrdil, že chce, aby byla.
Uplynulo půl roku a Teesha zpočátku přistoupila jen k malým změnám. Začala se učit jemnému vyšívání a najala si talentovanou místní ženu, aby třikrát týdně docházela na hrad a dávala jí lekce. Požádala Corische o peníze a objednala si nejlepší šaty ve stylech, které se mu nejčastěji líbily. A on si v jejích snahách začal domýšlivě libovat.
Protože její pán vystupoval jako šlechtický lord, nemohl zcela zanedbávat své povinnosti. Velká část výnosů z půdy zůstávala v jeho peněžence, takže vybíral renty, a někdy dokonce soudil rolníky, obviněné z malicherných zločinů. Hned první rok ale postavil na severní straně hradu kasárna a poté zakázal všem vojákům vstoupit do jeho domu. Kompetentní voják středního věku jménem kapitán Smythe měl spolu s Rashedem na starosti typickou činnost spojenou s dohledem nad lénem, do kterého patřily čtyři vesnice.
Jednou v noci, když Corische s Rashedem odcházeli, aby vybrali renty, Teesha sledovala Rasheda, jak zvedl železnou závoru na dveřích. Byl fyzicky nejsilnějším stvořením, jaké kdy poznala, nesmrtelnou inkarnací kostí a svalů. Pomalu ale začínala vidět skrz jeho chladný odstup. Párkrát ho zahlédla, jak soustředěně hledí na jedno z jejích vyšívání nebo na drobnosti, které objednala, aby z hradu vytvořila správnou šlechtickou domácnost. Rashed hladověl po krásách běžného života. Nemyslela si, že se má za co stydět, a věděla, že jeho hlad může použít ve svůj prospěch. Tu noc se Teesha rozhodla zrychlit postup svých plánů.
Napřed dočasně najala hospodáře a nechala ho uklidit všechny místnosti nad sklepem. Nechala ho při přesvědčení, že ona a Corische jsou párem lenošivých šlechticů, kteří si v noci užívají a celý den prospí. Objednala tapisérie, pletené koberce a mušelínové povlečení pro dva malé pokoje pro hosty, lustr se čtyřiceti svíčkami, stříbrné poháry a porcelánové nádobí. Každou noc nechala v ohništi zapálit oheň, vytvářejíc tak atmosféru života a tepla. I když si říkala, že to všechno je jenom uskok, aby zničila Corische, začínala poznávat, že se v ní ukrývá víc, než sama tušila. Nebyly vkus a styl prostě získané schopnosti, které bohatí naučili své děti? Tomu přece vždycky věřila. Tehdy v hostinci s Edwanem Teesha netoužila po ničem jiném než po teple, lásce a přátelství ostatních. Nosila jedny šaty v zimě a

jedny v létě. Proč jí to nikdy nevadilo? Proč neviděla, po kolika jiných věcech mohla toužit? Nenáviděla Corische, jedna její část mu ale byla vděčná za to, jak jí svým prokletím otevřel oči.
Corische sledoval se stále rostoucí arogancí, jak den po dni stále více vklouzávala do role, kterou očekával, že bude hrát. A ona sledovala rostoucí Rashedovu fascinaci nad tím, jak se studený hrad pomalu měnil v útulný domov. Dokonce zjistila, že jí jeho radost poskytovala alespoň částečnou útěchu. On byl tím jediným, koho skutečně chtěla potěšit.
Nakonec si Corische přestal všímat všech věcí, kterými se zabývala. Dělala přesně to, co po ní chtěl, a on to téměř nekomentoval. Na druhou stranu Rashed nedokázal skrýt rostoucí souhlas, který čas od času pronikl jeho pohledem a odplavil chlad jeho rysů. Zeptal se, kde našla tu nejnovější tapisérii nebo jak použije zvláštně tvarovanou květinovou vázu. Jednou dokonce pochválil i uzlíčkový vzor, kterým vyšívala povlak na polštář.
Pak jednoho večera, když Corische odjel z hradu, sestoupila tiše ze schodů a zahlédla Rasheda v hlavní místnosti, aniž by si všiml její přítomnosti. Na stole ležel zabalený a zavázaný balíček nové látky, kterou objednala, a on se snažil nahlédnout dovnitř, aniž by zanechal jakékoli stopy toho, že si jej prohlížel.
Na okamžik Teesha zapomněla na roli, kterou Rashedovi ve svých napůl domyšlených plánech přisoudila, a zaujatě pozorovala jeho bizarní posedlost věcmi smrtelníků. Zatímco jej sledovala, naplnila ji nakrátko zapomenutá něžnost. Světlo z ohniště téměř propůjčilo jeho tváři barvu a stoje u stolu vypadal tak pohledný a tak zvědavě se zajímal o její balíček, že jí připomenul malého chlapce. Pak si vzpomněla na své plány a tyto pocity ze sebe setřásla. Musí o něm uvažovat jako o nástroji. Bude její zbraní a nedovolí citům, aby ji od jejích záměrů odvedly.
Za měsíc začal Corische pozývat na hrad hosty - napřed jen lorda ze sousedního léna, a když návštěva skončila úspěchem, přišli na řadu další hosté. Teesha viděla, že si chce zlepšit své společenské postavení a povznést se v politických řadách smrtelníků. Na konci roku zintenzívnila studia. Použila účty domácnosti, které jí dal Corische k dispozici, k tomu, aby objednala svitky a knihy.
Začala sama studovat historii a jazyky. Lord Corische věděl, že se snaží zkultivovat, a nijak se jí v tom nesnažil zabránit, ani se ale o její studia aktivně nezajímal a zdálo se, že ji dokonce nechává na pokoji, kdykoli byla zabrána do nějakého textu. Na druhou stranu Rashed její námahu chválil a k jejímu překvapení ji dokonce začal učit matematiku a astronomii. O její knihy se moc nezajímal, bylo ale očividné, že je vzdělaný, neboť ji učil jen zpaměti. V té době se nejvíce dozvěděla o jeho původu, o velkých pouštních zemích, které nazýval Sumanským císařstvím. Její schopnosti a zájem o učení jí dovolily ještě víc ocenit nový život - mohla svou existenci nazývat životem? Existovalo tolik věcí, které se mohla naučit, nastudovat, absorbovat a kterým nikdy dřív nevěnovala ani okamžik své pozornosti. Nikdy netušila, že za jejím malým světem, plným kořeněných tuřínů a Edwana vůbec něco existovalo. Bylo to tak směšné, a přitom tak smutné.
I když pečlivě studovala astronomii a jazyky, o ostatních členech domácnosti se toho Teesha dozvěděla jen málo. Jak čas ubíhal, bylo stále těžší a těžší mluvit s Parkem. V noci se často potuloval venku a objevil se jen tehdy, když ho Corische k něčemu potřeboval. Zdálo se, že měl něco jako šestý smysl, který mu řekl, kdy bude pán jeho přítomnost očekávat. Na druhou stranu Krysařík měl ve zvyku se prostě vynořit z temných zákoutí, kdykoli se mu to hodilo. Několikrát ho chytila přitom, jak ji se zaujetím pozoruje. Když mu ale dala najevo, že si jej všimla, s přehnaným projevem nezájmu se odvrátil. Choval se vždycky slušně, bylo ale jasné, že se nudí a že je nespokojený - toho si Teesha dobře všimla.
Druhým rokem se hosté v domě stali pravidelnou záležitostí a Corische je pozýval alespoň jednou za měsíc.
Třetím rokem do vesnice dorazila karavana. Hned po setmění si pospíšila, aby koupila velký kus skvostného, temně rudého brokátu a stříbrné nitě dřív, než obchodníci zavřeli stany na noc. Další měsíc potají pracovala a šila Rashedovi přepychovou tuniku. Jednou brzy z večera ji dokončila a zůstala sedět v hlavním sále, čekajíc na Rasheda, neboť věděla, že se jako vždy brzy objeví.
„Tady," řekla. „Myslela jsem, že bys mohl potřebovat něco nového ve svém omezeném šatníku."
Když mu podala zabalený balíček, neodpověděl. Vzal jej do ruky jen s jemným zmateným zacukáním levého obočí. Neztrácel čas a rychle roztrhl stuhu a rozbalil mušelínový obal, pod nímž se objevila tunika. Rashed rychle pohlédl na Teeshu, pak sklopil zrak zpět k tunice, na kterou se dlouze zahleděl. Odvrátil

se od ní. Nic neřekl, když ale tuniku opět opatrně zabalil do mušelínu, jeho ruce se chvěly. Pak zamířil do své komnaty. Až o několik měsíců později si uvědomila, proč tuniku nezačal nosit okamžitě. Oblékal si ji jen při velmi zvláštních příležitostech, když toužil vypadat co nejlépe před hosty, vždy byl ale až podezřele opatrný, aby jemnou látku ničím nezašpinil nebo neposkvrnil.
Toho večera, když Rashed zmizel v postranní chodbě s balíčkem v rukou, se ale Teesha cítila velice spokojená. Byl přesvědčený, že pocity a myšlenky před všemi chrání, pro ni ale bylo tak snadné v něm číst. Říkala si, že dárek měl pouze za úkol ho k ní připoutat. Vypadal ale potěšeně, nebo ne?
Byla tak rozptýlená úvahami o Rashedovi, že chvíli trvalo, než vycítila, že ji někdo pozoruje. Zamračeně se otočila, neboť očekávala, že se někde v rohu opět schovává Krysařík. Nemohla se ale víc mýlit. Pohled, který se jejím očím naskytl, by každou jinou bytost, dokonce i členy její nynější domácnosti, přinutil ucouvnout - Teeshu ale ne. Ztuhla, neschopná promluvit, a možná dokonce na okamžik pocítila strach. Pak se jí v očích objevil ztracený výraz, jako by její srdce bylo opět zlomeno. Slzy nepřicházely, protože nemrtví ztratili schopnost plakat. Třikrát se snažila promluvit a třikrát ji hlas zradil, pak zavrávorala přes půlku místnosti a zastavila se. Konečně se jí na rtech objevil úsměv.
U paty schodiště stála ohavná, průsvitná postava Edwana.
Možná že žila v noční můře už tak dlouho, že ji pohled na ducha jejího zemřelého muže netraumatizoval. Možná že se pro ni smrt stala tak intimní záležitostí, že jí jeho vzhled nepřipadal odporný. Její úsměv se rozšířil a uniklo jí krátké, ulehčené zasmání.
„Jak dlouho jsi už tady?“ zeptala se.
„Od… začátku,“ řekl Edwan, i když zvuk hlasu přesně neodpovídal pohybu šikmých rtů, které k ní promlouvaly z napůl useknuté hlavy na jeho rameni. „Viděl jsem… co ti udělal.“
Teeshin úsměv zmizel. „A tys mě nechal o samotě?“
Zdálo se, že je pro něj obtížné mluvit, stále ale dokázala číst v jeho známé tváři, i když teď byla bledá a bez krve.
„Nebyla jsi sama,“ řekl téměř nedůtklivě. Slova se stávala čím dál jasnější. „Měl jsem strach ukázat se. Existuji v okamžiku své smrti.“ Jeho tělo se otočilo, neboť pro něj bylo nemožné pohnout useknutou hlavou, a proto to byl jediný způsob, jak od ní mohl odvrátit své zavírající se oči.
Teesha přistoupila blíž a krátce se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že jsou sami. Natáhla ruku, aby se ho dotkla, její ruka ale pronikla skrz hruď, aniž by pocítila byť i jen mravenčení na kůži. Edwanovy oči se otevřely.
„Pro mě jsi krásný,“ řekla a myslela to vážně.
„Pak odtud odejděme. Jsem k tobě připoutaný a jakmile odejdeš, mohu tě následovat.“
Byla šokovaná. „Edwane, já nemohu odejít. Jsem připoutaná ke svému pánovi.“
„Proto ses tak změnila? Proč se snažíš, abyste ty i tohle místo vypadali pro něj krásně?“
Na okamžik si myslela, že mluví o Corischovi, pak ale zahlédla rychlý pohled, kterým střelil směrem, kudy před chvíli odešel Rashed. Nemohla přijít na žádný způsob, jak by ho přiměla pochopit roky, které mezitím minuly. Neměli dost času. Každou chvíli mohl někdo přijít a objevit ho, takže ho utěšila tichými slovy: „Budeme volní, můj Edwane. Všechno jsem naplánovala.“
Uplynul další rok. Někdy Teesha cítila Edwanovu přítomnosti, i když byli poblíž ostatní. Nezdálo se, že by si někdo jiný kromě ní ducha všiml. Studovala a využívala každé příležitosti, aby pro Rasheda udělala něco pěkného. Koupila si speciální nahřívací želízka, kterými si natočila vlasy předtím, než si je upevnila vzhůru. Její šaty se stávaly jednodušší a barvy temnější, zároveň ale i elegantnější. Čas od času Rashed zaklepal na její dveře a vstoupil dovnitř, jen aby ji zastihl, jak se upravovala nebo si zkoušela nové šaty. Poté, co odešel, se vždy objevil Edwan, špatně zakrývající rozrušení, a Teesha se mu předváděla a vykládala, na čem zrovna pracuje a že brzy už nastane čas, kdy odejdou. Nedovolila si příliš rozebírat nechtěnou myšlenku, že Rashedův názor na její šaty byl ten jediný, který pro ni něco znamenal.
V tomto období se s pánem příliš nestýkala. Nikdy se jí nedotkl a jen zřídka vyhledával její společnost, pokud zrovna neměli hosty. Přestal se dokonce i vyžívat v její poslušnosti a bral ji jako samozřejmost, stejně jako to dělal s Rashedem. Pak jedné noci Corische pozval šest lordů s jejich dámami z jižní Straviny na pečeného bažanta a vyzrálé jarní víno.
Corische i Teesha se stali mistry v předstírání, že jí. Pro nemrtvé nebylo nemožné požívat jídlo. Nemělo

pro ně ale žádnou výživnou hodnotu a pouze syrová jídla, zvláště ovoce, měla vůbec nějakou chuť. Vařené maso nemělo žádnou chuť a bylo jim téměř odporné. Víno se alespoň dalo tolerovat, a někdy si na něm dokonce i pochutnali.
Když se Corische snažil přitáhnout pozornost jednoho ze šlechticů k přepychové tapisérii, kterou Teesha objednala z Belaski, uctivě je přerušila a položila šlechtici otázku. Promluvila přitom ve starém, málo známém stravinanském jazyce, kterým hovořili hlavně šlechtici, kteří měli příliš mnoho času a příliš vysoké mínění o vlastní krvi. Bylo pro ni snadné zachytit myšlenky z povrchu šlechticovy mysli, takže zdokonalila svůj přízvuk dřív, než dokončila první větu.
Šlechtic se potěšené usmál a zaklepal sklenkou o stůl, když odpovídal. Všichni u stolu ihned začali dychtivě konverzovat v tomto téměř mrtvém jazyce - tedy všichni kromě lorda Corische. Napřed mu bylo jen nepříjemné, že nevěděl, co si lidé kolem něj povídají, možná byl i trochu nervózní, pak ale Teesha zachytila očima jeho pohled.
Hleděla na něj se vším pohrdáním, které se v ní za ty roky nahromadilo. Pocity jí vytryskly z očí a přelily se přes něj.
Corische si náhle uvědomil, co udělala, a jeho nepříjemný pocit se proměnil v jen těžce kontrolovanou zuřivost. Teesha pocítila první sladké zahlodání satisfakce, jedinečnou směs triumfu a pomsty. Vyvrcholení jejího plánu bylo už na dohled.
Těsně před úsvitem, když všichni hosté již ulehli ve svých pokojích, za ní Corische přišel k ohni. V poslední době se začal oblékat jako Rashed a opustil obvyklou drátěnou košili, takže měl nyní na sobě kvalitně ušité krátké kalhoty a tmavě oranžovou tuniku.
„Nezapomínej, kde je tvé místo, má paní," řekl sarkasticky. „Dnešní večeře mě nepotěšila."
„Opravdu?" Zvedla dokonale upravené obočí a sledovala, jak očima přejel po černých šatech s nízkým límečkem a zapletených čokoládových vlasech. „Možná to bylo proto, že nejste šlechtic a nemohl jste se zapojit do naší diskuse. Nejste dokonce ani jedním z prastarých." Její hlas byl vyrovnaný a uctivý. „Vím, že Rashed věří tomu, že jste starý, jeho dobré srdce je ale tak lehké zmást. Čím jste byl za svého života, můj pane? Žoldákem? Strážcem karavany? Jak jste unikl svému pánovi?"
Výsměch jej zasáhl na citlivém místě a on ucouvl. „Nebudeš se mnou mluvit tímto způsobem," řekl drsným hlasem.
„Ano, můj pane."
Nemohla neposlechnout, rozhodla se ale, že jím nyní bude otevřeně pohrdat.
Trvalo to nějakou dobu, než Corische plně pochopil, čím se stala, ale když se tak stalo, začal pomalu ztrácet svoji spokojenost. Frustrace často způsobila, že se choval jako darebák bez jakýchkoli způsobů. Když se někde objevil vedle Teeshy, která se stala šlechtičnou ve všech ohledech, na kterých záleželo, vypadal hrubě a nízce. Ať se snažil, jak chtěl, nemohl dohonit těch několik let, která ona strávila studiem, zatímco on se chvástal svým postavením jako nevzdělaný voják. Reagoval vztekle, vyhrožoval jí, aby se mu podřídila, což Teesha ochotně dělala, neboť věděla, že se do něj její reakce zahlodává ještě víc. Kdyby se změnila a začala se opět chovat jako Teesha číšnice, jak by jeho známí z řad šlechty reagovali? Ona byla to jediné, co udržovalo jeho hodnost a postavení ve společnosti.
Změnil taktiku a začal opět od začátku. Napřed přišly komplimenty, které jí šeptal do ucha na hostinách - a všichni viděli chtivost v jeho očích a odpor s trochou hraného strachu v jejích. Pak přišly na řadu dárky, jako byl náhrdelník z perel ve tvaru okvětních lístků, který jí daroval na svátečním bále u lorda v sousedství. Trhla sebou a zachvěla se, když jí ho připnul kolem krku, a v očích se jí přitom objevil výraz podobný lani, prchající před lovcem. A nakonec - a pouze jednou - se jí v soukromí snažil vyznat, jak moc, jak hluboce si ji oblíbil. Odpovědí byl studený, prázdný výraz.
Corische začal podnikat dlouhé hony. Někdy zůstával venku celou noc a vracel se právě včas, aby unikl svítání.
Pokud Teesha pociťovala byť i jen náznak lítosti nad vlastní existencí, týkal se Edwana, který vše odněkud nepozorovaně sledoval. Pečlivě to ale skrývala, zvláště když se plně pustila do své hry s Rashedem.
V tu dobu už bylo každému v domácnosti jasné, že ji zbožňuje stejným způsobem, jako by byl rytíř na bílém koni. Přes všechny jeho necitelné způsoby se o to Teesha postarala. Šila pro něj jemné oblečení,

utěšovala jej milými slovy a starala se i o tak běžné záležitosti, jako bylo vyprání prádla. Dbala na to, aby vždy bylo napřed postaráno o jeho potřeby. Pak posunula svůj plán o krok dále a začala za ním docházet, když pracoval nad účetnictvím, a pokládat mu drobnou ručku na rameno, když s ním mluvila. Jako obvykle odsunula stranou myšlenky na to, jak silné bylo jeho rameno, a připomenula si, že je jenom jejím nástrojem. Když opět osaměla, objevil se v komnatě Edwan. Byl na pokraji zoufalství.
„Proč to děláš?“
„Dělám co?“
„Svádíš toho muže z pouště.“
„Potřebujeme ho, Edwane.“ Její hlas byl vyrovnaný a klidný, bez zlosti nebo lítosti. „Copak mohu já Corischovi vrazit kůl do srdce? Můžeš to snad udělat ty? Můžeš zvednout závoru, která je na dveřích?“ Její manžel zasténal a zmizel v záblesku světla. Litovala jeho bolesti, ale neviděla jiné východisko. Potřebovali Rasheda.
Příští noc její pán vstal a opustil hrad, sotva zapadlo slunce. Seděla u ohně a šila. Když dovnitř vstoupil Rashed, usmála se na něj. Kývl na ni a otočil se k odchodu. Pak se ale zastavil.
„Co to děláš?“ zeptal se.
„Vyšívám ubrus.“
Rashed zavrtěl hlavou a postavil se před ni. Věděl, že si Teesha dobře uvědomuje, o čem mluví.
„Vím, že se ti Corische hnusí. Má ale stránky, o kterých nic nevíš. V bitvě je naprosto úžasný. Tam leží jeho moc.“
„Proto jsi ho následoval?“
Rashed na ni tvrdě pohlédl, jako by konečně dostal podezření. „Opravdu to chceš slyšet? Myslel jsem, že tě minulost nezajímá.“
„Určité aspekty minulosti jsou pro mě důležité. Chtěla bych vědět, jak se někdo jako ty mohl stát otrokem tvora s tak nízkým původem, který není ani hoden toho, aby ti klečel u nohou.“
Šokován její hrubostí Rashed začal pochodovat sem a tam po místnosti. Na tváři se mu objevil zmatený výraz.
„Bojoval jsem poblíž západní části il'Mauy Meyauh, jednoho z království Sumanského císařství na druhé straně oceánu. Mí lidé byli ve válce se skupinou svobodných pouštních kmenů. Nevím, odkud Corische přišel. Vím jenom, že jeho pán uhořel při nějaké nehodě. Tehdy jsem to nechápal, teď se ale divím, jak je možné, že jeden z nás mohl zemřít nešťastnou náhodou. Když Corische získal svobodu, chtěl zajistit svoji bezpečnost tím, že si vytvoří vlastní družinu sloužících. Byl opatrný a vždy si vybíral jen muže, které bylo snadné ovládat, jako Krysaříka… a Parka, mého bratra.
Parko jednou v noci zmizel z našeho tábora. Sledoval jsem jeho stopu a našel jsem Corische. Bojovali jsme. I když jsem byl jen smrtelník, musel si vítězství tvrdě vybojovat. Nakonec mi probodl srdce. Hrozilo mi vykrvácení a on mi udělal nabídku. Jediné, na co jsem v tu chvíli dokázal myslet, bylo, že Parko to beze mě nezvládne. Podivná, hloupá myšlenka. Když jsem se probudil, byl jsem Corischovým sluhou. Sebral mi mé dědictví a přinutil nás všechny cestovat na sever. Překročili jsme moře a přistáli v Belasce. Ve Stravině se jeho patronem stal jeden velmi mocný, smrtelný lord. Můj pán a já jsme předstírali, že jsme vojáci, bojující pro něj v bitvě. Za krátkých pět let jsme získali místo tady, na hradě Gäestev. Po teple jihu bylo toto místo mrznoucím vězením, dokud…“
„Dokud jsem nepřišla já a nezkrášlila ho?“ dokončila za něj Teesha téměř rozpustile.
Tiše přikývl.
Teesha viděla, že se opět začíná propadat do stavu úlevy, kterého postupně nabyl od chvíle, kdy v hradě začala dělat změny; tentokrát mu ale tuto úlevu neposkytne.
„Tohle není náš domov,“ zasyčela a Rashed o krok ustoupil, překvapený náhlou změnou tónu hlasu. „Nezáleží na tom, kolik změn jsem tady provedla, patří mu. My tady pouze existujeme. A to je vše, co kdy budeme mít!“
Rashed na ni dlouho hleděl. Teesha si nepamatovala, že by mezi dvěma lidmi kdy panovalo ticho tak dlouhou dobu. Jeho oči už nebyly plné podezření. Byl zmatený a Teeshina dlouhá, pečlivá péče o jeho potřeby konečně začala nést ovoce.
„Co bys chtěla, abychom udělali?“ zeptal se nakonec.

„Odešli, zamířili na jihovýchod, k pobřeží a vytvořili si vlastní domov."
„Víš, že nemůžeme," řekl jemně. „Vždy bude naším pánem."
„Ne, pokud by byl mrtvý… opravdu mrtvý."
Tentokrát to byl Rashed, kdo změnil své chování. Jeho hlas byl chladný, tlumený, až skoro zlý.
„Neříkej takové věci." Posadil se na lavici a mračil se na ni, jeho oči ale bloumaly kolem, jako by čekal, že se Corische najednou objeví ve dveřích.
„Proč ne? Je to pravda," opáčila Teesha. „Sloužíš mu, já ale vidím vztek, který skrýváš pod chladnou maskou. Vykoupil jsi mu jeho pozici penězi své rodiny a svými schopnostmi. A přesto se k tobě - k nám všem - chová, jako bychom byli jeho majetek. Nikdy mu neunikneme, dokud nebude mrtvý." Sklouzla z lavice, poklekla na zem. Dotkla se jeho nohy a rovněž ztlumila hlas. „Pokud s ním zůstanu ještě déle, najdu nějaký způsob, jak skončit svoji existenci."
Rashed se od ní odtáhl, ale dál na ni hleděl. „Pokud by zmizel, odešla bys se mnou odtud?"
„Ano, a vzali bychom s sebou Krysaříka a Parka. Mohli bychom si vytvořit vlastní domov."
Nakonec od ní Rashed úplně odstoupil a zamířil k těžkým vchodovým dveřím. Zastavil se a napůl se k ní otočil, nepohlédl na ni ale. Zatnul čelist.
„Ne, to je nemožné." Oběma rukama trhl dveřmi a otevřel je. „Už o tom nikdy nemluv."
Semínko ale už bylo zasazeno. Ve vztahu ke Corischovi Teesha střídala dobrotu a krutost a snadno se jí dařilo držet jej častěji doma. Někdy mu lichotila a on se opájel jejími slovy. Občas, když Rashed nebyl přítomen, Corische tiše urážela a dělala jedovaté poznámky o jeho původu. Víc a víc se choval jako zamilovaný hlupák, pokaždé kontroloval svůj vztek, stáhnul se zpět a hledal nové cesty, jak se doprosit její milosti. Nikdy jí nedával slovní příkazy. Stala se z ní paní a z něj otrok a za to jím pohrdala ještě víc.
Corische si sice vztek nevybíjel na Teeshe, stále jej ale pálil uvnitř. V návalu vzteku a frustrace jednou v nocí zlomil násadu koštěte a zmlátil jí Parka. Takový útok by nikomu z nich neublížil, Rashed ale přiběhl, aby zjistil, proč jeho bratr zaječel strachy. Neudělal nic, aby Corische zastavil, Teesha ale zahlédla, jak po tváři pouštního bojovníka proběhla mračna něčeho temnějšího, než byl jen pouhý nesouhlas.
Při každé příležitosti, hlavně když Rashed byl někde poblíž, přiváděla Teesha Corishe k zoufalství, ve snaze ukázat, jaký malicherný zlořád jejich pán je - což byla pravda - a postavit Krysaříka, Parka a sebe do pozice ublížených. Rashedův výraz se stával den za dnem zachmuřenější. Teesha koupila obraz, na kterém bylo namalováno mořské pobřeží, a pověsila jej nad ohniště jako víc než jemnou připomínku, o které věděla, že ji Corische nepochopí. Upozorňovala na něj tiše Rasheda, kdykoli to jen bylo možné. Velká, dokonalá malba s temnými vlnami, na kterých se objevovaly bílé čepičky, byla fyzickým důkazem něčeho, co oni neměli - svobody, která by jim umožnila odejít a vidět nová místa.
Konečně přišla noc, kdy vytušila, že Rashedova sebekontrola visí na vlásku. Několikrát se pokoušela zapříst s ním konverzaci, on ale odmítal odpovídat. Přišel čas pro poslední krok. A Teesha s ním počkala na příští noc, na dobu, kdy po setmění sotva vstali.
Byli shromážděni v hlavní místnosti a zabývali se běžnými činnosti, když se Teesha naklonila ke Corischovi a zašeptala mu do ucha: „Myslím, že jsem před pár dny potkala tvoji matku. Byla to cikánská čarodějnice, pracující ve stanu v karavaně a prodávající se mužům za dva měďáky."
Všechny její narážky byly do té doby bezcitné, ale vybrané. Napodobovala jen způsoby, které viděla používat šlechtice, když chtěli urazit někoho z nižší třídy, a opatrně volila slova tak, aby si je Corischovo ego mohlo vyložit spíše jako popichování než pohrdání. Tato nízká poznámka ale byla oplzlým, otevřeným ostnem, jaký jí doposud nevyšel z úst.
Corischovy nozdry se rozšířily a na okamžik sklíčeně ztuhl. Pak ji uhodil tak silně, že sletěla z lavice u ohniště a její malé tělo narazilo do kamenné zdi.
Teesha bolestí zamrkala. V hlavě jí bušilo a zdálo se, jako by místnost potemněla. Jediný okamžik, pouhé mrknutí, se tak protáhlo, že jeho délku nedokázala ani změřit. Uvnitř hlavy se jí rozprostřela temnota a jediné, co v ní slyšela, bylo zvonění v uších. Nikdo nepromluvil ani slovo. Zmýlila se v Rashedově náladě. Corische už nikdy nedovolí, aby si s ním ještě někdy takto zahrávala, ne potom, co právě udělala.
Konečně se temnota částečně rozplynula. Corische stál u lavice a jeho ruka dokončovala pohyb. Za ním se Rashed právě vrhal přes střed dubového stolu. Tvář měl staženou zuřivostí, ústa otevřená a špičáky vytasené. Z hrdla se mu vydralo divoké zavrčení. Máchl pravou rukou a popadl jílec Corischova meče,

který ležel v pochvě na stole.
Když Corische za sebou zaslechl rozzuřený výkřik, otočil se. Oči se mu nerozšířily překvapením, nýbrž zúžily, jako zuřivému psovi, který byl v boční uličce zahnán do úzkých. Otevřel pusu, aby vyřkl příkaz, který by Rashed nedokázal odmítnout.
Rashed pohnul paží dozadu, pak švihnul zápěstím. Při pohybu vzad sklouzla pochva z čepele, a než stačila opustit špičku, pohybovala se zbraň již kupředu.
Teesha zaslechla tiché křupnutí, jak meč protnul Corischovo hrdlo. Jeho hlava se odrazila od hrazení krbu a sprška černé tekutiny potřísnila zeď.
Pochva konečně zazvonila o podlahu.
Teesha se zhroutila a opřela se o stěnu. Rashed dopadl na zem na Teeshině straně stolu, zatímco Corischovo tělo se sesulo k zemi tam, kde stálo. Hlava se odkutálela po podlaze, až narazila na Krysaříkovu botu.
Teesha opět zamrkala. Všechno trvalo nesmírně krátce.
Po letech přípravy jednoho kroku za druhým se všechno změnilo v jediném okamžiku. Teesha pozorovala, jak téměř černá tekutina, která byla příliš tmavá na to, aby byla krví žijící bytosti, vytéká z pahýlu krku mrtvoly na kameny pokryté slámou. Byla to ta jediná věc, která se v místnosti pohybovala.
Parko byl první, kdo přerušil ticho. Tiše, nervózně se zahuhňal, pak jako kočka přehopkal místnost. Přikrčil se u mrtvoly a začal ji očichávat, pak se hystericky zasmál.
„Tys… ho zabil," vykoktal nakonec Krysařík.
Veškerá zuřivost, kterou Rashed ještě před chvílí cítil, byla pryč. Stál ochable, meč mu zplihle visel v ruce u boku a on zíral na bezhlavé tělo na podlaze. Jeho tvář byla bílá jako sníh. Pak zvedl oči a zjistil, že jej Teesha pozoruje.
Rozhodně mu nemínila dovolit, aby jí nyní proklouzl mezi prsty a stáhl se zpět.
„Cítíš lítost?" zeptala se ho a v hlase jí zaznělo téměř obvinění. „Lituješ toho?"
„Na to je už teď pozdě," odvětil Rashed. Upustil meč a nechal ho zazvonit o podlahu, pak jemně postavil Teeshu oběma rukama na nohy. Nic neřekla, nýbrž na něj dál hleděla, jako by první odpověď ani nezaslechla. Něco z jeho vzteku se vrátilo a svaly na čelisti mu ztuhly.
„Ne, nelituju toho," dodal.
Pevně mu stiskla předloktí, nebo alespoň tu část z nich, kterou svýma malýma rukama dokázala obemknout. Měla dojem, že zahlédla, jak se ve vzduchu nad Rashedovým ramenem vznáší mezi krovy Edwanova křehká postava.
„Jsme volní," zašeptala.
Uspěla. Corische byl mrtvý a oni byli bez pána. Byli volní. Pronikla jí radost. Měla touhu se rozesmát, vzpamatovala se ale, když se od ní Rashed odtáhl.
Natáhl se a sundal ze stěny obraz mořského pobřeží. „Všichni si sbalte, co si chcete vzít s sebou. Odejdeme ještě dnes v noci."
„Odejít?" vykoktal Krysařík. Pořád ještě stál hloupě na jednom místě a hleděl na Corischovo bezhlavé tělo. „O čem to mluvíš? Kam jdeme?"
Teesha s úsměvem přistoupila na stále nejistých nohách ke Krysaříkovi. Hleděl na ni doširoka otevřenýma, hnědýma očima. Jemným dotykem jej naposledy postrčila směrem ke schodům, vedoucím do podzemních komnat.
„K moři."

Edwan se vytrhl z Teeshiny mysli, pryč od vzpomínek, které už znovu nedokázal dál prožívat. V tichu, které se kolem nich rozprostřelo, ani jeden z nich nevnímal zvuk vln, narážejících na pobřeží Miisky.
„Proč?" zeptal se prázdným hlasem plným úzkosti. „Proč mi ukazuješ tyhle ošklivé vize? Jdi zpátky do doby předtím… do hostince."
„Ne."
„Ke dni, kdy jsme se potkali, kdy jsme se poprvé…"
„Ne, má lásko." Zavrtěla hlavou. „Abys pochopil, kde jsi, musíš poznat, odkud jsi přišel, a nejen sladké okamžiky."

„Mučíš mě!“ vykřikl Edwan a zcela ji vytrhl z minulosti zpět do přítomnosti.
„Lásko moje,“ zašeptala, litujíc jeho bolesti. „Pojďme se projít temnými ulicemi a předstírat, že jsme daleko na severu, že jsme zpět v minulých dobách, kdy jsme byli ještě dětmi.“
„Ano.“ Okamžitě potěšen se uchlácholil a Teesha se natáhla pro jeho ruku. I když ji nemohla uchopit, jeho chladná mlha se obemknula kolem jejích prstů.

Skrz uvolněné okenice chalupy Krysařík pozoroval spící dívku. Vlasy měla rozhozené po polštáři a lehce a vyrovnaně dýchala. Vůbec se nepodobala dívce, kterou roztrhal a vysál před mnoha nocemi, už jen ta vzpomínka mu ale na jazyk přinesla chuť krve. Obchodníka na cestě dostal také tak lehce.
Kdo vůbec přišel s těmi hloupými pravidly, že zabíjení smrtelníků je zakázáno? Copak se všichni těmito pravidly řídili? Parko se jimi neřídil.
Napřed je nutil poslouchat přísná pravidla Corische, toužící po moci a šlechtickém postavení mezi smrtelníky. Nyní to byl Rashed, kdo dominoval každé části jejich existence, Rashed se svojí odpornou ctí a posedlostí bezpečím a okrasami smrtelníků. Copak nebyli Vznešení mrtví? Copak to nebylo dost? Žádný normální nesmrtelný by si nepřál stát se smrtelným lordem nebo vlastnit skladiště a vydělávat si na živobytí jako každý jiný smrtelník. V poslední době začal mít Krysařík podezření, že Corische a Rashed byli ti šílení, zvrácení, ne on nebo Parko.
Dívka se ve spánku převrátila a položila si jednu půvabně snědou paži nad hlavu. Pohyb způsobil, že Krysařík ztuhnul. Ucítil teplou krev pod její kůží.
„Na co se díváš, drahoušku?“ ozval se tichý hlas vedle něj.
Nevyskočil ani se neotočil. Byla to jen Teesha. Ukázal skrz okno.
„Na ni.“
„Není moudré krmit se v jejich domech. To přece víš.“
„Vím mnoho věcí. Nejsem si jistý, jestli ještě se vším souhlasím.“
Zvedla ruku a pohladila ho po vlasech vzadu na hlavě.
„Sšš,“ zašeptala. „Svítání už je blízko. Pojď a najdi si snadnější kořist. Musíš myslet na náš domov. Musíš myslet na mě.“
Pod jejím dotykem Krysařík zavřel oči a odtáhl se od okna. Ano, kvůli ní bude opatrný. Když se ale obrátili a odcházeli spolu pryč ulicí, stále vzpomínal na spící dívku se snědými pažemi.

8. kapitola

O čtyři noci později stála Magiera za pultem hostince Lvoun a cítila se čím dál spokojenější s tím, jak nyní prožívala jednotlivé dny. S Leesilem si na cestách vytvořili určitou rutinu, která zahrnovala cestování, rozbití tábora, plánování a předstírání bitvy. A pak začali vše zase od začátku. Tyto události byly promíchány s tím, co zažili v nových městech, vesnicích a s Leesilovou hrou v karty. Teď se ale věci změnily. Všichni její pomocníci zůstávali vzhůru dlouho do noci a spali do pozdního rána. Leesil trávil odpoledne opravováním střechy, zatímco Beth-rae vařila, Caleb uklízel a Magiera opatřovala zásoby, doplňovala police a vedla účty. Chap hlídal Rose. Než otevřeli hostům, tak spolu všichni pojedli brzkou večeři. Magiera byla neustále čistá, v teple a každou noc spala v posteli.
Fyzické pohodlí a jedinečný pocit pořádku nebyly jedinými aspekty jejího života, které jí přinášely klid a mír. Poprvé v životě něco společnosti dávala, místo aby ji obírala. Námořníci, rybáři a obchodníci, kteří pravidelně navštěvovali Lvouna, se zde bavili a nacházeli odpočinek po dni plném těžké práce. Dělalo jí ale starosti, když se před ní Leesil zmínil o klepech o Magieře, „lovkyni mrtvých“, které často dolehly k jeho uším. Možná že se stala místní atrakcí. Mohla se jenom dohadovat, jak tyto klepy začaly, ačkoli už nezahlédla ani Welstiela, ani onoho elegantního šlechtice. Magiera měla podezření, že se čas od času Leesil stále opíjel, aby v noci usnul, dokud ale zůstával střízlivý při hře a nevykrádal cizí kapsy, nemínila si stěžovat.
Beth-rae přistoupila k baru a položila na něj tác plný prázdných korbelů. Vypadala trochu utahaně. Několik pramenů stříbrných vlasů jí vyklouzlo z copu a viselo kolem tváře.

„Další čtyři piva pro konstábla Ellinwooda a jeho strážné," řekla.
Magiera pohlédla směrem ke stolu, kde seděla hlučná společnost, při čepování piva to ale nijak nekomentovala. Konstábl Ellinwood byl jedním z jejích nejčastějších zákazníků. Jak poznávala tohoto nadutého muže blíže, její nechuť k němu ještě rostla.
Postavila korbele zpět na Beth-raein tác. Vstupní dveře se otevřely a do hostince pronikl chladný vítr. Nikdo nevstoupil dovnitř, zahlédla ale ve dveřích hlavu se zářivě rudými vlasy a krátce zastřiženým plnovousem stejně ohnivé barvy, jaká pokrývala bradu, tváře a horní ret. Statný muž, oblečený do kožené vesty, věkem někde mezi pětadvaceti a třiceti lety, stál váhavě mezi veřejemi. Rozhlédl se po místnosti, až se jeho pohled zastavil na konstáblu Ellinwoodovi. Stisknul čelist a Magiera věděla, že je čekají potíže.
Muž vstoupil dovnitř a zamračeně zamířil k Ellinwoodovu stolu, aniž by se obtěžoval zavřít za sebou dveře. Konstáblův korbel se zastavil ve vzduchu téměř u jeho úst.
„S čím ti mohu pomoci, Brendene?" zeptal se Ellinwood a snažil se posadit své těžké tělo trochu zpříma.
„Má sestra je už skoro týden mrtvá a vy tady sedíte a popíjíte se svými strážnými? Tak chcete chytit jejího vraha?" vyštěkl muž vztekle. „Pokud ano, možná že bych já dokázal najít lepšího konstábla, kdybych ležel ve stoce s flaškou v ruce!"
Všichni, dokonce i hráči u karetního stolu, ztichli a otočili se, aby se podívali, co se děje. Leesil natáhl ruku k Chapovi dřív, než se pes stačil pohnout, a pokynul mu, aby čekal.
Ellinwoodovy masité tváře zrůžověly. „Vyšetřování pokračuje, chlapče. Právě dnes jsem zjistil pár důležitých informací a ve svém volném čase si, jako každý jiný muž, dělám, co chci."
„Pár informací?" Brendenův hlas se zvýšil na nebezpečnou úroveň.
Kovář se opřel o stůl a na pažích se mu napjaly mohutné svaly. Podle stavby těla Magiera odhadla, že by mohl Ellinwoodovi zlomit vaz, aniž by se musel namáhat. Možná že jeho obvinění byla oprávněná, Magiera ale nechtěla ve svém hostinci žádné prolévání krve. Pohlédla opět na Chapa a Leesila a uvažovala, jestli by měla něco udělat nebo to přenechat Leesilovi. Její partner dokázal řešit takovéto situace tichým způsobem mnohem líp.
„Jaké informace jste zjistil?" pokračoval kovář. „Spal jste až do poledne a pak jste strávil odpoledne u Karlina, kde jste se nacpával zákusky. Teď jste tady, oblečený do nejjemnějšího sametu, a popíjíte pivo se svými poskoky. Kdy přesně jste ty nové informace získal?"
Ellinwoodův růžový nádech se prohloubil, zachránil jej ale neoholený strážný ve zmačkané košili, který se v tu chvíli postavil.
„To stačí, kováři," řekl. „Jdi domů."
Odpovědí mu byla hlasitá rána, jak jej Brendenova pěst zasáhla do čelisti. Muž se zapotácel a narazil do stolu za sebou. Další strážný se začal zvedat, ale Brenden jej popadl za mastné, černé vlasy a praštil jeho hlavou dvakrát o stůl dřív, než se kdokoli stačil pohnout. Strážný se sesunul v bezvědomí z naštípnutého stolu k zemi. Leesil přeskočil karetní stůl ve stejnou chvíli, kdy Magiera tasila meč, který měla až doposud ukrytý pod pultem.
„Chape, zpátky!" zavolal Leesil. Pokud by pes zasáhl do rvačky, tekla by krev.
Magiera obešla bar a prozatím zůstala stát na místě, kde byla. Leesil obyčejně dokázal zastavil potyčku, aniž by někdo utrpěl vážnější zranění.
„Pánové…" začal Leesil.
Ztracen ve své zuřivosti Brenden máchnul pěstí Leesilovým směrem, rána ale nedopadla. Elfí míšenec se přikrčil, přitiskl ruce na podlahu a kopnul Brendena zezadu do kolena. Kovářovo ohromné tělo se zhroutilo a o okamžik později již byl přitlačen tváří k zemi. Leesil mu seděl na zádech, jedno předloktí měl přitisknuté ke kovářově krku a druhou rukou svíral jeho pravou paži. I když byl kovář mnohem těžší než Leesil, ať dělal, co dělal, nemohl mrštného věznitele setřást. Pokaždé, když se Brenden pokoušel dostat pod sebe nohu, aby si mohl kleknout, Leesil vykopl nohou dozadu, jako by pobízel koně ostruhami, zasáhl tím ale Brendena do kolena a ten se znovu natáhl na podlahu.
„Už je to v pořádku," opakoval Leesil. „Je po všem."
První strážce, kterého Brenden uhodil, se zvedl se stolu, na kterém přistál. Z nosních dírek mu dolů po bradě a čelisti tekla krev a bylo jasné, že mu Brenden zlomil nos. Ruka mu přistála na jílci krátkého

meče, který visel v pochvě u pasu. Pak ale zvedl oči a pohlédl na Magieru. Její meč mu spočíval na rameni, ostří těsně u krku. Nic neřekla. Strážný zvedl ruce tak, aby na ně bylo dobře vidět, pak pomalu ustoupil zpět.
Brenden se konečně přestal bránit a celý zuřivý a zadýchaný zůstal ležet na podlaze.
„Můj přítel tě teď nechá vstát," řekla Magiera, aniž by spustila oči z Ellinwoodových stráží. „A ty opustíš můj hostinec, rozumíš?"
„Odejít?" zafuněl Ellinwood. „Je zatčen za to, že napadl muže, kteří chrání Miisku. Je to kriminálník."
I když s tím Magiera nesouhlasila, nebyla to její starost. Jenom chtěla, aby si to mezi sebou vyřídili venku.
„Není to žádný kriminálník," protestoval Leesil. „Měj přece trochu slitování, ty velrybo!"
Jeden ze strážných - ne ten se zlomeným nosem - vytáhl z opasku provaz, sklonil se a začal Brendenovi svazovat ruce. Leesil se natáhl, aby ho zastavil, Magiera jej ale popadla za rameno. Elfí míšenec se postavil a uhnul z cesty, celou dobu přitom ale tiše klel. Když Brendenem hrubě trhli a postavili jej na nohy, zamračil se na Magieru, jako by to byla její vina.
„Nevracej se," řekla. „Tohle je mírumilovný hostinec."
„Mír?" vyplivnul Brenden. V jeho hlase nyní převážila lítost nad vztekem. „Jak můžeš mluvit o míru, když jsi ta, která může tohle zabíjení zastavit? Ne, ty se radši schováváš a roznášíš pivo lidem, jako je on." Pokynul hlavou směrem k Ellinwoodovi.
Magiera ztuhla. „Já nemůžu zastavit vůbec nic," řekla.
Strážní vytáhli Brendena z hostince.
Leesil se otočil a beze slova se vrátil zpět ke hře, Magiera ale jasně viděla, že už ztratil veškerou náladu rozdávat karty.

Příštího dne pozdě ráno stál Leesil před strážnicí v Miisce, která zároveň sloužila i jako vězení, a ještě jednou kontroloval váček s penězi, doufaje, že se mince nějakým zázračným způsobem rozmnožily. Bylo pro něj těžké držet se dál od kolemjdoucích, kteří by mu mohli pomoct s tím, co potřeboval. Slíbil ale, že teď, když byli nuceni zůstat na jednom místě, už nebude krást. Když toho dne vstal, požádal Magieru o měsíční podíl na zisku předem. Byla trochu nervózní, když mu peníze dávala. Pravděpodobně si myslela, že je potřebuje na zaplacení hráčského dluhu. Nezajímalo ho, co si myslela. Nikdy by pravdu nepochopila. Nebyl si jistý, jestli vůbec sám chápe, co vlastně má v úmyslu udělat.
Když Leesil vstoupil do strážnice, překvapeně se zastavil. Doufal, že bude moct všechno vyřídit s jedním z hloupých strážných, Ellinwoodovo masivní tělo bylo ale usazeno za malým stolkem, který sloužil jako pracovní stůl a který byl zastrčený v pravém rohu místnosti poblíž zamřížovaného okna. Konstábl upřeně zíral na nějakou škrábanici na kusu pergamenu.
Během svého života poznal Leesil dost věznic z obou stran mříží a tahle se od nich ničím nelišila. Na zdi bylo vylepeno několik plakátů s hledanými osobami - ty, za které nabízeli odměnu nebo jiný zisk ze zatčení - a do zadní stěny byly zasazeny troje dveře, vedoucí do cel, což bylo pro město o velikosti Miisky víc než dost.
Leesil za sebou zabouchl dveře a přistoupil k celám. Na tento zvuk Ellinwood konečně zareagoval a zvedl hlavu.
„Ach, to jsi ty," řekl se špatně skrývanou netrpělivostí. Pravděpodobně očekával formální žádost o zaplacení rozbitého stolu v hostinci. „Co chceš?"
Leesil nahlédl malými okénky ve výši očí do každé z cel, až nalezl Brendena shrbeného na spodním lůžku prostřední z nich.
„Přišel jsem zaplatit kovářovu pokutu," odvětil. „Kolik?"
„Ty chceš… proč bys to dělal?" Konstábl vypadal podezřívavě.
Leesil pokrčil rameny. „Mohl jsem buď jít sem, nebo pracovat doma na střeše. Pro co byste se rozhodl vy?" Na okamžik se odmlčel, pak zopakoval: „Kolik?"
Ellinwood chvíli tiše seděl, pak odvětil: „Šest stříbrných penízů, žádné cizí mince."
Leesil potlačil touhu cuknout sebou. Byla to nesmyslná suma za kovářův přečin. Měl jenom pět, a to byl odhad jeho měsíčního podílu a také víc, než kolik si mnozí lidé v tak malém městě, jako byla Miiska, za měsíc vydělali. Zdálo se, že konstábl získával pěkné peníze tím, že ukládal přemrštěné pokuty - nebo

proti mladému kováři něco měl a chtěl si takto zajistit, že bude velmi obtížné, aby někdo zasáhl. Leesil se ale nehodlal jen tak lehce vzdát a pochyboval, že by Ellinwood odmítl tak lehce nabytý zisk.
„Co kdybych vám zaplatil pět teď a podepsal směnku na zbývající jeden?“ zeptal se. „Doplatil bych ho hned prvního v měsíci.“
„Já mám zbytek,“ ozval se Brenden tiše ze své cely.
Leesil se otočil a spatřil Brendenovy veliké oči, jak na něj hledí okénkem ve dveřích cely. Rudá hříva mu divoce a pocuchané visela kolem obličeje. Leesil přistoupil ke dveřím cely a přikývl.
„Nebo jsem alespoň měl,“ pokračoval Brenden, „když mě sem přivedli.“ Jeho pohled se s obviněním přesunul na Ellinwooda.
„No, to by mělo pokrýt náklady, že, konstáble?“ dodal Leesil, opřel se o dveře a založil si ruce na prsou.
Konstábl na ně chvíli hleděl, jako by zvažoval nějaké dilema. Pak se otočil a zvedl z podlahy malou skříňku. Zpod tuniky pak po chvilce hledání vytáhl sadu klíčů, odemkl ji a vytáhl z ní malý váček na peníze, zašpiněný od sazí. Pak přešel místnost, odemkl dveře cely a podal váček kováři.
Brenden vysypal malou hromádku mincí do Leesilovy štíhlé ruky. Leesil se jimi chvíli přehraboval, až napočítal částku, která mu do zaplacení pokuty chyběla. Pak vyprázdnil vlastní váček, aby pokutu vyrovnal.
„Tady,“ řekl elfí míšenec a natáhl ruku, ve které v sevřené pěsti držel mince. Vysypal je Ellinwoodovi do otevřené dlaně.
Konstábl se vrátil ke stolu a pečlivě částku spočítal. Vložil mince do skříňky, zavřel ji a zamknul. Pak se vrátil zpět k prohlížení dokumentů, aniž by promluvil byť jen slovo.
Leesil zhnuseně pokrčil rameny a pokynul Brendenovi, aby ho následoval ven na ulici. Kolem nich pospíchali lidé, kteří mířili na trh nebo za prací. Malý chlapec na nedalekém rohu ulice nabízel uzené rybí suchary. Slunce pálilo z téměř čistého nebe.
„Já… já ti všechno zaplatím,“ řekl Brenden tiše, „jak nejdřív to půjde.“
„Ach, to je v pořádku. Neutrácím peníze, které si nemohu dovolit utratit.“ Leesil opět pokrčil rameny. Měl jídlo, střechu nad hlavou a nekonečnou zásobu vína. Neexistovalo nic jiného, co by potřeboval, a jen velmi málo věcí, které by v tuto chvíli chtěl. „Je mi líto toho, co se stalo včera v noci,“ dodal.
„Líto?“ Brenden odvrátil pohled. „Uvádíš mě do rozpaků. Slyšel jsem, jak ses mě zastal, a kromě toho, klidně jsi na mě mohl poslat svého vlka. Z toho, jaks mě dostal, jsi mohl… myslím, žes mohl udělat mnohem víc.“
Leesil vykročil a Brenden se k němu v chůzi připojil. Kovář byl muž se silným citem pro čestnou hru. Po letech plných víc než pochybných příhod s Magierou a době, kterou předtím strávil sám, to byla pro Leesila zvláštní společnost. Poté, co pro tohoto cizince právě udělal, nevěděl, co říct.
„Cos řekl Ellinwoodovi, bylo oprávněné,“ řekl Leesil nakonec. „Neudělal nic, aby chytil vraha tvé sestry.“
„Nejsem si jistý, jestli ho vůbec chytit může,“ odvětil Brenden a kopl do prachu. „Nemyslím si, že by to někdo jiný kromě tvé partnerky dokázal, a ona odmítá pomoct.“
„O čem to mluvíš?“ Leesil předstíral nevědomost a doufal, že tím zapudí, co měl kovář na mysli.
„Tvá partnerka je lovkyně mrtvých.“
Leesilovi zakručelo v žaludku, ale ne z hladu. Začínal chápat, proč byla Magiera v poslední době tak podrážděná.
„Naslouchal jsi příliš mnoha klepům,“ dodal.
„Možná. Příliš mnoho - o to tu jde,“ opáčil Brenden. „Pokud ti opakují stejný klep pořád dokola, kamkoli jdeš, musí na něm být zrnko pravdy.“
„Já si naopak myslím, že lidé prostě rádi povídají,“ vybuchnul Leesil. „Dokážou mluvit o všem, i o… zvláště o věcech, o kterých vůbec nic neví.“
„Tak proč jsi zaplatil moji pokutu?“ obořil se na něj naopak Brenden.
Na to Leesil neměl odpověď. Alespoň ne takovou, kterou by dokázal formulovat slovy. Možná že Magieřina štědrost vůči Calebovi a Beth-rae byla nakažlivá. Možná že stejně jako jeho partnerka prozkoumal svoji minulost a poprvé si uvědomil, kolik škody museli napáchat tím, jak okrádali jednu vesnici za druhou. K čemu by mu mohl ale tento náhlý útok svědomí být dobrý? Jak by mohl činit

pokání, jakékoli pokání? A i přes toto celkem nové sebezkoumání považoval Leesil stále většinu lidí za hloupý dobytek, který si zasloužil být podveden inteligentnějšími ze svých řad nebo vlky, kteří vykořisťovali ostatní prostřednictvím moci nebo bohatství. Pomáhat některému z nich bylo naprosto zbytečné… ale tento kovář?
Tento muž vstoupil do veřejného hostince, aby konfrontoval bezcenného městského konstábla a požadoval spravedlnost. I když se Leesil raději vyhýbal problémům, než aby jim čelil, dokázal ocenit statečnost, když ji viděl, a respektovat loajalitu k mrtvým, k těm, kteří se již nemohli bránit.
A za statečnost udělali z Brendena kriminálníka a zavřeli jej do cely. To nebylo správné. Leesil si byl dobře vědom, že jeho vlastní pojetí toho, co je správné, a co ne, je v nejlepším nevyhraněné, pomoct Brendenovi se mu ale správné zdálo. Zastavili se a opět se mezi nimi usadilo nepříjemné ticho.
„Neodsuzuj Magieru. Nic o nás nevíš," řekl Leesil jemněji. „Zastav se ve Lvounovi, kdykoliv budeš chtít. Řeknu Magieře, že jsi můj přítel."
„Jsem tvůj přítel?" zeptal se Brenden a jeho tón se pohyboval někde mezi zmatkem a podezřením.
„Proč ne? Mám jenom dva a jeden z nich je mimochodem pes, ne vlk." Leesil hravě nasadil velmi vážnou tvář. „Jsem velmi vybíravý člověk."
Brenden se jemně usmál, v jeho úsměvu byla ale stopa smutku. „Možná že se zastavím… častěji."
Rozdělili se. V mezeře mezi nimi náhle zablesklo světlo jasnější než polední slunce. Pár kolemjdoucích mrklo a otočilo se, jako by něco zahlédli, pak pokračovali v cestě.

„Byl s kovářem," řekl Edwan v malé obývací místnosti pod skladem. „Viděl jsem ho."
Rashed přistoupil k Edwanovi, neboť si nebyl jistý, proč je duch tak ustaraný. V jednu chvíli procházeli s Teeshou dovozní účty, hned na to se objevil Edwan a začal něco plácat o elfím míšenci, který patřil k lovkyni, a o kováři.
„Pomalu," přikázal Rashed. „O co jde?"
„Musíš zabít tu lovkyni teď hned," řekl Edwan s důraznou precizností v hlase.
„Ne." Rashed se otočil. Zbrklé akce spolu s Krysaříkovou hloupostí by mohly zvýšit riziko toho, že je objeví. „Je ještě příliš brzy. Počkáme, dokud neztratí něco ze své úzkostlivosti."
„Mýlíš se. Navštívila místo, kde Krysařík zabil tu dívku. Viděl jsem ji."
„Proč jsi mi to neřekl dřív?" zeptal se Rashed vztekle.
„A dnes ten poloviční elf, její partner, zaplatil za Brendenovo propuštění. Mluvili spolu."
„Brenden je bratr té mrtvé dívky a městský kovář," řekla Teesha z gauče.
„Cože?" Rashed se obrátil zpět k Edwanovi, jako by se náhle rozčilený duch stal zdrojem neštěstí, a ne jen poslem špatných zpráv. Začal v tichosti pochodovat sem a tam, oči se mu neklidně pohybovaly, zatímco mu mysl pracovala.
„Připravuje se na lov, že?" zeptala se Teesha. „Proč by jinak hledala stopy a posílala toho míšence, aby se spřátelil s pozůstalými oběti?"
Ano, proč by to dělala? ptal se Rashed sám sebe. Bylo nebezpečné udělat něco tak krátce po jedné z vražd, ale ten zatracený Krysařík jim nedal moc na vybranou. Pokud by ve svém vyšetřování pokračovala a našla nějakou stopu, která by ji přivedla k některému z nich nebo ke skladišti, měli by jenom velmi málo času připravit se. Krysařík se zachoval bezohledně a oni neměli ani dost času, aby po něm uklidili. Bylo nemožné říct, jaké stopy mohly zůstat na místě, kde byla dívka zavražděna.
„Budeme muset udělat první krok," řekl. „Teesho, zůstaň tady, ale připrav vše, abychom mohli odejít, kdyby došlo k nejhoršímu. Krysařík půjde se mnou." Zvedl ruku, aby zastavil její okamžité námitky. „Ne, udělám to sám a tiše a postarám se, aby nikdo nenašel tělo. Prostě zmizí. Potřebuji ale někoho, kdo bude hlídat ostatní, toho elfího míšence a psa."
„Pak bys měl vzít mě. Pomohla bych ti víc než Krysařík."
„Vím, že ano, ale," přistoupil k lehátku, „zůstaň tady."
„Je to sice jen šlechetné gesto," řekl Edwan ze středu místnosti, „ale já s ním souhlasím. Buď opatrný, Rashede. Už je to dlouho, cos musel bojovat s něčím větším než jen s chybou v účtem. Mohlo by se ti přihodit něco nepříjemného."
Rashed neodpověděl, cítil ale na sobě Edwanovu pozornost jako první paprsek svítání spalující jeho

kůži. Zajímalo by ho, čím si vysloužil duchovu jedovatost. Byl to přece Corische, kdo jej falešně obvinil a popravil.
„Ano, musíš být opatrný," souhlasila Teesha, která si duchova sarkasmu buď nevšimla, nebo se ho rozhodla ignorovat.
Rashed přikývl a šel si pro svůj meč.

9. kapitola

Několik hostů - většinou mladých námořníků - ve Lvounovi pilo a bavilo se až do pozdních hodin po půlnoci. Magiera si docela oddychla, když konečně dopili zbytek piva a popřáli jí dobrou noc. Neurčila žádnou zavírací hodinu a raději čekala, dokud poslední zákazníci sami neodejdou. Dnes večer to ale trvalo déle než obvykle a do úsvitu zbývalo jen pár hodin. Cítila se unavená a Leesil byl celou noc zvláštně tichý a odtažitý. Zaslechla jednu rybářovu ženu vykládat, že elfí míšenec zaplatil kovářovu pokutu a dostal jej z vězení. Překvapilo ji to a cítila se zahanbena, protože si myslela, že Leesil ve svém volnu hraje karty a potřebuje peníze na zaplacení dluhu.
Beth-rae si hluboce povzdechla. „Myslela jsem, že se ti hoši snad neunaví."
Leesil seděl na konci baru nejblíže ke dveřím a popíjel pohár vína. „Možná že bychom měli začít lidi žádat, aby odcházeli v rozumnou hodinu," dodal.
„Mohl jsi jít klidně do postele," řekla Magiera prostě. Poslední z karetních hráčů odešel už před hodinami, a tak nedokázala pochopit, proč cítil potřebu vysedávat u baru po zbytek noci, když měli tak mírumilovné noční hosty, jako byli tito mladí námořníci.
Mrknul, pak se zamračil a zatvářil se ublíženě. „Vždycky pomáhám zavřít."
Ano, pomáhal. Magieřinu mysl ale zaměstnávala jiná věc. Ať si totiž lámala hlavu, jak chtěla, nemohla přijít na to, proč utratil měsíční plat jen proto, aby dostal toho tvrdohlavého kováře ven z vězení. A to ji rozčilovalo. Ve skutečnosti ji to rozčilovalo natolik, že mu neposkytne to zadostiučinění, aby se ho na to zeptala.
Chap spokojeně vyspával u ohně, stočený do velké stříbrné koule. Polovina lamp a svíček v místnosti byla zhasnutá a oheň v krbu vrhal tlumené rudé světlo napříč místností, kde se odráželo od Leesilových žlutobílých vlasů a hladké kůže. Magiera si náhle uvědomila, že nemá ani ponětí, jak starý její partner vlastně je. Díky krvi míšence bude asi žít déle než obyčejný člověk, neměla ale ani zdání, kolika let se čistokrevní elfové dožívají.
„No, takže uklidíme a půjdeme spát," řekla.
„Vyjděte nahoru, slečno," řekl Caleb svým stále klidným hlasem. „Pracovala jste víc než kdokoli jiný. My to tady zavřeme."
Pohlédla na Leesila. Kývl a postavil se.
„Ano, jdi. Já jim pomůžu," řekl. „Posedával jsem tady už víc než dost."
Růžový nádech očí a téměř neznatelné splývání slov jí napověděly, že si dal víc než jen jeden nebo dva poháry vína, cítila se ale příliš unavená na to, aby se s ním hádala, a tak zamířila ke schodům. Chap se probudil a protáhl se, zatímco Leesil šel uhasit oheň. Caleb a Beth-rae zmizeli v kuchyni. Byla to typická pozdní noc v hostinci. Alespoň dokud Magiera neodešla.

V temné noční uličce naproti Lvouna se Krysařík přikrčil vedle Rasheda. Pozorovali, jak poslední záblesk světla v oknech uhasl. Rashed na Krysaříka tvrdě pohlédl.
„Žádné krmení, a pokud možno žádná těla," řekl Rashed už potřetí. „Rozumíš? Jenom sleduj dolní patro a buď připraven mi pomoct, kdybych potřeboval. Dostanu se dovnitř oknem v prvním patře a zlomím jí vaz, zatímco bude spát. Pokud budeš muset někoho zabít, tak to udělej - ale žádný hluk ani rvačku. Vezmeme její tělo k moři a ona prostě zmizí."
Pro Krysaříka bylo obtížné skrýt rozmrzelost stejně jako nepříjemný pocit z představy, že bude muset opět bojovat s lovkyní nebo jejím psem. V tu chvíli si nedokázal vysvětlit, proč jednoduše neodmítl. I když se schovával ve stínech, vypadal Rashed ve své tmavě modré tunice a s naleštěným mečem, který

schovaný v záhybu pláště svíral v ruce, stejně elegantně jako obvykle. Zdálo se, jako by jeho křišťálové oči ve tmě jemně zářily.
Krysařík rád předstíral, že si potrhané, špinavé vzezření zvolil úmyslně pro lov. Ve skutečnosti věděl, že žádné koupání, drhnutí ani jemné oblečení by jej ani nepřiblížilo Rashedovu vzezření šlechtice. A i kdyby se o to pokusil, rozdíl mezi nimi by byl tak trapně směšný, že se raději schovával pod nánosy špíny ve snaze vytvořit si vlastní identitu. Nikdy si nebyl víc vědom nešťastných rozdílů mezi nimi, než když stáli sami a blízko u sebe.
„A co ten pes?“ dožadoval se. „A ten elfí míšenec? Nevíme, kde kdo je. Mohl bych na ně narazit v kuchyni, jak popíjí čaj, zatímco ty budeš čenichat nahoře. Co bych měl udělat pak?“
„Nedovol nikomu, aby tě viděl,“ zasyčel na něj Rashed. „To přece umíš nejlíp, ne? Splynout se stíny.“
Ano, Krysařík se ale bál lovkyně. Pamatoval si na bolest, kterou mu způsobila její čepel, a na paniku, které propadl, když cítil, jak mu z otevřených ran uniká síla, dokud se nenakrmil. Rashed se ale o jeho pocity nestaral. Pro něj bylo jen důležité, aby Krysařík udělal, co po něm chtěl.
„Co když tě lovkyně zabije?“ zašeptal Krysařík. „Umíš na všechno odpovědět. Co tedy mám udělat potom?“
„Nehraj si přede mnou na idiota.“ Jeho společník se na něj ledově zamračil. „Žádný smrtelný lovec mě nezabije. Teď jdi dovnitř. Máme málo času a nechci, aby nás u moře zastihlo slunce.“
Krysařík spolkl nutkání odseknout a pomalu se posouval ke vstupu do uličky. Byl to nejlepší čas pro útok. Pokud by všechno vyšlo, mohli by zastihnout celou domácnost ve spánku, dokončit úkol, potopit tělo lovkyně v zálivu, vrátit se domů a teprve až by to prokleté slunce bylo napůl cesty k poledni, někdo by si všiml, že není něco v pořádku. Nikdy Rashedovu inteligenci nezpochybňoval, pouze jeho chování. Ke všem se choval jako ke sluhům - ke všem kromě Teeshy.
Bez dalších řečí se Krysařík protáhl přes ulici k rohu, který byl nejblíže oknu v přední stěně domu. Rashed už dokázal z Magiery vymámit slova, že on i jeho přátelé jsou jako hosté vítáni. I když mohl být význam slov dvojznačný, pozvání bylo legitimní. Nahlédl dovnitř skrz okenice, v temné výčepní místnosti však nezachytil ani náznak světla. Oheň v krbu byl rozhrábnutý, stále ale doutnal a uhlíky jemně žhnuly.
Krysařík vytáhl lesklou dýku s úzkou čepelí a vsunul její hrot mezi rohy okenic. Rychle vypáčil západku na vnitřní straně a tiše je otevřel. Bylo to příliš jednoduché. Jeden by si myslel, že lovkyně bude mít lepší zámky. Krysařík chytil dýku do zubů a vyšvihl se na okenní římsu. Pokud jej ten pes opět napadne, neměl v úmyslu prohrát další boj. Prořízne té bestii hned krk. Rashed řekl „žádnou krev“. Co se ale týkalo rozkazu „žádnou krev“, no, ať si Rashed zkusí bojovat s tím zatraceným psiskem. To by názor toho dlouhána rychle změnilo.
Krysařík zavětřil, hledaje pachy živých, zjistil ale, že hlavní místnost stále ještě příliš zapáchá zpocenými námořníky, pivem a spáleným masem. U stolů ani u ohniště nikdo nebyl. Rashed se už pravděpodobně dostal přes střechu a vklouzl dovnitř. Možná že všechno proběhne přesně tak, jak to naplánoval.
Krysařík dopadl tiše na dřevěnou podlahu, přikrčil se a přes desku stolu se rozhlédl po místnosti. Koutkem oka zachytil záblesk světla, a tak otočil hlavu a natáhl krk.
Stříbřité vlasy byly dost světlé na to, aby se daly zahlédnout i ve tmě. Na konci baru, stojícího poblíž, seděl elfí míšenec. Byl obrácen čelem ke schodům a pil ze starého cínového poháru. Právě se chtěl znovu napít, pak si to ale asi rozmyslel a odložil pohár. Ruka mu sklouzla z baru.
Otočil hlavou a pohlédl přímo do míst, kde se v temnotě krčil Krysařík.
Ten cítil, jak se mu převrátily vnitřnosti. Samozřejmě, noční vidění elfího míšence bude téměř stejně dobré jako jeho. Napadlo ho, jestli by dokázal hodit dýku dost rychle, aby míšence zabil, než by stačil spustit poplach. Pak zaslechl zachvění vzduchu mířící neuvěřitelně rychle jeho směrem a ucouvl zpět ke stěně.
Dýka s úzkou čepelí zasáhla desku stolu v místech, kde ještě před chvílí byla jeho hlava. Špička se zabodla hluboko do dřeva a čepel se při nárazu zachvěla. Podivné, vysoké vrčení, které přicházelo ze změti nábytku u krbu, naplnilo místnost. Stříbrný pes vyskočil na desku stolu a jeho oči se zabodly přímo do Krysaříka.

Rashed zasunul meč do pochvy a bez námahy sešplhal po stěně hostince. Jeho ztvrdlé nehty se zarývaly

do mezer a prasklin mezi deskami.
Celá věc byla příliš uspěchaná, bez péče, elegance nebo plánování. Kdyby měl víc času, navštívil by hostinec tři nebo čtyři noci za sebou a pozoroval by rutinu jeho obyvatel, toho, kdo spal ve které místnosti a v kolik hodin se ukládal ke spánku, kdo na noc zamykal, kdo nemohl usnout a kde lovkyně schovává meč. Zjistil by mnoho věcí. Nyní byl nucen vstoupit dovnitř naslepo a najít svůj cíl takhle.
Plížil se podél hrany střechy a hledal nejlepší okno, kterým by mohl vstoupit dovnitř. Byl by radši, kdyby to nebylo okno ložnice lovkyně, protože se obával, že by ji mohl vzbudit a dát jí tím čas vyrazit ke dveřím. Naklonil se přes okraj střechy a nahlédl dovnitř oknem, které nemělo zatažené závěsy. Místnost uvnitř byla dost velká pro dvojitou postel, různé skříně a židli. Postel byla prázdná, což znamenalo, že někdo byl stále vzhůru a pohyboval se hostincem. Cítil, jak se mu v mysli usadil zvláštní pocit naléhavosti.
Krysařík měl své rozkazy - aby byl zticha a neprolil žádnou krev - nebylo by to ale poprvé, co by pochybil, kdyby na někoho dole narazil a probudil tak celou domácnost. Pak Rashed zahlédl malou blonďatou holčičku, která spala na rohoži na podlaze v nohách postele. Podle rytmu dýchání spala hlubokým spánkem. Věděl, že se při jeho vstupu neprobudí. Od něj se neměla čeho obávat. Ještě nikdy nepocítil potřebu udělat z dítěte svoji kořist.
Na okně nebyl zámek, a tak za několik vteřin dopadl tiše na podlahu místnosti. Obešel dítě a pootevřel dveře, aby mohl vyhlédnout ven. Chodba byla prázdná. Zahlédl pouze dvoje dveře a schodiště vedoucí dolů. Pátrání bude krátké. Vykročil z místnosti a zavřel za sebou.
Náhle se z přízemí ozvalo nepřirozené, vytí podobné vrčení. Z toho zvuku Rashedovi přejel mráz po zádech. Pak následovalo strašlivé vrčení a zvuk praskajícího dřeva.
Dveře na konci chodby se prudce otevřely a Rashed ztuhl.
Vlasy měla rozpuštěné a volněji visely kolem ramen, stále ale byla oblečená do krátkých kalhot a kožené vesty. Vytí a vrčení a zvuky divokého boje k nim nyní hlasitě a jasně doléhaly z výčepní místnosti. Oči lovkyně se rozšířily.
„Vy…“ řekla a hlas měla plný překvapení.
Než mohla dokončit větu, Rashed se vrhl přes vzdálenost, která je oddělovala, a narazil svojí vahou do dveří, které se pokoušela zavřít. Oba vpadli do místnosti.

Leesil vytáhl z rukávu druhou dýku. Zalila ho vlna studu, že se nechal takhle nachytat. V podřepu se rychle a oklikami vydal k otevřenému oknu. Ten darebák se dostal až úplně do místnosti, než si jej konečně všiml. Možná že ho jenom překvapil v okamžiku nepozornosti. Jeho pití nemohlo být na vině.
Chap vyskočil do vzduchu a vrhl se na vetřelce, zatímco ten se pokoušel odkopnout z cesty stůl, který stál před ním. Pes ztratil cíl, na který chtěl dopadnout, a zasáhl naklánějící se stůl předními tlapami. Nakloněné nohy stolu praskly pod náhlou vahou a Chap dopadl přímo na vetřelce ve změti rozštípaného dřeva. Rána a Chapovo rozzuřené vrčení bušilo Leesilovi do uší. Pak následovalo bolestivé vyjeknutí.
„Chape, zpátky! Dolů!“ zaječel Leesil, odhazuje stranou židle, aby se dostal k potyčce.
Pes opravdu vetřelce pustil, ale jenom proto, že jej protivník nakopnul. Zvíře dopadlo na záda a roztočilo se, klouzajíc po podlaze, dokud neporazilo dvě židle a nezamotalo se do nich.
„Zůstaň!“ nařídil Leesil psovi, pak se pomalu snažil přiblížit k oknu a nahlédnout přes nakloněnou desku trosek stolu.
Vetřelec se nepřirozeně klouzavým pohybem postavil. Otevřenými okenicemi dovnitř pronikalo dost světla na to, aby byly viditelné tmavé čáry, které se mu táhly dolů po tváři - stopy po Chapových drápech. Leesil se zastavil, když zahlédl rysy tváře vetřelce.
Byl to Krysařík, ten zaprášený žebrák, se kterým se potkali na cestě do Miisky. Leesil o krok ustoupil, stále ale na něj mířil dýkou a byl připraven.
„Posledně ti to nestačilo?“ zeptal se Leesil.
Krysařík se dotkl rukou tváře a přejel si prsty po ranách, jako by si jimi nebyl jist. Pak pohlédl na krev na své ruce.
„Moje… tvář,“ zašeptal Krysařík. Přes obličej mu přeběhl výraz šoku a bolesti.
Jeho oči se náhle zdály bez života, jako oči mrtvoly, a Leesil si vzpomněl, jak se posledně zdálo, že je tento žebrácký chlapec spíše nějakou zlověstnou bytostí než člověkem - všechno působilo ještě rušivěji

pro jeho lidský vzhled. Za hluku převracených židlí se Chap vyškrábal na nohy a pohnul se kupředu, aby znovu zaútočil.
„Ne, Chape," vyštěknul Leesil. Snažil se nespustit oči z Krysaříka, a přesto obrátit hlavu alespoň tak, aby se ujistil, jestli pes poslechl.
Krysařík se vrhl na Leesila s napřaženou zkrvavenou dýkou.
Leesil před čepelí uhnul a ustoupil zpět, čímž přinutil protivníka, aby se po něm začal dýkou divoce ohánět. Bylo očividné, že se mu Krysařík v boji na nože nemůže rovnat, stále si ale pamatoval, co se stalo posledně. Tenhle malý mužíček si z břicha vytáhl šíp z kuše, jako by to byla otravná tříska. Nemínil připustit, aby se k němu Krysařík dostal na dosah. Uhnul dalšímu divokému máchnutí a cítil, jak se zády opřel o přední okraj baru. Rychle vyskočil nahoru, překulil se dozadu a zmizel za pultem.
Kuš sice posledně nepomohla, ale protože neměl moc na výběr, popadl nabitou zbraň, kterou Magiera schovávala za barem. Ve chvíli, kdy zbraň zvedl, stvoření už bylo ve vzduchu - vrhlo se přes pult, aniž by se jej dotklo. Svíraje v rukou dýku a kuš, Leesil vystřelil.
Šíp se Krysaříkovi zarazil do čela přímo nad pravé oko a jeho tělo se převrátilo nazad a dopadlo dolů na desku pultu. Náraz mu dýku vyrazil z ruky a ta spadla na Leesilovu stranu baru, zatímco se Krysařík svalil na opačnou stranu pultu, kde přistál na zemi mimo Leesilovo zorné pole.
Leesil se naklonil přes bar, ve tmě ale pořádně nic neviděl. Chap se začal plížit ze středu místnosti k nim, Leesil jej ale zvednutím ruky zastavil. Pomalu se vydal podél baru, aby jej obešel, když v tom začal Chap opět vrčet.
Zpoza opačné strany pultu se objevila špinavá ruka a udeřila do jeho desky. Dřevěné lemování pultu pod tvrdým stiskem zapraskalo. Leesil instinktivně ucouvl zpátky k vinným sudům, které lemovaly stěnu za ním.
Krysařík se vytáhl nahoru a vytrhl si šíp z hlavy. Přes pravé oko mu dolů po tváři stékala krev.
Plánování a dlouhé přemýšlení nebylo obyčejně Leesilovou silnou stránkou, a tak udělal jedinou věc, která ho napadla.
„Proč už konečně neumřeš!" zaječel a ohnal se po něm, jako by v ruce držel kyj, a ne kuš.
Střed kuše zasáhl Krysaříka do čela. Zapotácel se několik kroků místností směrem ke schodům, zachytil se ale opět okraje baru, díky čemuž se udržel na nohou. Zamračil se na Leesila a pomalu se pohnul směrem k němu.
„Budeš pro mě krvácet," vyplivl ochraptěle.
V tu chvíli se závěs v kuchyňských dveřích rozletěl.
Beth-rae vstoupila do místnosti na vzdáleném konci baru za Krysaříkovými zády a v rukou držela vědro, plné nějaké tekutiny. Leesil na ni zaječel, aby utekla, nebyl na to ale čas. Když se Krysařík otočil k novému cíli, Chap vyrazil kupředu a zakousnul se mu do lýtka, aby ho zadržel. Beth-rae vychrstla obsah vědra na bojujícího vetřelce před ní. Dřív než mohl Leesil proklít její zbytečný čin, zastavil ho Krysaříkův výkřik, který se mu zařízl do uší.
Stvoření se začalo zmítat, tělem naráželo do baru a nedalekých židlí, jak se snažilo strhat ze sebe šaty, a dokonce i vlastní kůži. Celé Krysaříkovo tělo syčelo a kouřilo a ze zčernalého masa mu stoupala oblaka šedé páry.
Přes Krysaříkův jekot Leesil sotva zachytil vzdálený zvuk oceli narážející na ocel. Teprve po chvíli si uvědomil, že zvuk přichází z prvního patra. Pohlédl směrem ke schodům, tento okamžik rozptýlení však stačil.
Krysařík trhavě, jako doutnající marioneta na drátkách, přiskočil k Beth-rae a ohnal se po ní jednou rukou. Snažila se před ním ustoupit, jeho zkroucené prsty ale zasáhly hrdlo. Její tělo se roztočilo a narazilo do zdi za ní. Ještě než stačila klesnout na podlahu, vyjící Krysařík proletěl závěsem ve dveřích a zmizel v kuchyni. Chap běžel za ním.
Leesil vyrazil k Beth-rae, zatímco z kuchyně zaslechl, jak se zadní dveře s prásknutím otevřely. Podřepí k ní. Na podlaze rostla rudočerná kaluž krve vytékající z rány na krku. Beth-rae ležela bez hnutí, oči měla doširoka otevřené. Podle úhlu krku Leesil poznal, že jí rána zlomila vaz. Už pro ni nemohl nic udělat.
Odhodil kuš a vytasil zbývající dýku, pak vyrazil ke schodům.
„Magiero!" vykřikl Leesil a dal se do běhu.

Magiera se odplazila po podlaze ložnice a popadla meč, který ležel na malém stole.
„Vypadni!“ zaječela instinktivně, aniž by očekávala, že ji šlechtic poslechne.
Neodpověděl, místo toho se na ni vrhl a máchnul tvrdě vlastním mečem. Uhnula a rána dopadla na stůl. Dřevo se rozletělo na kousky a špička meče se zasekla do podlahy. Bez námahy ji vytrhl.
Nikdo nebyl tak silný. Pokoj se zdál příliš malý, nebylo v něm dost prostoru na to, aby Magiera mohla manévrovat. Její protivník byl ale na druhé straně také omezen. Na koleně se otočila kolem jednoho konce postele a její protivník sklouzl stranou po podlaze, aby se dostal k ní. V přítmí místnosti byly jeho oči téměř průhledné a klidně hleděly do jejích. Vztek v ní překonal strach. Kdo si tenhle bastard myslel, zeje, že vnikl do jejího domova - do jejího pokoje?
„Zbabělče,“ vybuchla. Zuřivost v ní rostla, až hrozilo, že překoná její soudnost. Její meč vyletěl vzhůru, až se dotkl stropu, pak zacílila na jeho krk a sekla zbraní se vším vztekem, který cítila. Odrazil ji, síla rány jej ale přinutila o krok ustoupit, čímž ztratil rovnováhu. Zatímco byly obě čepele do sebe zaklesnuty, uhodila ho pěstí do čelisti.
Pocítil spíš šok než bolest a použil volnou ruku, aby ji odstrčil stranou. Magiera byla odmrštěna na postel, jako by byla jen můrou, kterou mávnutím ruky odehnal.
„Lovkyně,“ řekl prostě a opět seknul svým dlouhým mečem dolů.
Překulila se a sklouzla z postele na její opačné straně, zatímco jeho meč zasáhl s tupou ranou přikrývku. Neměla dost místa, aby proti němu mohla manévrovat. Zabil by ji už svoji silou. Tato myšlenka by kohokoli jiného vyděsila, její zuřivost se ale místo toho rozrostla tak rychle, že se ani nepokoušela to pochopit.
Nenávist se proměnila v sílu, která proudila tělem a dělala její pohyby rychlejší než kdykoli předtím. Instinktivně hledala malé mezery v jeho obraně a snažila se dostat za něj nebo jej alespoň vyvést z rovnováhy. Pohybovali se kupředu a zpět kolem nebo skrz místnost a útočili jeden na druhého. Nenaskytla se jí ale žádná příležitost, žádný okamžik, kdy by mohla vyrazit ke dveřím nebo se sehnout pod jeho mečem a dostat se k němu ze strany nebo zezadu.
Opět se dostala na vzdálenou stranu postele, pak se vrhla přes ni. Šlechtic opět vyrazil kupředu skrz místnost, aby ji dostihl. Když se mu to podařilo, okamžitě se zastavila, skrčila se na posteli a máchla mečem tak rychle, že nebyl schopen ránu vykrýt. Boty mu sklouzly na podlaze, jak se snažil odtáhnout a dostat horní část těla pryč ze směru, kterým vedla ránu. Minula sice klíční kost, na hrudi se mu však objevil mělký šrám.
„Co…“
Zbytek slov se vytratil, zalapal po dechu. Jeho doširoka otevřené oči spočinuly na Magieřině meči. Obočí se mu stáhlo bolestí. Tvrdě cvaknul zuby a pevně je stiskl. Zasáhl jej šok, stisk ruky na meči povolil a jeho špička se zabořila mezi trosky stolu.
Magiera neodpověděla, nepamatovala si, jak vůbec promluvit. Už ho nechtěla jen probodnout mečem. Chtěla mu rozervat hrdlo. Přední část čelistí ji začala bolet a nemohla je dovřít. Bylo to, jako by jí povyrostly nebo se posunuly zuby. Díky zmatku, který pocítila, ztratila výhodu, kterou právě získala. Když na něj konečně zaútočila, získal sice zpět rovnováhu, meč však stále ještě držel ochable v ruce. Upustil jej z pravé ruky a popadl levou rukou za zápěstí její paži, ve které svírala meč. Využil její váhy a setrvačnosti a uhodil s ní o stěnu mezi dveřmi a skříní. Jeho nyní prázdná pravá ruka ji popadla za krk. Instinktivně jej uchopila volnou rukou za zápěstí. Dvakrát uhodil rukou, ve které držela meč, o stěnu skříně, její stisk na jílci ale nepovolil.
„Nepotřebuji zbraň, abych tě zabil,“ zašeptal a poprvé mu do hlasu pronikla skutečná emoce.
„Potřebuješ dýchat.“
Její tělo se divoce zmítalo, jak se jej snažila ze sebe setřást, on ji ale držel pevně a čekal, až se udusí. Magiera si vůbec neuvědomila, že přestala dýchat. Ztráta vzduchu jí nyní dovolila růst, jako by ruka, která svírala krk, držela uvnitř všechnu její zuřivost a umožnila jí tím nahromadit se. Hleděla na něj bez mrknutí, oči měla doširoka otevřené, až začaly slzet.
V okamžiku, kdy jí po tváři stekla první slza, zazněl zdola ječivý, vyjící výkřik bolesti a šlechtic trhl v překvapení jemně hlavou. Magiera cítila, jak stisk na krku na okamžik povolil. Pustila jeho zápěstí a

popadla jej za zátylek, pak trhla hlavou dopředu a zakousla se mu do krku.
Kůže na tváři jí zavibrovala jeho panickým výkřikem a Magiera se přitiskla silněji k ledové kůži. Do úst jí pronikla krev. Žaludek se jí stáhl neočekávaným hladem. Oběma rukama ji popadl za hlavu, aby ji odstrčil. Dřív než ji ale stačil pevně chytit, odtáhla ústa a sekla mečem směrem dolů. Tentokrát čepel dopadla s hlasitou ránou, jak ocel narazila na kost v jeho rameni.
„Magiero!“
Ten hlas, který ji k sobě táhl, přicházel odněkud zdaleka, z dolního patra.
Šlechtic zařval a rozmáchl se pravou pěstí, i když ten pohyb způsobil, že se mu čepel zakousla hlouběji do ramena. Rána ji zasáhla do čelisti.
Bolest, kterou Magiera pocítila, byla stejně vzdálená jako hlas, který před chvílí zaslechla. Místnost se s ní roztočila, až nakonec její zorné pole naplnila podlaha. Dopadla na bok a z plic jí unikl všechen vzduch. Ve chvíli, kdy se uhodila hlavou o podlahu, se jí zdálo, že zaslechla zvuk rozbíjeného skla a praskání dřeva. Snažila se posadit, stěny kolem ní se ale začaly bláznivě naklánět. Slepě kolem sebe máchla mečem, neboť nebyla schopná zaostřit. Když se místnost v jejích očích konečně přestala houpat a ona začala skutečně vnímat ostrou bolest, která se jí usadila v hlavě, byl pokoj prázdný.
Bylo obtížné nadechnout se. Zuřivost a nenávist z ní unikaly s každým vydechnutím, jež bylo těžší než to předchozí a jež odplavovalo její sílu. Paže a hlava jí připadaly neuvěřitelně těžké. Magiera se svalila zpět na podlahu. Jak tam ležela a snažila se popadnout dech, začala si uvědomovat, co právě udělala.
Ne všechna krev v ústech patřila neznámému šlechtici, okusila ji ale, okusila jeho krev. Tato vzpomínka způsobila, že ztracenou zuřivost nahradil strach.
Zvuk kroků na schodech znásobil její úzkost - šlechtic. Uchopila meč pevněji a opět se snažila posadit. Najednou se nad ní objevil Leesil. Poklekl vedle ní a přitáhl si horní část jejího těla do klína. Úleva z jeho přítomnosti odplavila strach, z nějakého důvodu ale nechtěla, aby ji viděl. Odtáhla se a zakryla si tvář volnou rukou.
„Magiero, podívej se na mě,“ řekl. „Jsi v pořádku?“
„Nebyla jsem to já,“ zašeptala, když konečně nalezla hlas. „Nebyla jsem to já.“
„Magiero, prosím,“ ozval se opět a jeho tón byl zoufalý. „Beth-rae je mrtvá a Chap je těžce zraněný. Musím se vrátit zpátky dolů. Jsi v pořádku?“
Náhle ji zasáhly stud, hrůza a realita. Proč se před Leesilem schovávala?
Posadila se a Leesil ji zezadu podepřel, pak se k němu otočila. Když odtáhla ruku od tváře, zašklebil se nad krví na její čelisti. Natáhl ruku, aby se podíval na zranění na spodním rtu, kde ji zasáhla šlechticova pěst.
Náhle Leesil rychle odtáhl ruku a zamračil se, jako by mu její přítomnost byla náhle nepříjemná.
„Co?“ zeptala se naléhavě. „Co je?“
Než odpověděl, zaváhal. „Špičáky.“
Noční vzduch, který pronikal dovnitř rozbitým oknem, odnesl poslední zbytky zuřivého horka z Magieřina těla.

Obraz, který se naskytl jejich očím ve výčepní místnosti, málem přivedl Leesila do stavu, kdy by už nebyl schopen udělat vůbec nic.
Na konci baru stála zapálená lucerna. U Beth-raeina těla klečel Caleb. Zmateně pohlédl na Leesila. Potřeboval, aby mu někdo vysvětlil, co se vlastně stalo. Chap také seděl u těla, kňučel a strkal do Beth-raeina těla čumákem. Srst na hrudi měl slepenou krví, podle toho, jak se pohyboval, to ale vypadalo, že není tak vážně zraněný, jak se Leesil obával.
„Šel jsem pro čerstvou vodu,“ řekl Caleb tupě. „Vrátil jsem se a…“
„Calebe, je mi to tak líto,“ zašeptala Magiera od paty schodiště.
Stále vypadala otřeseně, alespoň už ale plně vnímala okolí. Kdyby nebylo krve na bradě a rozbitého rtu, Leesil by si pomyslel, že nevypadá hůř než po jedné z jejich nahraných bitek, kterými z vesničanů tahali peníze.
Beth-raeino hrdlo bylo roztrženo jakoby zubatým ostřím. Leesil věděl, že zbraní byly jen špinavé nehty.
„Byl to on,“ řekl nakonec, „ten špinavý žebrácký kluk, se kterým jsme bojovali na cestě do Miisky.“

Leesil nepohlédl na Magieru, zatímco mluvil. „Napadl nás… nebo, vlastně Chap napadl jeho, vlezl ale dovnitř támhletím oknem. Beth-rae na něj něco vylila a on začal křičet a jeho kůže zčernala."
„Česneková voda," řekl Caleb tiše a dotkl se Beth-raeiných vlasů.
„Cože?" zeptala se Magiera.
„Vždycky jsme měli vědro v kuchyni," odvětil prázdně. „Když vaříte česnek několik dní ve vodě, stane se z něj dobrá zbraň proti upírům."
„Nechte toho," řekla Magiera hrubě a přistoupila blíž. „Nechci o tom teď nic slyšet. Ať už chtěli cokoliv, byli to jen obyčejní lidé. Rozumíte?"
Poprvé od okamžiku, co ji potkal, pohlédl Caleb na Magieru s výrazem podobným otevřené nechuti. S námahou zvedl manželku opatrně do náruče.
„Kdybyste přestala lhát sama sobě a čelila pravdě, nemusela možná Beth-rae zemřít."
Odnesl tělo závěsem do kuchyně a Chap jej s kňučením následoval.
Magiera klesla na poslední schod a zakryla si rukama oči. V zasychající krvi na bradě se jí zachytilo několik pramenů vytahaných, pocuchaných vlasů.
„Co se děje?" zeptal se Leesil. „Co o tom všem víš?"
„Ten muž u řeky Vudrask byl úplně stejný," řekla tiše.
„O čem to mluvíš?"
„Vypadal úplně stejně - byl bledý, kosti měl jako kámen a byl příliš silný - a byl stejně překvapený, že ho má zbraň zranila. Byl úplně stejný."
„Myslíš stejný jako ten žebrácký kluk na cestě, ten, který byl dnes v noci tady," dodal Leesil a pomalu začínal být rozzlobený. „Je ještě něco, cos mi neřekla?"
Několikrát se zhluboka nadechl. Ničemu by nepomohlo, kdyby na ni začal křičet, takže se raději odvrátil. Potřeboval se napít, a tak přistoupil k baru, našel svůj pohár a naplnil ho.
„Už je necítím," řekla Magiera. Leesil na ni pohlédl a viděl, jak váhavě, pomalu přejíždí konečkem prstu po horních zubech, jednom po druhém. Odtáhla ruku. „Možná že se ti jenom zdálo…"
„Nic se mi nezdálo!" řekl Leesil a jeho hlas s každým slovem zesiloval. S bouchnutím postavil pohár zpět na bar, vrátil se zpátky a dřepl si před ni. „Tohle není jenom výplod tvé představivosti. A rozhodně ne mé."
Rychle natáhl rukou, aby ji popadl za čelist. Magiera se začala odtahovat, pak ale zůstala sedět v klidu a hleděla na něj. Když se jeho ruka přiblížila, byl výraz její tváře napřed prázdný, bez citu, pak se ale změnil. Leesil pochopil, že ho vyzývá, aby znovu našel to, co tvrdí, že viděl.
Leesil se opatrně pohnul. Magiera neotevřela ústa, nebránila se ale, když jemně přitlačil prsty na spodní čelist, aby ji otevřel. Nedotkl se zubů, protože nemusel. Po prodloužených špičácích nebylo ani stopy.
Leesil spustil ruku, neuhnul ale pohledem.
„Musíme o útoku informovat konstábla," řekl. „Brzy se rozšíří klepy o Beth-raeině smrti."
Magiera se nahrbila a pomalu zavřela oči.
„Leesile?" ozval se tenký hlásek z vrcholku schodů.
Magieřiny oči se prudce otevřely. „Rose?" řekla tiše a otočila se, aby na ni pohlédla.
Malá postava v mušelínové noční košili si protřela oči a zívla.
Berouc schody po dvou, Leesil vyběhl nahoru.
„Kde je babička a dědeček?" zeptala se Rose, sotva napůl vzhůru. Spodní ret se jí mírně chvěl. „Slyšela jsem ve tmě divné zvuky."
„Měla jsi špatný sen." Leesil Rose rychle, ale něžně popadl, zvedl ji a přitiskl si ji k ramenu.
„Kde je babička?"
„Lidé, kteří spí v mé posteli, nemají nikdy špatné sny," odvětil. „Je příliš velká a měkká. Chtěla bys ji vyzkoušet?"
Opět mrkla a snažila se udržet oči otevřené. „Kde budeš spát ty?"
„Sednu si na židli a budu tě hlídat, dokud nevyjde slunce, dobře?"
Usmála se na něj, opřela si mu hlavu o krk a chytila se jeho vlasů. „Ano. Mám strach."
„To nemusíš." Než se vydal i s unaveným dítětem do svého pokoje, pohlédl dolů. Magiera stála u paty schodiště a těžce se opírala o zábradlí. Když dítěti šeptal, jeho hlas byl sladký a jemný. „Ráno bude

všechno lepší,“ zalhal.

10. kapitola

V

téměř panickém rozrušení pochodoval Rashed sem tam jeskyní pod skladištěm. Uháněl domů k Teeshe a Krysaříkovi - předpokládal, že se Krysařík také vrátí domů - aby je vzal někam do bezpečí. Lovkyně viděla jeho tvář a mnoho lidí ve městě ho znalo nebo aspoň vědělo, že je majitelem skladiště. Za pár okamžiků mělo začít svítat a nejen že se Krysařík stále ještě nevrátil, nýbrž i Teesha byla pryč.

Vydala se je hledat, nebo vzala sama Krysaříka někam do bezpečí? Obě možnosti by určitě odpovídaly Teeshině povaze, nemohl si ale být jistý. Rashed přešel k nižšímu konci jeskyně, připraven vydat se zpátky a najít Teeshu, vycítil ale, že jej tlačí čas. Po dlouhých letech prožitých v noci si byl každý upír plně vědom času a pohybu neviděného slunce. Každý, kdo si toto vnímání nevytvořil, již dávno shořel na popel v denním světle. Věděl, že se již slunce dotýká obzoru, a tak se nakonec nikam nevydal, nýbrž se vrátil zpět k přecházení sem a tam ve tmě.

Kde byla Teesha?

Pečlivě vybudoval jejich svět v místě, kde mohli existovat a prospívat, rozumně se krmit a nedělat si starosti s tím, že je někdo objeví. Byl to docela dobrý domov, ale ne bez Teeshy. Doufal dokonce, že se časem možná i osvobodí od ducha svého manžela, který k ní byl připoután i v posmrtném životě. Co když se je vydala hledat a uhořela v denním světle? Pokud se tak opravdu stalo, pak doufal, že Krysařík uhořel s ní, protože jinak jej bude Rashed pomalu, dlouhá léta rvát kousek po kousku, aniž by tomu špinavému malému darebákovi dopřál byť i jen kapku krve či druhou smrt.

A ať je i lovkyně zatracena k věčným mukám. Byl takový hlupák.

Z otevřené rány v Rashedově rameni pomalu kapala krev. Kvůli čistě zlomené klíční kosti jen obtížně pohyboval levou rukou. Z mělké rány na hrudi mu rovněž prosakovala krev. Všechny rány pálily, jako by ho nějaký kněz polil posvátnými oleji. Rány se vůbec nehojily. Vzpomněl si na Krysaříkovu paniku poté, co se vrátil z boje s lovkyní na cestě do Miisky. Věděl, že se bude muset brzy nakrmit, aby se rány zavřely.

Řekl Krysaříkovi, že nesmí udělat žádný hluk. Bylo to tak těžké pochopit? Během okamžiku ztratil kontrolu nad bojem s lovkyní a Krysaříkovi se podařilo probudit celou domácnost. Teď měla lovkyně jistotu, že ve městě žijí alespoň dva nemrtví. Už na tom skoro nemohli být hůř.

A co se mu, u všech démonů podsvětí, během boje vlastně stalo? Meč lovkyně byl očarovaný, pokud nebyl magií dokonce vytvořený; to bylo jisté. Odkud ho měla? Dokonce i čepel chráněná kouzly nebo tajně vytvořená, aby bojovala s nemrtvými, by neměla obstát vůči jeho přímému útoku - byl příliš silný a znalý boje. Nemluvila teď z něj pýcha nebo arogance, ale smysl pro realitu. Měl být schopen ji porazit, pokud ne dokonce ihned zabít, a být venku z okna i s jejím tělem během několika vteřin. Místo toho, aby se unavila, její síla a rychlost vzrostly natolik, že dokázala odrazit každý jeho útok.

A kousla ho, jako by byla jednou z nich.

Cítil teplo jejího těla, slyšel bušení jejího srdce a cítil živou krev v jejích žilách. Nebyla upírem ani jiným druhem Vznešených mrtvých. Tak co se stalo? A viděla jeho tvář. Byla to jenom otázka času a správně položených otázek, než si jej lovkyně spojí se skladištěm.

„Musíme odejít,“ zamumlal.

„Rashede!“ zavolal na něj Teeshin hlas ze vzdálené strany jeskyně.

Při zvuku jejího hlasu Rasheda zalila vlna úlevy. Když se k ní ale ve tmě otočil a spatřil ji, jak se k němu potácí, jeho tvář byla naplněna stejným strachem, jaký cítil, když vyskočil z okna hostince, aby si zachránil své holé bytí. Rozběhl se k ní a z toho, co spatřil, jej opět naplnil vztek.

Teesha držela Krysaříkovo napůl bezvládné tělo za límec košile a táhla ho do jeskyně. Vypadala vyčerpaně. Nikdy nevládla fyzickou silou, kterou byli nadáni Vznešení mrtví. Možná že takto platila za vyšší schopnosti v myšlenkách a snech, které užívala k lovu. Dokonce i on někdy pocítil konejšivý klid při zvuku jejího veselého hlasu.

„Někdo na Krysaříka vylil česnekovou vodu,“ řekla. „Našla jsem ho, jak se plazí po pláži. Snažil se ji

sedřít vlhkým pískem. Musela jsem na pobřeží zabít podomního obchodníka, abych ho rychle nakrmila. V té rychlosti jsem nemohla lovit potají a Krysařík potřeboval mnoho krve. Prozatím jsem zahrabala tělo do písku. Dostali jsme se dovnitř těsně před úsvitem, je ale stále ošklivě zraněný."
Místo odpovědi popadl Rashed Krysaříka za přední část košile, zvedl jej ze země a mrštil jím o stěnu, kde jej pak držel. Kůže malého výrostka byla stále zčásti zčernalá a v místech, kde byla spálená, praskala. Dobře mu tak za jeho bezohlednost.
„Kvůli tobě teď tady trčíme," zasyčel na něj Rashed. „Lovkyně může během dne přijít a spálit to tu na uhel."
Krysařík zúžil oči, ze štěrbin otevřeně sálala nenávist.
„To je ale škoda," vysoukal ze sebe ochraptěle.
„Říkal jsem ti: žádný hluk! Přinutil jsi mě utéct dřív, než jsem stačil dokončit práci." Byla to pravda jen zčásti - Krysařík a Teesha to ale nemuseli vědět.
„A kdo tě sekl do ramene?" Krysařík otevřel doširoka oči a předstíral překvapení. „Zranila tě snad, můj drahý kapitáne?"
Rashed ho pustil a ohnal se po něm pěstí.
Teesha ho popadla za ruku. Jen pouhý dotyk jejích rukou způsobil, že zaváhal.
„Tohle nám nepomůže," řekla. Jemným tlakem, kterému mohl kdykoli odolat, Teesha stáhla Rashedovu paži dolů. „Musíme naličit všechny pasti, které máme, a schovat se, jak nejhlouběji to jde."
Samozřejmě že měla pravdu. Až do setmění nebylo kam utéct. Teď to byl on, kdo ze sebe dělal blázna, a přímo před ní. Krysaříkovy chyby ho rozhodily v mnoha ohledech. Rychle se sebral.
„Ano, ty pomoz Krysaříkovi. Já všechno připravím a připojím se k vám dole."
Její malé prsty mu přejely po tváři, jako by byla ráda, že se opět ujal velení. „Nech mě, ať se postarám o tvé rameno."
„Ne, to je v pořádku. Jen jděte hlouběji."
Možná že všichni přece jen do soumraku přežijí.

Leesil a Magiera čekali ve výčepní místnosti na konstábla Ellinwooda. Za úsvitu oslovil Leesil na ulici chlapce, který zrovna procházel kolem, a zaplatil mu, aby zaběhl na strážnici se zprávou o Beth-raeině vraždě. Jeho první instinktivní reakcí bylo uklidit nepořádek ve výčepu, Magiera ho ale zastavila.
„Tohle všechno dokazuje, že jsme byli napadeni," řekla.
Všechny věci byly ponechány tam, kde minulou noc skončily. S dvěma výjimkami. Caleb odnesl tělo Beth-rae do kuchyně a nevyšel od té doby ven. Druhou věcí byla Krysaříkova dýka s tenkou čepelí. Leesil si na ni ani nevzpomněl, dokud nezašel dozadu za bar, aby schoval kuš, a nenašel ji ležet na podlaze. Potichu ji sebral, aby ji Magiera neviděla.
Krysařík ji musel použít k vyháknutí západky na okně. Měla širokou, ale neobvykle tenkou čepel, tak tenkou, že by dokázala vklouznout mezi okenice nebo do skuliny ve dveřích, a přitom by její šířka poskytla dostatečnou sílu pro zatlačení na kovový háček nebo západku. Když si ji prohlížel, zjistil, že je dobře ošetřena a nabroušena, špička měla ale podivný tvar. Nebylo to očividné a někdo jiný by si toho možná ani nevšiml, Leesil už ale v životě lezl dost okny na to, aby poznal, o co jde.
Blízko špičky už okraje nebyly rovné, nýbrž jemně vroubkované. Dýka byla dlouho používaná, kov již byl opotřebovaný a časté přiostřování způsobilo, že se okraje mírně prohýbaly dovnitř. Krysařík nebyl jenom obyčejný zloděj, ať už ale byl čímkoliv, Leesil poznal, že měl praxi v nepozorovaném vloupání. Taková čepel byla zbraní, kterou si někdo cíleně vybral. Někdy byla dokonce speciálně vyrobena a s určitostí o ni majitel dobře pečoval. A přesto bylo očividné, že se Krysařík nevloupal dovnitř, aby něco ukradl, a nechoval se ani jako nájemný vrah - to malé stvoření mohlo být mazané a pohybovat se nepozorovaně, nemělo ale potřebnou jemnost.
Leesil velmi pochyboval, že by Ellinwood dokázal tyto věci pochopit, aniž by jej na ně někdo přímo upozornil a vysvětlil je. A nebyl si ani jistý, jaká spojitost existovala mezi dýkou a ještě neobvyklejšími detaily minulé noci. Pokud by to bylo nutné, tak dýku vydá, prozatím si ji ale schoval dozadu za košili. Magiera by možná s jeho činem nesouhlasila, s tím se ale vyrovná, kdyby na to došlo. Obešel bar a rozhlédl se po otevřené místnosti. Kolem ležely rozbité židle a stoly, na desce baru se objevily čerstvé

škrábance a na podlaze byly zaschlé kaluže krve.
Magieřino rozhodnutí dávalo smysl - všechno muselo zůstat na svém místě, aby Ellinwood uvěřil tomu, co se stalo. Leesil ale nenáviděl nicnedělání. Krev na podlaze neustále přitahovala jeho pozornost. Proč ustoupil? Proč znovu nenabil kuši? Proč se nevrhnul na to stvoření hned, jak na ně Beth-rae vylila česnekovou vodu? Ta scéna se v jeho mysli opakovala stále dokola, jak si znovu a znovu procházel každý svůj pohyb ve snaze přijít na to, co mohl udělat jinak. Postupy, kterým ho naučili otec s matkou, se mu vplížily zpět do vědomí z míst, kam je pečlivě uzavřel. Udělal tolik chyb a z Caleba byl nyní vdovec a Rose už neměla babičku.
Chapova hruď už byla skoro zahojená, což samo o sobě bylo pro Leesila příliš, než aby se tím zabýval. V jejich životě v poslední době nedávala smysl spousta věcí. Rány na Magieřině tváři vypadaly, jako by byly staré celé dny, a ne hodiny. Kdykoliv Chap nebo Magiera bojovali s jedním z těchto podivných vetřelců, hojily se jejich rány s nepřirozenou rychlostí. Nebo se vždy hojily tak rychle? Uvědomil si, že za ty roky, které s nimi strávil, se nikdy do takové situace s žádným z nich nedostal, takže si nemohl být jistý. Nechtělo se mu o tom mluvit, co ale řeknou konstáblovi?
„Magiero?“
„Co?“
„Minulou noc… tvé zuby,“ začal. „Víš, co se stalo?“
Přistoupila k němu. Černé vlasy se jí stále vlnily v zacuchané změti kolem tváře. Slabé světlo, pronikající dovnitř okny, ji osvětlovalo zezadu a narudlé odstíny v jejích vlasech se proměnily v téměř krvavě rudé. Při tom srovnání se Leesilovi v hrudi usadil nepříjemný pocit. Na tváři měla upřímný výraz, jako by hledala - nebo dokonce čekala na ten správný okamžik, důvod nebo povzbuzení, aby mu něco řekla.
„Já nevím, opravdu,“ odvětila. Zavřela pevně oči a zavrtěla pomalu hlavou.
Leesil si všiml, jak pohnula čelistí. Pravděpodobně zkoušela jazykem, jestli se nevrátilo to, co včera viděl. Ztišila hlas téměř do šepotu, i když kolem nebyl nikdo, kdo by ji mohl zaslechnout.
„Byla jsem tak rozzuřená, hůř než kdy předtím ve svém životě. Nedokázala jsem myslet na nic jiného kromě skutečnosti, že ho chci zabít. Nenáviděla jsem ho tak, že…“
Zaklepání na dveře hostince ji přerušilo. Zamračila se ve směsici zloby a nechuti a povzdechla si.
„To musí být Ellinwood. Tak ať to máme rychle za sebou.“
Leesil na Magieru rychle pohlédl a přikývl, pak přistoupil ke dveřím. K jeho překvapení na druhé straně nestál Ellinwood, nýbrž Brenden.
„Co tady děláš?“ obořila se na něj Magiera.
„Řekl jsem mu, že se může zastavit,“ vysvětlil Leesil. Ve skutečnosti si na to až do této chvíle ani nevzpomněl.
„Slyšel jsem, co se stalo,“ řekl kovář smutně. „Přišel jsem pomoct.“
Během svého života nepotkal Leesil nikoho, kdo by měl tak jasně rudé vlasy a stejně rudý vous jako Brenden. Jak stál ve dveřích, vypadala jeho hlava jako v ohni. Černou koženou vestu měl neobvykle čistou na člověka, který celý den pracoval s železem a koňmi. Magiera na kováře hleděla, jako by jí bylo upřímně jedno, jestli zůstane nebo odejde.
„Ellinwood je k ničemu,“ pokračoval Brenden stejně smutným hlasem. „Jestli mu řeknete, co se doopravdy stalo, pohřbí celou věc a nebude se o ní vůbec bavit, pokud ho k tomu nepřinutíte. Nic neudělá.“
„Fajn,“ řekla Magiera a odvrátila se. „Můžeš zůstat nebo jít. Od konstábla jsme žádnou pomoc stejně neočekávali. Beth-rae byla včera v noci zavražděna a zákon žádá, abychom to oznámili úřadům.“
Po celou dobu jejich krátkého rozhovoru zůstal Leesil zticha, protože doufal, že spolu Brenden a Magiera začnou konečně mluvit, že začnou jeden druhého vnímat jako lidskou bytost. Kovář byl jedním z mála lidí, které potkali, kdo byl ochoten s nimi mluvit o útoku na silnici nebo o tom, co se stalo minulou noc. Výsledek jeho přítomnosti nebyl sice takový, jak doufal, ale alespoň jej Magiera nevykázala z domu. Leesil ustoupil stranou a pozval ho dál.
„Udělám nám čaj,“ řekl.
„Jak je Calebovi?“ zeptal se Brenden, hledě na zkrvavenou podlahu u baru.
„Nevím. Neviděli jsme jej od té chvíle, co…“

Hostinec se náhle zdál velmi studený, a tak se Leesil zaměstnal tím, že zapálil oheň v krbu a dal vařit vodu na čaj. Mohl to udělat v kuchyni, nechtěl ale opustit Magieru. A kromě toho byl v kuchyni Caleb s tělem Beth-rae, na které se Leesil zatím nemohl přinutit pohlédnout.
Nějakým zvláštním způsobem dokázali vést rozhovor o ničem. Vypadalo to, jako by se Brenden zdráhal příliš se vyptávat na to, co se stalo minulou noc, z obavy, aby ho teď, když získal u Magiery určitou míru tolerance, zase nevyhodila. Magiera se vyhnula plným odpovědím na těch pár otázek, které položil. Dost z toho bude řečeno, až se objeví Ellinwood. Když nakonec Magieře došly vyhýbavé odpovědi a Brendenovi přijatelné otázky, v místnosti se usadilo nepříjemné ticho, dokud se neozvalo další zaklepání.
„To bude on," řekla Magiera s nechutí v hlase. „Mohl bys otevřít, Leesile?"
Tentokrát to opravdu byl konstábl Ellinwood. Místo pozdravu si odkašlal a vypadal poněkud znechuceně, protože byl přinucen konat svoji povinnost. Jeho ohromná, barevná postava zaplnila dveře, takže vypadal jako veliký smaragdový obr, který změkl léty zahálky.
„Slyšel jsem, že jste měli nějaké problémy," řekl. Tón hlasu odpovídal člověku, který chce převzít velení, zároveň ale touží být někde úplně jinde. Tmavé kruhy pod očima napovídaly, že nespal moc dobře, a masité tváře se zdály ještě povadlejší než jindy.
„Taky by se to tak dalo říct," odvětil Leesil chladně. Odvrátil se, aniž by konstáblovi byť jen pokynul, aby vstoupil. „Beth-rae je mrtvá. Nějaký šílenec jí rozerval hrdlo nehty."
Ellinwood, který za ním vstoupil dovnitř, zaprskal nad hrubostí Leesilovy poznámky. Pak zahlédl tmavou skvrnu na podlaze na vzdáleném konci baru.
„Kde je tělo?"
„Caleb je odnesl do kuchyně," odpověděl Leesil. „Neměl jsem to srdce říct mu, že nesmí."
„Proč se jich nezeptáte, co se stalo," řekl Brenden a založil si paže na hrudi, „než začnete hledat stopy něčeho, o čem nemáte ani zdání?"
„Co tady dělá?" dožadoval se Ellinwood odpovědi.
„Pozval jsem ho," odvětil Leesil napůl popravdě.
Až do této chvíle Magiera pouze stála u ohniště a poslouchala. Nyní se od všech tří mužů odvrátila. Leesil pocítil vlnu lítosti, kterou následovala starost. Měl na Magieru spoustu otázek, na něž se mu nedostávalo odpovědí, ty ale mohou počkat na lepší okamžik. Už tak se musela vyrovnat s příliš mnoha věcmi za příliš krátkou dobu. Vlastně všichni museli. A i když toužil odpovědi najít, nechtěl Magieru už dál k ničemu nutit.
„Začni ty, Leesile," řekla tiše. „Prostě mu řekni, cos viděl."
Leesil začal popisovat události minulé noci, jak nejjasněji dokázal. Z velké části to vypadalo, jako by se nějakému podlému zloději nezdařilo vloupání - ovšem kromě té části, kdy si žebrácký chlapec vytáhl šíp z čela. Zvláštní bylo, že Ellinwood zareagoval pouze pozdviženým obočím. Pak se Leesil dostal k okamžiku, kdy z kuchyně vyšla Beth-rae.
„Vylila na něj vědro vody a on začal doutnat."
„Doutnat?" řekl Ellinwood a přenesl svoji těžkou váhu z nohy na nohu. „Co tím myslíš?"
„Jeho kůže zčernala a začalo se z ní kouřit."
„Česneková voda," přerušil ho Brenden. „Pro upíry je to jed."
Konstábl ho ignoroval.
Leesilovo podezření zesílilo. Stále ještě nepřijal možnost existence upírů a ani takovou věc nenaznačil, detaily ale byly na místě. Ellinwood nevypadal ani trochu šokované, nepopřel ani neakceptoval Brendenovu domněnku. Leesil se rozhodl nechat si tuto myšlenku zatím pro sebe.
„Co se stalo pak?" zeptal se Ellinwood.
„Vrhl se k ni, uhodil ji, roztrhl hrdlo nehty a zlomil vaz," pokračoval Leesil. „Pak utekl zadními dveřmi v kuchyni."
Následovalo několik dalších otázek a odpovědí, přičemž všechny se týkaly stejných věcí a toho, co se stalo předtím a co potom, takže vlastně nedošlo k žádné užitečné výměně informací. Konstáblův hlas zněl věcně, téměř znuděně a vždy mu trvalo hodnou chvíli, než položil další otázku. Někdy během té doby si Leesil uvědomil, že se Ellinwood nezeptal na motiv vloupání. Slova jako přepadení nebo krádež vůbec nepadla a konstábl se ani nepokoušel udat tyto motivy jako příčinu celé události. Když Leesil popisoval

vetřelce, všiml si, že se Ellinwood neklidně zavrtěl, než se zase vrátil zpět ke svému spokojeného stavu. Tehdy se Leesil rozhodl, že si záležitost s dýkou nechá pro sebe. Ellinwoodův nezájem byl očividný. Hrál svoji roli a alespoň slovy předstíral, že plní své povinnosti - a také něco skrýval. Proč to dělal, Leesil ještě nedokázal říct, dýka by ale mohla být užitečnější v jeho vlastnictví, než kdyby ji předal konstáblovi, který by ji někam založil a zapomenul na ni.
Konstábl se obrátil k Magieře.
„A zatímco se tohle všechno dělo tady dole, tebe napadli nahoře?“ zeptal se.
„Ano,“ vysoukala ze sebe. Otočila se, a zatímco mluvila, hleděla přímo na Ellinwooda. „Byl velmi vysoký a pohledný, měl krátké tmavé vlasy a skoro průzračné oči s nádechem modré. Byl oblečený jako šlechtic: do tmavě modré tuniky, pláště a vysokých bot. A měl u sebe dlouhý meč, který používal, jako by byl trénovaný a zkušený v boji.“
Magiera pokračovala a snažila si přitom vybavit více detailů o útočníkovi. Jeho výraz a nadřazené chování, způsob, jakým se pohyboval, jak mluvil. S každým okamžikem vypadal konstábl méně a méně znuděně. Jeho kůže se změnila, začal blednout, až dostal nepřirozeně bílou barvu. Na druhé straně se Brendenovi na čele objevilo několik vrásek, jako by se v mysli plně soustředil na Magieřin popis, který mu začal někoho připomínat.
Leesil si všiml, že i Magiera si uvědomila Ellinwoodův nezájem. Konstábl teď vypadal otevřeně nervózně. Magieřino napětí vzrostlo. Od odpovědí se obrátila k otázkám.
„Na kolik mužů v tomto městě takový popis sedí?“ zeptala se. „Nedokážu pochopit, že mě to do této chvíle nenapadlo. Vy tady přece znáte každého, ne? Ten muž byl příliš dobře oblečen, než aby to byl nějaký obyčejný rváč, který se snažil získat pár mincí.“
„Vlastní největší skladiště v Miisce,“ odvětil Brenden tiše. „Nevím, jak se jmenuje, ale viděl jsem…“
„Ticho!“ zaječel Ellinwood na kováře. Jeho hlas zapištěl napětím. Všichni na něj překvapeně pohlédli.
„Nech si ty hloupé domněnky pro sebe. V tomhle městě žijí stovky vysokých, tmavovlasých mužů a každý den se v přístavu objevují další.“
„Stovky?“ zeptal se Leesil posměšně.
Ellinwood ignoroval jeho popíchnutí a soustředil se na Brendena.
„Neobviním respektovaného obchodníka, jenom abych tě potěšil!“
„Jste zbabělec,“ řekl Brenden a v hlase mu zazněla spíš rezignace než vztek. „Nemůžu uvěřit, jaký jste zbabělec.“
„Buďte zticha, oba!“ vybuchla Magiera. Když vstoupila mezi konstábla a kováře, vypadala spíše jako rozzuřená tygřice, přesně tak, jak si ji Leesil pamatoval. Ellinwood zamračeně ustoupil a snažil se udržet svou pózu spravedlivého rozhořčení, Magiera si ho ale nevšímala.
„Neohlásila jsem Beth-raeinu vraždu proto, že bych očekávala nebo vyžadovala vaši pomoc,“ řekla mu. „Pouze jednám jako zákona dbalý občan. Pokud s celou věcí nechcete mít nic společného, klidně se vraťte zpátky na strážnici nebo ke své snídani nebo kamkoli, kde trávíte svá rána.“ Obrátila se k Brendenovi. „A tebe se nikdo neptal na radu, kováři.“
Ellinwood ve vyšetřovaní nepokračoval. Nezkontroloval místnost ani nepředstíral, že půjde prohlédnout tělo oběti nebo první patro hostince. Leesil začínal mít podezření, že konstábl pravděpodobně nic z toho nepotřeboval. Ten odporný chlap věděl pravděpodobně víc než kdokoli jiný v místnosti. Vymlátit z něj pravdu znělo sice svůdně, jen by to ale zhoršilo jejich problémy. Alespoň prozatím ho nechá raději být.
Konstábl nafoukl tváře ve snaze získat zpět kontrolu nad situací.
„Řeknu svým mužům, aby prošli město a hledali muže, který by odpovídal popisu. Pokud něco najdeme, budu vás informovat.“
„Ano, udělejte to,“ řekla Magiera tónem, který dával najevo, že ho už pustila z mysli.
Poté, co konstábl odešel, zbývající tři lidé v místnosti stáli a hleděli jeden na druhého.
„Vážně pochybuju, že od něj něco uslyšíme,“ řekl Leesil. „Nebo aspoň nebudeme první, komu to řekne.“
Brenden jen souhlasně zabručel.
Kolem nich ležely rozházeny trosky několika stolů a Leesil si vzpomněl, že budou muset opravit dveře a okno v Magieřině ložnici. Prozatím ji uloží u sebe v pokoji a sám si ustele na baru nebo u krbu.

„Ještě není po všem. Musíme je dostat sami," řekl Brenden Magieře. „To je ti přece jasné, ne?"
Při všem svatém, zbláznil se snad? Poprvé od minulé noci Leesila popadla podrážděnost, nebo možná ještě něco víc.
„Nech to být!" zakřičel na něj téměř Leesil, než své city dostal opět pod kontrolu. „Za jeden den toho už měla víc než dost."
„Já vím," odvětila Magiera šeptem, ignorujíc Leesilův výbuch. „Já vím."

Krysařík věřil, že upíři přes noc usínají stejně, jako to dělaly rostliny a květiny. Svůj názor si samozřejmě nechával pro sebe. Nikdy by před Rashedem a Teeshou nepronesl, co by prozradilo, že má také představivost.
S východem slunce pokaždé upadl do bezesného spánku. Dnes ale ne. Dnes.
Jak dlouho už to bylo, co se naposledy pozastavil nad slovem, které mělo něco společného se „dnem"?
Nevzpomínal si. Ležel ve své rakvi, v hlíně, pocházející z jeho domoviny. Ležel hluboko v tunelech pod skladištěm a nemohl usnout. Kůže ho stále pálila od česnekové vody, i když jej Teesha nakrmila, a duše ho pálila od Rashedových krutých slov.
Převezme někdy ten arogantní písečný červ zodpovědnost za vlastní chyby? Krysařík o tom pochyboval. Každý čin, každé rozhodnutí, které Rashed udělal, bylo motivováno jeho spalující láskou k Teeshe. Bylo to tak směšné - a tak tragické - že se nikdy nebude moci přiznat k síle, která jej pudila kupředu. Hrál roli otce a ochránce. Nikdy by ale nepřiznal něco tak patetického, jako je láska. Dokonce ani sám sobě. Zvláště ne sám sobě.
Ani Parkovi ne.
V temnotě rakve Krysařík dovolil mysli, aby se vrátila zpět k jejich cestě z Corischova hradu. Díky Rashedově předvídavosti nebyla cesta nepohodlná. Rashed vypravil jeden velký vůz s jejich rakvemi, naskládanými vždy dvě na sobě a pečlivě přikrytými plátěnou plachtou. Také se vloupal do Corischových soukromých pokojů a sebral spoustu peněz. Krysařík se nikdy nezeptal, kolik vlastně vzal, byla to ale část jeho minulého i současného dilematu. Vždy nechával detaily, starosti a plánování na Rashedovi. Neustále se pohyboval na tenké linii mezi nenávistí k Rashedovi a závislostí na něm.
Jedné noci zaslechli na otevřené cestě tiché vrčení. Vůz se zrovna blížil k zarostlému ohbí cesty. O chvíli později vyrazili zpoza stromů tři napůl vyhladovělí vlci a zaútočili na jejich koně.
Další dva vlci vyskočili zezadu do vozu a Parko jednoho z nich instinktivně nakopl. Další vlci se k nim začali blížit z lesa a Krysařík si uvědomil, jakou početní převahu smečka má. Ne že by se vlků bál, vyhladovělí se ale mohli stát hrozbou a jejich počet rostl přímo před očima.
Koně zařičeli. Skopl z vozu zbývajícího vlka a rozhlédl se po zbrani. Pak ale útok náhle ustal.
Teesha držela koně za opratě a bojovala s nimi, aby neutekli. Rashed stál na sedadle kočího a oči měl zavřené. Vypadalo to, jako by něco šeptal, ale i když stál Krysařík v těsné blízkosti, neslyšel, že by mu přes rty přešel nějaký zvuk.
Vrčení utichlo a vlci se stáhli. Pár z nich dokonce zakňučelo.
Jeden po druhém se odplazili zpátky mezi stromy.
„Cos to udělal?" zeptal se Krysařík.
Rashed pokrčil nedbale rameny. „Je to jedna z mých schopností. Neužívám ji často."
„Můžeš kontrolovat mysl vlků?"
„A písečných koček a jiných dravců."
Krysařík nedokázal kontrolovat mysl zvířecích dravců. Věděl, že u každého Vzneseného mrtvého se vyvinuly poněkud jiné schopnosti, proč se ale zdálo, že Rashed měl všechny ty užitečné? Nelíbilo se mu, že je na Rashedovi tolik závislý, musel ale důvěřovat takovému vůdci, který věděl vždy přesně co dělat. Jádro jeho dilematu se odehrálo téměř na půli cesty do Miisky.
Než se stali nemrtvými, byli si Parko a Rashed velmi blízcí. Krysařik se to dozvěděl ze střípků vzpomínek, které dal Rashed občas k dobru. Parko byl jemným stvořením, které potřebovalo péči staršího bratra. A i když se nezdálo, že by si Rashed uvědomoval, co ho k tomu vedlo, byla potřeba chránit součástí jeho povahy. Avšak poté, co se z nich stali nemrtví, se Parko úplně změnil, stal se divokým a jeho myšlení a chování často nedávalo smysl. Bylo stále obtížnější kontrolovat ho.

Jakmile opustili Gäestev, stala se Rashedova slabá kontrola, kterou měl nad Parkovým chováním, ještě slabší. Jejich vůdce pečlivě plánoval každou noční cestu a často konzultoval několik map, které s sebou vezli. Obyčejně dorazili ještě dlouho před svítáním do města nebo vesnice s hostincem. Rashed dobře zaplatil za pokoje ve sklepení, pokud nějaké měli, a protože by nemohli vyložit své rakve, aniž by upoutali pozornost, přinutil Rashed každého člena své malé „rodiny“, aby u sebe stále nosil pytlík s hlínou z rakve. S pytlíky těsně u těla pak spali až do soumraku, kdy pokračovali v cestě. Rashed pokaždé vykládal majitelům hostinců stejnou historku o tom, jak cestovali celou noc a potřebují nerušený odpočinek. Teesha vždy hrála zemdlévající a unavenou, zatímco Parko a Krysařik představovali sluhy. I když by to nikdy nepřiznal, nacházel Krysařik bezpečí v Rashedově plánování a v tom, jak jednoduše zvládal smrtelníky i jejich svět.
Něco z Parkova divokého chování jej ale na druhou stranu také přitahovalo. A Parko nenáviděl Rashedovy příkazy, aby spali uvnitř a krmili se jedině, když to bylo naprosto nezbytné. Bouřil se proti nim při každé příležitosti.
Během cesty byli jednoho dne přinucení přespat v opuštěném kostele. Parko vyklouzl nepozorovaně z vozu. Jakmile zjistili, že zmizel, Rashed ihned zastavil vůz. Slezl z něj, mračil se do tmy a otáčel se dokola, hledaje svého bratra. Nakonec se zastavil s pohledem upřeným přímo na cestu před nimi.
Najít tímto způsobem přisluhovače, kterého si stvořil, dokázal obyčejně pouze Mistr, jakým byl třeba Corische. Možná proto, že byli s Parkem za života sourozenci, dokázal Rashed vycítit jeho přítomnost. Parko je očividně předběhl. Zastaví se po cestě v příští vesnici, aby zjistili, jestli tam je.
Když dorazili do vesnice, její obyvatelé byli ve stavu hysterie. Malý hlouček byl srocen kolem vchodu do hostince a pár ozbrojených mužů jej drželo zpátky. Hlasy lidí byly rozčilené a hlasité, a tak nebylo těžké zaslechnout, že majitel hostince se ženou byli nalezeni mrtví ve své posteli. Krysařík sledoval, jak ze dveří hostince vyběhl strážný a začal zvracet do příkopu u silnice.
V téhle vesnici cizince neuvítají, a tak Rashed ani nezpomalil vůz. Jakmile se dostali z dohledu, prásknul Rashed bičem a pobídl koně do běhu. Blížilo se denní světlo.
I když chrám, který nalezli na okraji cesty, vypadal prastaře, Rashedovi se očividně nelíbila situace, do které se dostali. Byl rozzuřený představou, že by měla Teesha spát na tak nejistém místě. Když se k nim těsně před úsvitem konečně připojil Parko, jeho tvář a ruce byly potřísněné krví. Nechichotal a neusmíval se, jak to obvykle dělával.
Rashed se tehdy na svého bratra skutečně rozzuřil, a dokonce na něj i křičel. Parko se jenom schoval do kouta se svým pytlíkem hlíny a bez mrkání se na Rasheda mračil. Krysařík byl přesvědčený, že Parko jednal z trucu, protože už měl dost toho být bez přestání omezován a nucen neustále potlačovat své přirozené pudy a instinkty. Krysaříka samotného napadlo, jaké by to bylo přestat se ovládat a vyžívat se v zabíjení, jako to udělal Parko. Když o dost později Rashed konečně zavřel oči a snažil se odpočívat, Parko se ještě stále na svého bratra mračil.
I Teesha se snažila si s Rashedovým bratrem promluvit, Krysařík ale cítil, jak v jejich malé skupince roste napětí. Sám se cítil uvnitř rozervaný. Musel uznat, že Parko byl někdy až příliš divoký, na druhou stranu Teesha s Rashedem byli příliš měkcí. O tři noci později zastavil Rashed o půlnoci vůz nedaleko malé vesnice, aby se mohli vydat na lov. Teesha chvíli seděla ve voze a s toužebným výrazem hleděla na obláčky kouře stoupající nad stromy z komínů chaloupek.
„Rashede, jak daleko je to ještě k oceánu?“ zeptala se. „Jsem tak unavená. Najdeme náš domov už brzy?“
Rashed stál zrovna na zemi a připínal si meč. Rychle vylezl zpět na vůz a posadil se vedle ní.
„Máme před sebou ještě dlouhou cestu, máme s sebou ale mapy, které jsem vzal z hradu. Než půjdeme nad ránem spát, ukážu ti, kde jsme teď a kde je oceán.“ Jeho hlas byl něžný a ustaraný.
Náhle Parko zuřivě zavyl.
„Domov! Oceán!“ zakřičel. Jeho černé oči se obrátily k Teeshe. „Ty!“ Kůže na obličeji mu zbělela a vlasy mu trčely na všechny strany. „Žádný domov,“ řekl. „Lov!“
Na Rashedově tváři se objevila bolest. A všiml si jí i Parko. Rychle se obrátil a zmizel v lese.
Rashed pohlédl na Krysaříka. „Mohl bys jít s ním? Postaráš se, aby neudělal něco, co by ohrozilo nás ostatní?“

Jejich vůdce Krysaříka o něco požádal. A tak Krysařík přikývl a zmizel mezi stromy za Parkem. Byla to pro něj vlastně úleva, běžet lesem a nechat Rasheda s Teeshou v jejich vlastním soukromém světě. Krysařík vyslal svoji mysl a snažil se najít Parka, jako to udělal Rashed, nic ale necítil. Místo toho se vrátil k obvyklým metodám stopování. Parko byl tak rozčilený, že opustil stezku, a bylo proto snadné ho sledovat. Zanedlouho jej Krysařík dostihl za skupinkou malých stromů na jednom konci vesnice. Přikrčil se vedle něj.
„Vidíš něco?“ zeptal se.
„Krev,“ odvětil Parko.
I v tak pozdní hodinu seděla venku před jednou z budov, která vypadala jako stáj, skupinka mladíků. Smáli se a podávali si mezi sebou džbán. Pravděpodobně ukradli pivo nebo whisky a teď se cítili jako skuteční rebelové. Pohled na ně připomněl Krysaříkovi okamžiky z vlastního „života“, který nechal dávno za sebou. V době svého mládí prováděl často stejné kousky.
„Ne, Parko,“ řekl. „Jejich příliš mnoho a jsou na otevřeném prostranství. Jeden z nich by mohl vyvolat povyk. Poohlédneme se někde jinde.“
Parko se k němu otočil.
„Nejsi Rashed,“ řekl překvapivě jasně. „Zabíjíme. Lovíme. Nebojíme se povyku. Nebojíme se chlapců. Ani mužů.“ Pohlédl zpátky na skupinku pijících mladíků. „Neměl bys být jako Rashed. Pij se mnou.“
Bez dalšího slova vyrazil ze stromů. Krysařík ho překvapeně sledoval, jak se tiše a mrštně pohybuje podél stěny stáje. Nejistě ho následoval, až se zastavili na rohu budovy.
Mladíci byli nyní tak blízko, že se jich mohli téměř dotknout. Krysařík slyšel každé slovo, které řekli. Většinou šlo o stížnosti na otce, do kterých se mísily výbuchy smíchu a zvuky polykání nějaké tekutiny. Cítil, co je ve džbánu - whisky.
V okamžiku byl Parko pryč a Krysařík slyšel, jak smích utichl a proměnil se ve výkřiky.
Krysařík byl vzrušený a hladový, a tak obešel roh stáje. Zahlédl tři mladíky ležet se zlomenými vazy na zemi. Parko pil z hrdla mladíka se špinavě blond vlasy. Chlapec byl stále ještě naživu a v hrůze mával pažemi.
Malý, mírně zavalitý mladík s tmavými vlasy stál stranou a křičel. Proč neutekl? Krysařík se cítil volný. Nebyl jako Rashed. Byl stejný jako Parko. Popadl křičícího mladíka a zanořil své špičáky přímo do kyprého krku, stiskl jej zuby, až zadusil mladíkův křik. Strach a krev oběti do něj pronikly stejnou měrou. Cítil se euforicky, tak naživu.
Z ulice k nim dolehly výkřiky hlubších hlasů. Krysařík se napil, kolik potřeboval, pak se žuchnutím upustil tělo na zem. Věděl, že by měl utéct. Rozum mu říkal, že by měl utéct, neudělal to ale.
Parko skončil se svojí obětí a rozesmál se.
Místo aby tělo pustil, začal s ním tančit a dovádět. Potřísněný krví, s černýma očima doširoka otevřenýma, vypadal úplně šíleně, Krysaříka to ale nezajímalo. Také se rozesmál.
Dva dospělí muži s dřevěnými vidlemi se objevili na rohu a šokovaně se zastavili. Pak jeden z nich zaútočil svým nářadím na Krysaříka. Vypadal víc vyděšeně než odhodlaně. Krysařík se ráně lehce vyhnul a rozerval muži krk svými nehty.
S potěšením sledoval, jak se na smrtelníkově tváři objevil výraz pochopení, pak hrůzy. Vidle dopadly na zem, jak se muž snažil rukou zastavit krvácení z roztržené rány. Krysařík za sebou zaslechl ránu a otočil se. Parko odhodil tělo druhého muže na zem.
Vypadalo to, že se Parko dostal do nálady, kdy se mu líbilo lámat vazy.
Krysařík cítil nutkání se znovu rozesmát. Byli nezranitelní, volní. Proč se kdy báli toho, že se o nich smrtelníci dozvědí?
Pak ale koutkem oka zachytil pohyb. Na vzdálenost paže od nich stál Rashed a nevěřícně na ně zíral. Dokonce měl i mírně pootevřená ústa.
Euforie vyprchala. Na zemi kolem nich leželo pět mrtvých mladíků a dva muži. Musí o nich vědět i další vesničané, jen se schovávají.
Zdálo se, že Rashed nemůže najít slova. „Co jste to udělali?“
Místo odpovědi na něj Parko zasyčel jako zvíře. Dvěma kroky překonal Rashed vzdálenost mezi nimi a tvrdě se ohnal pěstí.

Krysařík nikdy neviděl, že by Rashed bratra uhodil. Nevěřil, že by toho byl schopný. Jakmile pěst zasáhla Parkovu čelist, zhroutil se na zem. Pokoušel se vstát a Rashed jej opět uhodil, tak silně, že jeho bratr proletěl vnějším hrazením stáje. Parko zůstal tiše a bez hnutí ležet ve slámě a blátě.
Rashed popadl bratrovo bezduché tělo za nohu a trhl s ním zpět na cestu. Zvedl jej ze země a hodil si ho přes rameno. Pak se zamračil na Krysaříka.
„Pojď okamžitě se mnou."
Krysařík ho beze slova následoval. Ve skutečnosti byl vyděšený. Nebál se Rasheda, ale toho, co se nyní stane. Jakmile dorazili k vozu, Rashed nechal Parkovo tělo dopadnout na zem. Pak vylezl zezadu na vůz a odřízl Parkovu rakev od ostatních a vystrčil ji ven. S žuchnutím dopadla na zem a poskočila, právě když se Parko začal probírat.
Krysařík pohlédl na Teeshu, která byla někdy v takovýchto situacích hlasem rozumu, ona ale jen stála na jedné straně vozu a vše pozorovala.
Rashed hodil po bratrovi měšec s penězi.
„Skončil jsem s tebou. Nebudeš s námi už dál cestovat. Klidně si užívej Divokosti, jestli po tom tolik toužíš. Možná že bude dav z té vesnice teď pronásledovat tebe, a ne nás."
Obešel vůz, vylezl na sedadlo a uchopil do ruky otěže.
„Teesho, vlez do vozu." Pak se obrátil ke Krysaříkovi. „Máš na vybranou. Vím, že bezstarostné řádění dnešní noci nebylo tvým dílem, nechal ses ale svést. Buď pojď s námi, nebo zůstaň s ním. Vyber si hned teď."
Parko ze země zasyčel a Krysařík se zahleděl na Rasheda.
Nebyl moc dobrý v samostatném rozhodování a tohle bylo nejtěžší rozhodnutí, jakému kdy čelil. Představa, že by zůstal s Parkem a propadl Divokosti, vraždil a pil krev bez jakýchkoli příkazů a zákazů, že by jen lovil - lákalo jej to. Touze odhodit všechny morální zábrany a stát se dravcem bylo těžké odolat.
Ale Rashed se staral o jejich bezpečí a vždy věděl, co dělat, a Teesha uměla vytvořit domov. Krysařík nebyl připraven se těchto věcí vzdát. Ještě ne. Měl strach zůstat sám s Parkem. Ta myšlenka ho zahanbila. Ještě jednou pohlédl na syčící, svíjející se postavu Parka, pak vlezl do vozu a posadil se za Teeshu.
Když vyrazili, ani jednou neviděl, že by se Rashed ohlédl, a tak jen on sám sledoval, jak Parkovy pichlavé oči mizí v dálce. Po další dvě noci Rashed nepromluvil.
Krysařík ležel ve své rakvi pod skladištěm a uvažoval, jestli rozhodnutí, které tehdy učinil, bylo moudré. Pokoušel se přestat myslet, jednoduše nic nevidět. Po chvíli se mu konečně podařilo usnout.

11. kapitola

Magiera opustila hostinec brzy odpoledne. Když vyšla na ulici, všimla si cedulky „ZAVŘENO", která visela na dveřích. Byla napsána Leesilovým rukopisem. Proč na to nepomyslela sama? Tiše svému partnerovi poděkovala a zamířila přímo do nejbližšího hostince.
I když Magiera hovořila o Lvounovi jako o „hostinci", vlastně to hostinec nebyl, neboť neměl žádné pokoje pro nocležníky. Možná že se kdysi první patro používalo pro hosty a majitel měl své pokoje jinde. Pravdou bylo, že se Miiska mohla pyšnit pouze třemi skutečnými hostinci, tak malé město ale víc nepotřebovalo. Většina námořníků a lodníků spala na svých lodích a Magiera neviděla zase tolik cestujících, kteří by chtěli zůstat delší dobu v městě tak vzdáleném od hlavních obchodních tras. Dokonce i občasný podomní obchodník, kupec na cestách nebo farmář z odlehlé země raději rozbili tábor i se svým zbožím na otevřeném trhu na severním konci města.
Tento hostinec byl ošumělý a sešlý podnik s poskrovnu zařízeným výčepem, který páchl rybinou a plesnivým chlebem. Začala popisovat Welstiela, tohoto podivného muže středního věku, na kost vyhublé ženě ve špinavé zástěře, která byla pravděpodobně majitelkou hostince.
„Nikoho takového tady nemáme," řekla podrážděně poté, co Magieru vyslechla. Očividně si myslela, že s ní jen ztratila čas. „Zkuste Sametovou růži. Tam najdete lidi, jako je on."

Magiera babizně poděkovala a odešla. Všechno kolem vypadalo úplně normálně. Slunce viselo jako žhnoucí oranžová koule vysoko na obloze za tenkým závojem mraků. Lidé se spolu bavili, smáli se a šli si za svojí prací. Příležitostně jí některý z pravidelných hostů Lvouna zamával nebo zavolal pozdrav a ona mu odpověděla kývnutím nebo na oplátku zvedla krátce ruku. Čas od času měla pocit, že ji někdo sleduje, že si možná se svým společníkem šeptá a ukazuje na ni prstem. Ale pokaždé, když se otočila, zdálo se, jako by si jí vůbec nikdo nevšímal. Svět se ale změnil, i když to tak nevypadalo. A jediný, kdo vypadal, že chápe jejich situaci, byl rozčilený kovář, který měl víc svalů než rozumu.
Toužila promluvit si s Leesilem a pokusit se vysvětlit myšlenky, které jí běžely hlavou. Co když je - vlastně ji - osud, bohové nebo něco jiného, co udržovalo ve světě rovnováhu mezi dobrem a zlem, konečně dohonilo? Nedokázala si představit, co by si asi Leesil o takových úvahách pomyslel. Ještě před měsícem by se rozesmál a nabídl jí vak s vínem. Jejich svět se nyní měnil a on se buď měnil s ním, nebo před ní celou dobu ukrýval svoji pravou tvář. Ráno to byl on, kdo se z velké části postaral o Ellinwooda, a odpoledne pověsil na dveře hostince nápis „ZAVŘENO“. A teď se ona vydala pryč a nechala ho samotného, aby utěšil Caleba s Rose.
Ne, nebude ho obtěžovat svým prohlubujícím se pocitem viny, zmatkem a podezřením. Byla si jistá, že nepotřebuje další problémy, se kterými by si musel dělat starosti.
Nadešel ale čas, aby vzala některé záležitosti do svých rukou. Usadila se v tomto městě, aby našla klid a mír, a někdo jí teď vnutil boj. Brenden měl pravdu a karty teď byly na její straně stolu.
Vydala se pryč od doků a hlouběji do města. Jen málo lidí, žijících tak daleko od hostince, ji znalo od vidění, takže už ji kolemjdoucí přátelsky nezdravili. Zastavila se před Sametovou růží. Bylo to krásné místo, které dělalo čest svému jménu i z venku, kde skrz dokonale udržované a vydrhnuté okenice vykukovaly ven závěsy z rudého damašku.
I když měla vlasy pečlivě stažené do copu, připadala si, že je ve svých krátkých kalhotách, vysokých botách, mušelínové košili a černé vestě nevhodně oblečená.
Těsně za vstupními dveřmi narazila na velký mahagonový stůl. Dokonce i v současném rozpoložení jí připadal muž za stolem zvláštním způsobem atraktivní. Na cestách vídávala čas od času čistokrevné elfy, i když nebyli v této části země zrovna běžní. Světle hnědé vlasy, které vypadaly hebounké jako chmýří, měl rozpuštěné a zastrčené za protáhlýma, špičatýma ušima. Tvář měl ale štíhlejší a bradu užší než její partner a jantarově hnědé oči a úzké obočí se rovněž sklánělo pod ostřejším úhlem shora dolů, než tomu bylo u Leesila.
Když k ní vzhlédl, spatřila, že má tmavou, snědou kůži, která byla hladší, než kdy u jakéhokoli člověka viděla.
„Mohu vám pomoci?“ zeptal se vlídně.
„Ano,“ odvětila a náhle si nebyla jistá, jak pokračovat, či zda ji vůbec pustí dovnitř. „Doufala jsem, že tady najdu svého přítele, Welstiela Massinga. Je asi stejně vysoký jako já, dobře oblečený a na spáncích má prošedivělé vlasy.“
Bez přemýšlení si ukázala na spánky, jako by tím chtěla napomoci svému popisu, pak si ale kvůli tomu gestu připadala hloupě. Nenáviděla, když se cítila tak nervózně a zoufale.
„Ano, mistr Welstiel zde v tuto chvíli sídlí,“ odvětil. Tón hlasu byl klidný, mluva jasná a zřetelná. „Jen zřídka ale přijímá hosty a nikdy ne bez toho, aniž by mě napřed informoval. Je mi to líto.“ Vrátil se zpět k pergamenu na stole, jako by ji svými slovy propouštěl.
„Ne, já jsem ta, které je to líto. Nemám sice domluvenou schůzku, přišel mě ale několikrát navštívit a já bych mu teď chtěla návštěvu oplatit.“
Šikmýma hnědýma očima problesklo překvapení.
„Slečno…“ začal vážně, pak se ale na okamžik odmlčel, jako by si náhle vzpomněl na zapomenuté detaily. „Jste Magiera? Nová majitelka Dunctionova hostince?“
„Ano,“ odvětila opatrně. „Teď se jmenuje Lvoun.“
„Omlouvám se, prosím.“ Rychle vstal. „Jmenuji se Loni. Mistr Welstiel se o vás zmínil. Nevím, jestli je u sebe, ale půjdu to zjistit. Následujte mě, prosím.“
Tento elegantní elf - který vlastně sloužil jako stráž - nevěděl, jestli je Welstiel doma, nebo ne? Magieře se to zdálo divné, rozhodla se ale, že to prozatím nechá být.

Jak postupovali dále do nitra budovy, vypadal hostinec se stěnami vymalovanými perleťově bílou ještě honosněji. Rudé koberce, dost silné na to, aby se na nich dalo spát, pokrývaly podlahu haly a chodeb a stoupaly nahoru po schodech na vzdáleném konci vstupní haly. Velké malby v tmavý tónech, znázorňující obrazy bitev, moří a pokojných krajin, visely na strategicky vkusných místech a dokonalé, tmavě růžové odstíny růží byly vybrány pro jednoduché a přitom jedinečné slonovinové vázy.
„To není špatné," poznamenala. „Hodil by se sem karetní stůl."
„No…" řekl. „Ano, jistě."
Magiera se téměř usmála, protože věděla, že jeho zkostnatělý zevnějšek byl jen pečlivě vykonstruovanou maskou. V boji zblízka byl pravděpodobně stejně dobrý jako Leesil, jinak by nepracoval u vchodu do podniku sám. Následovala ho ke schodům, ale místo aby po nich vyšli nahoru, vytáhl Loni z kapsy vesty klíč a odemkl dveře po pravé straně. Když je otevřel, objevilo se před Magierou další schodiště, tentokrát vedoucí dolů.
Teď přicházela ta obtížná část. Welstielovi bude její nečekaná návštěva připadat jako žebrání o pomoc. Věděla, že si to v určitém ohledu bude i užívat. Kdyby existovala nějaká jiná možnost, jakákoli, zvolila by ji.
Loni začal sestupovat ze schodů a Magiera ho následovala. U paty schodiště narazili na krátkou chodbu, která vedla k jediným dveřím. Loni jemně zaškrábal na dveře.
„Pane, pokud tam jste, je tady ta mladá žena a chce vás vidět."
Napřed nepřišla žádná odpověď. Pak se ale ozval Welstielův jasný hlas: „Vstupte."
Loni otevřel dveře a ustoupil.
Překvapena mírnou úzkostí, kterou cítila, Magiera polkla a vstoupila dovnitř. Dveře se za ní s tichým kliknutím zavřely a Magiera slyšela, jak Loni stoupá tiše vzhůru po schodech. Očekávala, že místnost bude vybavena podobně bohatě jako přízemí hostince, a tak ji vnitřek místnosti překvapil.
Na jednoduchém stole u úzké, pečlivě ustlané postele, stála na železném podstavci koule z mrazového skla. Uvnitř ní plápolaly tři zářící jiskřičky, dost jasné na to, aby osvětlily polovinu místnosti. V jednom z rohů stála cestovní truhla a na stole ležely tři knihy v kožených deskách. Obal každé knihy byl popsán symboly v jazyce, který nikdy předtím neviděla, a byl ovázán páskem a zamknut.
Welstiel seděl na prosté dřevěné židli a četl čtvrtou knihu. Jeho vzhled byl tak úžasný, že by si nikdo nevšiml skrovného zařízení pokoje, kdyby napřed pohlédl na něj. Kvalitně ušitá a dokonale vyžehlená bílá košile a černé kalhoty vypadaly, jako by byly spíš jeho součástí než jen kusy šatstva, které na sebe oblékl. Tmavé vlasy měl sčesány přes uši, takže vynikly prošedivělé spánky, díky kterým vypadal moudře a zároveň vznešeně. A kdyby jich nebylo, měkké světlo z koule, které ozařovalo jeho obličej, by ztížilo jakoukoli možnost určit jeho věk. Jemné ruce spočívaly na knize a zdálo se, že nevnímá chybějící kus prstu, i když na něj Magiera pohlédla.
„Je příjemné vás znova vidět," řekl. Tón hlasu neprozrazoval ani potěšení, ani údiv nad jejím příchodem.
Magiera si představovala, že rád vystupuje jako bohatý džentlmen, který ve svém volném času studuje staré lidové tradice a magii. Proč by ale šlechtic žil v těchto sklepních prostorách, když by nahoře, ve standardních pokojích Sametové růže, spíše našel pohodlí odpovídající jeho vkusu? A jestli je takový vzdělaný samouk, co dělá v místě, jako je Miiska? Je to pravděpodobně nějaký budižkničemu, který si myslí, že něco ví o temné polovině světa, a prostě jí náhodou zkřížil cestu. Možná že jí ani nedokáže pomoct, jak doufala.
„Tohle není společenská návštěva," řekla stroze. „Buď něco víte, nebo si myslíte, že něco víte, o vraždách a zmizeních tady ve městě. Včera v noci někdo zaútočil na můj hostinec a zabil přitom jednoho z mých správců."
Mírně přikývl. „Vím. Slyšel jsem."
„Už?"
„Klepy se v Miisce šíří rychle, hlavně když jeden ví, kde naslouchat."
„Nehrajte si přede mnou na upejpavého, Welstieli," vybuchla a vstoupila dál do místnosti. „Nemám na to náladu."
„Přestaň odmítat to, co tvé oči vidí, a začni akceptovat realitu," odvětil stejně ostře.
„Co to má znamenat? Co má tohle všechno do činění se mnou?"

Odložil knihu stranou, naklonil se blíž a ukázal na její krk.
„Amulety, které máš schovány pod šaty, a tvůj meč tě prozrazují. Kdybych byl upírem, zabil bych tě okamžitě, jakmile bys vstoupila na mé území."
Vyfoukla vzduch pod nosem. „Nezačínejte zase s tímhle."
Její hlas ale pouze předstíral jistotu, kterou už necítila. Pokud skutečně nevěřila, že se ve městě děje něco nepřirozeného, tak proč přišla za Welstielem, který o těchto věcech mluvil?
Studoval její tvář, jako by to byla obálka jedné z knih, doufaje, že zachytí záblesk toho, co se skrývalo za ní.
„Nemůžeš tomu uniknout. Vidí v tobě lovkyni, a proto tě budou chtít zlikvidovat jako první. Přenes bitvu na jejich území."
Už se jí nedostávalo sil ani chuti dál se hádat. Místo toho pomalu usedla do noh postele.
„Jak? Jak je najdu?"
„Použij to, co už máš k dispozici. Použij svého psa a fakta, která sis dala dohromady. Použij schopností svého elfího míšence a sílu kováře."
„Chap?" řekla. „Co by ten zmohl?"
„Nebuď hloupá. Nech ho lovit. Copak ti nedošlo ani tohle?"
Vysmíval se jí a za jeho nadřazené chování k němu Magiera náhle pocítila osten nenávisti. Jak jen mohl vědět tolik věcí, o kterých ona neměla ani tušení?
„Pokud toho tolik víte, tak proč už jste tyhle bytosti nezlikvidoval?"
„Protože nejsem ty," odvětil klidně.
Opět se postavila a začala pochodovat sem a tam. „Nevím ani, kde bych měla hledat. Kde mám začít?"
Jeho výraz se bez varování uzavřel, jako by byl živoucí knihou, kterou náhle unavilo být zdrojem informací. Vstal, přistoupil ke dveřím, otevřel je a zopakoval: „Použij psa."
Strach, který pociťovala o svůj osud, opět hrozil, že ji pohltí, když se nitky náhod začaly dále zaplétat. Jak do toho všeho zapadal Chap?
Když Welstiel otevřel dveře, ohlásil tím konec návštěvy. Byl tvrdohlavý, a pokud by na něj dále tlačila, mohla by si tím znepřátelit jediný vnější zdroj informací, který do této chvíle našla. Vykročila do chodby, pak se k němu otočila.
„Jak je zabiju?"
„To už víš. Cvičila ses v tom celé roky."
Bez dalšího slova zavřel dveře.
Magiera se rychle vydala zpět nahoru po schodech. Jen krátce pohlédla na Loniho cestou z haly ven.
Přes všechny Welstielovy ponuré narážky se obávala pouze dvou věcí. Za prvé, pokud věděla, Welstiel nikdy Chapa neviděl, přesto se zdálo, že toho o psovi hodně ví. A za druhé, buď věděl, nebo předstíral, že ví věci o její minulosti, o kterých ona neměla ani tušení. I když jí druhá věc dělala poněkud starosti, nikdy se skutečně o svoji minulost nezajímala. Bylo jen velmi málo věcí, které by si chtěla pamatovat. Během let, než potkala Leesila, byl její život naplněn samotou, která se proměnila v tvrdost a ta zase v chladnou nenávist vůči každému, kdo byl pověrčivý. Matka, kterou nikdy nepoznala, byla už dlouho po smrti a otec ji opustil a tím odsoudil k životu mezi krutými rolníky, kteří ji trestali za to, že ji zplodil. Proč by měla chtít pamatovat si tyto věci? Proč by měla cítit touhu ohlédnout se zpět? V její minulosti nebylo nic, co by stálo za pozornost.
Když kráčela rychle zpět k domovu, všimla si, že slunce již stojí na obloze níže. Náhle pocítila nutkání vrátit se rychle k Leesilovi. Přes všechny ponuré poznámky měl Welstiel v jednom pravdu. Museli zanechat svého obranného postavení a jít po nepřátelích - a měli jen pár hodin na to, aby se připravili, než slunce zapadne.

Leesil seděl úplně sám na posteli ve svém pokoji. Rostlo v něm přesvědčení, že víc než cokoliv jiného nenávidí nejistotu. Možná i ještě víc než střízlivost. V tu chvíli byl stejně střízlivý jako ctnostné božstvo a tento stav propůjčoval jeho mysli jasnost - další skutečnost, která jej znechucovala.
Na rozdíl od Magiery se ani nevykoupal, ani nevyspal, a tak na jeho čich útočil zápach krve, kouře a červeného vína. Věděl, že by měl zajít dolů a umýt se, něco jej ale drželo v pokoji.

Brenden opustil hostinec a zamířil domů, slíbil ale, že se brzy vrátí s pořádnými zbraněmi. Už před několika hodinami vzal Caleb Rose do jejich pokoje, aby si s ní promluvil. Zavřel za sebou dveře a od té doby se neobjevil. Chap stále ležel u Beth-raeina těla, které Caleb pečlivě umyl a vystavil v kuchyni pro případ, že by se někdo zastavil, aby projevil soustrast. A Magiera zmizela někdy během odpoledne. Leesil byl sám a střízlivý. Nebyl si jistý, který z těchto faktů se mu nelíbí víc.

Přistoupil k malé truhle, kterou mu dal Caleb, aby si do ní mohl uložit věci. Poté, co konstábl Ellinwood prozkoumal místo činu - nebo spíše neprozkoumal - vytáhl Leesil v soukromí Krysaříkovu dýku zpod šatů, očistil Chapovu krev a schoval do truhly. Nyní ji vytáhl ven a dával si přitom pozor, aby ji uchopil za čepel, a ne za rukojeť. I při čištění si dával pozor, aby se nedotkl rukojeti, neboť to bylo jediné místo, o kterém věděl, že s ním byl Krysařík v kontaktu. Bude potřebovat každou stopu, kterou po sobě zaprášený malý vetřelec zanechal.

A opět jej hryzala nejistota. Klekl si a vytáhl z podlahy dvě prkna, která uvolnil hned první noc poté, co dorazili. Dlouhá, obdélníková krabice ležela přesně tam, kam ji schoval. Dokonce i když se jí jen dotýkal, naplňovalo jej to odporem. Nikdy v životě ho ale ani nenapadlo, že by ji mohl vyhodit. Vytáhl krabici ven a otevřel ji.

Uvnitř ležely zbraně a nářadí vyrobené elfy, kterým se nic jiného nemohlo rovnat. Dala mu je matka k sedmnáctým narozeninám. Nebyl to dárek, který by si chlapec přál. Pod drátem garoty, zakončeném na obou koncích úzkými kovovými držadly, ležely dvě dýky s úzkou čepelí, tenké jako látací jehla. Vedle nich ležela zahnutá čepel, tak ostrá, že by dokázala protnout s minimální námahou i kost. Ve víku byly za shrnovacím povlakem schovány tenké kovové paklíče, které v jeho rukou dokázaly odemknout jakýkoli zámek. Byly to všechno jen nehybné předměty, ale pohled na ně jej málem zahnal dolů, k sudu s vínem a poháru.

Zavřel oči a několik okamžiků dlouze, zhluboka a těžce dýchal. Opilý by Magieře k ničemu nebyl. Ale blízkost těchto předmětů a současná střízlivost dovolily, aby jej zaplavily vzpomínky, na které se snažil půlku života zapomenout. S očima stále zavřenýma cítil, jak jím proniká bolest.

Objevily se před ním bohaté zelené stíny a ohromné stromy místa, kde se narodil. Byly tak krásné. Magiera nikdy necestovala tak daleko na sever, až do míst, kde ležel Doyasag, místo jeho narození, a on se nikdy neobtěžoval jí ho popsat. Když se k ní připojil, aby hráli svoji hru, byl to pro něj začátek nového života, okamžik, kdy vymazal skutky své minulosti. Vše nechal za sebou tu noc, kdy se potkali. Čerstvá vůně a kulisa domoviny byly jen namalovaným plátnem, za kterým se skrýval dav mužů, toužících po moci, kteří mezi sebou bojovali o nadvládu. Místo krále byl pánem v zemi vojenský velitel Darmouth, který všude kolem sebe viděl zradu. Vládnoucí vojenští velitelé potřebovali špehy a další utajené služebníky. Leesilovi bylo patnáct let a v učení byl téměř sedm roků, když si uvědomil, že otec s matkou pro lorda Darmoutha jen tak nepracují. Vlastnil je.

Bronzová kůže a zlaté vlasy Leesilovy matky, její exotický elfí původ, z ní dělaly užitečnou zbraň, neboť vytvářely iluzi sice vysoké, ale jemné dívky nebo neobvyklé cizí krásky. Na druhé straně jeho otec dokázal splynout se stíny, jako by byl stvořen z prachu ve vzduchu, a jeho pohyb za sebou nezanechával jedinou stopu, žádný zvuk. Zradili každého, koho jim přikázali zradit, a zabili každého, koho jim přikázali zabít. A učili Leesila všechno, co znali. Bylo to řemeslo a umění jejich rodiny a on byl jediný dědic.

„Naše zdejší postavení je velmi nejisté, Lisille," šeptala mu matka pozdě v noci. „Jsme nutné zlo, jsme velmi schopní, jsme ale také postradatelní. Pokud odmítneme nebo zaváháme, budeme další z těch, kdo zemřou ve spánku nevysvětlitelným způsobem, nebo budeme za své zločiny obviněni a popraveni. Rozumíš, můj synu? Na všechno kývej a dělej, co ti říkají."

Bez ohledu na peněžní odměnu neměl Leesil povahu potřebnou pro život v izolovaném otroctví. Špehové a nájemní vrazi nemají přátele. Matka musela vycítit jeho samotu. V den oslavy jeho patnáctých narozenin mu darovala velké, stříbřitě modré štěně, které se po něm s nezkrotným vrtěním plazilo a olizovalo mu tvář. Byl to jediný okamžik čistého štěstí, na který si vzpomínal.

„Je to velmi zvláštní pes," řekla s rukama nataženýma k němu. „Jeho pradědeček chránil můj lid v děsivých časech, které už dávno pominuly. Bude nad tebou bdít."

To bylo vše, co mu kdy řekla - a na co si pamatoval -

O Chapovi nebo své domovině, ať už to bylo kdekoli. Kdyby v tu chvíli nebyl tak šťastný, možná že by

se zeptal na víc věcí nebo by se nezapomněl zeptat později. Leesila ale zajímalo pouze to, že alespoň jedna část jeho života se podobala životům ostatních chlapců. Měl psa.
Když Leesil dosáhl sedmnácti let, otec jej prohlásil za vyučeného, nebo tak možná učinil na naléhání lorda Darmoutha. Matka mu darovala krabici plnou všech nástrojů, které bude při plnění svých povinností potřebovat.
„Teď je z tebe anmaglâhk," řekla. Její hlas byli tichý a prázdný - šlo pouze o konstatování faktu, za kterým se neskrývala žádná hrdost.
Co si pamatoval, jen zřídka hovořila rodným jazykem.
I když se naučil několik místních dialektů, nikdy jej neučila elfímu jazyku, kromě těch několika slov, která sám pochytil. Jednou, když ji prosil, aby ho jej naučila, s chladným vztekem odmítla.
„Nikdy jím nebudeš muset mluvit," řekla.
Když rychle opustil místnost, nebyl si jistý, co vlastně viděl. Seděla na lavici u okna, hleděla ven s odvrácenou tvář a tělem jí proběhl záchvěv, jako by tiše vzlykala.
S pohledem upřeným na krabici ve svých rukou, kterou mu dala jako dárek k narozeninám, věděl, že se nemusí ptát, co znamenalo slovo, které použila. Věděl, co se z něj stalo. Tentýž den dostal příkaz, aby zabil barona, o kterém se věřilo, že kuje pikle proti Darmouthovi. Příkaz přišel od jeho otce.
Té noci Leesil sešplhal po zdech pevnosti barona Progaese, proklouzl kolem tuctu stráží a slezl dolů z věže do okna ložnice své oběti. Vrazil spícímu muži do temena tenkou dýku, jak mu to ukázal otec, a opět vyklouzl ven. Tělo našli až téměř k poledni příštího dne. Který sluha by dobrovolně vyrušil šlechtice ze spánku?
Progaesovy pozemky byly zkonfiskovány. Žena a dcery byly vyhnány na ulici. Leesil si později vyhledal o této rodině informace. Jednu z dcer si vzal jako čtvrtou milenku loajální baron. Manželka a dvě mladší dcery zemřely hlady, protože se všichni báli jim pomoci. Leesil se už nikdy o rodiny svých obětí nezajímal. Jednoduše proklouzl oknem, odemknul zámky, které byly často považovány za neodemknutelné, vykonal rozkazy a nikdy se nedíval zpátky.
Ve čtyřiadvaceti vypadal stále jako lidský náctiletý hoch. Jednou v noci si jej lord Darmouth zavolal osobně. Leesil nenáviděl být v přítomnosti svého pána, nikdy jej ale ani nenapadlo odmítnout.
„Tentokrát po tobě nebudu chtít, abys někoho zabil. Chci, abys sesbíral informace," řekl mu Darmouth skrz svůj černý plnovous. „Jeden z mých ministrů mi zavdal příčinu, abych pochyboval o tom, kde leží jeho zájmy. Jako koníček vyučuje mladé písaře. Tvůj otec mi řekl, že mluvíš a píšeš několika našimi dialekty."
„Ano, můj pane," odvětil Leesil. Nenáviděl brutální ruce a nemytou tvář této bytosti, která vlastnila celou jeho rodinu.
„Dobře. Budeš žít jako jeho student a podávat mi zprávy o jeho činech, poznámkách, denních zvycích a tak dále."
Leesil se uklonil a odešel.
Bylo mu dovoleno, aby si s sebou do nového bydliště vzal Chapa. Byla to pro něj útěcha, neboť pes představoval jediné pouto s životem mimo povinnosti. Po letech strávených intrikami, tajnými plány a tichým zabíjením jej první setkání s ministrem Josiahem téměř rozrušilo. Josiah byl malý, bělovlasý muž s fialovýma očima plnýma smíchu. Na uvítanou stiskl Leesilovi ruku v otevřeném gestu plném přátelství a tepla. Místo zbroje nebo oblečení, které by se hodilo pro plížení kolem, na sobě měl šat krémové barvy.
„Pojď, pojď, chlapče. Lord Darmouth mi řekl, že jsi slibný student. Najdeme ti nějakou večeři a teplou postel."
Leesil zaváhal. Nikdy nepotkal nikoho, jako byl Josiah. Veselý ministr si zaváhání chybně vyložil.
„Nemusíš se bát. Tvůj pes je tady taky vítán. Je to krásné stvoření, i když trochu neobvyklé. Nemyslím si, že bych se už někdy s podobným druhem setkal. Odkud ho máš?"
Chapův hřbet nyní dosáhl dospělému muži až ke stehnům. Lidé, kteří jej spatřili, často obdivovali jeho dlouhou, stříbřitě modrou srst, bledé, téměř modré oči a štíhlý čenich. Pes přiběhl přímo k ministrovi, sedl si a s vrtícím ocasem čekal, až bude pohlazen. Bylo to poprvé, co Leesil viděl, že by něco takového udělal někomu jinému než jemu samotnému nebo jeho matce.
Leesil si nebyl jistý, jak odpovědět. Rychle se snažil přijít na to, jakému účelu by otázka mohla sloužit, co

by se za ní mohlo skrývat.
„Moje matka," řekl nakonec.
Josiah poškrábal Chapa něžně po hlavě a vzhlédl k Leesilovi.
„Tvá matka? Myslel bych si, že to bude spíš dárek od otce, ale na tom nezáleží." Tiše se zasmál. „Matčin dárek je ještě lepší," řekl s úsměvem.
A tak ministr přijal Leesila a jeho psa do svého domu a do svého života.
Dny a týdny, které následovaly, objasnily, kde leží Josiahovy priority. Neměl v úmyslu vyvolat vzpouru. Naopak vytvořil ze svého velkého venkovského sídla útočiště pro ty, kteří byli vyhnáni ze svých domovů neustále pokračujícími občanskými válkami a intrikami lorda Darmoutha. Pro uprchlíky byly postaveny ubytovny a malé chalupy. Část dnů trávil Leesil lekcemi s Josiahem, po zbytek času pomáhal krmit chudé a starat se o ně. Považoval tuto péči za poněkud zbytečnou, neboť tito lidé s tragickými osudy budou chudými i zítra. Chudí jsou chudí a bohatí jsou bohatí. Inteligentní a schopní přežijí. Tak už to na světě chodí.
Jeho přístup k ministrovi Josiahovi byl ale zcela jiný. Protože nikdy nedostal příležitost pocítit nebo poznat obdiv, nechápal svou touhu chránit tohoto starého muže. Ve skutečnosti byl zpočátku tak pošetilý, že uvěřil, že dokáže zachránit sebe, svoji rodinu i Josiaha prostě tím, že lordu Darmouthovi neohlásí vůbec nic. Koneckonců, neodmítl ani neporušil rozkazy, neodmítl udělat, co mu bylo poručeno. Prostě neměl co říct.
„Co tím myslíš, že je loajální?" obořil se na něj vousatý lord, když se Leesil jednou vrátil na „návštěvu domů".
Leesil stál ztuhle a v pozoru v Darmouthových soukromých komnatách. I když byl po cestě unavený a žíznivý, nebyla mu nabídnuta ani židle, ani doušek vody.
„Nemá nic proti vám, neintrikuje," odvětil zmateně.
Darmouthovy oči potemněly vztekem.
„A co všichni ti rolníci, kteří se shromažďují na jeho polích? Žádný jiný ministr nedává dohromady armádu chudých. Tvůj otec si myslí, že jsi schopný. Plete se snad?"
Leesil nikdy neodpověděl na žádnou otázku, aniž by si odpověď dobře nerozmyslel. Teď se ale cítil bezmocný. Jak by mohla být Josiahova snaha nakrmit chudé považována za zradu?
„Nedokážeš snad splnit úkol, který jsem ti dal?" pokračoval Darmouth, když se dlouze napil a prásknul prázdným cínovým pohárem o stůl.
„Ne, můj pane," odvětil Leesil.
„Potřebuju důkaz a potřebuju ho rychle. Jeho davy rolníků rostou. Pokud mi nedokážeš přinést jednoduchou informaci, nezbude mi než předpokládat, že tvůj otec je také blázen, a budu nucen vás oba nahradit."
Leesila zahltil ledový šok, když si uvědomil, že lord Darmouth nechtěl znát pravdu. Jednoduše chtěl něco, čím by ospravedlnil Josiahovu likvidaci. Pokud by Leesil odmítl, on i jeho otec by byli nahrazeni. A služebníci, jako byli oni, nebyli prostě propuštěni. V nejlepším případě by jednoho dne zmizeli a už by je nikdo nikdy nespatřil - stali by se prvním úkolem osoby, která by je nahradila.
Cestoval zpět na sever, do teplého objetí svého nového učitele, pojedl k večeři pečené jehně a čerstvé broskve a vymýšlel si příběhy, kdykoli se Josiah zeptal na jeho návštěvu doma.
Tu noc proklouzl dolů do Josiahovy pracovny, vypáčil jednoduchý zámek a dal se do čtení nedávné korespondence. Když jeho pohled přelétl torzo dopisu, který ještě nebyl odeslán, odložil zbytek pergamenů stranou.

Má drahá sestro,
situace se měsíc od měsíce zhoršuje a já se obávám, že naše nejvyšší místa již zcela ztratila rozhled i rozum. Už dávno bych rezignoval na své místo v radě, kdyby nebylo mé zdejší práce s těmi nejvíce potřebnými. S každým soumrakem se modlím, aby s úsvitem přišla nějaká změna, nějaká legitimní změna, obrat k lepšímu ve vládě nad těmito zeměmi, protože změny by bylo skutečně potřeba. Tyto nekonečně občanské války nás všechny zničí…

Dopis dále pokračoval, dotýkal se Josiahovy denní rutiny, záležitostí rodiny a přátel a dalších osobních témat. Dokonce v něm byl zmíněn i mladý elfí míšenec jako velmi nadaný student. Leesil ignoroval zbytek dopisu. První odstavec, i když jasně neukazoval na lorda Darmoutha, by pro někoho, jako byl on, byl dostatečný důkazem pro obvinění ze zrady. Leesil si schoval pergamen za košili, našel Chapa a ještě té noci vyrazil zpět k Darmouthově hradu.

O tři dny později zaplavili Josiahovo sídlo vojáci a zatkli ho. Rozehnali uprchlíky a několik jich při tom i zabili. Po krátkém soudním procesu před Darmouthovou radou, která nyní sestávala z ministrů horlivě oddaných svému pánovi, neboť soudili jednoho z vlastních řad, byl Josiah pověšen za zradu na hradním nádvoří. Dopis sestře dokázal jeho vinu.

Leesil, který dostal za své služby dobře zaplaceno, ležel té noci v posteli, chvěl se a nedokázal se zahřát. Zkoušel se soustředit na loajalitu k rodičům, a ne na dojem, který v něm zanechaly lekce o etice a morálce mistra Josiaha. Etika byla pro ty, kdo si mohli dovolit takový luxus jako součást filozofických úvah, a morálka by měla být ponechána klerikům a jejich učení. On ale zničil muže, kterého obdivoval - muže, který uvítal ve svém domě mladého elfího míšence - na rozkaz muže, kterého Leesil nenáviděl víc než cokoliv jiného na světě.

Ne, už to nebyla pravda. Sám sebe nenáviděl víc než Darmoutha.

Nemohl se přestat třást.

Tu noc Leesil nechal většinu krvavých peněz, které vydělal, svým rodičům. Věděl, že je budou potřebovat, až jeho zmizení vyjde najevo. Sebral pár stříbrňáků, dýky, které denně používal, krabici s nářadím a s Chapem po boku se dal na útěk směrem na jih, do Straviny.

I přes svůj výcvik Leesil zjistil, že život na cestách je mnohem těžší, než si představoval. Spolu s Chapem byli nuceni jídlo lovit a spát pod širákem. A každou noc naplňovaly temnotu za jeho zavřenýma očima sny o minulosti, až se pokaždé ještě před úsvitem probudil zmáčený potem.

Když dorazili do prvního velkého města, dostal při pohledu na naditý měšec, visící u opasku šlechtice, nový nápad.

Vybírání kapes pro něj bude stejně lehké jako dýchání. Ve vteřině odříznul měšec a zmizel v davu. Vyhládlý zamířil přímo do hostince a objednal si jídlo. Když hostinský zahlédl míšencovy peníze, usmál se.

„Budete potřebovat něco, čím byste to smyl," řekl.

„Čaj bude stačit," odvětil Leesil.

Hostinský se zasmál a přinesl mu velký pohár červeného vína. Ani Leesil, ani rodiče nikdy nepili alkohol, takže o něm ani nikdy nepřemýšlel. Stezka, kterou v životě šli, vyžadovala bystrou mysl, jež byla neustále bdělá. Víno chutnalo dobře, a tak ho vypil. Pak si objednal další pohár. A pak další.

Tu noc poprvé poznal otupělé zapomnění, které mu nedovolilo snít, dokud neminula téměř celá noc. Nevolnost a bolest hlavy, které ho další den ráno trápily, byly jen malou cenou, již byl ochoten zaplatit za noc klidného spánku - a další noc a další.

Pro Leesila Kapsáře, který se každou noc opíjel do otupělého spánku, začal nový život. Častý pobyt v hospodách, hostincích a na podobných místech ho seznámil s kartami a jinými hazardními hrami a Leesil se jimi naučil doplňovat své živobytí, na které si vydělával mrštnými prsty. Bylo to samozřejmě riskantní - hlavně když zároveň podváděl a pil. Dvakrát ho přitom chytili a zatkli, žádné vězení jej však nedokázalo nadlouho zadržet, dokonce i bez nářadí, které pokaždé předtím, než večer vyrazil ven, dobře schoval.

Uplynuly roky.

Nikde neměl domov a jediným přítelem byl Chap. A právě ve chvíli, kdy mu jeho nynější život začal připadat stejně zbytečný jako ten předchozí, zahlédl vysokou, mladou ženu s černými vlasy, ve kterých ve světle pouličních lamp zářily rudé prameny. Jeho mysl naplnila zvláštní touha vybrat jí kapsy.

Byl to špatný nápad, když ale zamířil pryč, zaváhal. Mladé ženy v kožené zbroji a s mečem po boku nabízely jen málo bohatství. A pro svůj neobvyklý vzhled musely být schopné přežít, což by pro něj, v případě, že by se něco nepovedlo, mohlo znamenat víc problémů, než kolik by si přál. Zbroj této ženy byla sešlá počasím a vybledlá sluncem, což pravděpodobně znamenalo, že nepřišla rovnou z farmy, aby si našla lepší život než jen svatbu a dojení krav. Nikdy se k lidem, jako byla ona, nepřibližoval, nemohl ale hlas ve své hlavě ignorovat. Otravoval ho znova a znova a znova…

Bylo by to jednoduché. Bylo by to rychlé. A tahle má možná u sebe něco, za co by celá ta námaha stála. Tiše se k ní zezadu přiblížil.
Neměla u sebe žádný viditelný měšec s penězi, přes rameno jí ale visel velký batoh. Pečlivě přizpůsobil svůj krok jejímu a pozoroval, jak se batoh na rameni kymácí ze strany na stranu a dál od těla. Bylo pro něj lehké načasovat pohyb. Natáhl ruku, zastavil ji, když se batoh tiše odrazil od zad, a jakmile odskočil od těla, vsunul dovnitř ruku. Ještě dvakrát se batoh odrazil od zad, aniž by zpozorovala jeho přítomnost. Náhle se žena rychle otočila a popadla ho za zápěstí.
„Hej, co to…?“ začala.
Mohl se klidně vysmeknout a utéct, její černé oči jej ale polapily. Na okamžik vypadala rozzuřeně, pak se ale zastavila a začala si ho také prohlížet. S jistotou věděl, že ji nikdy předtím nespatřil, ale z nějakého důvodu neutekl a ona nezavolala stráž. Napřed žádný z nich nepromluvil.
„Jsi docela dobrý,“ řekla nakonec.
„Ne dost dobrý,“ odvětil.
A tak poznal Magieru a začal, jak to sám nazýval, třetí a nejlepší ze svých životů. Už si přesně nepamatoval, kdy přišli s nápadem, aby se zúčastnil hry na „lovkyni“, ale Magieřina zdrženlivá pochvala, kterou od ní obdržel po prvním zkušebním „lovu“, ho naplnila zvláštním pocitem satisfakce, který nikdy dřív nepocítil. Poté už měl jen málo povinností kromě toho, že si několikrát za měsíc zahrál na upíra a cestoval v Magieřině příjemné, schopné společnosti.
Vzpomínky pomalu odplynuly.
Leesil klečel na podlaze ve svém pokoji a upřeně hleděl na kovové pozůstatky prvního života, o kterém nikdo z lidí, které nyní znal, neměl ani ponětí. Kolik let už uplynulo? Upřímně si nedokázal vzpomenout. Uvědomil si rovněž, že bude nyní své dříve tak pečlivě pěstované a zároveň nenáviděné schopnosti opět potřebovat, jestli má Magieře nějak pomoci a možná jí i zachránit život.
Zaklapl krabici a zastrčil si ji za košili. Tiché zaškrábání a zakňučení u dveří upoutalo jeho pozornost.
„Chape?“ Přešel ke dveřím a otevřel je. „Pojď dovnitř.“
Když pohlédl dolů, všiml si, že pes drží v zubech kus zakrváceného šálu, který Caleb sundal Beth-rae, než ji oblékl do šatů a připravil pro truchlící přátele a pro pohřeb. Chapovy průhledné oči svítily smutkem. Opět zakňučel a strčil do Leesila tlapou.
Leesil si dřepl a zmateně pohlédl na Chapa. Věděl, že psi dokáží určitým způsobem truchlit pro lidi, které ztratili, ale Chap k němu přišel s kusem oblečení mrtvé ženy.
„Copak je? Co chceš?“
Zdálo se směšné pokládat otázky zvířeti. Pak si uvědomil, že se nemusel ptát. Věděl, co pes chtěl. Chap chtěl dostat Beth-raeina vraha.
Zvuk kroků na schodech přinutil míšence i psa vzhlédnout.
„Co s ním je?“ zeptala se Magiera, když vystoupila po schodech a vkročila do chodby. Vypadala čistě a klidně. Měla situaci opět pod kontrolou.
Leesil ignoroval její otázku. „Kde jsi byla?“
„Šla jsem si pro pár odpovědí.“ Pak si všimla kusu oblečení v Chapových zubech. Její obočí se nakrčilo zmatkem a odporem. „To je Beth-raein šál?“
„Ano.“ Leesil kývnul. „Přinesl mi ho z kuchyně.“
„Dotkla se ho ta bytost, která zabila Beth-rae?“
„Nevím, ale…“
Leesil zaváhal. Z nějakého důvodu se Magieřiny myšlenky vydaly stejným směrem jako jeho. Možná že bylo načase vyzkoušet to, co měl v úmyslu udělat od první chvíle, kdy ukryl Krysaříkovu dýku a rozhodl se nedát ji Ellinwoodovi. Sáhl dovnitř košile a vytáhl odtud dýku, kterou po sobě zanechal Beth-raein vrah. Dával si pozor, aby se nedotkl rukojeti a nesetřel pachy, které na ní ulpěly.
„Tady, Chape, zkus tohle.“
„Kdes to našel?“ vyštěkla Magiera a sáhla po dýce. „A proč jsi ji neukázal Ellinwoodovi?“
Leesil odstrčil její ruku a zavrtěl hlavou. „Víme, že ten malý žebrácký kluk se jí určitě dotýkal, a Ellinwood nemá nikoho, jako je Chap.“
„Měl's mi to říct,“ řekla Magiera. Následovala Leesilova příkladu a dřepla si k psovi.

„Byl to risk - můj risk," odvětil Leesil. „A když jsi nic nevěděla, nemohli tě obvinit, že zatajuješ důkazy."
Natáhl k Chapovi rukojeť dýky a on ji chtivě očichal.
„Myslíš, že ho pro nás vystopuje?" zeptala se Magiera.
„Nejsem si jistý," odpověděl Leesil. „Ale ano, myslím, že ano."
Nadechla se. „Tak bychom se měli připravit. Nemáme moc času."
Leesil na ni zmateně pohlédl.
„Brzy zapadne slunce," odvětila na nevyslovenou otázku.
Žádný z nich nevyslovil slovo „upír". Zatímco šla Magiera pro meč, Leesil rozbil židli ve svém pokoji a vytvaroval její nohy do ostrých kůlů. Schoval je do pytle ke krabici a zamířil dolů, aby dal dohromady další věci, potřebné pro boj.

Ještě dlouho poté, co Magiera odešla, zůstal Welstiel sedět na židli a myslí se snažil vypátrat nevítanou přítomnost, kterou vycítil. Pomalu prohlédl místnost, ale jediné, co jeho bystré oči zatím zaregistrovaly, byly knihy, police a stůl.
„Vím, že jsi tady," zamumlal spíše k sobě než k neviditelné bytosti.
Cítil ji. Proč tady byla a co chtěla? Tři jiskry v kouli vytvářely dostatečné množství světla. Možná víc, než kolik bylo potřeba.
„Tma," řekl Welstiel a jiskry okamžitě zhasly.
Jakmile všechno světlo zmizelo, ihned, ale přitom jen na okamžik, zahlédl žlutavou záři, která se vznášela ve vzdáleném rohu místnosti. Pak náhle zmizela a zanechala za sebou jen stopu strachu a zloby.
Existovalo příliš mnoho možností, než aby se Welstielova mysl zklidnila. Mohlo to být cokoliv, od ducha až po astrální projekci. Ale proč? Zavřel oči a snažil se vycítit nějakou stopu, nějakou stezku v pozůstatku neviditelné bytosti. Strach a zloba byly pryč. Bytost se vypařila. Nebylo co sledovat.
Welstiel se zamračil.

12. kapitola

Magiera se krčila vně velkého skladiště, stojícího na pobřeží. Leesil s Brendenem dřepěli vedle ní. Budova se zdála být nová, postavená z drahých, pevných borovicových desek.
„Proč to místo prostě nespálíme?" zašeptal Leesil.
„Už jsem vám to přece vysvětloval," odvětil Brenden. „Tohle skladiště živí stovky lidí z města."
„Ano, ale pokud zabijeme majitele, nebude to mít úplně stejný výsledek?" Leesil přesunul svoji váhu, aby mohl pevněji chytit vrtícího se psa. „Chape, necháš toho?"
Bylo problematické vést jakoukoli konverzaci, neboť Leesil byl zaměstnán tím, že držel Chapův čenich a divoce se bránící tělo.
„Možná…" Brenden zaváhal. „Možná ne. Tímto způsobem jim živobytí zůstane alespoň na nějaký čas zachováno, pokud se najde někdo, kdo se skladiště ujme a povede je."
Na cestě městem je Chap s nosem přitisknutým k zemi vedl skrz ulice a boční uličky. Na křižovatce dvou cest kymácivě ucouvl a kýchl, jako by zachytil pach něčeho, co podráždilo jeho smysly. Napřed pomalu vyrazil kupředu, pak se dal do běhu. Byli přinuceni pospíšit si za ním, což je udělalo až směšně podezřelými. Magiera se proklínala, že mu kolem krku neuvázali provaz.
Chap zamířil přímo ke skladišti, očichával zvnějšku dřevěné podlahy a vrčel. Welstiel chtěl, aby použili psa. Pokud měl pravdu, pak tohle bylo skutečně to pravé místo. Silně ozbrojeni se nyní krčili za stohem beden. Pokoušeli se dohodnout, jak dál postupovat, a přitom se snažili, aby je žádný z přístavních dělníků nezahlédl. Slunce stálo nízko na obloze.
Magiera tiše poslouchala a přála si, aby se Leesil s Brendenem přestali hádat a nechali ji přemýšlet. Skladiště se zdálo být logickým místem, kde začít, zvláště když odpovídalo Brendenovu tvrzení, že ji napadl jeho majitel. Chapova reakce jako by potvrzovala jejich podezření.
Jedna její část dávala za pravdu Leesilovi. Měli by počkat, až zavřou a všichni dělníci odejdou domů, pak polít základy stavby olejem a podpálit je. Na druhou stranu dávaly Brendenovy obavy také smysl. A

co jestli ten šlechtic a pouliční výrostek nebyli ani uvnitř. Co když Chap reagoval jen na starou nebo slabou stopu toho, kudy procházeli? Neměla ani ponětí, jak Chap dokázal vystopovat tyto bytosti ani do jaké míry se na jeho smysly dalo spolehnout.
Ano, nalezení kořisti bylo první překážkou, kterou museli zdolat, ale jakmile se tak stalo, Magiera a její malá skupinka byli připraveni bojovat s nemrtvými, i když žádný z nich toto označení nepoužil. Welstiel se zmínil o Brendenově síle. Předpokládala, že míní fyzickou sílu, teď si ale už tak jistá nebyla. Její společník s rudým plnovousem dřepěl klidně vedle ní, v jedné ruce držel kuš a druhou, kterou měl opřenou o zem, udržoval rovnováhu. Namočil všechny šípy v česnekové vodě a za opasek si spolu s měchy s vodou zastrčil šest hrubě opracovaných kůlů. Jeden, který měl za opaskem na zádech, byl delší a vypadal spíš jako menší oštěp. Vůbec Brendena neznala, ale začínala věřit tomu, že se v něm skrývá víc, než je vidět pouhým okem.
Leesil byl obtěžkán vakem, který měl uvázaný přes levé rameno na zádech. Sledovala, jak ho několikrát sbalil a opět přebalil. Vzal si s sebou kuš, několik česnekem napuštěných šípů a dlouhou, dřevěnou krabici. Naplnil také čtyři malé lahve od vína olejem, pečlivě ucpal zátky a vložil je do vaku spolu s křemenem. Pak vyrobil dvě krátké pochodně, které si také uvázal na záda. Věděla rovněž, že jako obvykle má v oblečení schovaných několik dýk a jiných zbraní s čepelí.
Ona na druhou stranu cestovala nalehko, ozbrojená jen mečem. Pokud by narazili na oba své cíle najednou, bude její role v této děsivé hře spočívat v boji s Rashedem, zatímco ostatní vyřídí menší stvoření, které si říkalo Krysařík.
„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptala se nakonec, zatímco si odshora dolů prohlížela jednu ze stěn skladiště. „Nemůžeme prostě přijít k hlavnímu vchodu a zeptat se dělníků: ‚Mimochodem, kde spí váš mistr?' A jít dovnitř po setmění by se mi zrovna nechtělo.“
„V zadní stěně bude pravděpodobně ukrytý tajný vchod,“ odvětil Leesil.
Mrkla. „Jak to víš?“
Zaváhal. „Protože jsem už tento typ konstrukce viděl. Budu vědět, po čem se dívat.“
Leesil se už v minulosti vloupával do skladišť? To probudilo Magieřinu zvědavost, na otázky ale nebyl správný čas ani místo. „Dobře,“ řekla. „Zůstaňte schovaní za bednami.“
Stohy dřevěných beden obklopovaly tuto stranu budovy, což jim umožnilo dostat se k zadní stěně, aniž by je někdo zahlédl. Všichni dělníci byli uvnitř a na molu bylo jen pár lidí. Když se dostali na místo, Leesil předal Chapa Magieře, která jej popadla za srst na hřbetě.
Sledovali, jak se Leesilovy ruce lehce pohybují po základech skladiště. Brenden vypadal zmateně. Naklonil se kupředu.
„Co hledáš? Tady žádné dveře nejsou.“
Leesil neodpověděl a dál pohyboval prsty po dřevě. Magiera se po chvíli začala vrtět a bylo velmi obtížné zabránit psovi, aby nezačal dělat totéž. Její pohled se nikdy neodvrátil od Leesila, oči se jí ale podezřívavě zúžily, jak se snažila zjistit, co to její partner vlastně dělá. Nakonec se Leesil zastavil a znehybněl s rukama pevně přitlačenýma k jednomu místu. Pak naklonil hlavu mírně na stranu a přivřel oči.
Magiera natáhla krk, aby se podívala, co to Leesil objevil. Jediné, co viděla, bylo prázdné místo na zdi. Leesil odtáhl ruce, zůstal ale přikrčený. Sáhl do svého vaku a vytáhl odtud dlouhou krabici. Ustaraně na ni pohlédl.
„Důvěřuješ mi?“ zeptal se.
Tato prostá otázka ji překvapila a Magiera na okamžik zaváhala. „Samozřejmě,“ odvětila.
Když Leesil sklonil hlavu, dlouhé, žlutobílé vlasy mu spadly do obličeje.
„Pak nežádej, abych ti něco z toho vysvětlil.“
Jakmile otevřel krabici, Magiera litovala, že s jeho žádostí souhlasila.
Drátěná smyčka s malými kovovými rukojeťmi na obou koncích a dvě dýky s čepelemi tenkými jako pletací dráty byly tou první věcí, kterou zahlédla. Při pohledu na drát namáhavě polkla. Nikdy předtím takovou věc na vlastní oči nespatřila, jednou ale byla svědkem popravy kriminálníka strangulací, a tak dokázala uhádnout, jak byl tento předmět asi používán.
Štíhlé dýky byly ale jiná věc. Byly příliš úzké pro jakýkoli boj na nože, který si dokázala představit,

nebyla si ale jistá, na co by se jinak daly použít. Když ale pohlédla zpět na drát, raději to ani nechtěla vědět. Co ale vědět chtěla, bylo, jak a proč se k těmto předmětům dostal Leesil. Představy, které jí probleskly hlavou, nic neznamenaly.
Kov drátu a dýk byl příliš bledý na obyčejnou ocel. Musel na ně být použit jiný kov. Byly to ale drahé předměty pochybné povahy, které by nikdo u kováře nebo výrobce zbraní neobjednával. Na naleštěných čepelích byly jen malé známky poškození. I když se o ně někdo v minulosti pečlivě staral, už dlouho je nevytáhl. I když u ní představa, že její společník vlastní tyto předměty, vyvolávala nervozitu a obezřetnost, a i když byla rozezlená, Magieru stejně zasáhla neočekávaná vlna úzkostlivé starosti o Leesila. I přesto, že tento nechutný majetek nenosil, že jej ukryl, znamenal pro Leesila dost na to, aby jej po kdoví kolik let schovával.
Leesil zaváhal a Magiera zahlédla, jak se mu zvedla a opět poklesla záda dlouhým nádechem a výdechem, pak jeho štíhlé prsty stiskly nějaké ukryté místo na vnitřní straně krabice. Uchopil základnu víka blízko pantu, složil vnitřní panel a odkryl schránku uvnitř samotného víka. V něm, zabalená v cárech látky, ležela směs různých drátů, dlouhých, jako jehla malých háčků a podobných předmětů, zakřivených, ohnutých a tvarovaných jako sada malinkých nástrojů, jejichž účel Magiera nedokázala uhádnout. A opět měl kov nádech leštěného stříbra, příliš bledého na ocel.
„Co je to?“ zeptal se Brenden.
Leesil ho ignoroval a vybral tenký drát, který byl na konci zahnut v pravém úhlu doprava. Ohnutý konec neměl ani poloviční délku nehtu a byl zploštělý, takže byl tenčí než delší tyčinka či rukojeť. Opatrně prohmatal základnu dřevěné stěny, pak přitlačil ukazováček k místu, které vypadalo úplně stejně jako zbytek ohromné stěny. Vypadalo to, že má v úmyslu zasunout drát přesně nad svůj nehet.
K Magieřině šoku hlavička drátu prošla přímo skrz dřevo a kus zdi, vysoký a široký jako její paže, se odsunul stranou.
„Půjdu první,“ řekl Leesil. „Mohou tady být nastražené pasti.“
Tělo měl tak napjaté a tvář tak vážnou, že ho téměř nepoznávala. Věděl přesně, co dělá, bylo to ale pro něj namáhavé, jako by se k tomu musel nutit.
Její myšlenky se zastavily a vrátily se o krok zpět. Věděl přesně, co dělá. Jak?
„Leesile…“
Když se k ní otočil, jeho šikmé, jantarové oči ji prosily.
„Věř mi,“ řekl.
Zavřel krabici, schoval ji zpět do vaku a protáhl se tajnými dveřmi. Nemohla než jej následovat.

Když se Brenden proplazil šachtou za Magierou a vstoupil do přepychového salónu, první věcí, které si všiml, byla svíčka ve tvaru tmavě rudé růže. Voskové růže byly to poslední, co by očekával. Leesil už mezitím prohledával stěny a podlahu jak zrakem, tak i špičkami prstů. Tlumené světlo zajišťovaly dvě olejové lampy upevněné na stěnách. Kdyby Brendenovi někdo loni v létě řekl, že bude brzy ve společnosti lovkyně upírů a profesionálního zloděje pátrat po nemrtvých vrazích své sestry, pomyslel by si o něm, že je blázen. Ve skutečnosti to opravdu znělo bláznivě. Cítil, jak se mu naježily chlupy v zátylku.
Když poprvé potkal Magieru, pohrdal jí a považoval ji za sobeckou a chladnou ženu, která se zajímala jen o to, aby její hostinec vynášel. Jeho názor na Magieru se od té doby hodně změnil. Skrz její sílu a pečlivě střežený výraz tváře spatřil bolest a nejistotu, která se v ní ukrývala. Neschovávala se ve svém hostinci ze sobeckosti, nýbrž z jiného důvodu, a Brenden ji neznal natolik dobře, aby se na něj zeptal. Nyní překonala onu tajemnou překážku a stála vedle něj s mečem v ruce, připravená bojovat a zabíjet nebo zemřít. Obdivoval její odvahu a rovněž čisté linie její tváře a dlouhý černý cop neušly jeho pozornosti. Síla, krása a schopnost bojovat v jedné osobě nebyly častou kombinací.
Pak se jeho myšlenky vrátily zpět k Elize, jeho křehké sestře, a doutnající vztek v hrudi jej přiměl soustředit se na jejich současný cíl.
A na tento pokoj… ihned si všiml zakřivených lehátek, polstrovaných zeleným sametem, jemné malby severního pobřeží, pletených koberců a různých stříbrných okras, rozestavěných na naleštěných stolech. Přešel místnost a vzal do ruky košík se šitím. Uvnitř našel jemné vyšívání. Nedokončené dílo vypadalo

spíš jako scéna probouzející se k životu než jen pouhá výšivka. Vzal do ruky napůl dokončený kus mušelínu, na kterém bylo ohromné slunce, obklopené mraky a zapadající nad oceánem.
Chap se plížil kolem, všechno očichával a tiše vrčel.
„Je tady žena," řekl Brenden rozhodně.
„Cože?" Magiera se zdála poznámkou poněkud zmatena.
„Nepůjde jen o šlechtice a pouličního výrostka. A věci v téhle místnosti jsou na služku příliš osobní. Sluhové nesedí hodiny nad vyšíváním."
Leesil na okamžik přestal zvedat koberečky z podlahy. „Nebo možná jeden z těch mužů je umělecky založený a má skutečný cit pro výzdobu."
Magiera se nad touto ironickou poznámkou napůl usmála, Brenden zavrtěl hlavou. Už přišel na to, že se Magiera často schovává za maskou chladného nepřátelství, stejně jako Leesil za veselostí, jedovatostí nebo podobným výrazem. Chápal Magieřin způsob obrany, ale i přesto, že si elfího míšence oblíbil, Leesilovy skoky mezi špatně načasovaným humorem a nečekaným soucitem, mezi rychlými bojovými reakcemi a nyní zlodějinou, ho vyváděly z míry.
Leesil si pečlivě prohlížel jasně viditelné padací dveře ve středu podlahy.
„Na co čekáš?" zeptala se Magiera.
„Tohle je jiné," řekl si spíše pro sebe. „Ten, kdo tohle místo postavil, nikdy nepředpokládal, že by někdo mohl najít, nebo dokonce použít vnější vchod, takže necítil potřebu umístit zde aktivní ochrany." Zvedl hlavu a pohlédl na Magieru. „Musíme jít dolů. Nevím o tomhle způsobu lovu víc než ty, jsem si ale jistý, že budou spát někde v podzemí."
„Co tím myslíš, že nevíš?" zeptal se Brenden, pak se podíval na Magieru. „Copak jste si takhle nevydělávali před příchodem do Miisky?"
Elfí míšenec se pousmál. „Nemáme čas na vysvětlování. Oba ustupte."
Brenden udělal krok zpět a pak další, až se zády téměř dotýkal zdi. Leesil pomalu obešel padací dveře, jako by si chtěl zapamatovat každý jejich detail. Když uplynula dlouhá chvíle drahocenného času a Leesil stále pokračoval ve studování dveří, kovář cítil, jak se v něm vzedmula vlna neklidu.
„Musíme si pospíšit," řekl. „Slunce brzy zapadne."
„Denní světlo nám nepomůže, když budeme mrtví," odvětil Leesil.
Do jedné z hran dveří byla vyříznuta malá díra, která tvořila jednoduchou rukojeť. Stačilo jen vsunout dovnitř prsty a potáhnout. Leesil si dřepl a otevřel vak. Místo toho, aby vytáhl krabici s podivným nářadím, však vytáhl kůl.
„Oba se schovejte zajedno z lehátek. A držte pevně Chapa," řekl. „Použiju kůl, abych dveře pootevřel. Když to udělám, do kůlu se zabodne otrávená jehla. Potom se pokusím zvednout dveře, můžu ale narazit na další překvapení." Odmlčel se. „Jednou jsem viděl, jak jeden generál nastrojil k takovým dveřím jedovatý plyn. Kdybych vykřikl, dostaňte se do šachty, ať už se stane cokoli."
Brenden přesouval pohled sem a tam mezi svými dvěma společníky, kteří na sebe nyní upřeně hleděli. Bylo očividné, že Leesil používal dovednosti a znalosti, o nichž Magiera předtím neměla ani ponětí. Její výraz byl víc než jen ustaraný, ustoupila ale zpět a schovala se za bohatě polstrované lehátko. Brenden udělal totéž a vystrčil hlavu zpoza jedné strany, aby viděl, co se bude dít.
„Buď opatrný," zavolala Magiera.
„Ne, opravdu?" řekl Leesil a jemně vsunul špičku kůlu do otvoru. Následovalo hlasité klik.
„Mám jehlu," řekl, pak se natáhl na podlahu. Jednu nohu skrčil pod sebe, aby v případě nutnosti mohl odskočit stranou. „Držte hlavy dole."
Použil kůl jako páku, aby nadzdvihl okraj dveří, pak jimi prudce trhl, a když se poklop padacích dveří obrátil a dopadl na podlahu na opačné straně, rychle se stáhl.
Z otvoru se ozvalo dvojí prásknutí. I když byli Brenden s Magierou v bezpečí za lehátkem, stejně se rychle instinktivně skrčili, když ze dveří vystřelily dva šípy. První z nich minul Leesila, neboť mířil do míst, kde by se skláněla osoba, která dveře otevřela. Druhý nyní trčel z přední strany lehátka, za kterým se schovávali Brenden s Magierou. Brenden na něj přes vrcholek lehátka pohlédl.
„Počkej," řekl Leesil a zvedl jednu ruku. „Nevím, jestli je to všechno." Zmizel dolů dírou.
Magiera neposlechla jeho příkaz, místo toho se proplazila kolem lehátka k otvoru a opatrně nahlédla

přes okraj. „Co to děláš?“
„Jenom se ujišťuju.“ Leesilův hlas, přicházející odněkud zdola, zněl tlumeně a prázdně. „Myslím, že teď už můžete jít dolů.“
Brenden se připojil k Magieře a uvažoval nad tím, jak dolů dostat Chapa. Pes ale jeho problém vyřešil tím, že skočil dolů otvorem a přistál vedle Leesila. Magiera jej následovala a kovář šel jako poslední. Zjistil, že stojí v úzkém tunelu. Vynálezy a zařízení jej vždy zajímaly, a tak si pečlivě prohlédl kuše upevněné v železných vzpěrách a namířené vzhůru do otvoru.
„Je to jednoduchý trik. Opravdu,“ řekl Leesil. „Stačí je pevně přimontovat, nabít a pak natáhnout drát nebo lanko od dveří k odpalovacímu mechanismu.“
„Pokud jste vy dva přestali obdivovat tyhle rádoby vražedné zbraně,“ přerušila je Magiera tichým, mírně znechuceným hlasem, „tak sebou musíme hodit. Zapalte pochodeň.“

Když Edwan dorazil zpět do tunelů pod skladištěm, byl velmi rozrušený. Slyšel každé slovo, které si vyměnila lovkyně s cizincem, jenž bydlel ve sklepních místnostech Sametové růže. I když neporozuměl všemu, co se mezi nimi odehrálo, Edwan pochopil, že lovkyně je mnohem nebezpečnější, než si Rashed připouštěl, a že cizinec toho o nemrtvých hodně ví. Tento muž také pobízel lovkyni k lovu. Edwan si vzpomněl na noc, kdy Magiera navštívila místo, kde zemřela kovářova sestra. Objevil se tam tentýž cizinec a mluvil s ní. Nazval ji dhampirem. Jak to říkal…? „Lidé, kteří se narodili, aby lovili nemrtvé.“ Do té noci se lovkyně o Teeshu ani o Rasheda nezajímala. Zlomky myšlenek a idejí probíhaly Edwanovou roztěkanou myslí. Nutil se přemýšlet.
Co když tento cizinec nějaký způsobem řídil pohyby lovkyně? Zdála se být tak hrdá, přesto ale vyhledala jeho radu.
Edwan věděl, že si musí promluvit s Teeshou. Ona už bude vědět, co všechna ta slova znamenají - alespoň slova, která si pamatoval. Bude vědět, co dělat.
Právě chtěl zaletět k její rakvi, když vycítil něčí přítomnost a zaváhal… ne, vycítil přítomnost víc než jednoho člověka. Instinktivně se pohnul, vydal se dál tunelem, kde narazil na lovkyni, elfího míšence, kováře a psa. Nesli pochodně, byli ozbrojení a mířili přímo k jeskyním, kde spali Teesha, Rashed a Krysařík. Edwanem projel šok, pak se ale napomenul. Samozřejmě že jsou tady. Copak jí cizinec neřekl, aby se vydala na lov a použila svého psa?
Před časem Edwan prosil Teeshu, aby uložila svoji rakev dál od Rashedovy, aby si s ní užil alespoň pár okamžiků soukromí, když ulehávala nebo vstávala. A ona souhlasila. Nyní pospíchal k ní. S jasným zábleskem se objevil a zviditelnil uprostřed její soukromé podzemní komnaty. Zalila jej vlna frustrace nad neschopností otevřít víko rakve.
„Drahá,“ řekl nahlas. „Musíš se vzbudit.“
Edwan se pokoušel přinutit své vědomí k návratu do časů, kdy byl naživu a alespoň se mohl pokusit ji ochránit. Co by tehdy udělal? Jeho myšlenky byly tak dlouho uvězněny mezi světem živých a světem duchů, že pro něj bylo obtížné soustředit se na cokoli jiného kromě specifických detailů přítomného okamžiku, natož pak na dobu, která byla už dávno pryč.
„Teesho.“ Tentokrát zkusil použít myšlenky a dovolil nehmotnému tělu projít hladkým víkem rakve, aby spatřil její spící tvář. „Vzbuď se.“
Její oči zůstaly zavřené jako oči sladkého dítěte, ztraceného ve spánku. Právě nastával soumrak. Brzy se sama vzbudí, on ale potřeboval, aby se probudila hned.
Edwan opustil komnatu a vydal se opět do tunelů z kamenů a udusané hlíny. Rashed zaplatil dvanácti mužům, aby je vykopali dřív, než se začalo stavět skladiště. Muži byli najati mimo město a nikdo se nikdy nedozvěděl, co se s nimi stalo, když dokončili úkol. Duch se zoufale pokoušel vzpomenout si na něco z té doby. Některé části tunelů potřebovaly dřevěné podpěry - na to si pamatoval - a Rashed vymyslel způsob, jak jedno z těch míst prolomit, kdyby se k němu dostali vetřelci. Kde to jen bylo?
Rychlý pohyb byl jedním z mála darů, které mu zůstaly. Zkoncentroval se a zmizel.

Leesil nesl vak s nástroji hozený přes rameno. Před sebou držel malou pochodeň, druhou ruku chtěl mít ale úplně volnou. Chap kráčel přímo za ním, pak následovala Magiera a nakonec Brenden, který nesl

druhou pochodeň. Varoval je, aby se ničeho nedotýkali, ani stěn, dokud nepotvrdil, že jsou bezpečné. Už to bylo dlouho, co se naposledy vydal vyhledat spící cíl, a tato práce obvykle vyžadovala šplhání nahoru, ne dolů. Soustředil se na úkol a pohyboval se pomalu, pečlivě prohlížeje podlahu, stěny a strop, než udělal krok kupředu. Ignoroval Brendenovy neustálé poznámky o tom, že si musí pospíšit.
Také se vyhýbal rozhovoru s Magierou nebo třeba i jen pohledu na ni, což v této chvíli nebylo obtížné. Pochodně byly tak hluboko pod zemí jediným zdrojem světla a koneckonců měl i plné ruce práce.
Chap tiše zavrčel. Oči se mu ještě víc rozjasnily a staly se průzračnější než obvykle.
„Už jsme blízko," řekla Magiera. „Myslím."
Ani jeden z nich nevěděl nic o Chapových schopnostech, její poznámka ale dávala smysl. Ohlédl se po ní přes rameno a ve sporém světle upoutalo něco jeho pozornost. Se vším tím plížením vyklouzly její amulety z blůzy a visely nyní všem na očích. Topaz zářil.
„Podívej," řekl a ukázal na ně.
Pohlédla dolů a dotkla se ho v mírném úžasu. „Není teplejší, jen září."
Chap zakňučel.
„Zářil už někdy takhle?" zeptal se Leesil.
„Když jsem bojovala s tím vesničanem u řeky Vudrask a…" hlas se jí vytratil a jejich oči se setkaly.
„Možná bys ho raději měla nechat venku," řekl Leesil.
„Musíme si pospíšit," řekl Brenden, jeho hlas byl plný očividného napětí.
Tunel byl malý - sotva se v něm dokázali postavit - a hrubě vykopaný. Jediné, co Leesil viděl, byly stěny, vlastní nohy a jen malá vzdálenost před ním.
„Jak vykopali tenhle tunel pod skladištěm?" zeptala se Magiera.
„Už je to nějaká doba, pamatuju si ale, že stavba zabrala hodně času," odvětil Brenden. „Co když vykopali napřed tunel a pak nad ním postavili skladiště?"
To znělo pravděpodobně. Leesil před sebou zahlédl ve stropě desky.
„Jsou tady dřevěné podpěry," řekl. „Buďte opatrní, když tudy budete procházet."
Nízko u podlahy upoutal jeho pozornost malý záblesk. Zastavil se a zdviženou rukou dal ostatním najevo, aby udělali totéž. Dřepnul si, aby se podíval zblízka. Asi ve výšce jedné dlaně od podlahy byl natažený tenký drát.
„Drát," řekl. „Když se pořádně podíváte, uvidíte ho. Opatrně ho překročte."
Takové věci byly pro Leesila spíše nepříjemností než skutečným nebezpečím. Jeho ostrému zraku nic neušlo. Staré návyky se k němu začaly přirozeně vracet i po tolika letech, co se na ně pokoušel zapomenout. Právě když se obrátil, aby se ujistil, že Chap o drát nezakopne, objevilo se před ním zářivé světlo.
Barvy se v okamžiku ustálily.
Leesil stál tváří v tvář muži s useknutou hlavou, který se objevil tak blízko, že se jej mohl dotknout. Částečně useknutá hlava mrtvého muže ležela na rameni a odkrývala tak pahýl otevřeného, krvácejícího krku. Muž prudce obrátil trup a hlava se zhoupla směrem k Leesilovi, na kterého vycenil zuby.
Leesil ucouvl před tímto hrůzným zjevem. Vzpomněl si ale na drát na podlaze.
První krok byl dost vysoký na to, aby drát minul, když ale pokládal nohu na zem, podklouzla mu. Jak se zapotácel vzad, zavadil o drát podpatkem boty. Instinktivně si zakryl hlavu pažemi.
Shora se uvolnila dvě prkna, přičemž ho jedno z nich udeřilo plochou stranou. Strop nad ním explodoval a kořeny a udusaná zemina ožily. Chtěl se podívat, jestli se Magiera nachází v dostatečné vzdálenosti, aby unikla zasypání, neměl na to ale dost času. Zemina a kamení, které se na něj shora sypaly, náhle nabyly na tíze. Leesil byl sražen dolů a s drtivou silou dopadl na zem.

Magiera viděla, jak se Leesil obrátil jejím směrem. Pak se ale náhle zapotácel vzad a na tváři se mu objevil výraz hrůzy, jako by spatřil něco strašného. Téměř okamžitě se ze stropu uvolnila lavina dřeva, kamení a písčité zeminy.
„Leesile!" vykřikla a natáhla ruku, aby jej chytila. Brenden ji ale popadl zezadu za pás a strhl zpátky.
„Ne!" zakřičel. „Je pozdě."
Pohltilo je mračno prachu, které Magieru na okamžik oslepilo.

Lavina ustala stejně rychle, jako začala. Vzduchem se stále valily kotouče těžkého prachu, Magiera ale zahlédla Chapův ocas a zadní běhy a zaslechla kňučení. Hřbetem ruky si vytřela špínu z očí a spatřila, že pes už začal hrabat jako šílený.
„Odtáhni psa a vezmi pochodeň," přikázal Brenden.
V tunelu nebylo dost místa na to, aby se do hrabání pustili dva. Brenden byl z nich pravděpodobně nejsilnější. Magiera popadla Chapa za zadní běhy a tvrdě a rychle zatáhla.
„Zpátky, Chape!"
Chap se po ní zlostně ohnal, buď pro její hrubost, nebo proto, že zastavila jeho vlastní zoufalou námahu. Držíc psa, Magiera převzala od Brendena pochodeň. Kovář se protáhl kolem ní a začal z hromady vytrhávat desky a házet je na stranu, jak nejlépe uměl.
Magiera nemohla dělat nic jiného než stát stranou a dívat se.
Nenáviděla, když nebyla pánem situace. Někdy proklínala zodpovědnost, kterou často přebírala. Když ale nyní stála v tunelu a pozorovala Brendena, jak divoce odhrabuje hlínu ve snaze najít Leesila, pochopila, že bezmocní diváci jsou na tom hůř než ti, kteří byli přinuceni k akci. Diváci měli čas přemýšlet.
Co kdyby Leesil zemřel? K čemu by jí byl boj za domov a vlastní podnik, kdyby neměla nikoho, s kým by své plány a každodenní prožitky sdílela? Leesil byl jedinou osobou, se kterou dokázala strávit neomezené množství času. Co to o ní vypovídalo? Co kdyby zemřel?
Bojovala s nutkáním odhodit pochodeň, odstrčit Brendena stranou a začít kopat sama. Místo toho ale držela zpátky Chapa a nebyla si jistá, jestli zdrojem chvění, které cítila, bylo její vlastní tělo nebo jestli vibrace pocházela z vrčivého vytí, které pes vydával. Druhou rukou se snažila držet pochodeň stranou a dávat tak Brendenovi potřebné světlo. Zároveň jí to dovolovalo sledovat, co se děje.
Tunel nebyl úplně uzavřený. Trosky a zemina ho zablokovaly jen asi do poloviny. Problémem bylo, že Brenden neměl, kam by odhazoval trosky, které odstraňoval. Jeho zarudlá tvář se leskla námahou, ve své snaze ale nepolevil.
„Vidíš ho?" zeptala se Magiera.
„Ne, ne… počkej, noha!"
„Táhni! Vytáhni ho!"
Rychle ustoupila a odtáhla Chapa s sebou. Brenden tvrdě zatáhnul, až do ní málem narazil. Kolem se zvedlo malé mračno prachu. Prach a její vlastní strach způsobily, že měla pocit, jako by Brenden vykouzlil Leesila z ničeho a vtáhl ho do existence.
Teď byla na řadě ona. Přitlačila se zády ke zdi, aby mohla proklouznout kolem Brendena, pak mu podala pochodeň. Poklekla vedle Leesila a přitiskla mu ucho napřed k hrudi, pak k ústům.
„Nedýchá."
Jak tam tak ležel, vypadal Leesil hubenější než kdykoli předtím. Celé tělo mělo barvu zeminy, jen na některých místech ztmavla špína, lepící se mu na kůži, krví z odřenin a škrábanců. Kdysi dávno viděla, jak teta Bieja zachránila život dítěti, které spadlo do studny, tím, že mu vdechla vzduch do úst.
Magiera odvrátila hlavu od prachu a zhluboka se nadechla. Dvěma prsty zacpala Leesilův úzký nos, přitiskla svá ústa k jeho a vydechla. Hruď se mu jednou zvedla, pak klesla a zůstala opět nehybná.
„Co to děláš?" zakřičel Brenden a popadl ji za rameno.
Ohnala se po něm a odstrčila jeho paži, pak proces zopakovala. A znovu. Zoufalství jí nedovolilo přestat. Když se mu popáté zvedla hruď, zakašlal jí zpět do úst.
Magiera se rychle odtáhla a upřeně se mu zahleděla do tváře. „Leesile?"
Ležel bez hnutí. Pak opět zakašlal a z úst se mu vznesl obláček prachu. Nakonec zalapal po dechu a nasál do plic vzduch. Svezla se na něj. Zalila ji vlna úlevy.
„Tady," řekl Brenden a podal jí vak s vodou, který si odvázal od opasku. „Pokus se mu vypláchnout krk, pak se podíváme, jestli nemá zlomené nějaké kosti."
Než mohla Magiera vzít od Brendena měch, Leesil natáhl ruku a popadl ho sám. Nalil si vodu do úst, pak se překulil na bok a vodu vyplivnul. Pokusil se posadit.
„Jsem v pořádku," zachraptěl. Mrkáním se pokusil odstranit špínu, která se mu usadila v očích. „Kde je ten duch? Je pryč?"

„Jaký duch?“ zeptala se Magiera. „Nehýbej se,“ přikázala mu pak. Prsty rychle prohmatala jeho ruce, paže a nohy. „Nemyslím, že by byl zraněný.“
„Jsem v pořádku,“ zopakoval Leesil. „Kde je ten zatracený duch! Myslel jsem, že byl skutečný… nemohl ale být… měl useknutou hlavu.“
Magiera pohlédla na Brendena. „Musíme se vrátit. Blouzní.“
„Ne!“ vybuchl Leesil. „Nemám halucinace. Ach, zapomeň na to. Je příliš pozdě. Jestli teď odejdeme, budou vědět, že jsme tady byli. Budeme dnes doma v bezpečí? Budou Rose a Caleb v bezpečí? Musíme to dokončit.“
Měl pravdu a Magiera to věděla. Její první instinktivní reakcí ale přesto bylo dostat ho co nejrychleji z tohoto místa. Vytáhla si z kalhot lem haleny, kus utrhla a nalila na něj trochu vody, aby mu očistila tvář a oči. Napřed protestoval a snažil se odstrčit její ruce, když ale odmítla vzdát svoji snahu, zůstal v klidu sedět a nechal ji, aby dokončila práci. Jeho snědou kůži hyzdily odřeniny a malá škrábnutí, žádná z ran však nevypadala vážně.
„Měl jsi štěstí,“ řekla.
„Bohové bdí nad blázny,“ odvětil a snažil se usmát.
„Ach, sklapni,“ vyštěkla Magiera. Její panika našla uvolnění v zlobě nad jednou z jeho nemístných poznámek.
Brenden zavrtěl hlavou. Magiera věděla, že si o nich myslí, že jsou divní. Nedivila se mu.
„Tak jo, co teď?“ zeptala se svého partnera.
Leesil přes rameno pohlédl na hromadu trosek, které ucpávaly polovinu otvoru tunelu.
„Budeme se muset proplazit skrz a protáhnout naše zbraně,“ odvětil. „Myslím, že už jsme velmi blízko. Ten duch musí být něco jako strážce.“
Začal prohlížet vak, aby se přesvědčil, že žádná z jeho zbraní neutrpěla větší škodu. Jedna z lahví s olejem praskla a olej vytekl, takže zbytek lahví a zbraně byly kluzké na dotek. Jen trocha ale znečistila kuš. Kusem Magieřiny haleny utřel kuš i další předměty, jak nejlépe mohl.
„Ztratil jsem pochodeň,“ řekl. „Bude nám muset stačit jedna.“
Na někoho, kdo právě málem zemřel, se Leesil choval velmi klidně a při smyslech, což Magieru zároveň uklidnilo i podráždilo.
„Prolezeš skrz a Brenden ti ji podá,“ dodal. „Nejdi ale dál tunelem, dokud se skrz nedostanu i já a napřed ho neprozkoumám.“
„Počkej,“ řekl Brenden. „Zůstaň klidně stát, Magiero. Něco jsem ti přinesl.“ Z opasku vyňal malou lahvičku. „Nastav ruce.“
„Co je to?“ zeptala se.
„Česneková voda,“ odvětil. „Vzal jsem ji z vaší kuchyně. Při boji zblízka by tě mohla pomoct ochránit, nebo by si ta stvoření alespoň pořádně rozmyslela, než by se s tebou pustila do křížku.“
Česnekovou vodou jí polil paže, ramena a záda. Jeho předvídavost na ni udělala dojem, dokud ale neskončil, nic neřekla.
„Hotovo?“ zeptala se.
Přikývl.
Jeden po druhém prolezli otvorem v závalu a opět se vydali dolů tunelem. Možná že to Magieře jen tak připadalo, ale zdálo se jí, jako by Leesil přidal do kroku, a i když stále kontroloval, zda v tunelu někdo neumístil pasti, nedělal to již tak pečlivě.
„Vidím otvor,“ řekl.
Když opustili tunel a vstoupili do podzemní jeskyně, kde konečně zase mohli stát vedle sebe, zalila Magieru druhá vlna úlevy.
„Támhle,“ řekl Leesil a ukázal na opačný konec jeskyně.
„Co?“ zeptal se Brenden.
Leesil se pohnul kupředu a zvedl pochodeň výš. Ohlédl se zpět.
„Rakve.“

Edwan se neviditelně vznášel nad Rashedovou rakví, rozerván mezi radostí a zlostí. Dostal jednu

příležitost, jak se lovců zbavit, a zklamal. Byl přesvědčený, že kdyby se jim nyní znovu zjevil, jen by to zmenšilo jeho šanci šokovat je v budoucnu.
Rashedovu a Krysaříkovu rakev zahlédli jako první, Teeshinu ale ne. Ať s lovci bojují ti dva; nic pro něj neznamenali. Teesha byla prozatím v bezpečí.
Opět se zkoncentroval a transportoval se do malinké jeskyně své milované.
„Vzbuď se, lásko," zašeptal. „Prosím."
Tentokrát se pohnula.

13. kapitola

S
pánek některých upírů je přes den hlubší než spánek jiných upírů. Rashed to nikdy nikomu nepřiznal, ani Teeshe ne, musel se ale pokaždé velmi snažit, aby ihned při východu slunce nezkolaboval, a až do soumraku si toho pamatoval jen velmi málo. Možná to byl jen jeho případ a s ostatními nemrtvými neměl nic společného. Považoval tento sklon za slabost, ještě ale nepřišel na způsob, jak jej napravit.
Tentokrát, i když stále ještě spal, se okraje jeho vědomí dotklo něco podobného snu smrtelníků. Cítil, jako by ho ve tmě něco neviditelného pozorovalo. V noci viděl lépe než smrtelníci, zrak ale přesto potřeboval alespoň nějaký zdroj světla. Nyní jej obklopovala temnota, kterou ani jeho zrak nedokázal proniknout. Cítil ale ve tmě něčí přítomnost. Stále se pohybovala a uhýbala a pokoušela se ho zezadu chytit.
Uplynula už spousta let od doby, kdy naposledy přemýšlel o snech. Takové vize a starosti byly pro smrtelníky, ne pro nemrtvé. Co jen ho to táhlo? S náhlým návalem úzkosti se bytost ve tmě pohnula směrem k němu a Rashed otevřel oči.
Než mohl zareagovat, někdo zvenčí trhl víkem rakve.
Komnatu projasňovalo světlo pochodně a ozařovalo zezadu stínovou postavu, která stála nad ním. I takové světlo ale stačilo, aby se jeho zrak zaostřil. Stála nad ním lovkyně a v ruce držela zaostřený kůl.
Oči se jí mírně rozšířily. Oba překvapeně ztuhli, pak ale lovkyně zaútočila kůlem.
Zavrčel spíše ze vzteku než ze strachu, popadl ji za zápěstí a zastavil špičku kůlu těsně nad hrudí. Rukáv i paži měla mokré a z jeho rukou se začalo kouřit.
Rashed vyjekl bolestí, pustil ji a vykopl nohama. Zasáhl ji do spodní části hrudníku a ona se zapotácela zpět. Okamžitě se překulil přes okraj rakve a postavil se na nohy. Co to udělala?
Dráždivý zápach ho zasáhl do nosu a začaly mu slzet oči. Česnek.
Vzpomněl si, jak Krysařík kňučel o tom, co mu provedla ta stará žena v hostinci. Lovkyně se polila česnekovou vodou.
Levou rukou mohl pohnout jen trochu, ale ne dost na to, aby ji použil v boji, a nyní byla spálená i pravá ruka. Lovkyně si přehodila kůl do levé ruky a pravou tasila meč. Rashed ihned zareagoval a se zatnutými zuby vytasil spálenou rukou svůj meč.
Byla celá zaprášená a od hlíny, volné prameny vlasů se jí lepily na bledou tvář. Vypadala, jako by se plazila špínou, její výraz byl ale tvrdý a plný vzteku. Byla skutečnou lovkyní - byla chladná a nemilosrdná, vetřelec, který vnikl do jeho domu, aby zabil jeho a ty, které měl rád. Skutečnou nenávist nepocítil od noci, kdy Corischovi usekl hlavu, nyní jej ale naplnila.
Pes se stříbrnou srstí zavyl a zavrčel z opačné straně jeskyně, kde jej držel zpátky muž s rudým vousem. Vedle něj klečel světlovlasý elfí míšenec a nabíjel kuši.
„Krysaříku," zavolal Rashed. „Vstávej!"
Lovkyně vyrazila kupředu a máchla mečem. K jeho vlastnímu překvapení místo obrany uhnul. Instinkt jednal za něj. Nesměl dopustit, aby se jej ta čepel dotkla. Pokud by byl znovu vážně zraněn, byl by to jeho konec a nezbyl by už nikdo, kdo by ochránil Teeshu. Jeho první a jedinou skutečnou prioritou bylo odzbrojení lovkyně. Musel ji přinutit, aby ustoupila zpět do tunelu, kde se nebude moci rozmáchnout a kde by pro něj jeho síla mohla být výhodou. Ale rána v rameni, kterou utržil při jejich poslední potyčce, stále pálila. Levá paže byla téměř k ničemu, přesto ale nabyl rovnováhu a přešel do protiútoku.

„Ano, má drahá," řekl Edwan. Hlava mu splynula s víkem rakve a on nyní hleděl dolů na Teeshina chvějící se víčka. „Vzbuď se. Musíme utéct."
Měla na sobě sametové šaty v nejtmavší červené barvě rudého vína a husté čokoládově hnědé vlasy, rozprostřené po dně rakve, rámovaly její milou, oválnou tvář. Stále si pamatoval okamžik, kdy se na něj poprvé usmála. Byla to jedna z mála starých vzpomínek, která mu zůstala i po smrti.
Stejně jako Rashed odmítala i Teesha spát v hlíně, a rozprostřela proto na zeminu ze své domoviny bílou saténovou přikrývku. Když se posadila a otevřela víko rakve, Edwan jí ucouvl z cesty. Zamrkala na něj a Edwan si všiml, jak bílá lůžka ještě zdůrazňuje rudou jejích šatů.
„Musíme utéct," zopakoval.
„Proč?" zeptala se. „Co se děje?"
Už-už jí chtěl říct o cizinci, který bydlel v Sametové růži, pak si ale uvědomil, že začínat o takové věci nyní by bylo pošetilé. Musí jí napřed povědět o lovkyni, aby s ním mohla utéct. Rashed bojoval s lovkyní. Pokud Edwanovi bude přát štěstí, tak bude zabit a on bude mít Teeshu opět jenom pro sebe.
„Lovkyně našla tunely," řekl. „Má s sebou psa a další smrtelníky a spoustu zbraní. Musíme jít."
Poplašený výraz změnil pěkné rysy Teeshiny tváře. „Kde je Rashed? Vzbudil jsi ho?"
„Lovkyně našla jeho a Krysaříka jako první. Oni si s ní už poradí. Pojď teď se mnou."
Rychle vylezla z rakve a vběhla do tunelu, který mířil do Rashedovy jeskně.
„Ne!" vykřikl Edwan šokovaně. Proletěl kolem ní a postavil se do cesty přímo před ni. „Je tam lovkyně. Běžíš přímo jejím směrem. Musíme utéct tunely na opačné straně."
„Uhni, Edwane," zakřičela. „Musím pomoct Rashedovi… potřebujeme ho."
Edwanův šok se ještě zvětšil, když proběhla skrz něj. Nemohl uvěřit tomu, co se dělo, a v udiveném zmatku ji následoval. Jak se blížili k Rashedově jeskyni, zvuky vrčení a křiku a oceli narážející na ocel sílily. Teesha se zastavila a přitiskla se ke stěně tunelu při jeho ústí.
Edwan zahlédl Rasheda, jak bojuje s lovkyní. S každou srážkou, s každým krokem se blížili k otvoru na opačné straně jeskyně. Rashed se pokoušel přinutit lovkyni vstoupit do tunelu. Vpravo, přímo za Rashedovým místem odpočinku, se elfí míšenec a ohromný rudovousý muž, držící zpátky stříbrného psa, právě chystali otevřít Krysaříkovu rakev.
Teeshiny oči skákaly od lovkyně k jejím společníkům a zpátky.
„Edwane," zavolala, „pomoz ihned Krysaříkovi!"
Edwan se ale dál vznášel v tunelu za ní. Ani na něj nepohlédla, jen mu vydala příkaz.
„Ne."
Teesha se obrátila a šokovaně na něj pohlédla. Ústa měla otevřená, nevyšlo z nich ale ani slovo. Když pohlédla zpět do jeskyně, Rashed měl lovkyni jen dva kroky od vstupu do tunelu. Náhle prudce zaútočil, snaže se uzavřít jí jakoukoli únikovou cestu, a sekl tvrdě dolů mečem.
Lovkyně uhnula doprava a máchla vlastním mečem dolů po Rashedově čepeli, až ji zarazila do podlahy. Pak se ohnala druhou rukou, ve které držela kůl, a zasáhla ho do zraněného ramene.
Vysoký válečník se napůl otočil, dopadl zády na stěnu jeskyně a odkryl tím svoji hruď. V tu samou chvíli horní část víka Krysaříkovy rakve explodovala ven. Lovkyně byla zpět v jeskyni, tváří v tvář Rashedovi, připravená proklát jej znovu kůlem.
Než mohl Edwan něco říct, Teesha vrazila divoce do jeskyně a skočila lovkyni na záda. Z paží jí však náhle začal stoupat dým a Edwanova krásná žena začala ječet.

Leesil se připlížil k nohám rakve. Kuší mířil dolů, aby žebráckého chlapce zabil první ranou. Vak se zbraněmi mu z ramene visel u boku. Zvuk Magieřina meče, narážejícího na šlechticovu čepel, se ozýval zpoza něj, nemohl se ale ohlédnout. Bude jí muset důvěřovat, že zabaví svého protivníka, stejně jako ona věřila, že dostane Krysaříka. Pokud by jeden z nich zklamal, druhého by napadli zezadu.
Kývl na Brendena, který měl v jedné ruce pochodeň, druhou držel Chapa za srst na hřbetu.
„Pusť Chapa a otevři víko," řekl Leesil.
Brenden se pohnul, aby udělal, o co byl požádán, než se ale jeho ruka stačila dotknout dřeva, horní část víka rakve explodovala, jak si Krysařík prorazil cestu ven. Leesil překvapením uhnul kuší a ustoupil. Krysařík popadl Brendena za zápěstí a tvrdě za ně trhl. Kovář se zapotácel a upadl na spodní polovinu

víka, čímž zablokoval Leesilovi výhled. Kovářův pád přinutil Chapa ustoupit. Pochodeň vyklouzla Brendenovi z ruky a spadla na zem. Její světlo bylo nyní částečně zakryté rakví a před Leesilem se po stěnách jeskyně roztančily stíny.
Mezi náhlou změnou světla a Brendenovým padajícím tělem Leesil ztratil svůj cíl na okamžik z očí. Krysařík se zkroutil dozadu, vykopl nohy přes hlavu a překulil se přes vzdálený konec rakve. Dopadl a zůstal sedět na zemi.
Leesil se opět pokoušel zamířit, Krysařík ale kopl oběma nohama do jednoho konce rakve. Ta prudce sklouzla po zemi a její konec zasáhl Leesila do nohou.
Jak padal, pokusil se Leesil zachytit se jednou rukou. Nakonec dopadl na bok, a protože bylo víko rakve napůl rozbité, horní část jeho těla skončila v rakvi. Šaty se zachytil za rozlámané kusy dřeva, a dřív než se stačil překulit a narovnat, Krysařík byl nad ním.
Leesil zachytil pohledem zastíněnou a špinavou alabastrovou tvář s kulatýma, začervenalýma očima a ústy otevřenými v širokém úsměvu. Zuby i s vyčuhujícími špičáky nahoře i dole měl zažloutlé. Leesil se bleskově obrátil a skrčil hlavu.
Ruka podobná spáru se po něm ohnala a těsně minula hrdlo. Zasáhla ale tvář a ústa. Leesil cítil, jak se mu po obličeji rozstříkla krev ještě dřív, než ucítil bolest.
„Nikdo tvé tělo nepozná," zasyčel Krysařík.
Leesil sevřel ruce, aby pevněji popadl kuš, ta ale byla pryč - upustil ji, když spadl. Krysařík se opět napřáhl. Leesil sebou trhnul a zvedl jednu paži, aby si jí chránil hlavu, zatímco mu druhá ruka sklouzla k opasku, hledajíc kůl nebo dýku nebo jakoukoli jinou zbraň, na kterou by narazila dřív.
Tvář i ruka zmizely v záblesku stříbřitě šedé.
Leesil se překulil ven z rakve a téměř dopadl na kuš, kterou upustil na zem.
„Střílej!" zakřičel Brenden, který se nyní také škrábal na nohy. Z rány na hlavě mu po obličeji stékala krev.
Leesil se vytáhl do dřepu a připravil si kuš. Pak zahlédl Chapa, který se skláněl nad Krysaříkem. Pes a nemrtvý byli zaklesnuti ve svíjející se změti zubů, údů, drápů a vrčení a pohybovali se tak rychle, že je Leesil ani nedokázal sledovat. Chapovy zuby cvakaly a zakusovaly se pořád dokola, a i když mu Krysařík nemohl oplatit stejným, jeho drápy uštědřovaly na oplátku rány Chapovi a rvaly z jeho těla chomáče srsti.
„Nemůžu. Zasáhnu Chapa," odvětil Leesil skrz zatnuté zuby.
„Hlupáku!" vyštěkl Brenden. Popadl pochodeň a vrhl ji po Krysaříkovi.
„Ne…" spustil Leesil. Sotva zahlédl, jak pochodeň zasáhla Krysaříka do boku. Oba, pes i nemrtvý, se snažili co nejrychleji dostat z dosahu plamenů.
Koutkem oka Leesil zahlédl, jak šlechtic tlačí Magieru směrem k otvoru tunelu, jak jejich čepele narážejí jedna na druhou. Magiera zarazila meč svého protivníka do země a zasáhla jeho zraněné rameno kůlem. Šlechtic se zapotácel podél stěny a Magiera se otočkou vrátila zpět do jeskyně. Jejich tváře byly zkroucené nenávistí, přesahující hranici zdravého rozumu. Oba přestali vnímat cokoli jiného kromě svého protivníka. Magieřiny rysy se stáhly v tichém zavrčení a odkryly její špičáky. Zvedla meč, aby šlechtice dorazila.
Leesil se právě chtěl otočit zpět k vlastnímu protivníkovi, když se k Magieře zezadu přihnal záblesk něčeho rudého.
Žena. Brenden měl pravdu.
Magieru obklopila masa hnědých vlasů a rudých šatů. Stvoření jí skočilo na záda a ovinulo jí paže kolem ramen a krku. Žena se rozkřičela, když se z jejího těla, zasaženého česnekovou vodou, začalo kouřit. Magiera ji praštila levým loktem do boku, pak se napůl otočila a udeřila ji jílcem meče do obličeje. Žena se zapotácela zpět a dopadla na podlahu jeskyně. Jak padala, sekla Magiera mečem dolů.
Tímto činem ale ztratila výhodu, kterou získala. Šlechtic nabyl ztracenou rovnováhu a zdvihl meč, aby zaútočil.
Všechno ostatní se vytratilo z Leesilova vědomí.
Zvedl kuši a vystřelil.

Zrůda.
To slovo znělo znovu a znovu Magieřinou myslí. Sekala, útočila a uhýbala vysokému upírovi před sebou. Nezřetelně vnímala jeho fyzický vzhled, krátké černé vlasy a jasné oči.
Rashed. Věděla, že jeho jméno je Rashed. To jméno se prostě objevilo v její mysli, nechápala ale jak. Její zuřivost a síla začaly růst. Rozbolela ji čelist a ona začala rozeznávat záblesky obrazů z jeho mysli. Viděl v ní zabijáka, vetřelce. Magiera ale věděla, co Rashed je.
Zrůda, napadlo ji znovu. Zvedla meč, aby zaútočila.
Jeho jméno nehrálo žádnou roli. Jeho useknutá hlava ale důležitá byla. Byla silná, tak silná… a rychlá.
Ústa ji bolela a nemohla mluvit.
V uších jí zazněl výkřik a zezadu jí do zad a ramen vrazila nějaká tíha. Silné, štíhlé paže se jí ovinuly kolem krku ve chvíli, kdy se vyjící hlas proměnil v bolestivý jekot. Kolem hlavy jí stoupal dým a zacláněl jí zrak.
Magiera se ohnala vzad loktem a zabořila jej do měkkého trupu. Odpovědí jí byl potěšující zvuk lámaných kostí uvnitř těla za ní. Když ji paže pustily, Magiera se prudce otočila a ohnala se jílcem meče po osobě, která se na ni vrhla, aniž by si byla vědoma, jestli cíl zasáhla, nebo ne. Jediné, co viděla, byla vlnící se rudá tkanina zahalená obláčky dýmu. Tvrdě po ní sekla mečem. Čepel zasáhla cíl, Magiera se ale nezastavila, místo toho se otočila zpět ke svému protivníkovi.
Rashed na ni zaútočil mečem. Magiera se instinktivně skrčila a snažila se uhnout mu z cesty.
Z Rashedova břicha se náhle vynořil šíp a směr jeho útoku se díky tomu změnil. O kousek minul její rameno a zamířil dál od ní.
Magiera cítila, jak se v ní jako pálivá euforie vzmáhá nenávist. Obrátila se zpátky a zvedla paži s mečem, aby zaútočila dolů na svoji kořist.
Zrůda obrátila pohyb své čepele dřív, než se Magiera stačila obrátit.
Pocítila spíš překvapení než bolest, když jí špička jeho meče zmizela z očí pod její vlastní čelistí. Nenávist a sílu odplavilo tupé štípaní v krku. Pod oblečením se jí začalo dolů po těle řinout vlhké teplo.
Dopadla na kolena, upustila kůl a chytila se za krk. Stejné teplo jí začalo protékat skrz prsty ze strany krku.
Rashed se zapotácel několik kroků zpět a vytáhl si z těla doutnající šíp. Pak se s vyceněnými zuby pohnul opět kupředu.

Leesil sklopil zrak jen na tak dlouho, aby vytáhl další šíp ze schrány na spodní části kuše. V jejich šíleném stavu si Leesil nemohl dovolit vstoupit mezi ně, aniž by se po něm jeden nebo druhý neohnal mečem, takže si raději připravil další šíp. Možná jím šlechtice nezabije, může jej ale zpomalit natolik, aby toho Magiera využila. Zasunul šíp na místo, a zatímco natahoval tětivu, zvedl zrak.
Magiera klečela na zemi a držela se za krk. Zkroucený, vzteklý výraz její tváře nyní nahradilo zmateně stažené obočí a doširoka otevřené oči. Prsty na hrdle měla zmáčené krví.
„Chape!“ vykřikl Leesil, aniž by se ohlédl, jestli se Chap osvobodil od svého protivníka. „Chape, pojď sem! Vem si ho!“
Šlechtic si vytáhl šíp z břicha podobným způsobem, jaký Leesil viděl u Krysaříka na cestě do Miisky.
Chap se prohnal kolem Leesila. Dva skoky stačily psovi, aby se dostal dostatečně blízko a mohl se vrhnout na šlechtice.
Leesil odvrátil hlavu, a tak spíš slyšel, než viděl, jak se Chap srazil s protivníkem - vrčení a kovový zvuk meče, dopadajícího na zem, následoval téměř nesrozumitelný výkřik zuřivosti. Zaměřil pozornost zpět na Krysaříka.
Malý nesmrtelný byl zčernalý a krvácel a hasil poslední plameny na svém potrhaném oblečení v místech, kam jej zasáhla kovářova pochodeň. Brenden na něj útočil delším z kůlů napuštěných česnekem. Kovář dopadl celou vahou na menšího protivníka a vrazil mu kůl do hrudi.
Krysaříkova ústa se otevřela v němém výkřiku. Nemrtvý ale neklesl ani nezemřel. Začal sebou házet a jednou rukou mlátil Brendena do hlavy a ramen, zatímco se druhou rukou pokoušel popadnout kůl, který mu trčel z hrudi. I přes svou výšku měl Brenden problém udržet malého protivníka přitisknutého k zemi.
„Minul jsi srdce,“ zakřičel Leesil. Pak zašeptal: „Zemřeme… Prohrajeme… Magiero!“

Všechno kolem něj se rozpadalo. Mohl popadnout meč a pokusit se skoncovat s Krysaříkem - nebo s Chapovou pomocí se šlechticem - neviděl ale žádný způsob, jak dostat oba dva. Neměl tolik času. Nikdy nebyl cvičen pro boj s mečem. Nebyla to jeho zbraň. A i kdyby měl štěstí, mohla Magiera zemřít ještě dřív, než by se k ní dostal.
Leesil sáhnul do svého vaku, vytáhl odtud láhev s olejem a roztříštil ji o trosky Krysaříkovy rakve. Musel do nich dvakrát tvrdě kopnout, aby je přesunul k rakvi šlechtice a vytvořil nízkou barieru kolem kováře a Krysaříka, kteří spolu bojovali na zemi u stěny jeskyně. Pak s kuší v jedné ruce přeskočil rakve, z rukávu vytáhl dýku a rozřízl jí zbylé vaky s česnekovou vodou, které visely zezadu z kovářova opasku. V žádném případě se nemohl pokusit zaútočit kůlem, když Brenden ležel na svém protivníkovi. Doufal, že mu tentokrát bude přát štěstí.
Voda vystříkla na obě bojující těla na zemi a Leesil zahlédl stoupající dým. Popadl Brendena za košili a vší silou jím trhnul, aby ho postavil na nohy.
„Vezmi Magieru!“ zakřičel. „Dostaň ji odtud. Hned!“
Osvobozen od kovářovy tíhy Krysařík popadl oběma rukama kůl, který mu trčel z hrudi. Jeho tělo se chvělo, jak se do něj propalovala česneková voda. Brenden se odtáhl a pospíšil si směrem k Magieře. Leesil popadl Brendenovu pochodeň do stejné ruky, ve které držel dýku, a přesunul se mimo bariéru, kterou vytvořil z rakví. Když se opět otočil, Krysařík se škrábal na nohy. Tělo se mu sice stále chvělo bolestí, kouř kolem něj se ale rozptýlil do tenkého závoje. Leesil nezaváhal. Zamířil kuší na Krysaříka a vystřelil. Pak podpálil olejem potřísněné rakve pochodní. Staré dřevo vzplanulo jako pohřební hranice a Krysaříka uvěznilo. Leesil se nestaral o to, jestli šíp zčernalého nemrtvého zasáhl, nebo ne, místo toho odhodil kuš, aby mohl z vaku vytáhnout další láhev s olejem.
Na opačné straně místnosti se zakrvácený Chap pokoušel zahnat šlechtice do kouta nebo jej alespoň dostat pryč od vchodu do jeskyně a od Magiery. Krysaříka se Chap snažil povalit na zem a přistát na něm. I přes své zranění byl však šlechtic příliš velký a silný, než aby stejná strategie fungovala i u něj. Pes se mohl pouze ohánět a kousat šlechtice do nohou a rukou, čímž jej nanejvýš dokázal držet zpátky. A ani to se mu už dlouho dařit nebude.
Brenden měl již Magieru v náručí. Vypadalo to, že odtrhl pruh plátna z rukávu své haleny a obvázal jí krk. Jak vstával, popadl Magieřin meč.
„Běž! Rychle!“ přikázal mu Leesil, pak zacouval do tunelu za nimi a rozbil o zem další láhev s olejem. „Chape, pojď!“
Chap se po svém protivníkovi naposledy ohnal, pak se otočil a jak nejrychleji mohl, vyrazil k tunelu. Šlechtic se rozběhl hned za ním, Chap byl ale příliš rychlý. Jakmile kolem něj pes proběhl, podpálil Leesil olej na zemi a rychle ucouvl. Ve vstupu do tunelu vyšlehly plameny.
„Běžte!“ zavolal.
Ani Brenden, ani Chap podobné pobídnutí nepotřebovali. Když Leesil Brendena dostihl, byl již kovář hodně daleko v tunelu. Magieru měl přehozenou přes rameno a Chap běžel jako první. Leesil zahlédl, že Brendenova záda již zvlhla krví z Magieřiny rány.
Tma, prach a strach běžely s nimi.
Když dorazili k závalu, Chap se okamžitě protáhl skrz otvor v troskách. Pak prolezl Brenden a táhl za sebou Magieřino nehybné tělo. Leesil zaslechl zvuk obutých nohou, utíkajících tunelem směrem k nim. Neměl čas uvažovat, jak se někdo mohl dostat skrz plameny.
„Pospěš si,“ ponoukal.
Magieřiny nohy proklouzly otvorem. Leesil jím prohodil pochodeň, pak prolezl sám. Na druhé straně závalu sklouzl dolů, zastavil se a začal prohrabávat vak. Už mu zbývala jenom jedna láhev s olejem. Zvedl pochodeň, zuby vytáhl zátku z lahve, vyplivnul ji stranou a vylil polovinu láhve na desky, chycené v troskách. Pak strčil do otvoru svůj olejem nasáklý vak a podpálil ho. Mezera, kterou prolezli, se uzavřela plameny.
„To ho na chvíli zdrží,“ řekl Leesil a snažil se přitom nevdechnout kouř. V jedné ruce pevně svíral poslední, napůl plnou láhev oleje. „Jdeme.“
Na zbývající cestu tunelem by si sotva dokázal vzpomenout. Pamatoval si ale, že každý krok znamenal další kapku Magieřiny krve. Brenden se úzkým tunelem pohyboval, jak nejrychleji mohl, a Chapovo

zadýchané funění napovídalo, že se pes blíží k hranici totálního vyčerpání. Leesil si pro sebe opakoval: „Pokračuj, chlapče. Už jenom kousek.“ Škrábance na tváři, které mu způsobil Krysařík, pálily.
Když dosáhli padacích dveří vedoucích do ozdobného salónu, Leesil odložil pochodeň a láhev s olejem stranou a popadl Brendena za rameno.
„Dej mi ji a vyskoč nahoru,“ řekl. „Budeš muset vytáhnout Magieru i Chapa, jednoho po druhém.“
Brenden spustil Magieřiny bezvládné nohy na zem, Leesil chytil její tělo a přitáhl si ji blíž k sobě. Když si statný kovář vzal Chapa pod paži a vylezl po žebříku, pes tiše zakňučel, ale nevzpíral se.
Kdyby měli čas, Leesil by položil Magieru na zem. Místo toho se ale opřel o stěnu tunelu, aby mohl volnou rukou zvednout Magieřin obličej ke svému. Tvář měla bledou a rána jí skrz provizorní obvaz stále krvácela. Držel ji pevně na své hrudi, pak se sklonil a přiložil ucho k jejím ústům.
Její dech byl plytký a krátký, ale slyšitelný.
„Žije?“ Brenden se sklonil otvorem a natáhl dolů jednu paži.
„Ano,“ odvětil Leesil.
„Nechápu, jak je to s takovou ránou možné.“
Leesil odtáhl Magieru k žebříku. Zvedl jednu její ruku, až ji Brenden mohl chytit za zápěstí. Vystoupil na první příčku, aby ji pomohl zespodu zvednout, jakmile ji ale Brenden chytil druhou rukou za oblečení, bez problémů ji sám vyzdvihl.
„Všechno bude v pořádku,“ řekl Leesil bezvědomému tělu. „Jenom mi neumři.“
Popadl pochodeň a láhev a následoval je nahoru po žebříku. Když vylezl z tunelu a kopnutím zavřel padací dveře, Brenden už měl Magieru opět přehozenou přes rameno.
„Proč jsi s sebou vzal pochodeň?“ zeptal se Brenden. „Už ji nepotřebujeme.“
Leesil neodpověděl. Neměl čas hádat se s kovářem o tom, co měl nyní v plánu udělat. Místo aby zamířil k šachtě, kterou se dostali dovnitř, Leesil prošel pokojem a otevřel hlavní dveře.
„Magieru ven šachtou nedostaneme, takže půjdeme hlavním vchodem. Tahle chodba by měla vést někam do skladiště. Pojďme.“
Brendenovy oči se mírně rozšířily, pak ale přikývl a vyšel ze dveří. Chap jej následoval.
Leesil zaváhal, ale jen na okamžik. Neexistoval žádný jiný způsob, jak zajistit, aby je nikdo nepronásledoval. A možná že bude mít štěstí a podaří se mu spálit ty bytosti na popel. Ať tak, nebo tak, už ho nezajímala ztráta živobytí a obchodních výnosů - ne za cenu, kterou musela Magiera zaplatit.
Lehce potřísnil padací dveře a koberec olejem. Pak polil i lehátka a vše podpálil. Rychle vyběhl ze dveří. Zastavil se jen na okamžik, aby tu a tam potřísnil stěny malou dávkou oleje, dokud mu nedošel. Když dosáhl přízemí ohromného skladiště, Brenden už na něj čekal mezi stohy beden, připravených pro naložení nebo vyzvednutí místním obchodníkem.
Leesil se rychle rozhlédl kolem, až zahlédl hromadu balíků s látkou. Když položil pochodeň na její vrch, Brendenovy oči se doširoka otevřely.
„Měli bychom vypadnout,“ řekl Leesil mrtvě. „Najdeme dveře.“
Brenden pohlédl na látku, která pomalu začínala hořet, a na kouř, který se k nim valil chodbou. „Tudy,“ vyštěkl rozčileně.
Zamířil k jednoduchým, obyčejným dveřím a Leesil jej následoval. Byly zatarasené zevnitř, což znamenalo, že se pravděpodobně nejednalo o dveře, které dělníci používali, když na konci dne odcházeli domů. Leesil zvedl závoru, odhodil ji stranou a kopl do dveří.
Když se dostali ven, Leesil spatřil, že se Chap pokouší popadnout dech. Byl slabý vyčerpáním a množstvím malých ran. Leesil se sklonil a zvedl psa do náruče. Kromě škrábanců na tváři byl Leesil nezraněn, cítil se ale velmi unavený. Síla, pramenící ze strachu a vzteku, z něj pomalu unikala.
„O léčení toho vím málo,“ řekl Leesil. „Musíme jim rychle najít nějakou pomoc.“
Brenden na něj pohlédl a na tváři se mu střídaly výrazy smutku a vzteku. „Můj dům. Tam budete v bezpečí.“

14. kapitola

P

oté co Brenden položil Magieru na svoji postel a přikryl ji tenkou přikrývkou, začaly se mu třást ruce. Nemohl třas zastavit. Leesil natrhal z povlečení cáry a ve snaze zastavit krvácení použil pruhy látky jako obvazy. Rána se táhla z jedné strany krku až do jeho poloviny. Brenden netušil, jak je možné, že je Magiera stále naživu, věděl ale, že umírá. Věděl to i Leesil?
Stejně tiše jako Magiera ležel na koberečku poblíž postele Chap a namáhavě dýchal.
Brendenova malá chalupa s jednou místností byla přilepená k zadní stěně jeho stájí a kovárny. Kdysi bývalo toto místo plné tepla a útěchy, zpěvu jeho sestry a vůně pečícího se chleba. Eliza milovala svíčky a Brenden jí často přinášel z trhu vosk a vonné oleje, aby si mohla vyrobit své vlastní. Na první pohled nebyla Eliza krásná, měla až příliš vyzáblou postavu a vlasy barvy myší hnědi. Vždy ale věděl, že jednou odejde s manželem po boku. Její krása byla znát v jiných věcech. Její oříškové oči se smály jeho žertům a vyzařovalo z ní veselí, které mnoho mužů v ženách hledá. Uklízela dům, pomáhala mu s prací v kovárně a vařila výborná jídla. Který muž by ji nechtěl? Nemohla, neměla by strávit život tím, že by se starala o staršího bratra. I když on sám se o manželství vůbec nezajímal, byl připraven na den, kdy se vdá a opustí ho, aby si založila vlastní rodinu.
Ale to ráno, to strašlivé ráno, kdy ji nalezl u hromady dřeva, v něm něco změnilo.
Eliza byla malá a křehká a ne tak energická jako žena, která nyní umírala na jeho lůžku. Eliza se nedokázala bránit a on zklamal v její ochraně i poté, co se dozvěděli o tolika lidech, kteří beze stopy zmizeli. Měli rádi svůj domov a kovárnu, a tak se rozhodli ignorovat klepy a poplašné zvěsti. Jim se přece nikdy nic zlého nestalo.
A nyní byla pryč. Nebude žádný manžel ani žádné děti a Brenden necítil radost nad tím, že zničil její vrahy. Místo toho seděl na posteli a díval se, jak lovkyně upírů umírá.
Brenden nevěděl, jak pomoci, a ruce se mu nepřestávaly třást. Asi by měl cítit zadostiučinění nad tím, že se kruh uzavřel. Nic takového ale necítil. Dnes v noci neprobíhalo nic tak, jak si představoval.
Před očima se mu neustále míhala vychrtlá a divoká tvář toho špinavého výrostka, Krysaříka. Byl to on, kdo zabil jeho sestru? Možná že to udělal ten vysoký, co vypadal jako šlechtic. Nebo možná ta žena.
Brenden zavřel oči, rychle je ale opět otevřel, neboť tma pouze zvýraznila Krysaříkovy rysy.
Leesil dokončil obvazování, pak strčil Magieře prst do úst.
„Její zuby jsou normální," řekl.
Brendena poznámka zmátla. Co to mělo znamenat?
„Umírá, Leesile. Měla být mrtvá už dřív, než jsme opustili skladiště."
Míšencova hlava vystřelila vzhůru. „Půjdeš najít nějakou pomoc, nebo ne?"
„Tohle přesahuje schopnosti všech léčitelů v Miisce."
Leesil se vztekle nadechl. Dlouhé škrábance na jeho tváři ještě nepřestaly zcela krvácet.
„Neumře. Mysli! Musí přece existovat někdo, kdo by jí mohl pomoci."
„Já mohu," ozval se tichý hlas z opačné strany místnosti.
Brenden se překvapeně otočil, pěsti zatnuté. Očekával, že něco uniklo z hořícího skladiště a sledovalo je až k jeho domu. Místo toho stál v otevřených dveřích elegantní muž středního věku s bílými prameny vlasů na spáncích. Jemná látka dlouhého pláště vypovídala o jeho bohatství a postavení.
„Welstiele?" zeptal Leesil. Bylo to spíš konstatování než otázka. „Můžeš jí pomoct?"
„Pokud uděláš, co ti řeknu."
„Cokoli," odvětil Leesil rychle. „Udělám cokoli."
Někde v dálce zaslechl Brenden výkřiky a zvuk zvonů. Poplach probudil měšťany a ti teď budou pospíchat, aby uhasili skladiště. Pocítil osten lítosti. I když s Leesilovým rozhodnutím souhlasil, životy mnoha lidí se nyní obrátí k horšímu.

Dole na pláži, nad čarou nočního přílivu, explodoval kus hladkého mořského břehu. Jakékoli zdání nočního klidu a míru bylo to tam.
Z úzké díry vylezl Rashed. Jak za sebou opatrně vytahoval ven Teeshu, víc a víc zeminy se ulamovalo z okraje jámy a padalo dolů otvorem. Už před lety nechal vybudovat tento tajný tunel, který vedl z jeskyní pod skladištěm do jedné z jeskyní v patě mořského útesu. Vstup do ní byl malý a téměř úplně zanesený pískem, neboť se nikdo nikdy nepokoušel dostat dovnitř z vnějšku. Vytlačil hradbu z písku otvorem a

vylezl na čerstvý vzduch.
Pláž byla jen kousek pod nimi, Rashed byl ale zraněný a téměř úplně vyčerpaný. Přidržel Teeshu nezraněnou rukou a skočil dolů. Dopadl na nohy.
„Všechno bude v pořádku," řekl a položil ji do písku. „Brzy najdu krev."
Přikývla, a dokonce se na něj i usmála. Rashed ale věděl, že díky zásahu Magieřiným mečem se Teesha od pasu dolů nemohla pohnout. Děsivá představa.
Nechal ji tam a vylezl zpět po zdi.
„Krysaříku, potřebuješ pomoc?"
Odpověděl mu jen zvuk plazení a hrabání, a tak začal odstrkovat stranou písek.
Nakonec se Krysařík objevil. Byl tak spálený a pokousaný a vypadal tak politováníhodně, že mu Rashed pomohl beze stopy hněvu a bez napomínání. Ani jeden z nich se nedokázal vyhnout lovkyni nebo ji zničit. Zklamali. Tentokrát to nebyla Krysaříkova vina.
„Vylez mi na záda," řekl Rashed. „Snesu tě dolů."
Bez obvyklých sarkastických poznámek se Krysařík chytil Rasheda za ramena zčernalýma rukama. Rashed slezl dolů, jak nejrychleji dovedl, a položil svého hubeného přítele vedle Teeshy.
Pohled na Teeshu ho naplňoval pocity, které nepoznával a které ani nedokázal vysvětlit. Ošklivě spálené měla jenom ruce a jedno rameno, rána na břiše byla ale velmi hluboká a její životní síla se pomalu vpíjela do písku. Nestěžovala si ale ani jej neproklínala.
„Zůstaňte tady a buďte zticha," řekl. „Vrátím se." Vytasil meč a položil ho vedle Krysaříka. „Na obranu."
Pak zamířil dolů po pláži, směrem k přístavu s řadou lodí. Už ho nezajímaly životy občanů Miisky ani jejich utajení. Jeho snahy mu nakonec nic nepřinesly. Jak se Rashed blížil k přístavu, zahlédl dva námořníky, kteří seděli na malé, zvětralé kládě a podávali si mezi sebou láhev. Oba vypadali mladě a zdravě. Nikdo jiný nebyl v dohledu.
Rashed na ně bezhlesně ze strany zaútočil. Oči se jim rozšířily. Věděl, že musí se svojí bezvládnou rukou, zakrvácenou tunikou a začouzenou tváří vypadat jako nějaká příšera, která se právě vyplazila z hlubin země. Uhodil pravou pěstí.
Nejbližšího námořníka zasáhl do čelisti tak silně, že se muž svalil v bezvědomí na zem a sotva dýchal. Druhý z nich měl čas pouze jednou vykřiknout a ucouvnout, než jej Rashed popadl za vlasy a zakousl se mu do krku.
Rashed se tímto způsobem nikdy nekrmil.
Jak tak námořníka bez námahy držel a vysával z něj poslední kapku života, cítil, jak jej naplňuje síla, moc a euforie. V záblesku jasného myšlení pocítil záchvěv pochopení pro Krysaříka… a Parka. Možná že krmení opravdu bylo o něčem víc než jen o znovuzískání potřebné energie.
Když skončil, odhodil tělo do písku a nechal ho tam. Proč by si s takovými věcmi měl ještě dělat starosti? Trocha strachu a trocha pravdy možná přiměje smrtelníky, aby ho a jeho druhy nechali na pokoji. Kolik let bojoval, zápasil o absolutní utajení, anonymitu, jen aby chladná lovkyně zničila jeho dokonale vybudovaný svět? Tak ať.
Na chvíli zůstal stát a liboval si v pocitu námořníkova života, který mu nyní koloval tělem. Pak se soustředil na proudění energie a nasměroval ji do míst, kde jí bylo nejvíce potřeba. Rána na rameni se mu začala uzavírat a kosti srůstat. Spálenina na ruce ho přestala pálit. Ostatní malá zranění postupně zmizí, vyléčena životem jednoho bezvýznamného smrtelníka. Popadl za límec druhého námořníka, který byl stále v bezvědomí, a začal jej táhnout zpět po pláži. Námořníkova tíha pro něj nyní nic neznamenala.
Když dorazil zpět ke svým druhům, spatřil, že Teesha zavřela oči. Naplnil jej strach. Ležela tak nehybně. Pohnul se směrem k ní a upustil břemeno. Corische mu jednou řekl, že ve výjimečných případech, když je upír zraněn příliš vážně, upadne do stavu spící nemrtvosti. Rashed nevěděl, jestli je to pravda, a nemínil to zjišťovat.
„Podívej se na mě," přikázal.
Když neodpověděla, popadl námořníkovo zápěstí a rozerval ho zuby. Pak jemně zvedl Teeshinu hlavu a vsunul jí rozcupovanou ránu do úst. Krev jí pomalu stékala po jazyku.
„Pij," zašeptal.
Napřed se vůbec nepohnula, pak ji ale musela zasáhnout síla krve. Koutky úst se jí pohnuly a rty se

sevřely kolem rány. Přitáhla si námořníkovu paži blíž. Nevědomky ji začal hladit po vlasech. „Dobře, to je ono," mumlal stále dokola.
Seděl tam dlouhou chvíli a nechal ji, ať se krmí. Pak ale zvedl oči a setkal se s Krysaříkovým ledovým pohledem. Zastyděl se. Měl dva společníky, myslel ale jenom na Teeshu.
„Počkej," řekl Krysaříkovi. „Tady."
Jemně odsunul Teeshina ústa stranou. Na protest otevřela oči, Rashed ale viděl, že její rána už přestala krvácet.
„Krysařík se také potřebuje napít," řekl. Utřel krvavé šmouhy kolem jejích úst a pomalu položil její hlavu do písku.
Na tváři se jí objevil výraz pochopení. Přikývla. „Ano, samozřejmě. Už budu v pořádku."
Odtáhl stále dýchajícího námořníka ke Krysaříkovi, kterému se na tváři objevil jeho obvyklý jedovatý, vzteklý výraz.
„Tvá dobrota mě dojímá," zašeptal ochraptěle. „Dávej si ale pozor, jinak by na tebe milosrdní bohové mohli začít žárlit."
„Pij," odvětil Rashed, „abys nám mohl pomoct vymyslet nějaký plán."
Krysaříkovi přeletěl přes tvář výraz mírného překvapení. Pak divoce zaútočil na námořníkovo hrdlo.
Rashed se obrátil zpět k Teeshe, která nyní seděla a kontrolovala, v jakém stavu vlastně je. Kůži měla opět krémově bílou.
„Tyhle šaty jsou zničené," řekla. „Byly to mé oblíbené."
Rashed k ní přistoupil a sedl si do písku vedle ní.
„Proč ses pokoušela na lovkyni zezadu zaútočit? Byla to ta nejhloupější věc, jakou jsi mohla udělat."
„Chtěla jsem jí zlomit vaz," odvětila. „Jak jsem mohla vědět, že byla namočená v česnekové vodě?"
Opět se v něm začal vzmáhat vztek. „Spálili náš domov."
„Chtěla jsem ji dostat," odvětila tiše, „teď si ale myslím, že bychom měli odtud raději všichni odejít."
Nemohl jejím slovům uvěřit. „Ne, lovkyně zemře. Ona začala tuto válku. Neodplížíme se nocí."
„Teesha má pravdu," řekl Krysařík. Mrtvý námořník mu ležel u boku. „Nemůžeme tady zůstat. Všichni ve městě si stejně myslí, že jsme mrtví. Tak zůstaneme mrtví. Nebo bys snad ke svým schopnostem chtěl přidat zrození z popela?"
Rashed vyskočil na nohy. Nechápali, o co tady jde.
„Dnes v noci nemáme kde přespat. Půda z naší domoviny byla v rakvích."
Náhle se před ním objevilo zářící světlo, jehož barvy se pomalu zaostřily do Edwanovy tragické postavy.
„Nemrtvé pověry!" řekl s otevřeným opovržením.
Rashed vždy cítil nechuť, dokonce i nedůvěru z Edwanovy strany. Nyní se ale něco změnilo. V duchově dutém hlase bylo něco tvrdšího.
„Co tím myslíš, lásko?" zeptala se Teesha.
Rashed v jejím hlase zaslechl neklid a chlad. Co se mezi nimi stalo?
Edwan se k ní otočil. „Tím myslím, drahá, že nemusíte spát v zemině ze své domoviny. Je to venkovská pověra, kterou všichni opakovali dokola tak dlouho, až tomu uvěřili i sami upíři. Nejsem jediný duch na tomhle světě. Mluvím s mrtvými. Z toho mála, co jsem pochopil, jsem si tímhle jistý. Věřte mi."
Krysařík se vyškrábal na nohy. Jeho spáleniny ještě nebyly úplně zahojené, vypadal už ale mnohem líp.
„Jsi si tím jistý?" zeptal se upřímně.
„Ano," odvětil Edwan, aniž by se k němu otočil.
Rashed se sklonil a pomohl Teeshe na nohy. Představa, že by měl spát někde jinde než ve své rakvi, ho znervózňovala. Kvůli ostatním však na sobě nedal nic znát.
„Pak tedy vím o jednom bezpečném místě, kam chodím přemýšlet." Pohlédl na Edwana. „Zasáhl jsem lovkyni hluboko do krku. Možná že je už mrtvá, nevíme to ale jistě. Můžeš to zjistit?"
Edwan chvíli jen tak stál a mračil se na něj. „Tvé přání je mi rozkazem, můj pane," řekl nakonec jedovatě a zmizel.
„Musíme si odpočinout a znovu se nakrmit - a uzdravit se," řekl Rashed svým společníkům. „Pokud je lovkyně ještě naživu, příště to bude ona, kdo bude zastižen ve spánku."

Welstiel se zastavil ve dveřích Brendenova domu a Leesil se rozhodl, že jej nepozve dál. Cokoli jim chtěl říct, mohl říct z místa, kde stál.
Když zaregistroval mužův klidný, chladný pohled, začal Leesil ještě víc nenávidět svoji hloupost. Magieřin dech byl přerývaný, plytký a nepravidelný a pokožka byla bělejší než sluncem vybělený pergamen. Nevěděl, jak ji zachránit, nenáviděl ale, že se jí Welstiel nachází byť i takhle blízko. Obdivuhodný vzhled a elegantní šaty tohoto zvláštního muže Leesila ani na okamžik nezmýlily. Welstielovi se nedalo věřit.
„Co mám udělat?“ zeptal se nakonec Leesil.
„Dej jí napít své krve,“ odvětil Welstiel prostě.
Ať už Leesil očekával jakoukoli radu, tato odpověď jej šokovala natolik, že oněměl.
„O čem to mluvíte?“ zeptal se kovář a jeho tvář zrudla vztekem.
„Je dhampir, dítě upíra. Byla zrozena k tomu, aby lovila a zabíjela nemrtvé. Sdílí některé jejich silné i slabé stránky. Je ale smrtelník a tato rána ji zabije, pokud se nenapije krve jiného smrtelníka.“ Welstiel pohlédl na Leesila. „A kdo k ní má blíž než ty?“
„Jste šílený!“ vybuchl Leesil vztekle. „Stejně šílený jako pán země, odkud pocházím.“
„Pak nemáš co ztratit, když ji nakrmíš svojí krví. Pokud to neuděláš, můžeš se stejně dobře posadit a sledovat, jak umírá. Myslím, že jsi řekl, že uděláš cokoliv.“
Leesil pohlédl na Magieru. Obvazy byly nasáklé krví, a dokonce i polštář už byl od ní vlhký. Kdyby jenom otevřela oči a vysmála se mu, proklela ho, napomenula ho, že je hlupák, jestli uvěří Welstielovi. Její oči ale zůstaly zavřené a Leesil už neslyšel její dech.
„Nenávidím vás za to, že mě nutíte tohle udělat,“ řekl Leesil Welstielovi tichým, jasným hlasem. „Ona vás bude nenávidět ještě víc.“ Z rukávu vytrhl dýku.
„Leesile, ne!“ vykřikl Brenden. „Neposlouchej ho. To jí nepomůže.“
„Zpátky!“ varoval Leesil kováře.
„Musíš udělat ještě jednu věc,“ řekl Welstiel, jako by tam Brenden ani nebyl. „Vytáhni její amulet z cínu a kosti a polož jí ho stranou s kostí na krk. Kost se musí dotýkat kůže.“
„Proč?“ zeptal se Leesil.
„Není čas. Udělej, co ti říkám.“
Elfí míšenec přehodil jednu nohu přes Magieřin pás a obkročmo si na ni sedl. Jak se hýbal, slaměná matrace se mírně pohnula a propadla, dával si ale pozor, aby se o ni neopřel celou svojí váhou. Zpoza haleny jí vytáhl amulet, obrátil ho a položil kost do prohlubně jejího krku. Všiml si, že topaz stále září. Pak se naklonil k její tváři.
Jedním pohybem se řízl do vnitřní strany zápěstí, upustil dýku a zdravou rukou jí zvedl hlavu. I přes kouř a špínu byly její vlasy na dotyk zvláštně jemné.
Zatímco jí rukou s rozříznutým zápěstím otvíral ústa, jeho krev jí začala stékat po tváři. Zapomněl na Welstielovu i na Brendenovu přítomnost a přitlačil jí zápěstí mezi zuby.
„Zkus to,“ zašeptal. „Jen to zkus.“
Krev jí napřed jen tak kapala do ochablých úst, trocha unikla stranou a stékala jí po čelisti a dolů po krku. Nasákla do plátěného obvazu a smísila se s její.
Náhle se pohnula a pak jej bez varování popadla za paži a přitiskla si ji blíž k ústům. S bolestí nepočítal a náhlý záblesk její ohromné síly jej zastihl nepřipraveného.
Příliš horký pocit, jako by byl spalován zevnitř, jej málem přiměl, aby ucuknul, nepohnul se ale a nechal ji, ať pije. Byl to znepokojivý, zároveň ale úchvatný pocit - vlhká měkkost jejích úst obklopující ostré zuby zabořené do jeho kůže. Její tělo se pod ním zachvělo a ztuhlo. Najednou pocítil strach, zlost, bolest a lítost, nebyl si ale jistý, jestli to všechno byly jeho pocity. Byla tak blízko, přímo pod ním. Tak blízko, že vše, co cítil, do něj mohlo proniknout z ní.
Dech jí zesílil a prohloubil se a Leesil náhle pocítil teplo a velikou únavu.
Bolest se začala vytrácet a vše, co nyní cítil, byla její blízkost, pocit jejích úst na paži, ruka zabořená do vlasů a teplo jejího dechu na tváři. Hlava mu poklesla a jejich čela se setkala.
Magieřiny temné oči se doširoka otevřely. Duhovky měla úplně černé, bez jediné známky nějaké jiné barvy. Vypadalo to, že jej nepoznává. Stiskla mu rameno a přitáhla si jej blíž, až se k ní přitlačil tělem.

Chtěl, aby pila dál, dokud si nebude jistý, že přežije.
Ať pije dál.
Její tvář mu před očima potemněla - stíny ztmavly - a vše se začalo vytrácet.
Pak jej ale popadla oběma rukama za ramena a odstrčila od sebe. Jeho krvácející zápěstí jí ochable dopadlo na hruď. V otevřených ústech zahlédl zakrvácené špičáky, ale v očích - stále úplně černých - se jí náhle objevil strach a zmatek. Amulet sklouzl z prohlubně na krku a na řetízku sklouzl až na polštář.
„Ne… pij," zašeptal Leesil. Byl tak unavený, že pro něj bylo obtížné promluvit. „Potřebuješ moji krev."
Slyšel, jak někdo z veliké dálky křičí, křičí na něj, ale na tom nezáleželo.
„Přestaň! To stačí!"
Leesil cítil, jak jej někdo táhne pryč z Magieřina objeti. Vzdalovala se mu. Viděl, jak se jí na tváři objevila zuřivost, jak po něm chňapla, aby si jej přitáhla zpět. Zvedl ruku a snažil se k ní dosáhnout. Pak mu zmizela z očí.
Nyní před ním stál Brenden a třásl jím. „To stačí! Slyšíš mě?"
I ve svém současném stavu si Leesil uvědomil, že Brendenova rudá tvář zbledla. Strach v jeho tváři vystřídal odpor, pak hrůza a nakonec lítost. Proč by cítil lítost?
Leesil si pomalu uvědomil, že jej Brenden tiskne ke stěně naproti posteli. Jednou rukou strkal kováře slabě do hrudi ve snaze odstrčit jej stranou. Druhou paži, se zápěstím zmáčeným vlastní krví a Magieřinými slinami, měl nataženou směrem k posteli, kde dřepěla Magiera. Ohnala se po Brendenovi, ale nespustila oči z Leesila. Když na ni pohlédl, pocítil náhlý nával úzkosti, protože ji opustil. Vše kolem něj bylo rozmazané a nevýrazné, jen ona ne.
Hladově na něj pohlédla, pak pomalu zavřela ústa. Černé zorničky se stáhly a Leesil si poprvé všiml, jakou barvu mají její oči. Byly tmavě hnědé, jako hlína v jeho domovině. Pohled jí sklouzl k natažené paži a krvácejícímu zápěstí.
„Leesile?" Magiera sebou trhla a odtáhla se od něj do rohu postele v koutě místnosti. Schoulila se, chvěla se a nemohla spustit oči z jeho zápěstí, dokud konečně paži nespustil.
„Dobře," řekl další hlas. „Dobře, chlapče."
Leesil pomalu obrátil hlavu směrem, odkud hlas přišel, a zahlédl ve dveřích chalupy Welstiela. Ten vytáhl z kapsy pláště malou krabičku a hodil ji Brendenovi. Kovář pustil jedno Leesilovo rameno a chytil krabičku do své velké ruky.
„Natři mu mastí tvář a zápěstí a také rány majay-hi" řekl Welstiel Brendenovi. „Oba se tak uzdraví rychleji. Ať několik dalších dní jí tolik masa, sýra a ovoce, kolik jenom seženeš, a postarej se, aby míšenec nepil ani víno, ani pivo. Jen by zředilo jeho krev. Dhampir by ho mohla ještě potřebovat."
Leesil se náhle cítil unavený a bylo mu zle. Co to udělal? Pocit Magieřiných úst na paži stále přetrvával. Pokusil se promluvit.
„Co je majay-hi?" podařilo se mu zašeptat.
Welstiel hleděl dlouhou dobu na Magieru, pak pohlédl na Leesila.
„Pes. Je to elfské jméno pro vašeho psa."
Leesil si uvědomil, že ho Brenden spustil dolů a že teď sedí na podlaze. Otočil hlavu zpět k posteli. Magiera měla nyní ve tváři zmatený výraz. Zvedla ruce ke krku, a když ucítila obvazy, začala je odmotávat. Pomalu pohybovala prsty po odkryté kůži. Kolem krku měla stále zaschlou krev, kromě tenké rudé čáry na kůži ale Leesil neviděl žádnou známku rány.
Pohlédla na Leesila, pak na zápěstí, které mu Brenden právě mazal mastí z krabičky. Prsty se dotkla koutku úst, kde ucítila vlhkou šmouhu. Na tváři se jí opět objevil strach.
„Cos udělal?" zeptala se. „Leesile, cos to udělal?"
Leesil se obrátil k Brendenovi. „Jídlo. Běž. Sežeň nějaké jídlo. Postarám se o Chapa."
Jako by už nedokázal tuto scénu dále snášet, nechal Brenden Leesila být a vyrazil ze dveří. Welstiel už byl pryč. Nikdo si nevšiml, kdy odešel.
Leesil se nadzvedl na rukou a postavil se. Jednou se zapotácel, zůstal ale stát. Kromě Chapa byl s Magierou sám.
„Cos udělal?" zeptala se znovu.
„Umírala jsi. Udělal jsem, co mi řekl, že mám udělat."

S větším pochopením pohlédla na jeho tvář a zápěstí. „Jsi zraněný."
„To nic není. Zavážu si to sám."
Vypadalo to, že se jí pomalu vracejí vzpomínky, neboť se opět dotkla krku. „Bojovala jsem. Zasáhl mě a pak… co se stalo pak?"
Váha i délka příběhu byly pro Leesila víc, než kolik by v tomto okamžiku dokázal snést. Bylo toho na něj příliš. S každým okamžikem se pro něj stávalo namáhavějším udržet se na nohou.
„To je dlouhý příběh," zašeptal. „Příliš dlouhý na dnešní večer."
Odvrátila se od něj. Vypadala zesláble a bledě, ale jinak se zdála být v pořádku. Pomalu slezla z postele, ale nepřistoupila k němu. Kolik si pamatovala z toho, jak pila jeho krev? Chtěl, aby si pamatovala každý detail.
Začala pochodovat sem a tam. Když opět pohlédla na jeho zápěstí, na tváři se jí usadil výraz… zahanbení. Tohle cítila?
„Nemůžu… nemůžu tady zůstat," řekla. „Pokud budeš v pořádku… a Chap?"
Cítil se příliš prázdný, než aby se hádal. „Postarám se o něj."
Žádného dalšího pobízení nebylo potřeba. Magiera zvedla svůj meč z podlahy, kam ho odhodil Brenden, ostatních zbraní, které ležely kolem, se ale ani nedotkla. Dlouhými kroky zamířila ke dveřím a utekla z Brendenova domova, jako vězeň utíká z klece.
Leesilovi se podařilo přejít místnost a sebrat krabičku s mastí. Klekl si vedle Chapa a silnou vrstvou natřel jeho rány. Pes ale dál tvrdě spal.
Poprvé za dlouhé roky se Leesil cítil osamělý.

Když Rashed před několika měsíci procházel lesem, objevil malou loď, která narazila na mělčinu v úzké zátoce. Keře a stromy nyní pokrývaly část vnějšího trupu a Rashed nenašel žádné známky toho, že by někdo už celé roky vstoupil dovnitř.
„Tady bychom měli být v bezpečí," řekl.
Uložil Teeshu a Krysaříka dovnitř, pak vyšel opět ven, aby zjistil, jestli nemůže dovnitř někudy proniknout sluneční světlo a spálit je na popel. Byla to jeho povinnost, jeho role v rodině. Ale obrazy ohně a řítících se tunelů jej naplňovaly tichou zuřivostí. Neměl ani přikrývku, na kterou by si Teesha mohla lehnout. Ta myšlenka jej trápila. Měl by pro ni mít přikrývku.
Všechny její svitky, knihy, šaty a výšivky byly pryč. Věděl, že by si nikdy nestěžovala. Nikdy by neřekla ani slovo, naplňoval jej ale vše pohlcující pocit ztráty.
„Pojď a lehni si," zavolala na něj z padacích dveří.
„Říkal jsem, že máš zůstat uvnitř," odvětil, ale rychle přistoupil k otvoru a následoval ji do podpalubí.
Krysařík mezitím usnul na podlaze. Nebyly tady ani žádné palandy. Teesha rovněž ulehla do dřevěného břicha lodě a podala Rashedovi ruku, vyzývajíc ho, aby se k ní připojil. Natáhl se vedle ní, ale nedotkl se jí. Jen zřídka se jí dotýkal, pokud to nebylo bezvýhradně nutné. Ne že by ji považoval za příliš vzácnou nebo křehkou. Už za života ale věřil, že by válečník neměl k nikomu cítit náklonnost. Vždy to považoval za slabost. Jakmile by jednou ta stavidla otevřel, už by je nikdy nedokázal zavřít a ztratil by tak veškerou sílu. A on svoji sílu potřeboval.
Nevadilo mu ale, když se ona dotýkala jeho. Vůbec mu to nevadilo.
Překulila se na záda a do drobné tváře jí spadly čokoládově hnědé kudrny.
„Spi," řekl.
Její růžové svíčky byly taky pryč.
Rashedova mysl se vrátila zpět k okamžiku, kdy Teesha poprvé spatřila Miisku a na tváři se jí objevil výraz radosti. Celé týdny už byli na cestách a hledali nějaké místo, které by mohla nazvat domovem. Nikdy jí neřekl, jak těžká pro něj jejich cesta byla. Pronásledoval ho pocit viny z Corischovy smrti. Pronásledoval ho pocit viny, že opustil Parka. Nesnášel, že se pohybují na tak otevřeném prostranství, stále dál a dál po divných cestách. Také si ale vzpomínal na to, co Teesha udělala z Corischova hradu, jaké pohodlné a krásné místo vytvořila z prázdné kamenné pevnosti. Chtěl to znovu zažít. Připomínala mu život, jaké to je být součástí života.
Možná že byl chycen mezi dvěma světy, ale totéž platilo i pro ni a alespoň z části i pro Krysaříka, neboť

jinak by mladý výrostek následoval Parka.
Když dosáhli pobřeží, myslel, že jejich cesta bude brzy u konce. Žádné z měst, kterými prošli, jí ale nevyhovovalo. Byla příliš velká nebo příliš malá, příliš hlučná nebo se příliš lišila od toho, co v životě poznala. Když jedné noci dorazili do Miisky, slezla z vozu a rozběhla se kousek po pláži. Pak se k němu otočila a usmála se.
„Tohle je to místo," řekla. „Tohle je náš domov."
Zaplavila ho úleva a hned další noc se dal do práce. Peníze nebyly problém. Ve voze měli Corischovo bohatství. To, že postavil dům pro Teeshu, místečko ve světě pro svoji malou rodinu, mu pomohlo zmírnit výčitky svědomí. Přesvědčil sám sebe, že udělal a stále dělá správnou věc. Stanovil pravidla a očekával, že Krysařík bude poslouchat jeho příkazy. Pán hradu a jeho nadvláda nad zemí je tady nechránily. Neměli žádnou právní ochranu kromě té, které se dostávalo obyčejným občanům, a pokud chtěli v novém domově zůstat, museli se chovat diskrétně.
„Žádná těla," přikázal jednoduše.
Většinou jej Krysařík poslechl, ale stejně jako Parko cítil výrostek volání Divokosti, a tak dělal chyby. Místo toho, aby Krysaříka vyhnal, uzavřel Rashed jednoduchou - a drahou - dohodu s městským konstáblem. Bylo to odporné, ale nutné.
Teesha opět zařídila jejich domov pohodlně a se vší nádherou. A teď bylo všechno pryč.
Ležel v podpalubí opuštěné lodi a neměl ani přikrývku, kterou by Teeshe nabídnul.
„Nikdy si neodpočineš, pokud nepřestaneš přemýšlet," zašeptala do rozjasňující se tmy.
„Ve skladišti byly všechny naše peníze," odvětil. „Neznám ještě rozsah škod, je ale možné, že jsme zůstali úplně bez peněz."
„Na tom nezáleží. Vždycky najdeš nějaký způsob, jak všechno napravit. Teď spi."
Natáhla svoji malou ruku a položila mu ji na hruď.
Zavřel oči a nechal její ruku ležet tam, kde byla.

15. kapitola

J
akmile začalo svítat, vzal Leesil Chapa do náruče a odnesl jej domů. I když byl pes v tu dobu již napůl vzhůru, vypadal tak nemocně a slabě, že jej Leesil chtěl dostat na jeho oblíbené místo u ohromného krbu ve Lvounovi. Brendenův dům byl příliš chladný a neznámý.
Během krátké chůze domů skoro nikoho nepotkal. Zajímalo ho, kde většina obchodníků je. Odpovědí mu byl kouř, který stále ještě stoupal z doků nad město. Většina měšťanů byla asi celou noc na nohou a hasila požár. Úmyslně si vybral cestu městem, která nevedla v blízkosti zničeného skladiště.
Leesil si téměř oddychl úlevou, když vstoupil do výčepní místnosti hostince a zjistil, že je prázdná. V tuto chvíli nebyl schopný čelit Calebovi a Rose a pevně doufal, že oba prospí celé ráno. Krb byl téměř vyhaslý, stále v něm ale ještě žhnuly uhlíky. Vše v potemnělé místnosti naplňovalo Leesila jistotou, že tento svět stále ještě dává smysl - vše od dubového baru a starých židlí až po jeho karetní stůl.
Leesil nesl Chapa skrz polovinu města, a tak se nyní cítil unavený a chvěl se pod jeho tíhou. Elfí míšenec věděl, že důvodem, proč se mu nedostává sil, je vše, co během včerejší noci prožil. Velká ztráta krve, která následovala, mu rovněž nepomohla. Zdálo se, že ani jídlo, které mu Brenden přinesl, mu nedokázalo vrátit sílu.
Když Leesil konečně potácivě prošel místností a položil Chapa na malý kobereček u ohně, námahou téměř nemohl popadnout dech. Většina zranění, která pes utržil, vypadala sice ošklivě, byla ale jen povrchová.
Pohladil psovy sametové uši. „Jen ohřeju trochu vody a hned jsem zpátky."
Chap zakňučel a snažil se mu olíznout ruku.
Zpočátku zaslechl jen tlumené hučení, které přicházelo z ulice. Vydal se k oknu, aby se podíval, co se děje, když se dunivý zvuk náhle změnil v změť křičících hlasů, blížících se k hostinci. Změnil směr a vydal se ke dveřím. Když je otevřel, zaregistroval najednou několik věcí.
Na dosah měl Brendenova široká záda. Kovář držel zpátky dav lidí, který vedl konstábl Ellinwood.

Konstáblova kulatá tvář byla růžová vzteky.
„Jak se opovažuješ bránit mi ve výkonu povinností!“ zařval.
„Nevykonával jste své povinnosti už celá léta,“ vyštěknul na něj Brenden.
„Co se děje?“ zeptal se Leesil užasle.
Brenden se po něm ohlédl. „Omlouvám se. Nemohl jsem je zadržet.“ Založil si ruce na prsou a obrátil se zpět ke konstáblovi. „Dovnitř ale nevstoupí.“
Kovář vypadal divoce a utahaně. Byl stále špinavý od toho, jak se škrábali tunely pod skladištěm. Mezi davem asi dvaceti lidí si Leesil všiml tří městských strážných. Co měla tahle nová hrůza znamenat? Nějaký zvrácený bůh si myslel, že potřebuje další soud.
„Brenden přiznal, že jsi se svojí partnerkou podpálil nejlepší skladiště v Miisce,“ řekl Ellinwood, píchaje prstem do vzduchu Leesilovým směrem. „Máš vůbec ponětí, co jste udělali?“
Náhle Leesil pochopil.
„Ach, skladiště. Jde jenom o tohle? Měli byste nám být vděční. Vaše město bude nyní mnohem bezpečnější.“
„Vděční?“ vykoktal nevěřícně muž středního věku, stojící v první řadě davu. „Kde budu pracovat? Jak nakrmím své děti?“
I když dělníky z doků litoval, Leesilova schopnost čelit silným emocím byla ta tam. Neměl zájem pokračovat v tomhle nesmyslném rozhovoru.
„Pokud si majitel skladiště přeje podat oficiální stížnost, ať si promluví s konstáblem,“ řekl. „Musím se postarat o svého nemocného psa.“
„Majitele jste zabili!“ zaječel Ellinwood. „Ty i tvoje partnerka jste zatčeni. A kovář taky.“
Brendenovy zkřížené paže ztuhly. Leesil se podivil nad tím, proč Brendena ještě nezatkli. Pak si všiml, že se strážní drželi zpátky a ani se nepokoušeli k Brendenovi přiblížit. Ellinwoodův výraz se blížil hysterii.
Užívaje jasná a výstižná slova, Brenden řekl nahlas: „Majitel spal v rakvi v hlíně své domoviny tak hluboko pod zemí, že jsme se museli plazit dolů tunelem, abychom se k němu dostali.“
Strach a neklid utišil zlostné mumlání davu. Brenden udělal krok kupředu, čímž přinutil Ellinwooda ustoupit.
„Pokud někdo pochybuje o tom, že v tomhle městě řádili upíři,“ zvolal Brenden, „ať jde a vykope hrob mojí sestry a podívá se, co jí udělali. Zloději a vrahové nezanechávají stopy po zubech. Nepijí krev.“
V tu chvíli již stál uprostřed davu.
„Tenhle zbabělec, kterému říkáte konstábl, o těch stvořeních věděl celé roky a neudělal nic, aby vás ochránil! Skladiště je možná pryč, ale aspoň vaše děti jsou nyní v bezpečí. Měli byste děkovat muži za mnou. Měli byste děkovat téhle ženě.“ Ukázal za dav.
Leesil pohlédl za dělníky a spatřil Magieru, jak stojí sama uprostřed ulice. Nikdy dřív si nevšiml, jak moc se podobá skutečnému válečníkovi. Byla vysoká a štíhlá, oblečená do kožené zbroje, a u boku jí visel meč. Uštvanýma očima hleděla na dav lidí. Ruce a tváře měla špinavé od hlíny a kouře. Na krku měla viditelnou úzkou rudou čáru.
Nikdo nepromluvil. Pak jeden ze strážných, muž s chladným výrazem v tváři, vystoupil z davu a vydal se k ní.
Leesil pečlivě sledoval Magieru. Pokud by se strážný pokusil vylít si na ní svůj vztek, Leesil by se k ní skrz dav nikdy nedostal včas. A Magiera toho už tolik zakusila.
Mladý strážný se zastavil přímo před ní. Všichni na ulici zmlkli a čekali, co se bude dít. Chvíli tam jen tak tiše stál a díval se na ni.
„Před dvěma lety mi zmizel bratr,“ řekl. „Já nikoho zatýkat nebudu.“
Nic víc neřekl, jen se otočil a šel pryč. Ostatní dva strážní na okamžik zaváhali, pak jej následovali.
Ellinwood třikrát zafuněl. Leesil věděl, že ztratil svoji moc. Pokud strážní odmítli splnit rozkaz, byl on sám bezmocný. Proč byl ale Ellinwood tak rozzlobený? Nepředstíral, že dělá svoji práci. Ta tlustá příšera se určitě o žádnou z tvrdě pracujících rodin v Miisce nezajímala. Tak co způsobilo jeho jedovatou reakci nad ztrátou skladiště?
Magiera prošla středem davu a Leesil rychle ustoupil stranou, aby mohla vejít dovnitř. Nepromluvila. Brenden stále rozzuřeně hleděl na konstábla. Leesil se obrátil k dělníkům a zavrtěl hlavou.

„Jděte, prosím, domů. Pokud se budete chtít napít nebo si zahrát karty, otvíráme po setmění.“ Pohlédl na Ellinwooda. „Měl byste být rád. Teď už se nemáte před čím skrývat.“
Když polovina davu pohlédla na konstábla s odporem, pocítil Leesil po dlouhých dnech první bodnutí skutečného potěšení. Lidé se začali pomalu rozcházet. Ellinwood však ještě neskončil.
„Poženu vás k odpovědnosti,“ řekl tím nejvážnějším hlasem, jaký u něj Leesil kdy slyšel. „I kdybych měl zkonfiskovat dokumenty banky a prodat hostinec i kovárnu.“
Brendenova zuřivost se ještě víc rozhořela a Leesil se obával, že jeho přítel opravdu na frustrovaného a stejně rozzuřeného konstábla zaútočí.
„Nezabíjej ho,“ řekl elfí míšenec unaveně. „Jinak tě skutečně zavřou a já nemám ani měďák, abych za tebe zaplatil kauci.“
Suchý humor byla jediná zbraň, která mu zůstala. A pomohla. Brenden zůstal stát a mírně se uvolnil.
„Udělejte, co musíte,“ řekl Leesil konstáblovi. „Pochybuju ale, že vám městská rada dovolí kvůli tomuhle prodat něco, co nám patří.“
Na Ellinwoodově tváři se objevil výraz šoku a Leesil se rozhodl, že je rozhovor u konce. Popadl Brendena za paži, vtáhl ho do hostince a nechal Ellinwooda a zbývajících pár měšťanů stát na ulici. Pak dveře zatarasil dřevěnou závorou.
„Jestli chce, ať si klidně klepe.“ Žádný zvuk se ale neozval.
Uvnitř byla výčepní místnost prázdná. Magiera asi musela jít nahoru. Leesil zůstal s Brendenem sám.
„Někdo ti musí vyčistit ty rány na obličeji,“ řekl Brenden věcně. „Tak jako tak ti zůstanou jizvy.“
Leesil si povzdechl a ignoroval jeho poznámku. „Jak vlastně celé to pozdvižení začalo?“
„Šel jsem se podívat na skladiště, abych se ujistil, že shořelo na popel. Když se objevil Ellinwood a jeho strážní, dělníci požadovali, aby něco udělal. Pokoušel jsem se jim upřímně vysvětlit, proč jsi udělal, cos udělal, oni ale jenom potřebovali najít někoho, na koho by svalili vinu. Použil vás, tebe a Magieru, jako obětní beránky a poštval je proti vám. Nedokázal jsem je zastavit dřív, než dorazili k hostinci.“
Leesil přiložil do ohně. No, aspoň Brenden byl stále na jejich straně. Když vzal Leesil v úvahu, jak kovář minulou noc reagoval, změna loajality by ho vůbec nepřekvapila.
„Brendene, mohl by ses postarat o Chapa? Půjdu se podívat na Magieru.“
Kovář nejistě zaváhal. „Co Magiera vlastně je?“
„Nevím. Opravdu to nevím. A ona taky ne.“
„Vypadá jako obyčejná žena. Dokonce mě i napadalo…“ Jeho slova se vytratila. „Teď ale nevím, co si myslet.“
Leesil ztuhnul. Co tím chtěl Brenden říct? Napadlo ho, že by se o Magieru ucházel? Jako by to bylo možné. Jako by měla Magiera o někoho zájem. Leesil náhle pocítil nepřátelské nutkání přimět Brendena odejít. Uklidnil se ale, když si uvědomil, jak pošetile se chová. Brenden byl přítel a Leesil moc přátel neměl.
Kovářův plnovous byl místo své obvyklé ohňově rudé barvy hnědočerný špínou a prachem a Leesil tušil, jak unavený jeho přítel musí být. Nelíbilo se mu, že jej musí požádat, aby se postaral o Chapa, Magiera ale byla zpátky a on se na ni musel jít podívat.
„Postaráš se o Chapa?“ zeptal se znovu.
Kovář přikývl. Jakmile Brenden začal ohřívat vodu, Leesil se vydal nahoru po schodech. Před napůl vylomenými dveřmi Magieřina pokoje se zastavil a jednou zaklepal.
„To jsem já. Jdu dovnitř.“
Seděla tiše na posteli, hlavu měla skloněnou a vlasy jí zakrývaly tvář. Představa upřímného rozhovoru jej zrovna nenaplňovala nadšením, a tak se na okamžik zastavil mezi dveřmi.
„Co se stalo, stalo se. Pojď se mnou do kuchyně. Měli bychom se umýt a ošetřit si rány. Je nemožné zjistit rozsah zranění pod vší touhle špínou.“
„Nemám žádná zranění,“ odvětila tiše. „Měla jsem jenom jedno a tys ho zahojil.“
Ať už byl unavený, nebo ne, z tohoto rozhovoru se očividně nevykroutí.
„Magiero, jsou mrtví. Spálil jsem jim skladiště nad hlavami. Zhroutilo se. Ať už se s tebou děje cokoli, stává se to jen, když bojuješ s nemrtvými, a ti jsou teď pryč. Je po všem.“
Zvedla hlavu. „Tvoje tvář. Podívej se, co ti udělali.“

„Nedělej si starosti. Pořád budu fešák."
Neusmála se. „Musíš mi říct, co se stalo."
Napřímil se a snažil se, aby z něj vyzařovalo nezlomné rozhodnutí.
„Brenden je dole. Půjdeš teď se mnou do kuchyně, abychom se mohli umýt. Pak si uděláme snídani a čaj. Zatímco budeme jíst, všechno ti řeknu. Souhlasíš?"
Na okamžik to vypadalo, že se s ním bude přít, pak se ale postavila. „Dobrá."
„Vezmi si nějaké šaty," řekl. „Ty kalhoty, co máš na sobě, jsou tak potrhané a špinavé, že je chci spálit - a jsi to přitom ty, kdo si vždycky dává pozor na to, jak vypadá."

Skutečnost, že Leesil trval na tom, aby se napřed umyli a najedli, než si promluví, jen zvýšila Magieřinu úzkost, nakonec ale musela připustit, že měl dobrý nápad. Umyla se, zapletla si vlasy a oblékla huňatý, teplý župan, uvařila čaj a nakrájela chleba, zatímco se Leesil myl. Tyto jednoduché činnosti jí daly čas, aby se sebrala. Cítila se pak jistější a připravená čelit čemukoli, co by jí mohl říct.
Včera v noci byla celá od krve a ne všechna byla její. Jak tak hodiny před svítáním putovala ulicemi, žaludek měla bolestně stažený.
Když si uvědomila, kolik krve pro ni Leesil obětoval, připravila mu studené skopové a sýr. Pak opatrně vyčistila zarudlé škrábance na jeho tváři a natřela je mastí, kterou jim dal Welstiel. Zatímco seděla na židli a jemně mu po kůži roztírala mast, začala se opět cítit víc sama sebou. Když pro něj mohla něco, cokoli, udělat, bylo jí hned líp. Zůstanou mu sice jizvy, měl ale pravdu v tom, že jeho štíhlé rysy budou stále pěkné.
Mezitím vešel do kuchyně Brenden, aby se rovněž obsloužil, žádný z nich ale nepromluvil o tom, co se minulou noc stalo, dokud se všichni pohodlně neusadili kolem stolu ve výčepní místnosti. Čaj byl dobrý a Magiera měla žízeň.
Dopila jeden šálek a nalila si druhý, než se konečně zeptala: „Začneš tedy?"
Až do této chvíle se jí a Brendenovi podařilo vyhnout se jakémukoli rozhovoru. Bylo ale obtížné nevšimnout si tázavých pohledů, které po ní vrhal.
Leesil spolknul sousto skopového. „Kolik si toho pamatuješ?" zeptal se.
„Vidím obrázky, záblesky boje. Poslední věc, na kterou si ale jasně vzpomínám, je moment, kdy jsem otevřela Rashedovu rakev." Oba její společníci se zavrtěli na židlích, když zmínila jméno nemrtvého. „To je jeho jméno," trvala na svém. „Musel mi ho říct."
Leesil usrkl čaje. Všimla si, že kůže na jeho tváři už nevypadá tak potrhaně ani natekle. Možná že díky masti zmizí jizvy téměř úplně.
„Potom," řekl Leesil věcně, „Krysařík vyrazil zevnitř víko své rakve."
Ještě dlouhou chvíli pak Leesil vypravoval, jak se všechno seběhlo. Věděla, že Leesil své příběhy obvykle takto uspořádaně nevypráví, a tak mu byla vděčná za jeho koncentraci a smysl pro detail. Pocítila ale stud - a stále se ještě styděla - když došel k okamžiku, kdy ji Brenden musel vynést ven, až do chvíle, kdy se objevil Welstiel. Když se Leesil odmlčel, Brenden se odvrátil. O tom, co se stalo, když ji nakrmil, se zmínil jen krátce.
„Nevěděl jsem, co dělat," řekl. „Umírala jsi."
Leesil jí dal napít vlastní krve a to jí nějakým způsobem zachránilo život. Nevěděla, co na jeho oběť říct. Střípky nezvaných vzpomínek jí probleskovaly myslí - Leesilovy prsty, pohybující se jemně na jejím zátylku, jeho zápěstí v jejích ústech, jeho síla, která přidržovala obě jejich těla blízko u sebe, dokud tato síla nepřešla do ní.
„Tehdy po tom závalu jsi za mě dýchala a přivedla jsi mě zpátky," řekl. „Nevidím v tom žádný rozdíl."
Ale Magieře se zdála jeho poznámka příliš jednoduchá. Všechno živé muselo dýchat, nepotřebovalo ale pít krev, aby přežilo. Co vlastně byla?
„To není všechno," dodal Leesil. „Nevím ale, co to znamená." Ukázal na její krk. „Welstiel mi přikázal, abych vytáhl jeden z tvých amuletů a položil ti ho kostí na kůži. Nemáš tušení proč?"
Ještě víc zmatená Magiera zavrtěla hlavou. „Ne, nemám. Zdá se, že toho ví mnohem víc než my. Jeho vysvětlení se ale točí v kruzích, a jak dalece mu můžeme věřit? Říkal jsi, že použil slovo ‚dhampir'. Už jednou se o tom zmínil, když jsem stála na místě, kde…" Pohlédla na Brendena. „Kde zemřela Eliza."

„Dhampir je potomek upíra a smrtelníka," promluvil konečně Brenden. „Je to ale jenom legenda, lidová povídačka. Lid mojí matky pochází ze severu. Její matka byla vesnickou šamankou. Praktikovala přírodní magii, venkovská kouzla a takové věci. O nemrtvých jsem slyšel spoustu věcí. Nemohou plodit děti. Je nemožné, aby měli potomky."
„Jak tedy vysvětlíš můj zahojený krk?" zeptala se Magiera, aniž by skutečně toužila po odpovědi. „Moji zbraň? Amulety? Věci, které se se mnou dějí, když bojuju s Rashedem?"
„No, nemůžeme věřit všemu, co Welstiel říká," ozval se Leesil. „Nazval Chapa majay-hi a já vím s jistotou, že je to nesmysl."
„Proč? Co to znamená?" zeptal se Brenden.
„Elfí jazyk znám jenom velmi málo, dost jsem o tom ale přemýšlel. Myslím, že to znamená něco jako ‚kouzelný pes'. No, spíše ‚vílí pes'. Slyšel jsem ale, že víly a přírodní duchové nejsou zrovna přátelská stvoření. Ne, je možné, že toho Welstiel ví víc než my a že v některých ohledech může být užitečný. Je ale buďto šílený, nebo stejně pověrčivý jako vesničané ze Straviny."
„Nemůžeš popřít, že je na Chapovi něco zvláštního," zašeptala Magiera. „Je jiný. Je stejný jako já, když bojuje s těmi…" Její hlas se vytratil.
Leesil se zamyslel. „Taky už mě to napadlo. Moje matka mi kdysi řekla, že Chap byl stvořen proto, aby chránil. Možná že v dávné minulosti bylo nemrtvých mnohem více a lid mé matky se pokusil vyšlechtit psa, který by byl schopný takové zrůdy lovit."
Magiera na něj pohlédla a překvapeně mrkla. Už to bylo dávno, co Leesil naposledy mluvil o své minulosti, a ještě nikdy se nezmínil o své rodině.
„Znal jsi svoji matku?"
Ztuhnul. „Ano."
Ozvalo se zaklepání na dveře.
„Pro lásku opilců," zvolal Leesil. „Brendene, jestli nás Ellinwood bude stále ještě chtít zatknout, dávám ti svolení zabít ho."
Brenden se na něj zamračil a šel otevřít. Za dveřmi ale nebyl Ellinwood. Stála tam mladá dívka, kterou Magiera neznala, a chlapec, kterého už někde viděla.
„Geoffry?" řekl Leesil. „Co tady děláš?"
Magiera si najednou uvědomila, odkud ho zná. Byl synem pekaře Karlina.
„Ahoj, Brendene," řekla dívka a podala mu zelený měšec. „Přinesli jsme peníze pro lovkyni."
Dívce mohlo být tak patnáct let. Měla velké oči, příjemnou tvář a chyběl jí přední zub. Mluvila zvláštním způsobem, který Magiera nikdy předtím neslyšela.
„Slyšela jsem, že ty být s ňmi," dodala. „Vždycky jsem si myslela, že ty být statečný."
„Tohle je Aria," představil je Brenden. „Její rodina se sem před pár lety přistěhovala z východu. Byla přítelkyní Elizy."
Aria vstoupila do výčepní místnosti a rozhlédla se kolem sebe. Geoffry ji následoval.
„Můj otec vybral peníze," řekl, „a poslal nás sem."
Napřed Magiera nechápala. Pak se zahleděla na měšec, který jí Aria podávala, a žaludek se jí stáhl. Zaplatili jí za likvidaci nemrtvých v Miisce.
„Vezměte si to, slečno," ponoukal ji Geoffry. „Jsou to skutečné peníze, ne jenom nějaké drobné nebo jídlo. Víme, že nepracujete zadarmo. Konstábl sice může být idiot, spousta lidí ve městě je vám ale vděčná."
„Tohle je pěkné místo," řekla Aria a dotkla se dubového baru. „Já tady nikdy předtím nebýt."
Magiera se pokoušela postavit, nedokázala to ale. Položila měšec na stůl a přisunula ho k Arii.
„Vezměte si zpátky ty peníze a vraťte je lidem, kteří přispěli. Neudělali jsme to pro peníze."
Aria a Geoffry na ni zmateně, možná dokonce i zklamaně, hleděli. Možná že požádali o čest přinést lovkyni její platbu. Magiera si dokázala představit, odkud ty peníze pocházejí. V mysli se jí objevily obrázky pekařů, rybářů a dělníků, kteří byli nyní bez práce a kteří dali dohromady své poslední peníze. Udělalo se jí zle a chtělo se jí zvracet. Připadalo jí to jako noční můra, ze které se nemůže probudit. Minulost ji neustále sledovala a opakovala se znovu a znovu a znovu.
Brenden mladé hosty uctivě vyprovodil. Magiera zaslechla útržky slov a vět, jako „oceňujeme" a

„poděkujte otci“ a „lovkyně je unavená“. Jakmile ale byli Aria a Geoffry z doslechu, zmateně se k ní otočil.
„Jenom se snažili ti poděkovat. Taková vděčnost přece pro tebe není nic nového. Ty a Leesil jste přece už mnohokrát ničili nemrtvé a nechávali si za to platit.“
Magiera se od něj odvrátila. Nemohla si pomoct. Pohlédla na svého partnera, hledajíc odpověď, jakoukoli odpověď. Leesil dopil čaj, obešel bar a naplnil si šálek červeným vínem.
„Samozřejmě,“ řekl. „Mnohokrát.“

16. kapitola

Ellinwood neměl ani tušení, co si počít, a tak se raději od Lvouna vydal rychle domů, do Sametové růže. Potřeboval si všechno promyslet a nejlépe se mu přemýšlelo doma.
Jakmile se bezpečně ukryl ve svých luxusních pokojích, dovolil si zpanikařit. Co bude dělat? První věc, která ho napadla, byla prodat všechen nádherný nábytek kolem. Pak si ale vzpomněl, že mu nepatří. Všechno bylo majetkem Sametové růže. Nevlastnil skoro nic, jen drahé šaty, které měl na sobě, další, které visely ve skříni, meč, který nikdy nepoužíval, a pár osobních věcí, jako byl stříbrný hřeben a křišťálové lahvičky s voňavkami.
Rashed byl pryč a Ellinwood už z obchodů ve skladišti nedostane vůbec nic.
Z oválného zrcadla se stříbrným rámem na konstábla hleděla jeho vlastní tvář a on cítil, jak ho část paniky opouští. V zeleném sametu vypadal velmi dobře. Někteří lidé si samozřejmě mysleli, že je příliš rozložitý, hubení lidé se ale obyčejně dají lehce zastrašit muži statné postavy. Ovládal Miisku celá léta. Však on už nynější situaci nějak zvládne.
Přistoupil ke skříni z třešňového dřeva, odemknul horní zásuvku a pohlédl dovnitř. Rashed ho nenechal úplně bez peněz a on všechny zisky neutratil. Kdyby ušetřil trochu peněz na opiátu a kořeněné whisky, mohl by si ještě alespoň půl roku pohodlně žít.
Pak ho něco napadlo. Dohoda s Rashedem nebyla nenahraditelná. Jako konstábl Miisky toho přece hodně věděl. Teprve nedávno se dozvěděl, že žena jednoho z předních obchodníků v Miisce podvádí svého muže s majitelem karavany, která procházela městem šestkrát ročně. Kolik by byla ochotná zaplatit za to, že zachová její tajemství? A Devon, jeden z radních, použil před časem velkou část peněz, které město vybralo na daních, na zaplacení karetního dluhu.
Ellinwoodova mysl začala pádit. Nemusel se bát. Když mají mocní lidé tajemství, jsou ochotní zaplatit velké částky za mlčení. Věděl přesně, co musí udělat.
Ale ještě ne.
Napřed změní taktiku ohledně Magiery a pochválí ji. Teď, když už nezbylo nic, co by mohl udělat, nabídne jí svoji plnou podporu a získá tak zpátky důvěru a loajalitu svých strážných. V tuto chvíli byla jeho situace poněkud napjatá. Na několik měsíců se z něj stane příkladný konstábl - než přejde k vydírání. Nakonec se toho v jeho hře zase tolik nezmění, pouze jména hráčů.
Náhle se cítil mnohem bezpečnější a spokojenější. Otevřel spodní zásuvku skříně a vytáhl z ní opiát a kořeněnou whisky. Nikdy dřív si ráno neužíval, dnešní den byl ale výjimkou. Potřeboval utěšit.
Za okamžik měl pohár s křišťálovou stopkou naplněný, pohodlně se usadil v křesle a začal usrkávat.
Den uplynul rychle.

Teesha se té noci probudila jako první a posadila se s podivným pocitem dezorientace. Obrázky minulé noci jí zaplavily mysl a vzpomněla si, jak ji Rashed uložil do břicha staré lodě.
Ležel na podlaze vedle ní a spal. Dotkla se jeho ramene.
„Rashede, vzbuď se.“
Jeho průzračné oči se otevřely. Dokonalými rysy mu proběhl záblesk zmatku tak rychle, že si toho téměř nevšimla. Pak se také posadil a opět vypadal jako schopný velitel. Udělala dobře, když si ho zvolila za strážce své malé rodiny. Na druhou stranu dokázal být ale tak tvrdohlavý… Připadalo jí jako ironie, že tento rys je jeho jedinou slabostí. Nyní čelila složitému úkolu, jak jej zmanipulovat, aby se dali opět na

útěk. Poprvé to nebylo vůbec jednoduché.
„Jak se cítíš?“ zeptal se.
„Hodila by se mi jehla a nit.“ Usmála se na něj.
Nikdy se na ni neusmál, věděla ale, že ho její žertování dokáže uvolnit. A nějakým zvláštním způsobem se cítila líp, když ho mohla utěšit.
Začala se rozhlížet kolem. Cítila se víc při vědomí než včera v noci. Rashed očividně na tuto loď narazil při jedné z nočních výprav do okolí. Posádka ji asi nedokázala vyprostit, neboť jí nyní prorůstaly stromy a keře a téměř celou ji zakrývaly. Desky na palubě byly sice staré, ale jinak byly v pořádku a nepronikal jimi ani paprsek světla, který by je mohl spálit na prach. Byli tak bezpeční, jak jen mohli v jejich situaci očekávat.
Rashed přistoupil ke Krysaříkovi a zatřásl jím. „Vstávej. Musíme jít.“
Krysařík se zdál být z nich tří nejslabší a nejméně zahojený. I když se většina ran, které mu pes způsobil, zahojila, směs česnekové vody a ohně udělala své. Brzy se bude muset znovu nakrmit.
„Kam jdeme?“ zeptala se Teesha Rasheda.
„Zpátky do skladiště.“
„Cože? Proč?“
„Protože nemáme nic a nevíme, jestli shořelo úplně,“ řekl. „Co když dělníci oheň uhasili? V našem nynějším stavu by ani jeden z nás nedokázal lehce splynout s davem. Potřebujeme oblečení a zbraně. Všechno bylo ve skladišti.“
Zavrtěla hlavou. „Je to příliš nebezpečné. Mohou tam být stráže a vyšetřovat, co se stalo. Měli bychom dnes v noci prostě odejít. Vím, že je to riskantní, můžeme se ale po cestě krmit a ukrást, co budeme potřebovat. Když projdeme pár domácností, můžeme být přiměřeně, i když ne dokonale, vybaveni.“
Krysařík se vyškrábal na nohy. „Souhlasím.“
„Stráže pro nás nic neznamenají,“ řekl Rashed.
„Jestli zmizíme, lidé ve městě si budou myslet, že jsme zemřeli,“ trvala na svém Teesha. „Lovkyně nás nechá být.“
Poprvé, co si pamatovala, na ni Rashed vztekle zvýšil hlas. „Nepřestane nás lovit, dokud nebude v hrobě!“
I Krysařík se zdál být zaskočen jeho výbuchem a neklidně se pohnul. Rashed otevřel padací dveře. „Pojďte. Musíme zjistit, co se stalo se skladištěm.“
Teesha nebyla rozčilená. Nikdy by se na Rasheda nemohla rozzlobit, jeho chování ji ale zneklidnilo. Chtěla ho dostat ven z města a pryč od lovkyně. Nechtěla, aby se k němu ještě někdy se svým mečem přiblížila.
Měli by prostě tiše odejít. To by byla logická reakce. Velitelem byl ale on a byla to Teesha, kdo jej do této pozice dosadil.
Protože neměli na výběr, následovali ho s Krysaříkem ven.

I když bylo pro Krysaříka nemožné, aby cítil soucit s Rashedem, při pohledu na trosky toho, co dřív bývalo jejich domovem, si vzdáleně uvědomil, že cítí jen malou dávku vzteku a ztráty v porovnání s vysokým válečníkem, jehož tvář byla v tuto chvíli úplně bez výrazu.
Nic nezbylo. Byli schovaní za ohromnou, napůl ohořelou bednou. Konstrukce skladiště prohořela zevnitř ven a těžké podpěrné sloupy se propadly dovnitř. Tunely pod skladištěm už pravděpodobně neexistovaly. Kdyby Rashed nepřipravil tajný tunel vedoucí na pláž, byli by teď všichni rozdrcení hlínou a sloupy. Nebo ještě navíc spálení na popel.
A v tom spočívalo Krysaříkovo dilema.
Všechno uvnitř něj křičelo, že Teesha má pravdu. Měli by opustit Miisku ještě dnes v noci a vzít na sebe to riziko, zabíjet a doplňovat zásoby cestou. I když ale nenáviděl Rashedovo arogantní chování, samozvaný vůdce jejich skupiny byl vždy o krok před nimi, když se jednalo o přežití.
Otázkou ale byla jeho motivace. Rashed tvrdil, že jejich trvalé bezpečí může být zajištěno jen tehdy, když zničí lovkyni. Pokud to byla pravda, pak Krysařík zůstane a bude bojovat. Dnes večer se ale Rashed zdál být méně racionální než obvykle. Ve skutečnosti to vypadalo, že ho kupředu žene jen čistá touha po

pomstě. Pomsta byla luxus. Krysařík se nikdy o luxus nezajímal.
A proč chtěla Teesha utéct? Byla to rozumná touha přežít, nebo nějaké zvrácené přání zabránit Rashedovi, aby znovu bojoval s lovkyní? Někdy měl pocit, že jí rozumí mnohem lépe než Rashed. Jejich vůdce na Teeshu hleděl jako na krásnou osůbku, kterou je nutno ochraňovat, jako na křehké srdce jejich malé rodiny. Krysařík věděl, že je schopná citu, dokonce i lásky, vždy se ale řídila jen vlastními pudy a touhami a věděla, jak s Rashedem manipulovat, jako by to byl její osobní vojáček na hraní v životní velikosti.
V poslední době bylo ale těžké odhadnout její reakce. Začínal mít podezření, že její city k Rashedovi začínají převažovat nad vlastními instinkty přežití.
A i když Rasheda nenáviděl, Krysařík dokázal ocenit jeho užitečnost. Věděl s jistotou, že nechce zůstat sám. Ale řešení problémů nebylo jeho silnou stránkou. Chtěl udělat cokoli, co by zastavilo lovkyninu vendetu a umožnilo jejich další existenci. Co by ale bylo lepší? Utéct, nebo bojovat?
Od moře zafoukal studený vítr. Ze zčernalých trosek se zvedla mračna prachu a vítr je odnášel pryč.
„Ach, Rashede," řekla Teesha, když hleděla na trosky jejich domova. V hlase jí zněla skutečná lítost. „Je mi to tak líto."
Přistoupila k němu a jemně se dotkla jeho ramene, aby mu nabídla alespoň nějakou útěchu. Nepohnul se ani ji nevzal na vědomí.
„No, nenajdeme tady nic cenného," poznamenal Krysařík prakticky. „Tak co teď? Půjdeme se nakrmit, utečeme nebo se vydáme hledat lovce? Myslím, že bychom s dalším krokem měli souhlasit všichni tři."
Teesha se na něj vděčně usmála. Její starost o stav Rashedovy mysli byl očividný. Ve skutečnosti si starosti začínal dělat i Krysařík.
„Jste hlupáci, pokud od něj očekáváte nějaké rozumné rozhodnutí," ozval se dutý hlas.
Edwan se ve své typické hrozivé podobě zjevil nedaleko Teeshy. I když Krysaříka duchův vzhled přímo neznervózňoval, nikdy se nenaučil dívat se na něj jako na něco jiného než občas užitečnou anomálii.
Toto byla noc nových výrazů. Teesha se téměř zamračila.
„Drahý," řekla Edwanovi, „dnes v noci na tom nejsme zrovna dobře. Byla bych ráda, kdyby ses aspoň pokusil být užitečný."
„Ta lovkyně není žádný šarlatánka," odvětil rozčileně. Dlouhé, žluté vlasy se pohnuly, jak trhnul useknutou hlavou směrem ke své ženě. „Je dhampir. Byla zrozena k tomu, aby lovila a zabíjela upíry. Neporazíte ji. Pokud tady zůstanete, všichni tentokrát skutečně zemřete a připojíte se ke mně."
Rashed se konečně odvrátil od spáleného skladiště. „Odkud to všechno víš?" zeptal se ducha.
„Pokaždé, když spolu mluvíme, máš pro nás jenom další tragické nebo kritické zprávy."
„V Sametové růži bydlí jeden cizinec. Ví mnoho věcí. Slyšel jsem, jak jí to říkal." Edwanova slova se na okamžik vytratila a Krysařík věděl, že komunikace na fyzické úrovni se pro ducha stává s každým rokem těžší a těžší. „Je silný - ne jako ti druzí. Něco na něm…"
„Jak těžce je lovkyně zraněná?" zeptal se Rashed hrubě.
„Není vůbec zraněná," odvětil Edwan. „Elfí míšenec jí dal napít své krve a ona se uzdravila, jako by byla jednou z vás."
Rashed téměř smutně zavrtěl hlavou.
„Dlouhé roky v této fyzické rovině se na tobě projevily. Dhampirové existují jen v pohádkách. Potomci smrtelníků a upírů? Náš druh se nemůže rozmnožovat. To přece víš."
Krysařík si nebyl tak jistý. „Někdy, když Corische upadl do jedné ze svých černých nálad, se se mnou rád bavil o našich schopnostech, o tom, v čem spočívá naše síla a v čem slabost. Jednou mi řekl, že to nějakou chvíli trvá, než se naše těla úplně změní. Nevím proč. Tvrdil ale, že v prvních dnech po proměně je pro upíra stále možné zplodit dítě."
„Tohle nikam nevede." Rashed ho mávnutím ruky odbyl, jako by byl nějaký otravný hmyz. „Pokud je skutečně něco víc než jen člověk, pak se potřeba zabít ji stala ještě naléhavější než dřív."
„Pak tedy, můj pane," Krysařík položil důraz na poslední slovo, „bychom možná měli zkusit jinou taktiku. My dva bychom ji bývali včera v noci dostali, kdyby nebylo elfího míšence, kováře a toho zatraceného psa. Nikdo jiný v tomhle městě jí nepomůže. Pokud ji zbavíme jejich pomoci, zůstane úplně sama."
Teesha se soustředěnou tváři přikývla. Skrz trhlinu v rudých šatech Krysařík zahlédl hladkou, bílou kůži

na jejím břiše.
„Ano, Rashede," řekla. „Pokud zabijeme napřed její přátele a pak ji, vezmeš nás odsud? Můžeme si vystavět nový domov někde jinde."
Rashed se postavil za její malou postavu a hlas mu zjemněl. „Samozřejmě. Nemůžeme zůstat v Miisce."
„Jeden na jednoho je jediný způsob, jak to provést," dodal Krysařík. „Znamená to menší riziko, že nás někdo uvidí."
„Dobrá tedy," řekla Teesha téměř šťastně. „Já si vezmu na starost kováře… ne, Edwane, nedělej si starosti. Žije sám. Uspím ho zpěvem dřív, než si uvědomí, co se děje."
„Já si vezmu na starost míšence," řekl Krysařík rezignovaně. „Použiju jeho psa, abych ho vylákal ven samotného. Jestli si ale budu muset poradit s tím psem, budu možná nucen použít něco odporného, co používají smrtelníci, třeba kuši." Usmál se. „Nebo možná sekyru."
„Jste si tím oba jistí?" zeptal se Rashed. „Vím, že jsou to jenom smrtelníci, do ničeho se ale nepouštějte, pokud je nebudete moct dostat někam samotné."
„Nestarej se tolik," odvětila Teesha. „Vím, jak zvládnout smrtelníka."
To je pravda, napadlo Krysaříka. I když nesmrtelné zvládá taky dobře.
Rashed chtěl dnes v noci prolít krev lovkyně, Krysařík ale věděl, že jejich plán dává smysl.
„Pak je tedy rozhodnuto," řekl vysoký nemrtvý spíš pro sebe než ostatním. „Její přátelé zemřou dnes a ji dostaneme zítra. Pak odsud odejdeme."
Edwan sledoval rozhovor v tichosti, z jeho postavy ale sálal chlad, který vadil i Krysaříkovi, jenž zimu jinak nikdy necítil.
„A co budeš dělat ty, zatímco oni budou vraždit pomocníky lovkyně?" zeptal se duch Rasheda.
Rashed s klidnou rozhodností ustoupil. Vítr z moře zadul do jeho potrhané tuniky. „V naší lodi je jenom jedna díra, jinak je v pořádku. Pokusím se ji opravit a vytáhnout zpátky na vodu."

Magiera zprvu považovala myšlenku, že by ještě té noci obsluhovali ve Lvounovi hosty, za absurdní. Leesil ale veřejně vyhlásil, že ještě toho večera otevřou.
Caleb rychle uvařil jednoduchou skopovou polévku a Leesil koupil chléb v Karlinově pekárně. Pokusili se uložit uzdravujícího se Chapa na postel v Leesilově pokoji a zavřít dveře, tolik ale kňučel a škrábal na dveře, že Magiera ustoupila a přenesla ho zpátky dolů. Rány byly skoro zahojené, stále se ale pohyboval velmi pomalu a opatrně. Pokud zůstane ležet tiše u ohně a bude předstírat, že hlídá, může zůstat v hlavní místnosti s ostatními.
Jakmile se objevili první lidé, aby se napili piva a popovídali si, zlepšila se jí trochu nálada. Leesilův instinkt byl opět správný. Hostinec se proměnil v místo plné života, jídla a hovoru. V poslední době strávila příliš mnoho času ve společnosti smrti.
Klientela se poněkud změnila. Přicházelo míň přístavních dělníků, na druhé straně se ve dveřích častěji objevili obchodníci a trhovci a zdravili ji. Stále mohla samozřejmě napočítat mnoho námořníků. Několik žen rybářů nadělalo spoustu cavyků s Leesilovou tváří a on nasával jejich pozornost jako suchá mořská houba.
Magiera nalévala korbely piva a poháry vína, nové skleněné poháry, které obdržela jako dar od několika místních. Leesil pomáhal Calebovi roznášet polévku, dokud se večeřející dav nenasytil, a pak zahájil hlasitou karetní hru. Na její vkus až příliš hlasitou, polovina lidí v místnosti se ale střídala na místech hráčů, zatímco druhá polovina výskala nebo proklínala své štěstí v kartách.
Něco ve vzduchu jí připomínalo čas podzimní sklizně. I když se Magiera zábavy nemohla zúčastnit, očekávaný - ale ne úplně nechtěný - pocit satisfakce, začal odsunovat stranou vinu a hrůzu, kterou cítila, když se před několika hodinami Geoffry a Aria snažili zaplatit jí za služby. Miiska byla nyní jejím domovem. Ať už úmyslně, nebo ne, udělali s Leesilem něco, aby ji ochránili.
Tato myšlenka ji přiměla přesunout pohled od sudu k jediné osobě v místnosti, která neoslavovala: k Brendenovi.
Zůstal s nimi celý den pod záminkou, že jim pomůže uklidit hostinec. Magiera ale měla pocit, že se mu prostě nechtělo jít domů. Nyní seděl sám, popíjel a občas se na někoho usmál nebo kývl, když na něj někdo promluvil. Jakmile ale opět osaměl, viděla, jak na něj znovu dolehl hluboký smutek. Byl oblečený

do čisté bílé košile s dlouhými rukávy a do hnědých kalhot. Bez kovářské kůže vypadal nějak zranitelnější. Chtěla ho utěšit, netušila ale, jak to udělat.
Magiera byla oblečená do pevně sešněrovaných, tmavě modrých šatů, které jí před lety dala teta Bieja. Jak Leesil to ráno správně poznamenal, všechny její šaty byly zcela zničené. Objednala si nové u Baltazara, místního krejčího, prozatím jí ale budou muset stačit tyto. Kromě toho, kdykoli ji v nich Leesil viděl, usmál se. Alespoň tolik mu dlužila a snažila se mu oplácet usměvavé pohledy. Kdykoli se na něj podívala, vždy jí myslí probleskla vzpomínka na jeho bledou kůži a krvácející zápěstí.
Dveře se opět otevřely. Pekař Karlin, Geoffry a Aria vstoupili dovnitř a se smíchem ji pozdravili. Oba mladí lidé se šli podívat na hru u karetního stolu a Karlin prakticky přitančil k baru.
„Vypadáte krásně," řekl s úsměvem.
„Vy taky," zažertovala.
„Nalijte mi ohromný korbel piva. Piju jen zřídka, dneska ale udělám výjimku."
„A pročpak?" zeptala se, v duchu ji ale napadlo, jestli o tom měla vůbec začínat.
„To přece víte moc dobře. Naše město je opět bezpečné. Ulice jsou bezpečné. Naše děti jsou bezpečné. Myslím, že budu pít až do rána."
I když se Magieřiny myšlenky stále vracely k temným záležitostem, pekařova veselá nálada byla nakažlivá.
„Jestli to zvládnete, budu potřebovat stálou zásobu chleba," řekla. „Alespoň na čas."
Přikývl a jeho kyprá tvář se rozzářila.
„Mám lepší nápad. Ariin otec je místní švec. Obchody mu jdou dobře, má ale v rodině pět dětí a všechny je zaměstnat nemůže. Ta holka je dobrá kuchařka. Myslel jsem si, že byste ji mohla zaměstnat, teď když… no, když už tady Beth-rae není."
Magiera si uvědomila, že jedna z věcí, kterou má na Karlinovi ráda, je skutečnost, že dokáže diskutovat o faktech, aniž by to znělo krutě nebo necitlivě.
„Měla by zájem?"
„Ano, mluvili jsme o tom na cestě sem."
Magiera přikývla. „Promluvím si s ní později." Odmlčela se a snažila se, aby její tón byl co nejlehčí.
„Proč si nesednete k Brendenovi? Vidím, že sedí o samotě."
Karlin popadl korbel. „Přesně to udělám."
A tak noc pokračovala.
Lidé z Miisky zůstali až do pozdních hodin. Magiera nepromluvila s Calebem o ničem jiném než o práci. Beth-raeino tělo bylo během minulých dvou dnů odneseno z kuchyně a pohřbeno a Magiera se styděla za to, že nevěděla ani kdy, ani kde se tak stalo. Bude se na to muset zeptat později, až přijde vhodná chvíle. Pak jí spolu s Leesilem půjdou dát poslední sbohem. Cítil stejnou potřebu rozloučit se jako ona. Nebo možná ještě větší. Postará se o to, aby byly na jejím hrobě pravidelně čerstvé květiny.
Malá Rose seděla vedle Chapa u ohně. Vypadala stále čile a byla jako obvykle oblečená do mušelínových šatů. Dlouhé, blonďaté kudrny jí neučesaně visely kolem tváře. Magiera neměla to srdce poslat ji do postele.
Chvíli po půlnoci, když už v hostinci zůstalo jen pár hostů, se Leesil postavil a oznámil, že je čas zavřít. Jeho oznámení ji poněkud překvapilo, souhlasila ale a pomohla mu vesele vyprovodit zbývající hosty - všechny kromě Brendena.
„To ale byla noc," zvolal Leesil, když zavíral dveře. „Jsem úplně utahaný."
Velká výčepní místnost hostince se nyní zdála prázdná a příliš tichá. Magiera slyšela, jak v krbu praská oheň, a pohlédla tím směrem. Rose ležela na pletené rohoži vedle Chapa a spala, zatímco pes měl čenich stulený do jejího zátylku. Skoro už se k ní vydala, aby ji probudila, pak si to ale rozmyslela. Jen ať si odpočine. Leesil ji může odnést nahoru později.
Brenden vstal. „No, já bych už měl taky jít. Musíte se vyspat."
„Doprovodím tě domů," řekl Leesil. „Jenom mě nech uklidit karty. Měla bys vidět náš zisk, Magiero. Všichni byli v tak dobré náladě, že jsem je trochu obral."
„Myslel jsem, že jsi unavený," řekl Brenden. „Nemusíš jít se mnou."
„Čerstvý vzduch mi udělá dobře. Je to tady trochu vydýchané."

Magiera znala Leesila příliš dobře na to, aby uvěřila, že se potřebuje nalokat nočního vzduchu. Asi si taky všiml Brendenovy zasmušilé nálady.
„Jenom jděte," řekla. „Uklidíme ráno."
Brenden na ni bezmocně pohlédl, jako by chtěl něco říct, pak se ale otočil a vyšel ze dveří.
Leesil se vydal za kovářem, ve dveřích se ale zastavil. „Za chvíli jsem zpátky," řekl.
Magiera jenom přikývla a zavřela dveře. Najednou byla o samotě s Calebem.
Našla ho v kuchyni, jak tiše myje hrnec, ve kterém vařil dušené.
„Nechte to být," řekla. „Mám za vás odnést Rose nahoru?"
„Ne, slečno," odvětil. Jeho výraz byl vždycky tak klidný a vyrovnaný. „Já ji odnesu. Měla byste si trochu odpočinout."
„Jste v pořádku?" zeptala se a cítila přitom neobvyklou touhu dostat pravdivou odpověď.
„Budu," řekl. „Víte, že je vám většina lidí ve městě vděčná, že? Bez ohledu na oběti."
„Ano, vděčná," zopakovala. „Zoufalí lidé jsou vždycky vděční."
Zmateně na ni pohlédl, ale nepromluvil.
„Kolik lidí vědělo, skutečně vědělo, že jejich město je domovem bandy nemrtvých?" zeptala se ho. „A odkud to věděli? Odkud jste to věděl vy?"
Vypadalo to, že ho její slova ještě víc zmátla. „Ve městě tak velkém, jako je Miiska, lidé jen tak beze stopy nezmizí, hlavně ne lidé jako moje dcera nebo pan Dunction. Než jste se objevila, čas od času se našla těla s dírkami na krku. Nestávalo se to často. Někdy minul rok i dva a nic se nestalo. Klepy se ale rychle šířily. Myslím, že většina lidí věřila, že se tady děje něco nadpřirozeného. Nedělo se to tak ve většině vesnic, kde jste v minulosti lovila?"
Čisté rysy jeho stárnoucí tváře byly plné otázek a Magiera cítila, jak se jí stáhlo srdce. Nikdy neměla otce, se kterým by si mohla promluvit. Najednou ji popadla touha Calebovi všechno říct. Věděla ale, že by mu pravda ublížila ještě víc. Jeho žena byla mrtvá a on věřil, že její oběť pomohla velké „lovkyni nemrtvých". Musel věřit tomu, že Beth-raein život stál za oběť, kterou přinesla pro svobodu Miisky, pro to, aby už nikomu nezmizela dcera nebo manžel. Magiera nebude tak sobecká, aby zničila jeho iluzi kvůli vlastnímu svědomí.
„Ano," řekla. „Pro mě to ale skončilo, Calebe. Chci už jenom vést hostinec s vámi a Leesilem."
Náhle je oba zasáhl slabý závan větru, jak se otevřely kuchyňské dveře a uhodily o stěnu.
„Konec?" řekl téměř rozzlobený hlas ze dveří. „Proč si to myslíš?"
Welstiel vstoupil dovnitř jako lord, který vniknul do domu rolníka na svých pozemcích. Jako vždy byl pečlivě oblečený a upravený, vypadal ale ustaraně, téměř rozčileně.
„Calebe," řekla Magiera. „Vezmi Rose a jděte nahoru."
Starý muž zaváhal, pak ale opustil kuchyň.
„Co tady děláte?" zeptala se nového návštěvníka.
Bylo to zvláštní místo pro rozhovor s Welstielem; stáli mezi hrnci, pánvemi a sušenou cibulí, visící na stěně. I když spolu mluvili v Brendenově dvoře, v mysli jej už měla navždy spojeného s excentrickým pokojem v Sametové růži, obklopeného knihami a magickými koulemi. Kuchyň osvětlovaly jen dvě malé svíčky a jedna lampa. Prameny bílých vlasů na jeho spáncích zářily.
„Uvažuju, jestli náhodou nejsi stejně hloupá jako všichni ti prosťáčci v tomhle městě," odvětil a jeho hlas byl hluboký a tvrdý. „Očekával jsem, že budeš plánovat další krok, ty jsi ale místo toho celou noc roznášela pivo a oslavovala nějaké iluzorní vítězství."
„O čem to mluvíte?" zeptala se. „Vaše malé tajnosti a tajemné poznámky mě už unavují."
„Jak sis jen mohla myslet, že jsi upíry zničila? Viděla jsi jejich těla? Spočítala jsi je?"
Po páteři jí proběhl ledový záchvěv strachu.
„Leesil spálil skladiště. Propadlo se. To by nic nedokázalo přežít."
„Jsi dhampir!" řekl rozzlobeně. „Včera jsi byla smrtelně zraněna, dneska tady ale stojíš a jsi úplně v pořádku. Jejich těla se uzdravují ještě rychleji než tvoje. Jsou jako švábi pod podlahou." Přistoupil k ní blíž. „Představ si, co všechno dokáží přežít."
Magiera se naklonila a pevně stiskla okraj stárnoucího, dubového stolu, na kterém kdysi Beth-rae krájela zeleninu. Cítila, jak na ni dolehla taková únava, že se musela posadit. To není možné. Už přece mělo být

po všem.
„Neviděla jsem sice jejich těla, vy jste ale zase v ulicích neviděl žádné nemrtvé. Nebo ano?“
Kůže na lících se mu napnula. „Postarej se o své přátele.“
Otočil se, rychle vyšel dveřmi a zmizel ve tmě.
„Počkejte!“ vykřikla Magiera.
Vyběhla za ním kuchyňskými dveřmi, ale strana hostince, obrácená k lesu mezi budovou a mořem, byla prázdná. V záblesku křišťálového jasu se jí v mysli uhnízdila jediná myšlenka.
„Leesil.“
Magiera proletěla zpět kuchyní k baru a popadla meč.

Brenden a Leesil spolu tiše kráčeli ulicemi Miisky a kovář nemohl než cítit údiv nad změtí protikladů, kterou elfí míšenec představoval: v jednom okamžiku byl chladným bojovníkem a v dalším se choval jako kvočna. Leesil měl kolem hlavy uvázaný zelený šál, pod kterým schovával malé špičky svých uší. Vypadal nyní jako štíhlý člověk s mírně zkosenýma, jantarově hnědýma očima. Jeho šál Brendena zarazil.
„Proč ho někdy nosíš?“ zeptal se a ukázal na Leesilovu hlavu.
„Nosím co?“ zeptal se míšenec. Pak se dotkl čela. „Ach, tohle. Kdysi jsem ho nosil neustále. Když jsme s Magierou předstí… lovili, neradi jsme k sobě přitahovali pozornost. Myslela si, že bude lepší, když splyneme s okolím, dokud se nerozhodneme nějakou práci přijmout. Ve Stravině nebo kolem ní nenajdeš mnoho elfů, takže jsem raději nosil uši schované. Tady na tom už nezáleží, staré zvyky se ale jenom těžko odnaučíš. A aspoň mi nepadají vlasy do obličeje.“
Po cestě spolu hovořili o jednoduchých, malých věcech. Kromě několika opilých námořníků a pár strážných, kteří hlídali ulice, nikoho nepotkali. Brzy dorazili k Brendenovu domu.
Leesil se konečně zeptal: „Jsi v pořádku?“
Pro Brendena bylo těžké na takovou otázku odpovědět, nechtěl ale svému příteli ublížit.
„Potom, co moje sestra zemřela, jsem byl tak rozzuřený Ellinwoodovým chováním, že mě má zuřivost pohltila. Pak jste přišli vy. Když jsme pátrali, bojovali, mstili se, sledoval jsem určitý cíl. Teď, když je po všem, cítím, jako bych měl Elizu pohřbít… začít ji oplakávat. Ona už ale leží v hrobě. Nevím, co mám dělat.“
Leesil přikývl. „Já vím. Myslím, že jsem to věděl celý den.“ Odmlčel se. „Poslouchej mě. Zítra vstaneš, půjdeš navštívit Elizu a rozloučíš se. Pak se vrátíš sem, otevřeš kovárnu a budeš celý den pracovat. Večer zajdeš do Lvouna, dáš si večeři a popovídáš si s přáteli. Přísahám, že po několika takových dnech začne svět zase dávat smysl.“
Brenden vzlykl a odvrátil se.
„Děkuju,“ řekl, protože potřeboval něco, cokoli říct. „Uvidíme se zítra večer.“
Elfí míšenec už ale kráčel dolů ulicí, jako by také nemohl najít příhodná slova.
„Pokud ti dojdou koně, které bys mohl okovat, můžeš mi pomoct opravit tu zatracenou střechu.“
Brenden pozoroval Leesila, jak dlouhými kroky míří pryč, dokud nezmizel za rohem, pak se otočil, vešel do své malé, prázdné chalupy. Zůstal v ní jen jednoduchý nábytek a pár ozdob, neboť všechny Eliziny věci sbalil a schoval je. Bylo příliš bolestné dívat se na její věci každý den. Na stole ležela svíčka, kterou vyrobila loni v létě, nezapálil ji ale, začal se raději svlékat potmě. Právě když si z kalhot vytáhl košili, oknem se k němu donesly nádherné tóny písně beze slov a okouzlily jeho sluch.
Copak venku někdo zpíval?
Přistoupil k zadnímu oknu a vyhlédl ven. Vedle hromady dřeva stála mladá žena v potrhaných, sametových šatech. Jemné prameny vlasů barvy tmavé portsmithské kávy jí visely až ke štíhlému pasu. Zdála se mu povědomá. Z malých úst zněla tak sladká hudba. Něco mu říkalo, aby raději zůstal v domě, neodolatelné nutkání a touha jej ale táhly ven. Vyšel ze dveří a sestoupil z verandy do dvora.
Pomalu k nadpozemskému zjevení přistoupil a všiml si, že ženiny bílé ruce jsou rukama dítěte. Pevně sešněrovaný živůtek šatů a plná prsa ale dokazovaly, že je již dospělá. Měla tvář jako panenka, takže nedokázal říct, kolik let jí může být.
„Ztratila ses?“ zeptal se. „Potřebuješ pomoc?“
Přestala zpívat a usmála se na něj. „Ztratila jsem se a jsem tak sama. Pohleď na smutek v mých očích.“

Zahleděl se jí do tmavých, oválných očí a zapomněl, kde je. Zapomněl i vlastní jméno.
„Pojď, posaď se ke mně," požádala ho.
Dřepnul si vedle ní a opřel se o naskládané dřevo. Pro křehkou stavbu jejích kostí měl strach se jí dotknout, žena ale spokojeně položila hlavu na jeho rameno.
„Tak jemný," zašeptala. „Nikdy bys mi neublížil, že ne?"
„Ne," odvětil. „Nikdy bych ti neublížil."
Obrátila tvář vzhůru k jeho a rukou se dotkla vlasů na temeni.
„Ale ano, ublížil."
Náhle jej uvěznil pevný stisk a žena se mu tvrdě zakousla do krku.
Ne, nekousala ho, líbala ho a on chtěl, aby pokračovala. Uvolnil se v jejích pažích a dovolil jí dělat, co se jí zlíbilo.
Pak zavřel oči a klesl jí do náruče.

Krysařík už celé dny nemohl přestat myslet na štíhlou dívku se snědými pažemi. Vzpomínal si, jak stál u jejího okna, pozoroval, jak spí, a opájel se její vůní, než se objevila Teesha a odtáhla ho pryč. Nyní opět stál před jejím oknem.
Rashed by chtěl, aby se nakrmil, vyléčil a zesílil, než zaútočí na elfího míšence a jeho psa. Byl si tím jistý. Tentokrát si nemůže dovolit zklamat, takže by měl být na vrcholu sil a plný čerstvé krve.
Dívka měla hnědé vlasy, které barvou odpovídaly jejím pažím. Když se ve spánku převrátila, zachytil vůni čistého mušelínu smíšeného s levandulovým mýdlem. Už nemohl dál čekat.
Jen zřídka využíval některou ze svých psychických schopností kromě případů, kdy přinutil oběti zapomenout. Proč by měl? Byli zabijáci, ne podvodníci, občas ale obdivoval, dokonce i tiše záviděl, lehkost, s jakou Teesha lovila. A copak se nechtějí zbavit lovkyně a vydat se opět na cesty? Možná že by měl své schopnosti cvičit a vylepšit je. Teeshina starost o Rasheda začala převažovat nad starostí o něj. Možná že to tak vždycky bylo a on si to jenom neuvědomoval. Krysařík nikdy nebude Rashedem. Měl ale jiné dary, jiné schopnosti. Měl by je rozvinout a ohromit ji během jejich cest. Ta myšlenka u něj vyvolala úsměv.
Zároveň ale cítil nekontrolovatelnou touhu získat tuto tmavovlasou dívku, dotknout se její kůže, napít se jejího života. Potřeboval také být co nejsilnější.
„Pojď," zašeptal.
Dívka otevřela oči a Krysařík promítnul myšlenku do její mysli. Venku bylo něco důležitého. Musí vstát a najít to. Možná že sní? Ale i ve snu musela zjistit, co na ni čeká.
Vstala z postele, pospíšila si k oknu a vyhlédla ven. Něco zahlédla, a tak naklonila horní část těla přes okraj rámu.
Krysařík ji popadl za ramena vyčnívající z okna a vytáhl ji ven. Nevykřikla, jen na něj překvapeně zamrkala.
Nechtěl ji vyděsit, a tak jí neustále promítal myšlenku, že je ztracená ve snu. Nebojovala s ním, místo toho si jej zvědavě prohlížela mírně zkosenýma, hnědýma očima. Proběhl jím neznámý pocit vzrušení. Dal si na čas a užíval si vůně levandulového mýdla na jejím krku, které se mísilo s jemným zápachem rybiny na rukou. Prsty přejel po měkkých vlasech a hladkých pažích.
Pak ji něžně položil na zem a prokousl jí tepnu na hrdle, zatímco ji stále uklidňoval silou své mysli.
Její štíhlé paže se jej pokusily jednou instinktivně odstrčit, tento okamžik ale pominul a on cítil, jak jej pevně uchopila za košili.
Naplnila jej moc a neuvěřitelná síla. Ovládnout někoho skrz slepý strach byla jedna věc, tohle bylo ale něco jiného, něco, o čem s Parkem nikdy nemluvili.
Pil, dokud její srdce nepřestalo bít.
Byla nyní pouhou schránkou a on nechal její tělo ležet tam, kde bylo. Pocítil záblesk lítosti nad tím, že tento okamžik pominul. Krysařík vytušil, že se Rashed už o utajení nezajímá.
Do mysli mu opět pronikly myšlenky týkající se elfího míšence a psa. Zbraně? Neměl by si sehnat nějaké zbraně? Ne, spálená kůže se rychle hojila. Nikdy dřív se necítil tak silný. Žádné zbytečnosti smrtelníků nebude potřebovat. Proklouzl téměř prázdnými ulicemi Miisky ke Lvounovi.

Když dorazil k hostinci, utrhl jednu z okenic okna, vedoucího do hlavní místnosti. Pes byl ve velké místnosti sám, ležel u krbu a odpočíval.
„Hej, pejsku," zavolal na něho. Jak mu to ten elfl míšenec jen říkal - Chap? „Hej, Chape."
Chapova velká, vlčí hlava vystřelila vzhůru a Krysařík by mohl přísahat, že se pes zatvářil nevěřícně. Jak Krysařík předpokládal, pes stáhl pysky v zavrčení plném nenávisti a vyrazil směrem k oknu. Z dlouhého čenichu zaznělo hlasité, vysoké zavytí.
Krysařík se usmál. Vyrazil k okraji města a k lesu.

Magiera utíkala téměř temnými ulicemi k Brendenově kovárně, až hrozilo, že jí prasknou plíce. Dlouhé šaty se jí pletly pod nohy, a tak si sukni vytáhla volnou rukou vzhůru a běžela dál.
Co když měl Welstiel pravdu?
Pravda bolela víc než bolest, která se jí námahou šířila hrudí. Jak mohla tak jednoduše předpokládat, že veškeré nebezpečí pominulo, jen kvůli Leesilově a Brendenově jistotě, že hořící skladiště zavalilo tunely pod ním? Ignorovala bolest v nohou a s mečem v ruce utíkala dál.
Když se v dohledu objevila kovárna, zavolala: „Leesile!" Nestarala se o to, koho křikem probudí.
Přední dveře byly zavřené. Zabušila na ně.
„Leesile! Brendene?"
Nikdo jí neodpověděl, a tak se dveře pokusila otevřít. Byly odemčené.
Magiera do nich strčila a vstoupila dovnitř, jediná místnost malé chalupy ale byla prázdná. Možná že Leesil s Brenden nešli přímo ke kováři domů. Co když se Leesil pokusil rozveselit přítele pozdní partičkou karet v nějaké jiné hospodě?
Ano, utěšovala se. Leesil vzal Brendena někam jinam a oba teď pravděpodobně sedí v nějaké malé sešlé hospodě a hrají karty. Její naděje ale byla jen hysterickou snahou vytvořit si falešný pocit bezpečí a Magiera to věděla. Teta Bieja vždy říkala: „Neměli bychom si dělat starosti, dokud nebudeme mít důvod dělat si je."
Ne, Leesil říkal, že se dlouho nezdrží.
Když procházela kolem okna vedoucího do dvora, zahlédla bílý záblesk. Otočila se a spatřila Brendenovu košili. Ležel poblíž hromady dřeva nedaleko pomalu mizících skvrn Eliziny krve.
„Ne!"
Vyrazila ven do dvora zadními dveřmi a dopadla na kolena u kovářova těla. Jeho kůže byla alabastrově bílá a kontrastovala s tmavě rudou barvou rozervaného hrdla. Naklonila se blíž. Ve tváři neměl výraz hrůzy, naopak. Měl v ní vepsáno víc klidu, než u něj kdy spatřila. Zářivě rudé vlasy se vyjímaly na jeho bledé kůži.
Na zemi bylo jen málo krve, neboť bytost, která mu hrdlo rozervala, pečlivě zkonzumovala každou kapku. Snažila se pochopit obraz, který se jí naskytl, vpustit jej dovnitř, tam, kde jej dokáže vstřebat, a poradit si s ním. Nedokázala to ale.
Brenden byl jediným skutečně statečným obyvatelem tohoto města, jediným, kdo jí a Leesilovi pomohl. A co mu jeho statečnost přinesla? Co mu přinesl fakt, že jim stál po boku? Jen smrt.
Natáhla volnou ruku a dotkla se jeho plnovousu. Ruka jí pak sklouzla k jeho krku a prsty se dotkla místa, kde obvykle bušila pod kůží krev. Nic. Věděla už, že je mrtvý a že její čin je zbytečný, nyní ale byla ona jednou z těch zoufalých a platila za to.
Magiera si vzpomněla, jak ráno stál před dveřmi hostince, blokoval před Ellinwoodem vchod a chránil její domov.
„Je mi to líto," zašeptala. „Je mi to všechno tak líto."
Welstiel měl pravdu. Měla se ujistit. Měla hledat těla a nepřestat, dokud se neujistí, že upíři jsou skutečně mrtví. Dovolila Leesilovi a Brendenovi jen tak odejít do noci. Byla to její vina.
Upustila meč, obemkla paže kolem kolen a začala se kolébat vpřed a vzad. Bylo toho na ni příliš. Příliš mnoho.
Z dálky se ozvalo tajemné, pronikavé zavytí, které proniklo její otupělostí.
Magiera popadla ze země meč a vyběhla na ulici před Brendenovými stájemi a kovárnou.
Opět k ní dolehlo Chapovo zavytí. Vydal se na lov.

„Leesil.“

17. kapitola

K
dyž Leesil opustil Brendena, zamířil zpátky do Lvouna. Pak ale změnil názor. Zvuk moře k němu promlouval a Leesil toužil strávit víc času o samotě, než se vrátí domů. Vydal se proto směrem k pobřeží Miisky, místo aby vyrazil ulicemi zpět k hostinci.
Lítost nad Brendenem naplňovala jeho mysl, starost mu ale dělala i skutečnost, že chtěl svému příteli říct pravdu - no, možná ne celou pravdu, ale aspoň to, jak si s Magierou v posledních letech vydělávali na živobytí. Jak by asi Brenden zareagoval, kdyby se dozvěděl, že riskoval život lovem nemrtvých s lidmi, kteří toho o nich věděli pravděpodobně míň než on sám?
Na druhou stranu byli ale úspěšní a všichni z jejich malé skupinky přežili. Možná že na pravdě nezáleželo.
Hrubý písek a voda se před ním táhly podél zalesněného pobřeží až k dokům v dáli. Pohyb vln, které jemně narážely na písek, byl v měsíčním světle podivně uklidňující.
Leesil se pokusil z mysli vytlačit všechny problémy, které nevyžadovaly jeho okamžitou pozornost, a soustředit se na nynější okamžik. Některé staré a hluboce zakořeněné vzpomínky ho samozřejmě pronásledovaly neustále, dnes večer byla pláž ale tak mírumilovným místem, Magiera byla naživu a Brenden snad konečně dostane příležitost, aby truchlil nad smrtí sestry, a možná ji i někdy v budoucnu překoná. A Chap se rovněž uzdravoval. Co víc by si mohl přát?
Klidným krokem se procházel po pláži a brzy zjistil, že přemýšlí o střeše hostince a o tom, že potřebuje nové šaty. Magiera je potřebovala taky. Nezmínila se mu, že už si objednala novou košili? Možná že to udělala.
Magiera.
Vší silou se snažil nepřemýšlet o tom, co se stalo minulou noc, přesto ale zjistil, že opatrně zkouší obvaz, kterým měl obvázané zápěstí. Stále cítil její rty a zuby na své paži.
Leesil se otřásl. Jako by nestačilo, že celá ta záležitost byla poněkud podivná a groteskní - bylo v ní také cosi svůdného. Možná ale, že to bylo jí samotnou a ne tím, co se stalo, co byl přinucen udělat, aby ji neztratil.
Malá vlna narazila do břehu nedaleko jeho nohy a z lesíku k němu dolehlo vysoké zavytí. Ztuhnul.
Nemožné.
Bylo nemožné, aby se Chap vydal na lov. Takový zvuk vydával pouze tehdy, když lovil upíry. Už neměl co lovit.
Leesil vyrazil po pláži směrem k dokům.
„Chape!“ zakřičel. „Stůj! Počkej na mě!“
Jak se přibližoval k dokům, malý záliv se prohloubil a pláž zmizela ve vodě. Nakonec k okraji města prudce stoupaly jen kameny a hlína. Vyšplhal po hrubém břehu a pokračoval dál, aniž by třeba jen zaváhal nad spálenými troskami skladiště. Když dorazil k místu, odkud mohl vidět Lvouna, zastavil se a naslouchal.
Leesil se pomalu otočil kolem dokola a čekal, až Chap opět zavyje. Když se vytí ozvalo, přicházelo z lesíku za hostincem, z jižní části města. Opět vyrazil, aniž by se zamyslel nad tím, co udělá, až Chapa dožene.
„Chape!“ vykřikl v běhu. „Stůj. Myslím to vážně!“
Psovo vytí na okamžik umlklo, Leesil ale nedokázal říct, jestli to mělo něco společného s jeho příkazem, nebo ne. Stejně rychle, jako vytí umlklo, se opět ozvalo, přicházelo ale z jiného směru.
Leesil se zastavil na malé, téměř úplně temné mýtině mezi ohromnými jedlemi a křovím. I když měsíc jasně svítil, nedokázal zcela proniknout korunami stromů. Přinutil se zůstat stát a naslouchat. Vytí sílilo a bylo nyní přerušováno štěkotem a vrčením. Pak si uvědomil, že Chap - nebo stvoření, které pronásledoval - míří přímo jeho směrem.
Téměř příliš pozdě se Leesil vrhl na zem a snažil se odvalit stranou, když na něj jako by odnikud zaútočila rozmazaná bytost. Zasáhla jej do čelisti. Omámeně a bez dechu se Leesil divoce rozhlížel

kolem. Stále si nebyl jistý, co jej zasáhlo.
„Proč neutečeš?“ zeptal se jej vzdáleně povědomý hlas s veselou dychtivostí. „Běž a já tě zase chytím.“
I přesto, že Leesilovi bylo silně mdlo, strach způsobil, že se zvednul ze země a pohlédl na stvoření, které se mu vysmívalo: špinavý, hnědý výrostek s vyzáblou tváří a potrhanými šaty.
Krysařík.
„Jak?“ pokoušel se zašeptat, nemohl ale pohnout ústy.
S nepřirozenou rychlostí si Krysařík dřepnul, jako by si chtěl povídat. Pousmál se, toto gesto ale Leesila nezbavilo strachu.
„Víš,“ řekl Krysařík, „nikdy jsem nepatřil k těm, co si s jídlem hrají. Tentokrát si ale udělám čas.“ Jeho úsměv se vytratil. „Kde je tvůj olej? Tvé kůly? Tvá lovkyně?“
Leesil se pokoušel polknout, uvažovat. Stačil by jediný pohyb a v každé ruce by držel dýku. Pomohla by mu taková zbraň? Podařilo by se mu vůbec dostat se dostatečně blízko k téhle… věci, která se pohybovala rychleji než jeho zrak?
Chapův hlas se přibližoval a Leesil ho v duchu prosil, ať si pospíší. Jak je možné, že upír přežil požár?
Krysaříkova tvář na okamžik upoutala Leesilovu pozornost. Tak lidský, tak mladý a štíhlý a hbitý. Hnědé oči se na něj mračily, zářily nenávistí a triumfem. Leesil si musel připomenout, že nečelí zanedbanému chlapci.
Kde trčí Chap?
„Možná že bychom se mohli shodnout na tom, že náš spor skončil nerozhodně,“ žertoval Leesil, aby získal čas. „Slibuju, že ti neublížím.“
„Ach, ale já ti ublížit chci.“
Krysařík vyskočil a kopl ho do hrudníku tak silně, že Leesil dopadl na záda. V těle zaznělo hlasité prasknutí a Leesil cítil, že si zlomil alespoň dvě žebra. Bolest ho na okamžik oslepila.
A pak, jako píseň utnutá v půli, tajemné vytí ustalo, jako by se Chap vypařil.
Krysařík otočil hlavu ke stromům a zase zpátky.
„Na to jsi čekal? Na svého psa? Jsem teď dost silný na to, abych vás zvládl oba dva. Vypadá to ale, že moje krásná partnerka skoncovala s kovářem a přišla mi na pomoc. Je mi to líto.“
Sklonil se a popadl Leesila za košili.
Zatímco ho Krysařík tahal na nohy, Leesil stočil ruce a trhnutím otevřel popruhy na pochvách na předloktích. Z rukávů mu do každé ruky vklouzla dýka.
Obě pak vrazil Krysaříkovi až po rukojeť do žeber.
„Zásah… čas na další,“ vydechl a trhl oběma jílci směrem dolů.
Když se ozval zvuk praskajících žeber, Krysařík otevřel ústa. Jedna z rukojetí dýk zůstala Leesilovi v ruce. Čepel se zlomila v upírově těle.
Aniž by se namáhal, Krysařík odhodil elfího míšence stranou.
Leesilovo tělo se odrazilo od kmene stromu a dopadlo na nízko rostoucí větev. Náraz větev ulomil a on tvrdě dopadl na zem.
Leesil se dusil. Snažil se popadnout dech a byl napůl oslepený bolestí, v ruce ale svíral kus ulomeného dřeva a držel ho pevně.

Magiera vběhla do lesa a následovala zvuk Chapova hlasu. Celou dobu přitom proklínala svoji dlouhou sukni. Těžká látka se zachytávala o křoví, obtáčela se kolem kotníků a zpomalovala ji.
Něco jí říkalo, aby ani nehlesla a na psa nevolala.
Kdo zavraždil Brendena? Kolik upírů uniklo Leesilovu ohni? Proč vylákali Chapa do lesa? Jestli chtěli psa zabít, mohli to udělat, zatímco spal o samotě u ohně v hostinci.
Psí štěkot najednou utichl. Magiera se zastavila.
O dvě nadechnutí později se vytí znovu ozvalo, Magiera ale poznala, že pes změnil směr. Honil něco mezi stromy. Nebo ho něco vedlo?
Uvědomila si, že kdyby pádila dál lesem jako zraněný medvěd, jen by se tím prozradila. Uchopila proto sukni do jedné ruky a meč stiskla pevně v druhé a s větší opatrností se vydala mezi stromy.
Zatracený Welstiel. Odkud to věděl? Leesil nebyl ani neopatrný, ani pošetilý a byl si jistý, že nic nemohlo

přežít zřícení hořícího skladiště. Křoviny kolem byly husté, a tak opatrně překračovala keříky a pohybovala se mokrými kopřivami.
Chapův štěkot se nyní ozýval z větší blízkostí. Skutečnost, že ho co nevidět zahlédne, ji naplnila podivnou úlevou. A pak, jako pták zastřelený v letu, jeho hlas utichl a už se znovu neozval.
Magiera odhodila opatrnost stranou a vyrazila směrem, odkud se ozvalo poslední zavytí. Když vběhla na malou mýtinu, téměř nedokázala uvěřit tomu, co vidí.
Na mýtině klidně stála krásná mladá žena s tmavými kudrnami, oblečená do roztrhaných červených šatů, a s nataženou rukou šeptala tichá slova. Jen kousek od ní stál chvějící se Chap. Zavrčel na ni, jeho hlas i výraz ale postrádaly přesvědčení. Kdyby byl člověkem, Magiera by řekla, že je „zmatený".
„To je v pořádku, pejsku," řekla žena a její malá, bledá ruka mu nabídla pohlazení. „Pojď a posaď se ke mně. Jsi opravdu zvláštní."
Pes i žena byli na sebe tak soustředěni, že si ani jeden z nich Magieřina příchodu nevšiml - a to i přesto, že se nepohybovala zrovna tiše.
„Chape!" vyštěkla. „Jdi od ní!"
Oba páry očí se k ní otočily a z Chapova pohledu zmizel omámený výraz. Zatřásl hlavou a vyrazil k ní. Kňučel a s pohledem upřeným na ženu v červeném pochodoval sem tam kolem Magiery.
„Takhle jsi zabila Brendena?" zeptala se Magiera a namířila na ženu meč. „Použila jsi nějaký trik?"
Žena se usmála a Magiera pocítila sílu jejího úsměvu jako fyzickou ránu. Malé, bílé zuby se zablýskly v tváři tak jemné a nevinné a teplé, že mohla být jen zdrojem lásky.
„Musíš si s někým promluvit," řekla. „Říct někomu, co tě trápí. Já to znám. Ztratila jsi přítele… Leesila? Tak se jmenuje? Pojď, sedni si ke mně a já budu poslouchat. Řekni mi všechno a možná že ho pak spolu najdeme."
Na jedné úrovni svého vědomí netoužila Magiera po ničem jiném než usednout vedle této ženy a říct jí vše, co za posledních dvacet let prožila. Neudělala to ale. Její nitro zaplavila vlna zuřivosti a v ústech jí začaly s ostrou, ale nyní již známou, rychlostí růst špičáky.
„To nebude fungovat," zašeptala polohlasně. „Ne na mě." Přistoupila blíž. „Jsi ozbrojená? Pro tvé dobro doufám, že ano."
Obrázky z ženiny mysli naplnily Magieřinu.
Teesha. Její jméno bylo Teesha.
„To si nemyslím," odvětila Teesha klidně. „Proč bych měla být, když mám válečníka?"
„Nikde ho tady nevidím," odvětila Magiera, bylo pro ni ale čím dál těžší udržovat rozhovor. Bála se, že ztratí kontrolu.
V Teeshiných očích nebyla ani zuřivost, ani touha po pomstě a ani šílenství. Všechno, co dělala, co říkala, si předem pečlivě rozmyslela. Schopnosti této bytosti byly jiné než Rashedovy nebo Krysaříkovy.
Chap hluboce zavrčel a Magiera se snažila držet racionálních myšlenek. Teesha začala pomalu ustupovat k lesu. Upírka se bála.
„Nemyslela sis, že tady budu, co?" zeptala se Magiera. „Jinak by ses připravila." Pak pochopila, oč tady šlo. Byl to nějaký plán, jak odstranit Leesila a Brendena. „Můžu tě zabít a ty proti tomu nic neuděláš."
Udělala krok vpřed a rozmáchla se mečem, ale místo, kde před chvílí Teesha stála, bylo prázdné. Mezi stromy zazněl rychle se vzdalující hlas.
„Napřed mě budeš muset najít."
Magiera za ní vyrazila. Chap zakňučel, pak začal hlasitě štěkat. Zastavila se a obrátila se k němu. Chap zůstal napjatě stát na mýtině a štěkal na ni. Magieřiny myšlenky se opět pročistily.
Nemrtvá se snažila odvést ji od skutečného důvodu, proč sem přišla.
Magiera vypudila z mysli divoké myšlenky a rozběhla se zpátky k Chapovi. „Jdi, půjdu za tebou."
Chap se obrátil a vyrazil do lesa.

Leesil zadýchaně svíral zlomenou větev a přinutil se počkat, hrát zraněné ptáčátko, aby přilákal kočku blíž. Pokud se nechá vést svojí zoufalostí, zemře.
Krysaříkovo potěšení a sebejistota byly pryč. Rány po dýkách, které mu Leesil zarazil do boků, ho asi příliš nebolely, vypadal teď ale dost rozzuřeně. A to možná způsobí, že se opět začne chovat neopatrně.

Už nevypadal jako člověk, spíš jako špinavá, smrtonosná zrůda.
„Tohle je tak zábavné," vyplivnul, v jeho hlase teď ale bylo míň smíchu než dřív. „Možná že si tě i vezmu domů - ale já nemám domov. Pamatuješ si na Rasheda? Vysoký, tmavovlasý, s mrtvýma očima a velkým mečem. Vsadím se, že by s tebou rád prohodil pár slov. To skladiště pro něj hodně znamenalo, víš, mnohem víc než jenom obchod. Představovalo svobodu a jeho schopnost existovat v tomto světě. Dokáže tvůj malý mozeček takovou myšlenku pochopit?"
Leesila tolik bolela hruď, že jej každé nadechnutí stálo námahu, dokázal se ale sebrat a předstírat, že odpočívá. Postavil se a opřel o strom za sebou.
„Kdybys přestal hloupě plácat, mohli bychom se teď za ním vydat," řekl Leesil. „Pochybuju, že by mu trvalo tak dlouho zabít mě."
Veškerý zbytek veselí se nyní Krysaříkovi vytratil z tváře. „Přeješ si zemřít?"
„Cokoliv je lepší než tě poslouchat."
Leesil ztuhnul v očekávání okamžitého útoku. Když v záblesku pohybu přišel, propadl se Leesil zpět do své minulosti a stal se produktem výcviku svých rodičů, někým, kdo dokázal potlačit bolest a s instinktivní plynulostí zasáhnout určité místo správnou silou. Jeho ruka sama od sebe vystřelila pouhý zlomek okamžiku předtím, než na něj Krysařík dosáhl.
Ostrý, špičatý konec větve se zabořil do středu Krysaříkovy hrudě dřív, než některý z nich vůbec dokázal pochopit, co se vlastně stalo. Když se Leesil snažil odvalit stranou, sprška teplé, rudočerné krve se mu rozstříkla po čelisti a uchu.
Krysařík vykřikl bolestí. Zdálo se, že v jeho hlase zazněl i strach. Nemrtvý se zapotácel zpět a divoce se sápal po větvi, která mu trčela z hrudníku.
„Leesile! Kde jsi?"
Tato slova zazněla z lesa, ne z otevřených úst žebráckého chlapce.
Někde v lese byla Magiera. Úleva zaplavila Leesilova ústa jako voda, zjistil ale, že je pro něj nemožné vykřiknout.
„Tady," pokoušel se zavolat. „Jsem tady."
Jedna z Krysaříkových rukou se obemknula kolem větve a vytáhla ji. Vůbec se ale nechoval jako tehdy, když si z hrudi vytáhl šíp. Zalykal se a z rány mu otevřeně vytékala krev. Střídavě se dusil a sténal a oběma rukama si tiskl díru v hrudi.
„Zasáhl jsem srdce, že?" podařilo se Leesilovi zašeptat. „Neprobodl jsem ho úplně, ale zasáhl jsem ho. Co se stane, když vykrvácíš? Klesneš k zemi, příliš slabý na to, aby ses pohnul, a budeš se strachem čekat na východ slunce?"
Krysařík vydal kloktavý zvuk a ve strachu se na něj zahleděl. Ozvaly se kroky a Chapovo vytí. Nemrtvý se vrávoravě rozběhl ke stromům v opačném směru, než ze kterého zvuky přicházely.
Ve chvíli, kdy Krysařík zmizel jednou stranou mýtiny, z druhé vyrazil Chap. Magiera psa těsně následovala. Závojem únavy Leesil ucítil na tváři psí jazyk a na těle Magieřiny ruce, hledající zranění.
„Jsi zraněný?" zeptala se. Když okamžitě neodpověděl, zopakovala otázku hlasitěji: „Jsi zraněný?"
„Jdi za ním," zašeptal. „Pospěš si."
„Ne, musím tě dostat domů."
„Brenden," řekl. „Musíme ho varovat."
Nenabídla mu ani útěchu, ani soucit, v jejím hlase ale zaslechl osten hysterické lítosti. „Brenden je mrtvý."

Křoví houstlo, jak se Krysařík přibližoval k malé zátoce na řece, ve které byla uvězněná jejich loď. Necítil bolest v tom smyslu, v jakém ji znají smrtelníci. Jeho rychlost ale zpomaloval takový strach a únava, jaké ještě nikdy nepoznal. Jediné, na co dokázal myslet, byl Rashed, loď a nutnost najít pomoc. Jeho krev - ta, kterou vzal dívce se snědými pažemi - pokrývala každý list a každou kopřivu, kterou po cestě minul. Neměl ani ponětí, jak velká byla díra v jeho hrudi, celá přední část košile byla ale nasáklá krví.
Jak? Jak je možné, že jej ten smrtelný elfí míšenec dokázal opět zranit?
V zoufalé touze najít někoho ze svých se Krysařík potácel kupředu, opíraje se o stromy, které míjel. Už se nezajímal o hrdost nebo o stud, které by jinak cítil, protože potřeboval pomoc.

Skrz hustou, tmavou zeleň kolem k němu zavanula vůně života. Zmateně ztuhnul a o okamžik později téměř přímo před ním vyskočil z křoví jelen. Krysařík pohledem zachytil velké, jasné oči a záblesk bílého ocásku a pak už instinktivně vyrazil kupředu. Zoufale vykřikl, popadl zvíře za hlavu a zakousl se do jeho krku.
Jelen tvrdě vykopnul a kus ho táhnul za sebou, hrůza ze skutečné smrti ale propůjčila Krysaříkovi šílenou sílu. Držel se pevně rukama, pak zkroutil tělo a strhl zvíře na zem. Jelen slábl a pomalu v jeho rukou ochabl. Zvířecí krev byla jen slabým odvarem krve lidské. Zvířecí život jej nenaplnil uspokojením, stále ale znamenal život a vyléčení ran. Nakonec mrtvého jelena upustil na zem.
Panika ustoupila. Rána v hrudi se zatáhla alespoň natolik, že krvácení ustalo. Nechal zvíře, jehož prázdné oči byly doširoka otevřené, ležet tam, kde bylo, a vydal se opět směrem k lodi.
Nyní, když už mu nehrozila skutečná smrt, se stav jeho mysli změnil. Předchozí strach - a pocit, že se bez Rashedovy pomoci neobejde - mu byl nyní nepříjemný a styděl se za něj. Nemrtví žili ve společnosti druhého z vlastního rozhodnutí, ne z nutnosti.
Prostoupila jej divoká, čistá životní síla jelena, nespoutaná složitými vztahy a citovými pouty. Cítil, jak mu v uších buší srdce lesa, i když jeho vlastní srdce přestalo bít už před mnoha lety. V dálce zavyli vlci a zahoukala sova.
Opravdu se chtěl celé týdny schovávat v břiše lodi, zatímco je Rashed nutil plout dál a dál, dokud se neusadí v novém městě - úplně stejném, jako byla Miiska? Postaví další skladiště a budou znovu předstírat, že žijí život smrtelníků?
Krysařík zpomalil krok. Pohlédl dolů na svoji hruď a strhl poslední zbytek, který zbýval z košile. Jeho očím se nabídl pohled na zející ránu. Krev smrtelníka by ho zcela vyléčila. Opět zauvažoval nad tím, co by bylo nyní nejlepší udělat.
Teesha chtěla utéct.
Rashed chtěl zůstat a bojovat.
Jejich motivace začínaly být jasné. Rashed se chtěl pomstít a ujistit se, že Teesha bude už navždy v bezpečí před lovkyní. Teesha chtěla jen držet Rasheda dál od lovkyně. Ale co on? Co Krysařík? Znamenal pro ně vůbec něco? Po celé ty roky s nimi zůstával, protože nechtěl být sám. Když tak ale nyní stál uprostřed lesa a hleděl na svoji zraněnou hruď, napadlo ho, jestli celou tu dobu přesto nebyl sám.
„Nebuď jedním z nich," zašeptal mu do ucha šílený, ale známý hlas.
Divoce se rozhlédl kolem sebe, nikoho ale nespatřil. Znal ten hlas. V temnotě se roztančily nezvané obrázky Parka. Toužil po volnosti, aby mohl lovit a zabíjet a krmit se, kdykoliv pocítil potřebu.
Když opět vyrazil, pronásledovala ho bílá tvář a divoký smích starého přítele. Kde teď vlastně bylo Parkovo tělo? Na dně řeky, kam ho uvrhla nějaká lovkyně - tatáž lovkyně, která nyní pronásledovala i jeho.
Donesl se k němu zvuk kladiva, bušícího do dřeva. Rychle se schoval za strom. Mírný tok řeky, která se v těchto místech kroutila a vytvářela zátoku, se řinul kolem. Rashed stál nedaleko. Rovněž si svlékl košili a pokoušel se spravit díru v trupu lodi.
Rashedova bílá kůže byla jedinou nepřirozenou věcí na jeho vzezření. Silné kosti holých ramenou a jistota, s jakou se oháněl kladivem, se zdály být naprosto lidské. Na zemi kolem něj ležely další nástroje a desky a čekaly, až je použije.
„Je skutečně Vznešeným mrtvým?" zašeptal Krysaříkovi do ucha Parkův mrtvý hlas.
„Ne." Krysařík potřásl hlavou. Ustoupil o krok a uvědomil si marnost Rashedova jednání, zbytečné nebezpečí, kterému se vystavovali, když zůstávali, aby bojovali s lovkyní, a lítost nad tím, že opustí Teeshu.
Už necítil nerozhodnost nebo vnitřní boj. Les jej volal. Po cestě může zabíjet, krást šaty obětí a být věrný své přirozenosti.
Poslední osten touhy jím projel, když pomyslel na Teeshu. Pak ale zmizel v lese… a zamířil na sever.

I když byla díra v trupu lodi malá, začal si Rashed uvědomovat, že se mu nikdy nepodaří opravit ji bez pořádného materiálu - a i tak by mu zabralo několik nocí, než by loď mohli spustit na vodu. Vytrhl několik desek z paluby a chtěl je použít na opravu trupu. Práce jej nejdřív uspokojovala, protože se mohl

zaměstnat něčím konstruktivním a opět si připadal, že je pánem svého osudu. Nyní se ale rozhodl, že si asi budou muset najít jiný způsob, jak utéct. Pokud by se přes noc dostali po cestě do nejbližšího města na pobřeží, mohl by koupit lístky na loď.
Zamračil se. Na to by ale potřeboval peníze. Počítal s tím, že bude moct odložit starosti s penězi na později.
Jeho myšlenky se stočily k Teeshe.
Její styl lovu mu nedělal starosti, stejně se ale občas ohlédl a přál si, aby se už objevila.
Vždy obdivoval krásu, a tak si nemohl nevšimnout půvabu lesa na lodi a kolem ní a různorodosti života v něm. Rudé a bílé šlahouny, obsypané bílými zvonečky, visely z přídě a ze zádi a vrůstaly do silných jedlí a keřů divokých šeříků. I v měsíčním světle zářily závěje světle zeleného mechu, pokrývající mnohé kmeny stromů a jejich kořeny jako měkký koberec. Myšlenka na útěk z takového místa jen rozohnila vztek na lovkyni, která zničila jeho současnou existenci.
„Byl by z tebe dobrý tesař," ozval se za ním sladký hlas.
Otočil se a spatřil Teeshu, jak si prohlíží jeho dílo, o kterém byl přesvědčen, že si zrovna chválu nezaslouží. Při pohledu na tmavé kudrny, které jako pláštík obklopovaly její drobnou tvář a ramena, se mu zdálo, jako by barvy přírody kolem něj vybledly. S Teeshou se nemohlo nic srovnávat.
„Je kovář mrtvý?" zeptal se a tón hlasu ani v nejmenším neprozradil úlevu, kterou pocítil, když se vrátila.
„Ano…"
Něco se stalo. Odložil palici a přistoupil k ní.
„Copak je? Utekl snad Krysaříkovi elfí míšenec?"
Teesha zvedla hlavu, aby mu mohla pohlédnout do tváře.
„Myslím, že nás Krysařík opustil. Cítila jsem, jak se od nás oddělil."
Rashed nechápal, věděl ale, že Teeshiny psychické schopnosti předčily jeho. „Co tím myslíš?"
Natáhla ruku a dotkla se jeho paže. Dříve toho večera svlékl roztrženou tuniku, aby mohl pracovat s větší volností. Když se prsty dotkly holé kůže, zachvěl se.
„Odešel," řekla prostě. „Oddal se Divokosti, stejně jako Parko."
Rasheda zasáhl pocit ztráty. Ne snad proto, že by měl Krysaříka rád nebo že by mu chyběl, další a další části jeho bezpečného světa se mu ale hroutily pod rukama a Rashedovi se nedařilo dát je zpátky dohromady.
Ale ta nejdůležitější bytost dále stála po jeho boku a potřebovala jeho ochranu. Kdyby toho byl schopen, pevně by Teeshu objal a šeptal by jí do ucha slova útěchy.
On toho ale schopen nebyl. Místo toho se napůl otočil směrem k lodi a řekl: „Takže už jsme zbyli jenom my dva?"
„A Edwan."
Ano, Edwan. Proč vždycky na ducha zapomněl? „Samozřejmě," řekl.
Teesha zaváhala. „Pořád máme jeden druhého. Možná že bychom se měli dívat na Krysaříkovo rozhodnutí jako na znamení. Možná že bychom také měli na všechno zapomenout a zmizet."
Rashed na okamžik zaváhal. Teesha byla v bezpečí. Byla s ním. Možná by mohli toto místo opustit a zmizet do noci. Pak mu ale myslí probleskl obrázek lovkyně a vzpomněl si na to, jak táhl Teeshu bortícími se tunely, zatímco mu domov hořel nad hlavou.
„Ne, lovkyně zemře. Pak odejdeme. Zítra v noci ji sám zabiju. Ty zůstaneš tady. Nebude to trvat dlouho. Nemůžu riskovat, že by nás pronásledovala." Ukázal na loď. „S nářadím a materiálem, který mám, se mi ji nepodaří opravit. Slibuju ti ale, že brzy odejdeme. Dnes v noci si ještě musím něco zařídit. Na cestách budeme potřebovat peníze."
Sklopila oči a z tváře se jí vytratil výraz nedbalého šarmu.
„Dobře," řekla tiše. „Musím ti ale říct, že mám strach. A na tomto světě mě dokáže vyděsit jen málo věcí."
Touha - a neschopnost - utěšit ji mu působily téměř fyzickou bolest. „Nedovolím, aby ti někdo ublížil."
„Toho se nebojím."

Rashed čekal před Sametovou růží, dokud z hostince nevyšel vysoký, bohatě oblečený host. Rashed

vystoupil ze stínů boční uličky a uhodil muže do tváře tak silně, že klesl v bezvědomí k zemi. Ukradl muži váček s penězi, pak plášť. Rychle si plášť oblékl a dával si pozor, aby mu kápě zcela zakryla obličej. I v tak pozdní hodinu někdy Sametová růže pulsovala životem a Rashed si nepřál, aby jej někdo poznal.
Když vstoupil do Sametové růže, zahlédl pouze tři lidi: služku, dalšího hosta, který se chystal k odchodu, a Loniho, uctivého elfího majitele a strážce. Rashedovy psychické schopnosti dokázaly zvládnout všechny tři. Vyslal svoji mysl a vtiskl jim myšlenku, že by ho měli ignorovat, že sem patří. Teesha byla v těchto věcech lepší, i Rashed ale věděl, jak svých schopností využít, když bylo potřeba.
Poté, co prošel halou a minul recepci, vyšel nahoru po schodech a zaklepal na Ellinwoodovy dveře. Nikdo mu neodpověděl, Rashed ale uvnitř vycítil konstáblovu přítomnost.
Natáhl ruku a vzal za kliku. Nebylo zamčeno. Při minulé návštěvě ho konstábl pozval dovnitř, takže tentokrát mu nic nebránilo v tom, aby vstoupil.
Jakmile vešel dovnitř, zahlédl Ellinwoodovo ohromné tělo, jak napůl leží v křesle, polstrovaném damaškem. Kůže kolem částečně otevřených očí byla zduřelá a zarudlá. Jedním koutkem mu z úst vytékaly sliny a kapaly do mokré kaluže na límci zelené tuniky. Na stole vedle něj stála prázdná, křišťálová sklenka na dlouhé stopce, urna a láhev jantarové tekutiny. Rashed přistoupil ke stolu a nahlédl do urny. Znal tento žlutý opiát. V dobách, kdy ještě sloužil jako voják sumanského impéria, ho viděl mnoho v zapadlých barech a peleších, kde se slézali zoufalci, toužící po uspokojení svých potřeb. Už dlouhou dobu měl podezření, že Ellinwood utrácí zisky za nějakou závislost, nikdy ho to ale nezajímalo natolik, aby pátral po odpovědi.
Rasheda naplnilo zhnusení. Proč by měl někdo litovat těchto smrtelníků, kteří se tak často rozhodli zničit sami? A sumanský opiát byl nebezpečný. Stravoval ty, co se stali jeho otroky. Konstábl brzy udělá cokoli, jen aby získal víc.
„Vzbuď se," přikázal Rashed.
Ellinwoodovy oči se několikrát zachvěly, než se úplně otevřely. Zprvu vypadal omámeně a zmateně. Pak se jeho výraz projasnil. Když si uvědomil, že před ním stojí Rashed, zmatek v jeho tváři se změnil v šok.
„Rash…?" podařilo se mu ze sebe vymáčknout.
Pokusil se posadit, ale ochablé svalstvo tlustého těla odmítlo spolupracovat. Bez klobouku byly nyní vidět hnědé vlasy, které měl přilepené k hlavě ve zplihlých, nemytých pramenech.
„Ano, jsem tady," řekl Rashed tiše. „Nesníš. Potřebuju peníze."
Ellinwood konečně získal kontrolu nad svým tělem a posadil se.
„Přišel jste si pro peníze? Jak jste unikl ze skladiště? Partner lovkyně ho spálil na popel."
„Ztratili jsme úplně všechno," řekl Rashed, ignoruje otázku. „Musím odsud odvést Teeshu. Myslím, že by ses mohl vzdát části svého bohatství, když jsme ti platili."
V Ellinwoodově odulé tváři se promítly jeho myšlenky. Úzkost následovalo znepokojení, které vystřídala vychytralost. Nakonec se konstábl usmál.
„Přece nevěříte, že bych své stříbro schovával tady." Jeho pohled nevědomky zaletěl k horní zásuvce prádelníku, pak se rychle vrátil zpět k Rashedovi. „Mohla by ho ukrást nějaká služka."
Rashed neměl čas na hry a zhnusení, které k tomuto chtivému muži cítil, se měnilo v nenávist. Rozhodl se změnit taktiku a psychicky se soustředil.
„Jsi v ohroženi," řekl. „Přišel jsem, abych tě odvedl do bezpečí. Seber své peníze. Seber všechno, co budeš potřebovat, a následuj mě."
Překonat Ellinwoodovu slabou mysl, kterou ještě víc oslabily opiát a whisky, nebyl žádný problém. Náhle sám věřil tomu, že ho ohrožuje někdo zvenčí a že Rashed je jeho ochránce.
„Ano, ano," řekl a v panice se snažil vyškrábat na nohy. „Nebude to trvat dlouho."
„Půjdeme do doků," řekl Rashed. „Tam budeš v bezpečí."
„V bezpečí," zopakoval Ellinwood.
Pospíšil si k prádelníku, odemknul horní zásuvku a vytáhl několik těžkých měšců, které mu zacinkaly v rukou.
„Dej mi peníze do úschovy," řekl Rashed. „Pohlídám ti je."
Konstábl mu podal měšce. Rashed je přivázal k pásku a opět se zahalil do pláště.
Sešli spolu dolů po schodech a tentokrát Rashed schoval tvář v kápi, pouze když míjeli Loniho. Konstábl

tady bydlel. Nikdo se nebude vyptávat, kam se svým společníkem jde. Rychle se vydali tichým městem k pobřeží, kde se Rashed zastavil na konci dřevěného mola.
„Tady," řekl. „Tady budeš v bezpečí."
Ellinwood se k němu připojil. Dřevo pod jeho tíhou zapraskalo.
„V bezpečí," řekl znovu s úsměvem na rtech.
Rashed nemohl uvěřit tomu, jak lehce se dala mysl tohoto muže ovládat. Nestálo ho to téměř žádnou námahu, i když obvykle pro něj bylo velmi obtížné kontrolovat něčí vnímání, zatímco krmil mysl vlastními myšlenkami. Natáhl obě ruce a uchopil do nich Ellinwoodovu masitou tvář. Pak trhl jeho hlavou prudce doleva a zlomil mu vaz. Oběť necítila žádnou bolest, jen ji jednoduše zbavil života.
Rashed se ani nesnažil těžké tělo udržet, místo toho ho nechal spadnout dolů z dlouhého mola. Nikdo nezaslechl šplouchnutí, když spadlo do vody. Možná že skončí daleko v moři nebo je moře vyplaví na břeh. Pokud tělo někdo objeví, všimnou si rudých, odulých očí a později najdou v jeho pokoji žlutý prášek. V každém případě ve chvíli, kdy tělo naleznou, mínil už být Rashed dávno pryč.
Při myšlence na Teeshu, která zůstala u lodi sama, jej naplnila úzkost. A zatímco prsty přejížděl po váčcích s penězi, rychle opustil doky, aniž by věnoval místu, kde Ellinwood zemřel, byť jen jediný pohled.

18. kapitola

Magiera klečela na zemi a jak nejlépe uměla, ovazovala Leesilovi zlomená žebra, zatímco elfí míšenec seděl otupěle na kraji postele. Od Caleba se Magiera dozvěděla, že až do loňské zimy žil v Miisce schopný ranhojič. Jeho manželka ale trpěla nemocí plic, a tak ji vzal na jih, do suššího podnebí. Těch pár dalších lidí ve městě, kteří o sobě tvrdili, že jsou ranhojiči, toho pravděpodobně o zlomených kostech věděli ještě míň než ona a poslední znalou bylinkářkou byla Brendenova matka, která zemřela už před lety.
I když Magieru skutečnost, že se Leesil tak brzy opět zranil, vyděsila, když ošetřovala jeho zranění, cítila se alespoň užitečná. Měla se na co soustředit. Od chvíle, co se Leesil dozvěděl o Brendenově smrti, nepromluvil ani slovo, jen upřeně hleděl na stěnu své ložnice, zatímco Magiera používala natrhané pásy z prostěradla, aby mu obvázala žebra. Jeho čelist nyní hrála rozličnými odstíny fialové a žluté. Ještě jim zůstalo trochu Welstielovy masti, a tak mu ji Magiera opatrně natřela na obličej.
Chap pochodoval sem a tam po místnosti. Dvakrát se zastavil u Leesila a strčil mokrým čenichem do ochable visící ruky. Leesil ale nereagoval.
„Uzdravíš se," řekla Magiera nakonec.
„Opravdu?" odvětil.
„Ano, opravdu."
Na okamžik byl zticha, pak se zhluboka nadechl ústy a cuknul sebou.
„Myslel jsem, že je po nich, Magiero. Přísahám při všech bozích, že jsem byl přesvědčený, že jsou mrtví."
„Já vím. Všichni jsme si to mysleli. Není to tvoje vina."
Magiera si vzpomněla, jak se ze začátku zoufale snažila do celé téhle záležitosti nezaplést. Byla tak hloupá. Neexistoval způsob, jak se tomu vyhnout. Nikdy neexistoval žádný způsob. A nyní tyto nemrtvé zrůdy nespočinou, dokud ona a všichni, kdo jsou jí blízcí, neskončí mrtví a pohřbení na místním hřbitově.
„Nebudu předstírat, že vím, jak se cítíš. To nejhorší ale teprve přijde," řekla a hlas ji na okamžik zradil. „Potřebuju tě. Jsi schopný se mnou vymyslet nějaký plán obrany?"
Smutně na ni zamrkal. „Skutečně nevím."
Vstala z podlahy a posadila se vedle něj.
Byl to pěkný pokoj. Matrace na posteli byla vycpaná peřím, ne slámou, a všechno vonělo po Leesilovi, směsicí zemité vůně a koření. Ve vzduchu visel také poněkud zatuchlý pach a Magiera věděla, že lůžkoviny nebyly větrány od té doby, co Beth-rae zemřela. V rohu místnosti stál malý stůl a židle, ale kromě silné, bílé svíce byl stůl prázdný. Leesilův pokoj byl z velké části pěkně uklizený a prázdný. I když se Leesil dokázal zbavovat peněz neuvěřitelnou rychlostí, hmotné statky jej příliš nezajímaly.

Magiera měla na sobě stále modré šaty, sukni měla nyní ale potrhanou a špinavou. Zašlá bavlněná košile, kterou pomohla Leesilovi svléct a kterou odhodila na podlahu, byla tak poskvrněná a potrhaná, že už se nedala zachránit.
„Spotřebováváme spoustu šatů," řekla, aby prolomila ticho.
Leesil dlouhou dobu neodpověděl, nakonec na ni ale pohlédl.
„Já vím," přikývl. „Dneska v noci jsem o tom taky přemýšlel… zdá se to být tak dávno. Všechno bylo jinak."
„My tři si s tím sami neporadíme," naléhala Magiera, když nyní opět vzbudila jeho pozornost. „Potřebujeme pomoc lidí z města, čím víc, tím líp. Já nevím, jak manipulovat lidmi, ty ale ano." Odmlčela se a omluvně dodala: „Myslím to jako kompliment."
Ani se nepokoušel předstírat, že by se snad naježil nebo urazil. Skutečnost, že opět nezareagoval, způsobila, že se Magieře stáhly vnitřnosti. Kolik ducha mu zůstalo?
„Co chceš, abych udělal?" zeptal se.
Magiera se zhluboka, pomalu a tiše nadechla a pokoušela se nedát najevo neklid.
„Napřed si odpočiň," odvětila a postavila se. „Svolám na později dolů do výčepu městské shromáždění. Až bude čas začít, přijdu pro tebe. Potřebuju, abys tyhle lidi přesvědčil, že potřebujeme jejich pomoc. Rashedovi se postavím sama, budeme ale muset připravit past a na to bude potřeba více lidí. Jakmile tahle stvoření přinutíme, aby se ve městě ukázala, už je nebudeme smět pustit ven. Dává to smysl?"
„Ano." Opět přikývl. Magiera mu opatrně položila ruku na záda a pomohla mu lehnout si.
Z očí mu odhrnula žlutobílé vlasy a opět si všimla, že dlouhé škrábance jeho štíhlý obličej ve skutečnosti vůbec nehyzdí. Až do doby, kdy dorazili do Miisky, si nikdy neuvědomila, jak má jeho tvář ráda.
„Co teď budeš dělat?" zeptal se.
Pokusila se pousmát. „Uvařím ti polévku a pokusím se tě přitom neotrávit."
Něco v jejích slovech nebo v činech jej vytrhlo z pasivity. Popadl ji za ruku. Síla stisku ji překvapila. Téměř bolel.
„Nejsem zbabělec," řekl. „To přece víš, že?"
„Samozřejmě," odvětila. „Nebuď hloupý."
„Z doků neustále odplouvají lodě. Nikdo by si ani nevšiml, kdybychom my tři prostě zmizeli. Za pár dnů bychom mohli být na polovině cesty dolů po pobřeží a začít nový život někde jinde."
Myšlenka na útěk ji nikdy nenapadla, a tak na okamžik o Leesilových slovech zauvažovala. Představa, že by odpluli a nechali všechno za sebou, že by byli všichni tři v bezpečí, se náhle zdála být velmi lákavá. Jen když na to pomyslela, cítila, jak ji zaplavila úleva. Měli dost peněz na to, aby začali nový život a přenechali tuto hrůzu lidem v Miisce.
V mysli se jí ale vynořovaly tváře a jména. Beth-rae. Brenden. Eliza.
A všichni ostatní, o kterých slyšeli. Hlavní skladiště ve městě bylo nyní pryč a tolik lidských životů bylo zasaženo.
„Ne," řekla. „Nemůžeme jednoduše odejít. Pokud bychom to udělali, vše, čeho jsme tady dosáhli, by bylo k ničemu. Musíme dokončit, co jsme začali."
Leesil se odvrátil.
„A je to náš domov," pokračovala ve snaze, aby jí porozuměl. „Nikdy předtím jsem domov neměla. Ty ano?"
Rezignace nahradila částečně smutek v Leesilově tváři. Pustil její ruku a uvolněně se opřel o polštář.
„Ne, ne opravdu. Ty a náš pes a tenhle sešlý hostinec je víc, než co jsem kdy měl."
Magiera se vydala ke dveřím. „Půjdu udělat polévku. Odpočiň si."
Než vykročila do chodby, Leesil za ní zavolal: „Chci pohřbít Brendena."
Neodpověděla.

Později toho rána Magiera uvařila velké hrnce čaje a otevřela sud dobrého piva, zatímco Caleb odešel, aby svolal městské shromáždění. Slíbil, že promluví s tolika lidmi, s kolika jen bude moci. Když se v poledne vrátil, sdělil Magieře několik novinek, které se dozvěděl.
Za prvé byla na pláži nalezena těla dvou mrtvých námořníků. Jeden měl doslova rozervané hrdlo.

Druhého našli na pláži blíž u Miisky. Na hrdle a na zápěstí měl stopy po zubech. I když o tom nikdo nemluvil, Caleb řekl, že těla byla tak bledá, že o příčině smrti nebylo pochyb.
Za druhé jí řekl, že zmizel konstábl Ellinwood. Jeden z jeho strážných mu šel oznámit nález těl, kancelář, stejně jako pokoje v Sametové růži, byly ale prázdné. Podle toho, co Caleb zaslechl od přátel, které měl mezi strážnými, nevypadalo to, že by na nějakém z těchto míst bylo něco sbaleno nebo odstraněno. Vedle použité skleničky v pokoji byla nalezena urna se žlutým práškem a láhev whisky, nikdo ale nevěděl, o jaký prášek se jedná. Loni tvrdil, že Ellinwood odešel se svým společníkem velmi pozdě v noci, nebo spíše velmi brzy ráno, a nevrátil se. Konstábl jednoduše zmizel.
Magiera byla zmatená. Kam šel? I když všechen jeho majetek zůstal na místě, Magiera věděla, že by Ellinwood určitě byl schopen utéct.
„Stráže ho pořád hledají?“ zeptala se. „Možná že prostě strávil noc u přítelkyně.“
Caleb přikývl. „Ano, pročesali Miisku. Nikdo ho od včerejší noci neviděl.“
Dřív nebo později se určitě nějaké informace objeví a Magiera měla jiné starosti. I když bylo konstáblovo zmizení matoucí, nebylo zrovna nevítané. Nyní, když představitel nejvyšší autority ve městě nevysvětlitelně zmizel, bude pro Leesila možná ještě jednodušší přesvědčit měšťany, že se musí bránit. Poslední informace, kterou Caleb předal Magieře, jí ale dělala starosti. Caleb očividně požádal několik trhovců, aby odnesli tělo Brendena do kuchyně Lvouna na vizitace před pohřbem.
„Neměl žádnou rodinu,“ řekl Caleb. „Sluší se to.“
Samozřejmě že se to slušelo. O tom se ani nechtěla přít. Bylo to ale moudré? Leesilův nynější stav mysli byl dost křehký i bez Brendenova mrtvého těla, ležícího na kuchyňském stole. A jí Brenden rovněž chyběl. Byl to odvážný muž, který by byl stále naživu, kdyby nebylo jí. Nyní se mu už ale nedalo pomoct. Musela ochránit živé.
Caleb ani nepožádal o dovolení. Prostě jí oznámil své rozhodnutí a nechal to být. Rozhodla se udělat totéž.
„Za jak dlouho dorazí lidé na shromáždění?“ zeptala se.
„Každou chvíli.“
Když na něj pohlédla, vypadalo to, jako by jeho chůze byla o trochu shrbenější a jeho vlasy o trochu šedivější, než když ho potkala. Chudák. Za poslední dny se toho tolik stalo.
„Kde je Rose?“ zeptala se.
„Myslím, že sedí u Leesila. Raději pro ně zajdu.“
„Ne, já to udělám. Zatím najděte nějaké hrnky na čaj.“
Z nějakého důvodu nechtěla, aby Caleb věděl, jak vážně je Leesil zraněný. Bez pomoci nemohl ani chodit.
Vyběhla po schodech a našla Rose, jak sedí na posteli vedle Leesila a ukazuje mu obrázky, které nakreslila uhlem na starý papír. Ta scéna jí připadala příliš klidná, příliš normální na situaci, ve které se nacházeli.
„Líbí se mi ten s květinami,“ řekl.
Rosiny mušelínové šaty byly čisté, od Beth-raeiny smrti si ale nikdo neudělal čas, aby jí učesal vlasy. Začínaly vypadat velmi zacuchaně. Její malá tvář měla růžový nádech. Jak se často u dětí stávalo, akceptovala změnu a zdálo se, že nyní hledá společnost u Leesila. Fialová barva jeho čelisti byla nyní téměř černá, a i když se mu škrábance na tváři hojily, divokost, která se za nimi skrývala, byla víc než zřejmá.
Magiera zaváhala. Možná že by ho měla nechat tady nahoře a pokusit se přesvědčit měšťany sama. Se slovy to ale uměl Leesil, ne ona.
„Jsi připravený?“ zeptala se Magiera tiše.
„Ano, jen mi pomoz vstát.“
„Pojď, Rose,“ řekla Magiera. „Jdeme dolů. Můžeš se posadit s Chapem u ohně.“
Podle trhnutí, které se Leesil snažil zakrýt, Magiera poznala, že námaha, kterou musel vynaložit, aby vstal, mu působila větší bolest, než by kdy připustil. Položila si jeho paži kolem ramen a podepřela jej, jak nejlépe mohla.
„Vím, že jsi zraněný,“ řekla, „pokus se ale pospíšit si. Chci tě dostat do židle dřív, než někdo přijde. Už

máš nějaký nápad?“
„Ano,“ odvětil. „Vím, co musím udělat.“

Krátce poté seděl Leesil na židli u ohně a předstíral pohodlí. Nezlobil se na Magieru, že ho přitáhla dolů a nechala čelit davu měšťanů. Naopak obdivoval její sílu a jasnost uvažování. Měl ale aspoň tři zlomená žebra a obával se, že když jím Krysařik mrštil o strom, způsobil větší škodu než jen zhmožděná záda. Sedět na židli pro něj byla agónie.
Čtyřicet mužů a žen z Miisky bylo nyní shromážděno v hlavní místnosti Lvouna. Leesil věděl, že Magiera doufala, že přijde víc lidí. Čtyřicet bylo ale víc než dost a téměř se do místnosti nevešli. Caleb roznášel čaj a Magiera husté, oříškově hnědé pivo všem, kdo chtěli. Celé shromáždění vypadalo spíše jako odpolední piknik, a ne porada o tom, jak přežít.
Jeho partnerka k němu přistoupila a sklonila se. V ruce držela tác s korbely piva. Stále na sobě měla roztržené modré šaty a z copu se jí vyvlékly vlasy. Vůbec nevypadala jako válečník.
„Přinutím je, aby připustili, čemu čelíme, a ty pak vysvětlíš plán,“ zašeptala.
Plán? Nezahrnovalo obvykle plánování pečlivé rozmýšlení a diskusi? Na to ale neměl dost času. Jediné, co musel udělat, bylo přesvědčit tyto lidi, že pokud chtějí být zachráněni, budou pro to muset něco udělat.
Magiera se obrátila čelem k davu. Pekař Karlin a jeho syn Geoffry seděli přímo před ní.
„Včera,“ začala, „se mnozí z vás složili, abyste mně a mému partnerovi zaplatili za to, že jsme vás zbavili hnízda upírů.“
Mnozí sebou trhli nebo zalapali po dechu, když použila slovo „upír“ nahlas. Jedním z nich byl svíčkář Thomas. Magiera na něj ukázala.
„Tato reakce je částí vašeho problému,“ řekla. „Všichni víte, co se tady dělo, jinak byste nepřišli. Nikdo ale není ochoten o tom otevřeně hovořit, tím spíše s tím něco udělat.“
„Slečno Magiero,“ vykoktal Karlin. „Tohle možná není nejlepší způsob…“
„Ano, je,“ přerušila ho. „Proč jste se všichni pokoušeli zaplatit mi? Protože přesně víte, co se tady děje. Mnohá z těl, která jste našli, byla pohřbena bledá a bez krve. Někteří z vás sem dnes nesli Brendenovo tělo. A viděli jste jeho krk.“ Pohlédla na Leesila, pak zpět na Karlina. „Tihle zabijáci nejsou lidé a nemohou být zničeni normálním způsobem. Já s Leesilem to ale nemůžeme zvládnout sami.“
Thomas na ni šokované pohlédl. „O čem to vlastně mluvíte?“
Ukázala na Leesila. „Leesil to vysvětlí.“
Když Leesil pohlédl do nadějeplných, ale přesto pochybných výrazů na tvářích obchodníků, rybářů a dělníků z Miisky, uvědomil si, že je napřed bude muset přimět, aby mu důvěřovali. Bude muset udělat cokoli, říct cokoli, jen aby získal jejich důvěru. V takových situacích se mu vždy osvědčila trocha humoru. Pro efekt se pousmál.
„Vím, že nejsem tak pěkný jako obvykle,“ řekl ironicky. „Bojoval jsem ale s jedním a tím samým nemrtvým už čtyřikrát a vypadá to, že ani jeden z nás nemůže vyhrát.“
Díky jeho žoviálnímu chování se někteří lidé viditelně uvolnili.
„Nikdo z vás nezná dobře ani Magieru, ani mě,“ pokračoval, „chci ale, abyste věděli, že jsem byl cvičen v defenzivní i ofenzivní bojové strategii. Kdysi jsem býval osobním poradcem vojenského velitele na východě, nedaleko mé rodné země.“
Kdyby jim řekl, kdo tím velitelem byl, kdyby zmínil Darmouthovo jméno, stačilo by to, aby je získal na svoji stranu. Nemohl ale riskovat, že o něm budou vyprávět nebo že se informace o místě, kde pobývá, donese ke špatným uším. A že ten člověk prozradí, kým a čím ve svém předchozím životě byl.
„Magiera a já jsme nyní přesvědčeni, že všichni tři nemrtví ohni unikli,“ řekl. „Včera v noci jsme viděli upírku jménem Teesha a upíra, který se podobá pouličnímu výrostkovi, Krysaříka. Majitel skladiště, kterého někteří z vás znají, je jejich vůdce a měli bychom předpokládat, že ani on nebyl zničen.“
„Chcete tím říct, že máme s těmi zrůdami bojovat?“ zeptal se dělník, kterého neznal.
„Ne přesně. Magiera a Chap udělají většinu práce. Po vás chci, abyste vytvořili koridor kolem hostince. Vypadá to, že jsou upíři rozhodnuti nás tři zabít, takže ze sebe uděláme návnadu, abychom je vylákali ven. Pokud by po nich dostatečný počet z vás střílel z kuše šípy namočené v česnekové vodě, mohlo by

je to unavit nebo alespoň zabránit v útěku. Nachystáme past.“ Odmlčel se a pak zdráhavě dodal: „Možná že budeme muset spálit pár budov.“
Tato poznámka vyvolala několik zamumlání a otevřených, nedůvěřivých kleteb. Leesilův hlas nabyl na síle.
„K čemu vám budou domy, když lidé z Miisky mizí? Chcete bezpečí? Chcete, aby se tento problém vyřešil? Pokud po tom opravdu toužíte, pak se nebudete moct jenom bránit. Budete nám muset pomoct provést útok, který s tím vším jednou provždy skoncuje. Mám plán, je ale k ničemu, pokud nebudu mít jistotu, že je tady dost odvážných lidí, kteří mi pomohou ho provést. Musím napřed vědět, jestli jste připraveni si sami pomoct.“
Nedokázal si představit, co teď asi musí Magieře běžet hlavou. V těchto dnech sotva zapadal do role opilého partnera a nyní vypadal spíše jako nějaký světa znalý vojenský velitel.
„Já vám pomůžu,“ řekl Karlin okamžitě.
„Já taky,“ přidal se Geoffry.
Zbytek davu si ale jen mezi sebou tiše šeptal nebo neklidně mumlal. Ať už od tohoto shromáždění očekávali cokoli, rozhodně to nebyla žádost, aby pomohli bojovat s upíry.
Leesil neočekával, že si je jednoduše získá, a byl právě připraven znovu promluvit, když se rozletěly dveře hostince. Muž, který se vpotácel dovnitř, připadal Leesilovi trochu povědomý. Pak si uvědomil, že je to jeden ze strážných, který zatýkal Brendena první noc, kdy kovář přišel do hostince, aby vyzpovídal Ellinwooda. Byl to strážný, který svázal Brendenovi ruce za zády. Nyní se zdál být na pokraji hysterie, snažil se popadnout dech a v očích měl divoký výraz.
„Dariene, co se děje?“ zeptala se mladá rybářova žena, vyskočila na nohy a rozběhla se k němu.
„Korina je mrtvá,“ vydechl. „Celou noc jsem držel hlídku u strážnice. Když jsem se vrátil domů, našel jsem ji ležet mrtvou venku pod oknem… Měla rozervané hrdlo.“
Domluvil a bezhlesně se rozvzlykal.
„Kdo je Korina?“ zeptal se Leesil, i když na otázce vlastně nezáleželo.
„Jeho žena,“ řekl Karlin mrtvým hlasem. „Vzali se teprve v zimě.“
Leesil pevně stiskl okraj stolu před sebou a nějak se mu podařilo vstát.
„Tato stvoření jsou den ode dne drzejší. Magiera a já to sami nezvládneme.“
Několik dělníků obklopilo Karlina. Vypadali spíše rezignovaně než potěšeně, jeden z nich ale řekl: „Řekněte nám, co máme dělat.“
* * *
Před západem slunce stála Magiera na ulici před Sametovou růží a váhala, zda vejít dovnitř. Raději by ještě desetkrát bojovala s Rashedem, než šla znovu požádat Welstiela o pomoc, záviselo na ní teď ale příliš mnoho lidí.
Nádherné brokátové závěsy a bílé okenice vypadaly nyní spíše jako parodie. Zdálo se, jako by krásná fasáda zdůrazňovala, že je Miiska bezpečná, že pod ní žádné nepřirozené zrůdy nekopou tunely a nepijí v noci lidskou krev.
Nikdo, kdo v tomto hostinci žil, by ani nepomyslel na to, aby jí pomohl zničit upíry nebo třeba jen přiznat pravdu… nikdo kromě Welstiela. Skutečně jí ale pomáhal? Už od jejich druhého setkání ji jeho záhadné poznámky unavovaly. Potřebovala přesné informace o slabinách nepřítele. Možná že vůbec nepočítala s tím, že se Leesilovi podaří získat pomoc lidí z Miisky. I když jeho slova nebyla zrovna výmluvná, byla silná, přímá a přesvědčivá. I ona téměř uvěřila jeho tvrzení, že sloužil vojenskému veliteli.
„No, podařilo se mu to,“ řekla si pro sebe nahlas.
V této chvíli dohlížel na přípravy útoku ve Lvounovi. Taková práce byla jeho obor, i když Magiera neměla ani ponětí, jak se vůbec dokáže udržet na nohou. Její úkol byl víc osobní, víc soukromý. Potřebovala zjistit něco o sobě a najít nějaký efektivní způsob, jak zničit Rasheda.
Kromě toho potřebovala víc než jen pomoc, kterou jí mohlo několik nevycvičených trhovců a dělníků nabídnout, a u recepce hned za vstupními dveřmi Sametové růže seděl někdo, koho by ráda získala na svoji stranu.
Když vstoupila. Loni, pohledný elfí majitel, zvedl hlavu a k jejímu překvapení se mu ve tváři objevil výraz úlevy.

„Magiero," řekl okamžitě, jako by byla jeho dobrou známou. „Mistr Welstiel tě očekává. Prosím, pojď se mnou."
Zastavila se. „Očekává mě?"
„Ano, ano. Už se po tobě několikrát ptal," odpověděl jí téměř podrážděně, jako by i to krátké zdržení bylo příliš. „Prosím, následuj mě."
Když se postavil, Magiera si uvědomila, že je asi stejné výšky a tělesné konstrukce jako ona. Na sobě měl prostou, ale kvalitní košili z bílé bavlny a krátké, silné, černé kalhoty. S velkou dychtivostí čekal, až jej bude následovat. Protože byl tak ochotný, něco ji napadlo.
„Loni, mohla bych si půjčit nějaké tvé oblečení?" zeptala se unaveně. „Jestli chceš, zaplatím ti je."
Na návštěvu krejčího neměla dost času, nemohla ale s Rashedem bojovat v šatech. Očekávala, že na ni zmateně pohlédne, a tak mu, když ji jen s pochopením přejel od hlavy k patě pohledem, v duchu poděkovala.
„Samozřejmě," řekl. „Vše ti připravím, než odejdeš."
Ví, co se děje, pomyslela si. Nebo alespoň ví, že se děje něco důležitého a že jeho vážený host čeká na Magieru, legendární lovkyni mrtvých. U boku jí visel meč a on ji nepožádal, aby jej odložila.
Loni ji vedl bohatě zdobenou halou Sametové růže, kolem maleb a rozkvetlých květin a dolů po schodech do Welstielova pokoje.
Tiše zaklepal. „Je tady, pane."
Otevřel dveře, aniž by čekal na odpověď, uvedl ji dovnitř a opět za ní dveře tiše zavřel.
Welstiel seděl ve stejném křesle jako posledně, ale zdálo se, jako by tentokrát spíše přemýšlel, než četl. Místnost se nezměnila. Jeho tváří ale přelétl výraz překvapení, když ji spatřil. Ne že by ji zajímalo, co si o ní myslí, věděla ale, že vypadá jako barová holka, která se právě vyválela v seně.
„Jak je to dlouho, co ses naposledy vyspala?" zeptal se.
„Nepamatuju si. Nepřišla jsem sem, abych se bavila o svých spacích návycích."
Nikdy předtím si nevšimla, jak je jeho obočí černé. Ostře kontrastovalo s bílými prameny vlasů na spáncích.
„Proč jsi sem přišla?" zeptal se, aniž by vstal z křesla.
„Napadlo mě, že existuje malá naděje, že byste mi mohl nabídnout skutečnou pomoc místo svých obvyklých hádanek."
Chybějící okna a nepřirozené světlo, které vydávala zářící koule, ji poněkud znervózňovaly.
„Něco jsem zaslechl. Jsem si samozřejmě jistý, že se jedná jenom o klep," řekl. „Prý jsi naverbovala některé rybáře a dělníky."
„Není to klep."
Postavil se a na obvykle klidné tváři se objevil náznak vzteku.
„Pošli je domů. Všechny. Ty jsi dhampir. Jestli do toho zapleteš obyčejné lidi, jenom tím způsobíš chaos. S celou touhle věcí jsi měla skoncovat už před několika dny."
Magiera si založila ruce na prsou. „Dobře, tak si vy a Loni ořežte pár kůlů a pojďte bojovat se mnou."
Welstielův záblesk vzteku zmizel. Usmál se.
„Obávám se, že je to nemožné, drahá. Kdysi jsem si myslel, že jsi chytrá, možná ale pořád nechápeš. Ty jsi dhampir. Účel tvého bytí, tvé existence je ničit nemrtvé."
Magieru naplnila směs zuřivosti a beznaděje. Impulzivně vytasila meč.
„Vaše hry mě už unavují! Pokud víte alespoň polovinu toho, kolik předstíráte, pak to ze sebe vysypte."
Jeho tmavé oči pohlédly dolů na špičku meče, pak opět na ni.
„Cítíš, jak se v tobě hromadí vztek? Zesílíš pokaždé, když bojuješ s jedním z té lůzy?" Tón jeho hlasu poklesl. „Slyšela jsi někdy hloupé staré pořekadlo, že zlo může být poraženo jen dobrem? Je to lež. Zlo může být poraženo jenom zlem. Ty krvežíznivé stvůry nemají ve světě živých co dělat. Vypadá to ale, že jedna z nich musela být dostatečně moudrá a nesobecká a zplodila tebe."
Její meč poklesl. „Co tím myslíte?"
Welstiel přistoupil o kousek blíž.
„Dlouho jsem upíry studoval. V prvních dnech poté, co byli stvořeni, je pro ně stále možné počít dítě. Jeden z tvých rodičů, pravděpodobně otec, byl nemrtvý. Jedna tvá polovina patří do světa temnoty. Je to

negativní stav bytí, který k sobě potřebuje lákat život a konzumovat jej, aby přežil. Tvá smrtelná stránka je ale silnější. U dhampirů tato nerovnováha produkuje nenávist k jejich nepřirozené polovině, kterou nedokáží kontrolovat. Tím, že čerpají sílu ze své temné strany, stává se z nich jediná žijící zbraň, schopná bojovat s upíry a porazit je. Už chápeš?“
Jeho slova zraňovala jako čepel. Nechtěla mu věřit, nemohla ale popřít, co se v posledních několika dnech stalo.
„Odkud jste to věděl? Myslím, odkud jste věděl o mně? Jak jste to poznal?“
Ukázal na proužek kůže a řetízek, které byly kolem jejího krku sotva viditelné. „Amulety, které schováváš za šaty. Kdo ti je dal?“
Zaváhala a několik kousků skládačky se zdráhavě začalo přesouvat na své místo.
„Můj otec, nebo tak mi to aspoň řekli. Nechal mi také zbroj a meč. Pokud to ale byl opravdu upír, proč mě stvořil a nechal mi zbraně, abych mohla ničit ty, ke kterým sám patřil?“
Welstiel impulzivně natáhl ruku, pak se ale zastavil. Možná že vycítil žal, který ji naplňoval. „Posaď se,“ řekl.
Nepohnula se.
„Někteří upíři si svoji existenci užívají. Vítají ji,“ řekl. „Existují ale jiní, kteří byli stvořeni proti své vůli. Věřím, že je možné, aby jeden upír nenáviděl ostatní.“
Zdálo se, že je upřímný, a Magiera nevěděla, jestli má být vděčná, nebo toho litovat. Celý život strávila tím, že se snažila co nejpečlivěji vymazat minulost. V jejích vzpomínkách bylo jenom málo věcí, které by si chtěla pamatovat. Otec ji opustil a matka byla mrtvá. Oba z jejího života odešli, ještě než byla dost velká na to, aby si aspoň pamatovala jejich tváře. Někdy dokonce záviděla Leesilovi, protože věděl, kdo je a kdo jsou jeho rodiče, i když o nich nerad mluvil. A teď byl tento arogantní šílenec přesvědčený, že je potomkem stejné zrůdy, jako byly ty, které se od chvíle, co dorazila do tohoto města, pokoušela zničit.
Nechtěla tyto myšlenky sdílet s Welstielem, zdálo se ale, že toho o ní ví víc než kdokoli jiný. Pokud měl alespoň zčásti pravdu, znamenalo to, že její otec ještě stále někde na tomto světě… existuje.
„Myslíte si, že můj otec byl proměněn proti své vůli a že zplodil mě, abych se stala nějakou zbraní?“
„Je to možné.“
„Ale proč mě tedy opustil? Nechal mě ve vesnici s pověrčivými rolníky, kteří mě už od pohledu nenáviděli.“ Nikdy neplakala, nikdy v životě neplakala, hlas se jí ale zlomil. „Proč by to dělal?“
„Já nevím,“ odvětil Welstiel. „Možná proto, abys zesílila.“
Studovala jeho tvář a inteligenci v jeho očích. „Odkud tyto věci víte? Povězte mi to, prosím.“
Zaváhal. „Studuji a pozoruji a procestoval jsem už spoustu míst. Zaslechl jsem, že do Miisky míří lovec nemrtvých a musel jsem ho vidět na vlastní oči. Jakmile jsem tě poprvé spatřil, věděl jsem to. Pamatuješ? Byla jsi v hostinci a na sobě jsi měla tytéž šaty, byly ale v mnohem lepším stavu než teď. Schovala jsi přede mnou své amulety.“
„Ano,“ řekla. „Pamatuju si.“
„Posaď se.“ Ukázal na konec malé postele.
Tentokrát jej poslechla. Opět ukázal na límec jejích šatů.
„Už jsi přišla na to, jak fungují?“ zeptal se.
Pohlédla dolů, ale amulety ze šatů nevytáhla.
„Nejsem si jistá. Zdá se, že když jsem v blízkosti upíra, topaz začne zářit.“
Přikývl. „Ano, funguje jako poplašný systém, stejně jako váš pes. Vycítí přítomnost negativní existence. Amulet s kostí je jiný. Četl jsem o nich, tvůj je ale první, který jsem kdy viděl. Nemrtví, kteří pijí krev, se ve skutečnosti krmí životní energií. Jsou prázdnou nádobou, která se musí neustále doplňovat. Jsou negativní životní energií, jestli to chceš brát takto. Když konzumují život, udržují tím svoji existenci a rychleji se také léčí.“
„Ty jsi ale stále živá bytost,“ pokračoval. „Tato kost byla očarována tak, že při kontaktu se živým stvořením umožní smrtelníkovi rovněž absorbovat životní energii a využít ji stejným způsobem, jako ji využívají Vznešení mrtví. Jediné žijící stvoření, které dokáže konzumovat krev způsobem, jakým jsi to udělala ty je dhampir. Amulet způsobí, že se tento akt stane něčím víc než jen pitím krve; promění pití v přímou konzumaci životní energie.“

„Odkud by mohla taková věc pocházet?“ zeptala se.
Zamračil se. „Říkala jsi, že ti amulety zanechal otec. Neznám všechny odpovědi. Pokud bych ale měl tvé schopnosti, neztrácel bych čas povídáním se mnou. Připravoval bych se na boj.“
„Pokaždé, když bojuju s Rashedem, prohraju. Jak můžu vyhrát?“ zeptala se.
„Nebojuj sama se sebou. Staň se jednou z nich. Bojí se tě, protože můžeš použít jejich sílu proti nim. Bojuj bez svědomí nebo morálky. Použij každý ze svých darů.“
Neporadil jí to, co chtěla slyšet. A náhle se na něj pro jeho upřímnost rozzlobila, jako by jí vztek na posla špatných zpráv mohl přinést útěchu. Věděla, že by ho neměla vinit. Bylo pro ni ale obtížné být s ním nyní v jedné místnosti. Vstala a vydala se ke dveřím.
„Už se neuvidíme,“ řekla. „Po dnešní noci k tomu nebude důvod.“

19. kapitola

Teď, když na sobě měla krátké černé kalhoty, bílou košili a pohodlně padnoucí vestu, které dostala od Loniho, se Magiera pohybovala mnohem snadněji, než když byla oblečená do těžké sukně. Loni jí dokonce nabídl, že zavolá služku, aby ji učesala vlasy a stáhla jí je na temeni koženým páskem do dlouhého copu. Vděčně nabídku přijala. Zjistila, že tento účes je mnohem pohodlnější než cop.
Loniho nabídka nepřišla ze známosti. Byl to spíš příspěvek k tomu, o čem věděl nebo alespoň tušil, že dělá pro jejich město - byl to spíš čin spojence než přítele. Poté, co se oblékla, chtěla si amulety opět schovat za košili. Pak se ale zastavila a nechala je viset všem na očích. Možná že by ji topaz mohl varovat.
Těsně po západu slunce se Magiera vydala domů ulicemi Miisky. Její zbroj na ni čekala ve Lvounovi, jinak se ale cítila připravená na cokoli, co by mohlo přijít.
Jednoho dne se vypořádá s tím, co leželo v její minulosti a co tak dlouho ignorovala.
V každém okně, které minula, visely hrozny česneku. Jak často v minulosti procházela vesnicí, jejíž okna byla ozdobená čerstvými hlavičkami česneku?
Hledala spásu nebo odpuštění? A od koho? Proč ji nikdy nenapadlo utéct, jak jí to navrhl Leesil?
Ulice byla prázdná a opuštěná. Během let cestování s Leesilem byly ulice vesnic a měst těsně předtím, než předvedli své „představení“, vždy opuštěné. Ti, kteří nemínili bojovat, ale otevřeně věřili hrozbě, která je ohrožovala, se nyní schovávali ve svých domovech. Neměla jim to za zlé. Když dorazila ke Lvounovi, obešla ho a přistoupila zezadu ke kuchyňským dveřím. Byly pootevřené a Magieře se naskytl bizarní pohled.
Na kuchyňském stole leželo Brendenovo čistě umyté tělo. Byl oblečený do zelené tuniky, tmavých krátkých kalhot a naleštěných bot. Límec tuniky zakrýval hrdlo. U jednoho konce stolu seděl na židli Leesil a namáčel šípy do velkého vědra hnědé vody. Pohyboval se pomalu, jako by mu i ta nejmenší námaha způsobovala bolest. Obvazy kolem žeber měl uvolněné.
„Měl bys být v posteli,“ promluvila k němu od dveří.
Podařilo se mu usmát se. „O tom se s tebou nebudu hádat, čeká nás ale dlouhá noc.“
Vstoupila dovnitř a zastavila se u stolu. Pohlédla dolů na Brendenovy zavřené oči.
„Vypadá to, jako by spal,“ řekla. „Jako by strouhal brambory na večírek a natáhl se na stůl, aby si na chvíli zdříml.“
Neměla čas, aby Brendena oplakala, bledá kůže a věčný spánek se ale nedaly pominout.
„Já vím,“ odvětil Leesil. „Byl to strašidelný obrázek. Pracoval tady se mnou aspoň tucet lidí. Pokoušel jsem se ignorovat, jak tam tak leží, pak jsem ale musel poslat lidi na jejich místa a nějakou dobu jsem tady s ním byl sám. Já s ním dokonce mluvil a napomínal ho za to, že místo práce spí. Zní to šíleně, že?“
Magiera se dotkla Brendenova ztuhlého ramene. „Ne, nezní. Nikdy jsem mu nepoděkovala za to, že mě vynesl ven z tunelů.“
„Neočekával díky - ne od nás.“
Všechny hrnce a pánve byly rozestavěné kolem, některé plné česnekové vody, jiné prázdné.
Povzdechla si. „Musím si jít pro zbroj. Jsme připraveni?“

„Ano, myslím, že ano. Ach, ve stáji v ulici kousek odsud byl pod podlahou ukrytý sklep. Odvedl jsem tam Rose a ostatní děti… tolik, kolik se jich tam jenom vešlo."
„Dobře. Kde budeš ty?"
„S Karlinem a našimi rádoby lukostřelci. Až boj začne, budou potřebovat vedení."
Magiera zamrkala. „Leesile, můžeš sotva chodit."
„Budu v pořádku. Caleb mě přinutil žvýkat nějakou hnusně páchnoucí kůru, která umrtvuje bolest. Chutnala hůř, než smrděla. Musím zvládnout jen několik následujících hodin."
Všechny instinkty jí říkaly, že by ho měla sledovat a zezadu praštit přes hlavu. Mohla by ho schovat pod stájí s Rose. Měl ale pravdu. Ostatní budou potřebovat vedení a někoho s jasnou myslí, kdo by je udržel pohromadě. Polovina z nich pravděpodobně uteče, sotva zahlédnou Rasheda.
Leesil byl tak klidný a dokázal se vyrovnat s tolika věcmi.
„Buď opatrný," řekla mu jednoduše.
„Ty taky."

Když se Rashed probral, smysly mu napověděly, že západ slunce už dávno minul. Podlaha trupu lodi byla velmi tvrdá. Obrátil se, a když se zvedl, zjistil, že je sám.
„Teesho?" Vyškrábal se na nohy. Okamžitě byl vzhůru. „Teesho?" zavolal hlasitěji.
Když se protáhl padacími dveřmi na palubu lodi, vyslal své myšlenky ve snaze najít nějakou známku její přítomnosti. V minulosti nebyl nikdy schopný vycítit přítomnost jiného upíra než svého bratra Parka, stejně se o to ale pokusil. Odpovědí mu bylo jen pulzování lesního života v pozadí.
Rashed odhodil opatrnost a seskočil z lodi dolů na pláž. „Teesho!" vykřikl hlasitě, aniž by se staral o to, kdo jej uslyší.
„Odešla," zašeptal dutý hlas.
Vedle něj se materializovala tragická postava Edwana. I když si Rashed nemohl pomoct, aby s duchem trochu nesoucítil, nelíbilo se mu, že musí mluvit s Teeshiným mrtvým manželem. Starost ale nyní překonala osobní nechuť.
„Kam?" zeptal se.
„Do města, aby tě bránila." Edwan na něj v otevřené nenávisti zavrčel, ale grimasa vypadala na jeho nakloněné hlavě podivně.
Rashed ucítil bodnutí v hrudi. Napřed ten pocit nerozeznal, neboť jej vzápětí zalila vlna údivu. Když se ale údiv vytratil, poznal, že má strach.
„Proč jsi ji nezastavil?" obořil se na ducha.
„Já? Zastavit ji?" Edwanova průhledná tvář byla prázdná, ale ne pro nedostatek citu, nýbrž kvůli vzteku a nenávisti, které se proměnily v trpký chlad. „Neposlouchá nikoho jiného než tebe, nestará se o nikoho jiného než o tebe. Viděl jsi snad, že by litovala Krysaříkova odchodu?"
Rashed spolkl odseknutí, protože mu ducha bylo najednou líto. Litoval toho, že Corische nechal popravit bezbranného hostinského, tyto pocity byly ale podružné - byly pouhým stínem v porovnání s Teeshiným bezpečím.
„Kam šla?" zeptal se s takovým klidem, jaký jen dokázal předstírat.
Rashed si nepamatoval, že by u Edwana někdy zahlédl výraz tak očividného zoufalství, jaký se mu nyní usadil na tváři. Jeho žluté vlasy vypadaly, jako by se pohybovaly v neviditelném větru, a v hlase zněla úpěnlivá prosba.
„Poslouchej mě. Lovkyně není obyčejná smrtelnice. Rozumíš? Je z poloviny Vznešenou nemrtvou, upírem." Jeho hlas se vytratil. „Teeshu nezajímá pomsta. Prosím, najdi ji a opusťte toto místo. Nikdy jsem tě o nic nežádal a nikdy jsem od tebe nic nečekal. Teď tě ale prosím."
Rashed si založil ruce na hrudi.
„Edwane," řekl a pokoušel se přitom znít co nejtrpělivěji, „já nemůžu. Pokud ji necháme žít, nikdy nebudeme v bezpečí."
„Myslím… že jsem se zmýlil v jejích úmyslech!" vykřikl duch. „Jejím rádcem byl cizinec, který žije ve sklepení Sametové růže. A nyní jste oba dva chyceni v téhle hře na pomstu. Někdo ji pobízel k činu, a naopak ty ses k ní neustále vracel. Každý z vás je slepě přesvědčený, že ten druhý je nepřítel, který chce

vyvolat bitvu. Copak to nevidíš? Najdi Teeshu a odveď ji odsud. Nikdo vás nebude sledovat.“
Rashed se opásal dlouhým mečem, zvedl nezapálenou pochodeň, kterou si noc předtím připravil, a mávl rukou v nezájmu. „Jdi. Jenom mě zdržuješ.“
Jakmile tato slova vyřkl, duchova postava se pomalu roztočila a zkroutila svůj vzhled v záchvatu bezmoci. Rashed si napřed myslel, že se duch o něco pokouší, že chce použít nějakou novou schopnost, o které jim nikdy neřekl. Mlžný vír ale pokračoval a Rashed si uvědomil, že je duch pouze lapený do vlastní zuřivosti a zoufalství.
„Jsi blázen!“ vykřikl Edwan.
Rashed ho nechal být a vyrazil do lesa, opouštěje loď i se všemi nástroji. Temné stromy kolem něj pulzovaly životem. Na okraji lesa se Rashed zastavil, zavřel oči a vyslal svoji mysl. I když Teeshiny psychické schopnosti byly více vyvinuté než jeho, měl několik užitečných dovedností, které užíval jen zřídka. Jeho myšlenky byly nyní plné lovu - nutkání, pach strachu, který provázel stopu kořisti, pocit hladu, když se hon blížil ke konci, a další věci, které lákaly dravce.
K jeho uším dolehl z daleka nějaký zvuk. Byl tak vzdálený a slabý, že by si ho nikdo jiný v tichých nočních zvucích ani nevšiml.
Vlk vydal dlouhé, hrdelní zavytí.
„Děti lovu,“ zašeptal Rashed a soustředil se. „Pojďte.“
* * *
Leesil se opřel o přední stěnu svíčkářova obchodu, který stál přímo naproti hostince. Uvažoval, jak dlouho se ještě udrží na nohou.
Pekař Karlin stál nedaleko a úzkostně se rozhlížel. Leesil se snažil ukrýt svůj fyzický stav, jak nejlépe mohl. Bolest v hrudi a v zádech se už dávno proměnila v tupý protest celého těla. Obával se, že se ho zradí kolena a podlomí se mu, musel ale vydržet.
Magiera byla v hostinci a oblékala si brnění, zatímco on se staral o provedení své části plánu. Byl prostý. Pokud možno vybavili měšťany luky, ve zbytku případů vidlemi a lopatami. Umístil většinu z nich na hlídce uvnitř domů, chatrčí a malých budov kolem Lvouna, neboť příliš mnoho lidí na střechách nebo v ulicích by je prozradilo. Leesil zamýšlel připravit ohňovou past už předem, nakonec ale plán zavrhl, neboť by si jí nepřítel mohl snadno všimnout. Místo toho rozestavěl mezi budovami ženy, ozbrojené suchými kládami, lahvemi s olejem, křemenem a doma vyrobeným troudem. Byly připravené všechno okamžitě podpálit, pokud by bylo potřeba.
Záměrem bylo udržet upíry uvnitř ohrazené části a nedovolit jim utéct, jakmile jednou vstoupí dovnitř. Nevěděl, čeho ještě jsou upíři schopní, doufal ale, že už viděl všechno, co dokážou. Z dětství si pamatoval příběhy o nemrtvých, kteří uměli létat nebo se dokázali proměnit ve velká nebo malá zvířata. Měšťanům o tom ale raději nic neřekl.
Výhodou bylo, že jim čtyři z Ellinwoodových strážných - včetně Dariena - nabídli pomoc. Leesil je umístil ve starém skladišti nedaleko hostince. Dva z nich byli dokonce dobře ozbrojení a vypadali, že dokážou bojovat. Možná že jako Darien ztratili někoho z milovaných nebo je jenom znepokojilo Ellinwoodovo zmizení a hledali nového vůdce. Leesila jejich důvody nezajímaly. Jenom si oddychl, že na jeho straně stál někdo víc než jenom pekaři, tkalci, měšťané a obchodníci.
Zvláštní bylo, že jeho pravou rukou a nejspolehlivějším „vojákem“ byl Karlin. Jeho vynalézavost byla udivující. Bez Karlinovy schopnosti zorganizovat dav vyděšených dělníků a sehnat spoustu nářadí, které jim mohlo posloužit jako zbraně, by si Leesil neporadil. Nyní se oba postavili před hostinec a jen občas zahlédli některého z měšťanů, jak vykukuje z okna.
„Jsou všichni připraveni?“ zeptal se Leesil. Až poté si uvědomil, že se na stejnou věc ptal už dvakrát.
Karlin přikývl a na okamžik Leesilovi připomněl Brendena. I když neměl vousy, solidní, statná postava a věcný přístup mu připadaly povědomé. Staral se také o ostatní a přinesl Leesilovi hrubou, tmavě modrou košili, která zakryla zranění a pomohla mu splynout s nocí. Leesil si schoval vlasy pod dlouhý, černý šál, jehož poslední část si přetáhl přes obličej, takže měl odkryté jenom oči. Pokud by bylo potřeba, mohl splynout s nočními stíny.
„Co když jeden z nich unikne z hostince a Magieře se ho nepodaří zabít?“ zeptal se Karlin. Teď, když byli spolu sami, poprvé projevil pochybnosti.

„Řekl jsem lučištníkům a strážným ve skladišti, aby způsobili tolik škody, kolik jenom dokážou.“ Leesil zvedl ruku, ve které držel sekyru. „Pokud ho třeba jenom omráčí, myslím, že mu dokážu setnout hlavu.“
Karlin sebou trhnul a kousl se do spodního rtu.
„Možná že to zní odporně,“ připustil Leesil, „ale to, co by provedl, kdyby utekl, by bylo mnohem horší.“
„Nezpochybňuju vaše činy,“ odvětil Karlin tiše. „Vy a Magiera máte víc odvahy, než kolik si dokážu představit.“
„A Brenden.“
„Ano,“ řekl pekař a přikývl. „A Brenden.“
Leesil si vzpomněl na dnešní ráno a na svůj návrh, aby si s Magierou našli loď nebo člun a zmizeli. Pokud by se to Karlin dozvěděl, už by na svého společníka tolik chvály nepěl.
„Měli bychom prozatím zůstat z dohledu,“ řekl Leesil. „Všichni ví, co mají dělat. Chci zůstat poblíž hostince. Strážní jsou na straně od moře, a tak my zůstaneme v téhle chatrči od pevniny. Budeme blízko pro případ, že by bylo potřeba.“
Karlin přikývl. Z nějakého důvodu si Leesil vzpomněl na svoji krásnou matku a zelené stromy domoviny. V zimě byly holé a na jaře čerstvě zelené, byly úplně jiné než tyto studené jedle a další jehličnany, které rostly kolem něj nyní. Nikdy si nepředstavoval, že by jednoho dne mohl zemřít při obraně obyvatel malého pobřežního městečka před nemrtvými. Bylo ale možné, že Karlin a tito dělníci neměli s jeho snahou nic společného. Na mysli měl pouze jednu osobu, na které mu skutečně záleželo - tvář s hladkou, bílou kůží, vážným výrazem a hustými černými vlasy, které ve světle zářily rudě.

Teesha nikdy nepřiznala, že poté, co ji Corische proměnil, se u ní zostřily některé smysly. Zostřený čich, jímž neustále vnímala všechny malé a nicotné pachy, které ji obklopovaly, považovala Teesha za nehodný dámy. Když ale vstoupila do města a přibližovala se k Magieřině hostinci, poznala, že město voní jinak. Zasáhl ji pach potu, plný strachu a nervózní únavy. Jak se blížila ke Lvounovi, pach sílil. Jeho síla protiřečila tichosti prázdných ulic.
Vyslala svoji mysl a vstřebala změť myšlenek, které s sebou nesla přítomnost života ve městě.
Mám žízeň.
Kde je máma?
Joshua si ze mě pořád utahuje, protože jsem malá.
Až vyrostu, vezmu si Leesila.
Nesmíme je nechat uniknout, Magiero.
Smrtelníci byli takoví prosťáčci. Pak zachytila záblesk myšlenek, spojených v jeden chumel. Byly vyděšené, ale jednoduché a jasné.
Děti. Kde jsou?
S očima napůl zavřenýma se v nočním vzduchu začala otáčet kolem a hledala jejich původ, jako by chuchvalec myšlenek byl vánkem, který cítila na tváři, a mohla tak zjistit směr, odkud přicházel.
Tiše se pohybovala podél stěn budov a zastavila se, až vlna myšlenek, která ji omývala, zesílila a přiblížila se. Zjistila, že stojí před stájí na jednom konci hlavní cesty v dolní polovině města nedaleko hostince. Na střeše zahlédla dva přikrčené nebo snad sedící dospělé muže. Vycítila jejich napětí a bylo pro ni dost snadné vnuknout jim záchvěv úzkosti. Oba se obrátili k pobřeží, jako by si nebyli jistí, jestli něco slyšeli, nebo ne. Tiše se prosmýkla ulicí ke stěně stáje.
Teesha se na okamžik zastavila a pečlivě třídila jednotlivé myšlenky, až se jí někde uvnitř podařilo identifikovat alespoň deset… ne, dvanáct myslí. Právě se chystala vstoupit dovnitř a vyhledat je, když se zarazila.
Prázdné ulice zaplavené strachem.
Schované děti.
Dva strážní na střeše.
Přichystali na ně ve městě past.
Proklouzla dveřmi stáje dovnitř. Když vstoupila, velký hnědý valach pohodil hlavou a zafrkal. Vstoupila do jeho myšlenek a uklidnila ho.
„Tiše, drahé zvíře,“ zabroukala na koně. „V noci máš spát.“

Valach se utišil a zahrabal na podlaze. Pak zůstal klidně stát a oči se mu začaly pomalu zavírat.
Teesha vycítila, že se jedné z malých holčiček nesmírně stýská po mamince. Když se rozhlédla kolem, jediné, co spatřila, byly dva balíky sena, sláma, hustě rozsypaná po podlaze, několik zlomených vidlí a kůň ve svém stání. Zbývajících pět stání bylo prázdných. Ještě jednou se rozhlédla, pak zůstala bez hnutí stát.
„Muriko," zavolala něžným hlasem. „Kde jsi?"
Po chvilce ticha se ozval hlas: „Mami? Jsem tady dole."
Dole. Schovali je někam dolů.
Dala se do prohledávání podlahy, odhazujíc stranou slámu, jak nejtišeji uměla, až našla padací dveře. Vypadaly solidně a byly pod slámou maskovány vrstvou hlíny, daly se ale snadno otevřít. Když pohlédla dolů, zjistila, že se v prostoru pod stájí krčí hlouček malých dětí. Zvědavě na ni hleděly. Ani jednomu z nich ještě nemohlo být víc než osm let.
Teesha se mile usmála.
„Ahoj," řekla. „Co tady děláte?"
„Schováváme se," odvětil asi šestiletý chlapec se zelenýma očima. „Ty by ses taky měla schovat. Stane se prý něco špatného a my musíme být zticha."
„Ty nejsi zticha," napomenula ho menší holčička po jeho pravici.
Teesha souhlasně přikývla a pak k nim vyslala myšlenku, že tato událost byl jen sen. „Já budu taky moc potichu. A teď mi řekněte: která z vás se chce vdát za Leesila?"
Postavila se hezká, asi pětiletá dívenka. I když její vlasy potřebovaly nutně učesat, smetanově bílá kůže a něžné rysy napovídaly, že z ní jednou vyroste skutečná kráska. I její malinké ruce již byly jemné.
„Já jsem Rose."
Teeshin úsměv se rozšířil. „Poslal mě pro tebe. Pojď se mnou, drahoušku."
Malá Rose k ní bez otázek vyrazila a natáhla ruce. Teesha ji za ně uchopila a vytáhla z díry, kde se s ostatními děti schovávala. Když ji Teesha vynášela ze stáje, cítila jemnost mušelínových šatů a teplo tělíčka pod látkou. Žádný z mužů na střeše je neviděl odcházet.
Tak daleko od centra města byly ulice téměř úplně tmavé. Teesha se míhala temnějšími stíny budov. Mířila zpátky městem a pohybovala se podél pobřeží. Občas zachytila něčí přítomnost nebo strachem naplněné myšlenky osoby, schovávající se nedaleko. A i když je neviděla, stejně jako u stráží na střeše stáje se snadno dokázala dotknout jejich myšlenek a odvést pozornost od své cesty. Rychle se prosmýkla posledním otevřeným prostorem a kolem zadní stěny Lvouna.
Teesha si Rose posadila na bok a objala ji paží kolem pasu.
„Chyť se mě kolem krku, drahoušku," zašeptala. „Vylezeme po stěně budovy a protáhneme se oknem ve tvém pokoji."
„Líbí se mi tvé šaty. Vždycky jsem chtěla červené šaty," odvětila Rose.
„Pak bys měla nějaké mít, ty nejrudější, jaké se jen dají najít. Teď se mě pevně drž kolem krku."
Vylézt po stěně hostince bylo pro Teeshu jednoduchou záležitostí. Pak opatrně sevřela Rose v náruči a vstoupila dovnitř rozbitým oknem v prvním patře.
„Tohle není můj pokoj," poznamenala Rose věcně. „Je Magieřin."
„Opravdu?" odvětila Teesha. „To je pěkné."
Neměla ani ponětí, jak dlouho bude Rashedovi trvat, než se probudí a zahájí útok. Jeho jedinou slabostí byl nepravidelný spánek. Nyní ale na ni začalo působit to, co měla v úmyslu udělat. Odnesla Rose na vzdálenou stranu místnosti a posadila ji na podlahu v místech, kde na ni bylo dobře vidět otevřenými dveřmi pokoje. Pak k ní poklekla.
„Podívej se na mě," řekla.
Oválné hnědé oči se poslušně zvedly k Teeshině tváři - která se okamžitě stáhla do grimasy s ostrými špičáky a zářícíma průzračnýma očima, rozšířenýma hladem.
„Křič," přikázala.
Rose křičela.

S mečem v ruce se Magiera krčila za barovým pultem a vyhlížela ven malou dírou, kterou prorazila do

jeho stěny. Rashed ji asi bude opět chtít zastihnout nahoře, kde by měla méně prostoru pro boj s mečem a kde by mohl lépe využít svoji velikost a sílu. V současné situaci bude muset prohledat celé horní patro, než sejde dolů. Ze své nynější pozice bude Magiera moct bez problémů sledovat jeho pohyb. Pokud by se dostal dost blízko k jejímu úkrytu, možná by byla schopná setnout mu v okamžiku překvapení hlavu.
Chap seděl vedle ní a občas jí čumákem strčil do ruky, jinak byl ale poslušně zticha. Už nepochybovala o ničem podivném nebo neobvyklém, co dělal. Jeho klid jí napovídal, že ještě budou muset nějaký čas počkat.
Pak ale Chap náhle vyskočil na všechny čtyři a tiše zavrčel. Jeho pozornost byla upřená vzhůru.
„Sšš, neprozraď nás," zašeptala Magiera.
Věděla, že je neprozradí, cítila ale potřebu mu to připomenout. Jediné, co museli udělat, bylo počkat, až Rashed skončí s prohledáváním prvního patra a sejde po schodech dolů. Dřevěná prkna pod jejími koleny byly součástí jejího domova, jejího hostince a Magiera je měla v úmyslu bránit. Naklonila se blíž k díře v pultu a pohlédla jí směrem ke schodům.
Když si uvědomila, že se od dřeva poblíž její tváře odráží měkké světlo, pohlédla dolů. Topaz zářil.
Chap téměř soucitně zakňučel a Magiera jej právě chtěla znovu napomenout, aby byl zticha, když z patra zazněl výkřik - vysoký, ženský a vyděšený. Dětský hlas.
Magiera znala ten hlas. Byla to Rose.
Chap vyrazil kolem baru a směrem ke schodům dřív, než dokázala zareagovat, a přinutil ji tím, aby ho následovala.
„Počkej!" přikázala hlasitým šepotem.
Zastavil se. Tiše vrčel a jeho tělo se chvělo.
Magiera počítala s tím, že se s Rashedem setká v otevřeném souboji. Přečetla si jeho myšlenky v jeskyních pod skladištěm. Ať už byl zrůda, nebo ne, vycítila jeho zvrácenou válečnickou čest, která jej přinutí zaútočit samotného. Použil by Rashed dítě jako návnadu? Takový čin by pro něj byl netypický.
Připojila se k Chapovi u paty schodiště.
Rose opět začala křičet a tentokrát nepřestala. Magiera popadla Chapa za kůži na hřbetě.
„Pomalu," řekla. „Dávej dobrý pozor."
Nenáviděla fakt, že se chystá vejít přímo do pasti, neměla ale na výběr. Rose byla v nebezpečí.
Ostražitě se plížili nahoru po schodech, do míst, odkud zněl Rosin křik. S každým krokem se stávalo obtížnější jednoduše nevyrazit na pomoc. Když se Magiera přiblížila k vrcholku schodů, poznala, že křik přichází z jejího vlastního pokoje. Rychle nahlédla jedním okem za roh a opět se stáhla. Dveře byly doširoka otevřené.
„Jdi pro Rose," zašeptala Magiera. „Rozumíš? Já budu bojovat. Ty jdi jenom pro Rose."
Chap vystrčil hlavu za roh, směrem ke dveřím pokoje, pak pohlédl zpět na Magiera a zavrčel.
Magiera vstoupila do chodby. Spatřila Rose, jak sedí na podlaze jejího pokoje a hlasitě pláče. Nevypadalo to, že by byla zraněná, po tvářích se jí ale kutálely slzy a byla tak vyděšená, že Magiera musela bojovat sama se sebou, aby se k ní prostě nerozběhla a nepopadla ji do náruče. Zbytek místnosti, nebo alespoň ta část, kterou viděla, se zdál být prázdný.
„Pojď sem," zašeptala, doufajíc, že Rose bude schopná vyjít ven sama. „Pojď okamžitě ven."
Rose se jen zachvěla a rozplakala se ještě usedavěji.
Magiera opatrně vykročila vpřed. Chap se jí plížil po boku. Když se přiblížila ke dveřím, přitiskla se zády ke stěně po své pravé ruce a začala postupovat podél ní. Do zorného pole jí kolem veřejí vstoupila levá strana pokoje. Natáhla ruku k Chapovi a naznačila mu, aby čekal. Když se ramenem dotkla veřejí, dokázala obhlédnout celou místnost.
Byla prázdná. Rozbitým oknem, kterým Rashed vyskočil ven před několika nocemi, foukal dovnitř vítr. Mírně se uvolnila a natáhla ruku k Rose.
Rosiny oči se obrátily vzhůru.
Magiera ucukla, když se po ní z prostoru nad dveřmi ohnala něčí ruka. Po hrdle ji škrábly nehty, které se ji divoce snažily popadnout, a na zádech jí přistálo tělo. Strhlo ji na jedno koleno. Rosin křik se proměnil v hysterický jekot, který se mísil s Chapovým vrčením.
Ruka, která jí svírala čelist, se ji stále snažila popadnout za krk. Pokud by se jí to podařilo,

pravděpodobně by jí zlomila vaz. V Magieře se vzedmula vlna zuřivosti a síly. Tentokrát ale věděla, že přijde, takže ji nezahltila.
Zvedla se ze svých pokrčených nohou, stáhla hlavu a ramena a vrhla se kupředu. Uprostřed skoku se ale obrátila, takže dopadla na útočníka a sklouzla zády po podlaze. Když narazila na nejbližší sloupek postele, vetřelec byl chycen mezi jejími zády a postelí.
Postel se naklonila a stisk na Magieřině čelisti povolil.
Magiera se ohnala loktem dozadu a zasáhla útočníkovo torzo. Podařilo se jí uvolnit a na všech čtyřech se obrátit. Zvedla před sebe meč.
Stejně jako včera v noci v lese už pouhý pohled na Teeshu způsobil, že Magiera zaváhala. Vše na této jemné bytosti se zdálo jako sen, nereálné. Škrábance na Magieřině krku byly ale skutečné a připomněly jí nebezpečí, ve kterém se nacházela.
Teesha byla okamžitě na nohou. Magiera vyrazila kupředu a přinutila ji ustoupit kolem postele a dál skrz místnost. Magiera se pohnula opačným směrem okolo jedné strany postele. Byla připravena proklát záda této štíhlé ženy, pokud by se pokusila dostat k oknu.
„Teď, Chape!“
Teesha ztuhla, když dovnitř vrazil Chap, chytil do zubů zadní část mušelínových šatů Rose a odtáhl křičící dítě do chodby a z dohledu.
V Teeshiných jemných rysech zazářila skutečná emoce -nenávist.
„Chtěla jsi mi zlomit vaz, když jsem vešla dovnitř?“ zeptala se Magiera. „Vymyslela jsi už nějaký nový plán?“
„Dokážu se pohybovat rychleji než ty. Nedovolím, abys mu znovu ublížila.“
Magiera nechtěně zaváhala. Nekontrolovatelná zuřivost, kterou obyčejně zažívala, když bojovala s těmito stvořeními, se nyní zdála velmi slabá.
Pohlédla na Teeshiny hnědé kudrny, rudé šaty a štíhlý pás. Teesha neměla v ruce meč. Vypadala prostě jako krásná mladá žena. Byla rozzuřená, nepřipadala jí ale jako nějaká zrůda. A i když Magiera znala pravdu, Teeshin vzhled na ni zapůsobil stejně jako její slova. Toto stvoření se snažilo ochránit svého… partnera, společníka… muže?
„Nikdy jsem nechtěla válku,“ řekla Magiera, aniž by si byla jistá proč. „On začal.“
„Rashed? Ne, ty jsi začala jako první.“
„Byl to on a Krysařík, kdo se vloupali do mého domova a zabili Rose babičku.“
„Až poté, co ses skamarádila s kovářem a začala se vyptávat a čenichat kolem místa, kde zemřela jeho sestra. Klidně lži sama sobě, ale ne mně. Šla jsi po nás od chvíle, kdy jsi sem dorazila.“
Magiera se cítila zmatená. Tohle si mysleli? Že sem přišla, aby je zničila?
„Ne, Teesho. Nikdy jsem…“
„Jsi unavená,“ řekla Teesha a tón hlasu se proměnil z ledového vzteku na sladkou útěchu. „Vidím ti to ve tváři. Není divu, po všem, co jsi v posledních několika nocích prožila. Chudáčku.“
V Magieřině mysli se rozvířily pocity tepla a pochopení. „Pro lidi, jako jsi ty, není život jednoduchý,“ řekla a hlas měla plný soucitu. „Ne, je stejně těžký jako náš. Být stále v pohybu a ostražitá, čekat a pozorovat. Posaď se ke mně, svěř se mi. Budu poslouchat. Pochopím tě.“
Kdysi dávno viděla Magiera na stěně jednoho drahého hostince tapisérii mořské nymfy. Obraz byl tak dokonalý, že si pamatovala, jak před ním dlouhou dobu stála a zkoumala každý detail. Portrét se zdál tak živý. Nymfa natahovala ruce na uvítanou, bohaté tmavé vlasy jí spadaly k pasu a několik vlhkých kudrn se jí lepilo na úzké tváře.
Teesha seděla na skále před ní a kapky mořské vody se jí lepily na holou kůži tváří a krku. Měla na sobě rudé šaty? Dala se rozcupovanou dírou v šatech zahlédnout hladká bílá kůže jejího břicha? Oči plné soucitu hleděly na Magieru a natažené paže ji vítaly.
Jediné, co musela udělat, bylo odložit meč a položit hlavu nymfě na rameno. Teesha pochopí. Pokud si pamatovala, nikdo v jejím životě ji neobjal, neutěšil. Žádní přátelé… žádné přátele neměla… ani rodina, dokonce ani teta Bieja.
Leesil. Leesil ji jedné dlouhé noci na cestě objal a utěšoval. Nebo to bylo dvakrát? Opravdu se to stalo?
Magiera udělala krok kupředu a odměnou jí byl vděčný úsměv.

„Řekni mi všechno," zašeptala Teesha. „Postarám se o tebe. Odejmu ti tvoji bolest."
Prsty pohladila Magieru po bradě a pak pohnula rukou vzhůru k jejímu spánku.
V otevřených dveřích zavrčel Chap.
Teeshina pozornost zaletěla na okamžik k psovi.
Nymfa se vytratila z Magieřiných představ. Zůstala pouze žena, zrůda. Teesha. Magiera ustoupila o krok, zvedla paži, ve které držela meč, a vodorovně jí sekla.
Až když Magiera pohlédla na rudě oděné tělo, které nyní ochable leželo na její postelí, pochopila, co se vlastně stalo. Hlava se stále ještě kývala ze strany na stranu na podlaze. Z pahýlu krku kapala na zem a do pocuchaných vlasů temná tekutina. Oči zůstaly doširoka otevřené, ale bledá tvář byla bez výrazu.
Místo triumfu zasáhl Magieru pocit ztráty a lítosti. Po tvářích jí skanuly dvě slzy. Nelitovala ani tak smrti tohoto stvoření jako zániku iluze, kterou Teesha vytvořila v její mysli.
Chap očichal hlavu a pak hluboce a tiše zaštěkal.
„Vezmi Rose zpátky do stáje a ochraňuj děti," přikázala mu Magiera.
Pohlédl na ni a hlubokým zakňučením dal najevo svůj očividný nesouhlas.
„Udělej to!" řekla.
Chap na okamžik zaváhal, pak opustil pokoj.
Magiera zůstala po dlouhou dobu stát uprostřed místnosti. Nakonec uchopila za vlasy Teeshinu hlavu a sešla dolů ze schodů.

20. kapitola

Leesil čekal napjatě uvnitř chatrče, aniž by měl ponětí o tom, že bitva už začala. Budova, uvnitř které se krčil, byla sotva dost veliká pro něj a pro Karlina. Kdysi dávno to musela být kůlna na nářadí. Nyní toto místo obývali jen zlomené hrábě a pavouci.
„Slunce dávno zapadlo," zašeptal Karlin. „Nemělo se už něco stát?"
„Nevím," odvětil Leesil upřímně. „Pokud zjistili, že jsme se na ně připravili, je možné, že nějakou chvíli počkají."
„Lidé se už budou chvět strachy. Jestli to bude trvat ještě dlouho, budou vyčerpaní."
„Přesně tak. A proto, jestli něco tuší, budou čekat."
Leesil právě vyhlížel ven mezerou ve dveřích a doufal, že něco, cokoliv, zahlédne, když zaslechl Rosin výkřik. Zvuk jím projel jako šíp a Leesil bez uvažování vyrazil ven na ulici.
„Rose?" zavolal a zamířil ke stáji dál v ulici.
Ozval se další výkřik a Leesil se zmateně otočil k hostinci. Karlin stál nyní vedle něj.
Městem kolem něj se rozezněly další a další výkřiky.
Obrátil se právě včas, aby zahlédl, jak dva dělníci v panice vyběhli ze svého úkrytu. Vyděšený křik následovalo chňapání a vrčení. Leesil zůstal omráčeně stát. Neměl ani ponětí, co dělat.
Vlci.
Ulicemi běžela dlouhonohá, rozzuřená zvířata a útočila na obyvatele Miisky. Někteří vlci dokonce vráželi okny do domů. Geoffry, Karlinův syn, odrážel ohromnou černou bestii podomácku vyrobeným oštěpem. Leesil upustil sekyru, z Karlinových rukou popadl kuši a vystřelil. Zasáhl vlka do krku.
„Musíme se dostat někam nahoru!" zakřičel.
V ulicích se rozšířil chaos. Jeho jednoduchý, ale dobře promyšlený plán byl zničen. Další a další vlci se objevovali zpoza rohů a divoce vyháněli lidi z úkrytů. Myšlenky na nemrtvé se lidem vytratily z mysli, když se jejich hrůza a zbraně obrátily proti novým cílům.
Tito vlci nebyli vyhladovělá, hubená zvířata. Byli to zdraví vlci z lesů, zdálo se ale, že zešíleli, a útočili na všechno lidské, co se pohnulo. Leesil s Magierou měli nějaké zkušenosti s vlky na otevřených cestách Straviny, ještě nikdy ale neslyšel, že by vlk napadl člověka, aniž by ho hlad nebo nemoc donutily k zoufalému činu. Vlci se vyhýbali místům, kde se usadili lidé. Ale nyní tato černošedá stvoření běhala kolem a divoce napadala náhodné občany. Noční vzduch naplnily výkřiky a chňapání.
„Leesile!" vykřikl Karlin. „Hostinec hoří."

Rashed poslal vlky napřed a rychle je následoval lesem směrem k Miisce. Tentokrát to bude lovkyně, kdo bude překvapený, rozptýlený krveprolitím a Rashed bude ten, na jehož straně budou stát dobře připravení spojenci. I když nepovažoval vlky za komplexní bytosti, dokázali se soustředěně hnát za cílem, který pro ně vytýčil a který tak odpovídal jejich povaze. Jediným obrázkem, který k nim vyslal myslí, jim ukázal jejich úkol, přikázal zaútočit na vše, co se pohnulo, a zabít to. Poslechli.
Když dorazil k okraji města, pokračoval bez zaváhání dál v chůzi. V jedné ruce nesl zapálenou pochodeň, ve druhé meč. Neměl čas a už ani necítil potřebu se schovávat ve stínech.
Když se ozval první výkřik, nepocítil žádné uspokojení. Náhodné násilí bylo odporné a beze cti. I zabít někoho kvůli jeho krvi bylo hloupé, zvyšovalo podezřívavost lidí a zmenšovalo místní zásobu krmiva. Lovkyně se ale schovala mezi měšťany, a proto je nutné odlákat jejich pozornost, aby ji mohl vylákat někam na otevřené místo a skončit jejich konflikt. Lovkyně ho k těmto jatkům přinutila.
Čím víc se blížil k hostinci, tím víc lidí vybíhalo z okolních budov, a to ho mátlo. Jen pár smrtelníků bydlelo poblíž doků nebo v tak jižně položeném místě, kde stál Lvoun. Viděl, jak ze střech budov seskakují ozbrojení muži, buď aby zachránili ty na zemi, nebo aby sami unikli před vlkem, který nějakým způsobem našel cestu k nim nahoru.
Magiera, ta bezpáteřní lovkyně, na ně nastražila past a schovala se za obyčejné měšťany a dělníky. Ta myšlenka jej rozzuřila.
Nikdo si ho ani nevšiml, když kráčel pevným krokem k hostinci. Ve skutečnosti až ve chvíli, kdy měl budovu Lvouna na dohled, se jej vůbec někdo pokusil zastavit. Mladý městský strážný právě mířil přes ulici na vlka, když zahlédl Rasheda a překvapeně sebou trhl. Místo aby vystřelil na vlka, zamířil na Rasheda a vypustil šíp.
V plné síle a koncentraci Vznešený mrtvý šíp prostě chytil ve vzduchu a odhodil ho stranou.
Oči mladého strážného se rozšířily, obrátil se a dal se na útěk.
Rashed jej nepronásledoval. Místo toho došel ke Lvounovi, rozkopl několik volných prken v jeho základech a strčil mezi ně hořící konec pochodně. Dřevo, ze kterého byl hostinec postaven, bylo staré a suché, a tak se snadno rozhořelo. Rychle udělal totéž na každé straně budovy, přičemž si zadní stranu ponechal až nakonec. Pak pochodeň prohodil horním oknem, o kterém věděl, že vede do jejího pokoje. Obešel budovu a zastavil se před hlavním vchodem, aby počkal na Magieru. Byla uvnitř. Po tolika blízkých setkáních dokázal vycítit její přítomnost. Sledoval okna i dveře ve snaze zahlédnout ji.
Zprvu nic nezahlédl. Pak zachytil záblesk pohybu v malém okně nalevo od vchodových dveří. Soustředil se na dveře a okno, vedoucí do výčepní místnosti, jehož jedna okenice byla utržená a ležela na zemi. Magiera se objevila ve větším okně.
Nepřekvapilo ho její náhlé zjevení, spíše vzhled. Vlasy měla stažené dozadu a zbroj vyčištěnou. Výraz obličeje byl klidný. Vypadala čerstvě a odpočatě, ne jako někdo, kdo bojoval noc za nocí. Oheň se šířil a spaloval hostinec, nezdálo se ale, že by to na ni, stejně jako boj v ulicích, nějak zapůsobilo. Proč nevyběhla ven?
Stáli tam a hleděli na sebe. V jedné ruce svírala meč a druhou měla schovanou za zády.
Beze slova zvedla ruku, kterou až doposud držela z dohledu. Skrz záři ohně a tmu uvnitř hostince nedokázal Rashed zprvu rozeznat, co to drží. Na dlouhých, hnědých pramenech se jí v ruce něco houpalo.
Teeshina hlava.

Leesilovo tělo už nefungovalo tak, jak by si přál. Čišelo z něj zoufalství a na kůži jej ve studeném nočním vzduchu chladil pot. Ve snaze odehnat zvířata, která napadala lidi v ulicích, si proklestil cestu vřavou a nyní zjistil, že stojí nedaleko pláže. Doky ležely na sever od něj a hostinec jen kousek na jih. Všechno se zvrhlo ve zmatek. Pak na něj Karlin zakřičel.
Lvoun byl v plamenech.
Mezi ním a hořícím hostincem ležela dvě těla s rozervanými hrdly. Ve svém nynějším stavu by nedokázal Magieře pomoct, i kdyby se mu podařilo k ní dostat. S každým okamžikem pro něj bylo obtížnější udržet se na nohou.

Leesil se zoufale rozhlédl kolem, nespatřil ale nikoho, kdo by mu mohl pomoct oheň uhasit. Z těch několika málo lidí, kteří byli stále na nohou, většina byla na útěku nebo bojovala o život. Měl by se pokusit najít nějaké místo, kam by mohli ustoupit? Pokud ano, kam?
Kolem zadní strany hostince vyrazil Chap. S nohama pokrčenýma pádil co nejrychleji kupředu a ramena i zadní běhy se mu vlnily námahou. V zubech měl sevřený kus látky a snažil se odtáhnout něco po zemi pryč od ohně.
Pokud Chap vyběhl z hostince, pak Magiera byla stále ještě uvnitř. Proč nebyl pes s ní a nepomáhal jí?
„Chape," zavolal Leesil. „Pojď sem, chlapče."
Leesil upustil prázdnou kuši, opřel se o stěnu budovy a snažil se pohnout kupředu.
Chap byl právě asi jednu a půl budovy od hostince, když si všiml Leesila, zastavil se a upustil to, co držel v zubech. Pak začal běhat sem a tam kolem věci, kterou táhl, a hlasitě štěkal. Očividně nechtěl svůj náklad opustit. Když k němu Leesil dorazil, porozuměl jeho chování.
Na zemi ležela napůl v bezvědomí Rose. Proto Chap opustil Magieru.
„To je v pořádku," řekl.
Dřepl si a podepřel se jednou rukou. Rose zvedla hlavu. Její tvář byla zmáčená slzami.
„Leesile!" vykřikla a natáhla k němu ruce.
Dobře. Ať se jí stalo cokoliv, pokud stále mohla mluvit a pohybovat se, pravděpodobně to na ní nezanechalo trvalé následky. Pochyboval o tom, že by se dokázal dostat k Magieře, a měšťanům už nemohl nijak pomoct. Mohl ale zachránit Rose.
Pes zakňučel a olízl mu tvář. Rose se vyškrábala na nohy a pevně ho popadla kolem krku. I její lehká váha mu způsobila ostrou bolest v žebrech a zádech.
„Můžeš jít?" zalapal po dechu. „Nemůžu tě nést."
Na okamžik vypadala zmateně, pak ale chápavě kývla. „Ano, můžu."
„Vezmi mě do stáje, k ostatním dětem," řekl.
Na někoho tak mladého a vyděšeného pochopila velmi rychle. Chytila ho za ruku a vyrazila směrem ke stáji. Šla rychleji, než Leesil dokázal, a tak se ho snažila za sebou táhnout. Chap jim běžel po boku.
Když zahlédl a zaslechl lidi, kteří někde v ulicích bojovali s vlky, nastražil uši. Jak se vzdalovali od hořícího hostince, noc byla čím dál temnější. Leesil ignoroval všechno ostatní kromě nutnosti jít dál. Když dorazili ke stáji, trhnutím otevřel dveře a ztuhnul.
Dva ohromní vlci - jeden špinavě černý a druhý šedý - pobíhali po stáji, čichali a škrábali po podlaze, hledajíce způsob, jak se dostat k tomu, co cítili pod ní. K dětem. Oba zvedli hlavu a dva páry žlutých očí se zaměřily na nově příchozí.
Černý vlk zavrčel a Chap se po něm vrhl. Chlupatá těla se srazila.
„Rose, vylez nahoru na seno!" vykřikl Leesil a rozhlížel se po něčem, co by mohl použít jako zbraň. Všechny vidle a lopaty toho dne už ale odnesli měšťané.
Rose se vyškrábala po hromadě sena, které bylo volně rozsypané kolem dvou na sobě ležících balíků, jak nejvýš dokázala. Chap a černý vlk se zmítali na podlaze jako svíjející se hadi.
Leesil zahlédl, jak šedému vlku zablýskly zuby a napjaly se svaly, pak se dvěma skoky vrhl jeho směrem a zaútočil. Strach a instinkt Leesila přemohly a převzaly kontrolu nad jeho činy.
Jedna ruka mu vystřelila vzhůru ve snaze chránit si hlavu a krk, zatímco druhou trhnul tvrdě směrem dolů. Popruh, který přidržoval dýku kolem zápěstí, se uvolnil a rukojeť mu vklouzla do ruky. Vlkovy zuby se sevřely kolem jeho zvednuté paže.
Když přední tlapy zvířete dopadly na Leesilovu hruď, ucítil, jak se mu zlomená žebra zaryla hlouběji do těla a zbavila ho dechu. Dovolil, aby je vlkova tíha strhla oba k zemi.
Při dopadu mu tělem vystřelil další bolestivý šok.
Stejně plynulým pohybem, kterým kdysi přitiskl Brendena k podlaze hostince, se nyní i s vlkem převrátil, zvedl jeho čelisti vzhůru a přitlačil mu hlavu k zemi. Poslední zbytkem setrvačnosti zarazil dýku hluboko do jednoho vlkova oka.
Ozvalo se prasknutí, jak špička dýky prolomila kost a vnikla do lebky. Chlupaté tělo sebou křečovitě trhlo, pak zůstalo bez hnutí ležet. Leesil se odvalil z vlkova těla a snažil se opět vtáhnout dech do plic.
Chap znovu a znovu útočil zuby a drápy na druhého vlka, točili se a kroužili kolem sebe. Leesil se pokusil

pohnout, pomoct mu, jeho tělo ale nereagovalo. Dýchal krátce a přerývaně a každé nadechnutí jej tolik bolelo, že by raději přestal dýchat úplně.
Děti pod podlahou byly úplně zticha. Díky slepému strachu nebo chytrosti se neprozradily.
Chap popadl svého protivníka za přední tlapu a stiskl čelisti. Hlasité prasknutí a zakňučení ohlásilo konec boje a Leesil na okamžik pocítil hrdost. Chap byl natolik silný, že dokázal zlikvidovat nemrtvé. Obyčejný vlk pro něj neznamenal nic.
Zraněné zvíře vykulhalo na třech nohách ze dveří stáje, jak nejrychleji umělo. Chap nechal vlka jít a dorazil k Leesilovi právě ve chvíli, kdy Rose slezla dolů ze sena.
„Jdi dolů," zašeptal Leesil. „Musíš se schovat k ostatním."
Rose se nepohnula. Nenechá ho o samotě.
„Poslechni mě…" zasyčel vztekle. Než se mu ale podařilo dokončit větu, jeho mysl zachvátila temnota. Upadl do bezvědomí.

Když Magiera zvedla Teeshinu hlavu, předpokládala, že se na Rashedově tváři objeví zuřivost nebo žízeň po pomstě. Plameny mezi nimi rostly a ona doufala, že ho tím přiměje k neuváženému činu.
V jeho křišťálových očích se napřed objevilo absolutní neporozumění - pak hrůza - a nakonec něco mezi strachem a bolestí.
„Teesho?" pohnul rty v otázce, i když Magiera jeho hlas přes hukot ohně neslyšela.
Magierou projel neočekávaný a nechtěný pocit viny, odsunula ho ale stranou.
„Tady jsem," zavolala. Byla rozhodnutá skončit to, co on začal. „Proč sem nejdeš a nevezmeš si moji hlavu?"
Také ji nemohl slyšet, při jejích slovech ale divoce vykřikl a vrazil dovnitř oknem, jehož spodní část povolila při nárazu jeho nohou. Kolem něj se sesypala hořící prkna a Rashed uchopil meč tak pevně, jako by to byla ta jediná věc, na které záleželo.
Magiera stále necítila to, co očekávala. Jeho výkřik byl prosycen bolestí, ne vztekem.
„Zbabělče!" podařilo se mu vykřiknout, pak sekl mečem tak silně, že Magiera upustila Teeshinu hlavu a uskočila, místo aby ránu odrazila. Jeho útok nyní probudil sílu a vztek, po kterých toužila.
U Teeshy dokázala kontrolovat zuřivost i to, jak ovládala její činy, a věřila, že by to dokázala i nyní. Neměla ale zájem ji kontrolovat a dovolila, aby jí pronikla tělem, aby ji přemohla. Ostrost zubů v ústech už nebyla nepříjemným pocitem, nýbrž ji uvítala. Aby ho zničila, stane se jedním z nich.
Výčepní místnost hostince se jí až doposud vždy zdála velká a otevřená. Ale nyní, když ustupovala před Rashedem, měla Magiera pocit, jako by byla chycená v příliš malém prostoru. Vzdálenost mezi nimi byla příliš malá, byl příliš blízko.
Rashed se postavil mezi ni a díru ve stěně a čekal. Nenáviděla ho, protože byl vraždící zrůdou.
Obdivovala ale jeho strategii uprostřed šílenství kolem nich. Nepustí ji ven. Nezáleželo na tom, jestli ji zabije mečem nebo ji přinutí shořet v plamenech. První patro se brzy prolomí.
Jestli tohle byl jeho plán, tak jen ať se o to pokusí. Tentokrát to byla ona, kdo zaútočil.
Ocel narazila na ocel a Magiera zapomněla na Rashedův žal, když spatřil Teeshinu useknutou hlavu.
Každý jeho pohyb jí připadal známý, jako by dokázala vycítit, co má úmyslu, ještě než to udělal. Oba se rozmáchli, odrazili ránu a opět rozmáchli. Někde hluboko v myšlenkách zaslechla šepot, který ji varoval, že jestli z hostince brzy neutečou, oba uhoří. Záleželo na tom? Nezdálo se, že by to Rasheda zajímalo.
Ne, jediné co zajímalo ji, bylo useknout Rashedovi hlavu.
Pekelné horko kolem nich ji dusilo a plameny byly čím dál žhavější a vyšší. Jak se snažila popadnout dech, jeho meč ji téměř zasáhl do ramene. Trhl mečem nahoru, a zatímco se snažil zasáhnout ji do hlavy, úplně se odkryl. Místo aby provedla rozumný, obranný manévr, pohnula se kupředu a zamířila mu na břicho.
„Vy blázni!" zaječel někdo.
Neočekávaný výkřik je překvapil, takže oba minuli. I skrz dým a oheň zahlédla Magiera hrozivý obrázek, který rozptýlil její touhu po krvi.
Nad Teeshinou hlavou se vznášel duch téměř bezhlavého muže. Z nakloněné hlavy mu visely dlouhé, žluté vlasy. Magiera byla přesvědčená, že už ji nic nemůže šokovat, ale i v zuřivosti, která ji ovládala,

přitahovaly živé barvy jeho otevřeného hrdla její pozornost. Plameny probleskovaly skrz průsvitné tělo.
„Vy blázni!“ zopakoval. Z jeho tváře vyzařovala všechna zuřivost a jedovatost, kterou očekávala od Rasheda.
„Vypadni, Edwane,“ zakřičel na něj Rashed přes hukot plamenů. „Pomsta je mimo tvé schopnosti.“
„Pomsta?“ odvětil duch nevěřícně. „Ty jsi ji zavraždil. Ty a tvá hrdost. Copak ani jeden z vás nevidí, co se tady děje? Copak tohle některý z vás chtěl?“ Poklekl vedle Teeshiny useknuté hlavy. Jeho tvář plakala bez slz. „Zabila jsi moji Teeshu.“
Magiera se zapotácela. Nic nedávalo smysl. Nic se nezdálo být správné. Horkost uvnitř ní se začala rozplývat a místo toho si začala uvědomovat žár plamenů kolem. Spaloval jí kůži. Ze zbroje se jí na několika místech kouřilo.
Když pohlédla zpět na Rasheda, zahlédla za ním schody vedoucí do prvního patra a uvědomila si, že si vyměnili místa. Stála nyní zády k otvoru v přední zdi, kudy Rashed před několika okamžiky vrazil dovnitř. Magiera začala váhavě ustupovat.
„Ne!“ zakřičel Rashed a v jeho tvrdých, křišťálových očích se odrážely plameny.
Ze stropu se ozval ohlušující praskot. Magieřin pohled zaletěl na okamžik vzhůru. Horní patro se začalo propadat. Touha přežít vyhrála.
Obrátila se a chráníc si jednou paží obličej, vyskočila dírou ve zdi ven. Čerstvý vzduch z otevřené ulice jí naplnil plíce. Magiera se jednou překulila, pak se zvedla a pohlédla do plamenů.
Těžký trám, širší než jeho hruď, přitiskl Rasheda k podlaze. Byl úplně pohlcen plameny, bojoval a snažil se zvednout. Jeho údy se zmítaly jako ohnivé větve ve větru. Přes řev plamenů nic neslyšela. Napadlo ji, jestli vůbec křičí.
Duch poletoval po místnosti a skrz plameny, které požíraly Rasheda. Vypadalo to, že se směje.
Magiera potácivě ustoupila o několik kroků, pak klesla k zemi. Pozorovala Rashedovu zmítající se, hořící postavu, dokud se nepřestal hýbat. Pak se propadlo celé horní patro. Jiskry vyletěly k noční obloze jako tisíce světlušek.
Kromě všech metod, které znala z vesnického folklóru a legend, považovala spálení nemrtvého těla na popel za stejně dobrou metodu jak zničit upíra, jako byla každá jiná.
Kde byla její hliněná nádoba, do které by chytila jeho duši? Kde byli rolníci, aby si oddechli úlevou? Projevila takovou statečnost, když prostě uskočila a pozorovala, jak její nepřítel bojuje o život, uvězněn pod trámem v plamenech. Topaz na amuletu, který jí visel kolem krku, zářil.
Náhle vedle ní zableskla záře jasnější než plameny a hrozivý obrázek muže s useknutou hlavou se zjevil blízko její tváře. Vykřikla a spadla vzad.
„Konec, konec, konec,“ prozpěvovala ta věc, zatímco se vznášela ve vzduchu nad ní. Hlava ducha byla tak blízko, že viděla i tu nejmenší podrobnost. „Konec, konec, konec, konec…“
Jeho zář začala slábnout, až zmizela úplně. Zůstala pouze noc a plameny. Magiera napůl ležela na zemi a cítila se uvnitř otupělá. Stále ale sledovala budovu a hledala jakoukoli stopu po Rashedovi.
V temnotě ale nebylo nic jiného než oheň a dým.

21. kapitola

Když Magiera spatřila, že Leesil otevřel oči, pocítila první záblesk emocí. Ležel vedle ní na ulici na zemi. Levou ruku mu hyzdily čerstvé stopy po zubech; nalézaly se těsně pod rankami, které mu před dvěma nocemi způsobila ona. V obličeji byl bledý, nezdálo se ale, že by dýchal příliš namáhavě. Ve světle pochodně, zabodnuté do země poblíž, dvakrát mrknul.
„Je už ráno?“ zachraptěl.
„Téměř,“ odvětila. „Brzy.“
Leesil se zamračil a Magieře se ulevilo. Podráždění a špatná nálada znamenaly, že bude pravděpodobně v pořádku.
„Jsme naživu?“ zeptal se.
„Ano.“

„Dobře… nikdo by se neměl cítit po smrti takhle bídně.“
Magiera vydechla a uvolnila všechnu úzkost a všechno napětí, o kterém ani netušila, že se v ní nahromadilo. Seděla na zemi a hleděla na trosky toho, co dřív bývalo Lvounem. Díky tomu, že hostinec stál odloučeně od ostatních budov, plameny se nerozšířily.
Když Leesil nabyl víc vědomí, zvedl hlavu, aby se podíval na doutnající zbytky jejich domova. Pak zasténal a zvedl rezignovaně ruce. Když je opět spustil, tvář se mu stáhla bolestí. Přitáhl si zraněnou paži k hrudi.
„Nehýbej se,“ řekla. „Dostala jsem tě sice ven ze stáje, ale myslím, že by ses raději neměl moc pohybovat.“
Zavrtěl se a pokusil se ze sebe stáhnout vlněný plášť, kterým ho přikryla. Jen se mu ale podařilo ho na jedné straně poodhrnout. Magiera přitáhla plášť zpět na místo.
Za stromy na jihu se objevily první paprsky světla a pozlatily několik bílých mraků, které pluly po obloze. Kolem nich lidé stále ošetřovali zraněné nebo jim pomáhali pryč z ulice. Občas nad hlukem zazněl Karlinův hlas, když radil, jak nejlépe ošetřit zranění, nebo rozhodoval o tom, kdo potřebuje být odnesen. Pár vojáků jejich malé armády, kteří nebyli vážné zranění, se mezi sebou tiše bavilo a plácalo se po ramenou.
Magiera měla vlastní zraněné, o které se musela postarat, nebylo toho ale moc, co by mohla Leesilovi nabídnout, kromě času a odpočinku. Jakmile ho dostala ze stáje, položila ho na zem a udržovala v teple. Karlin jí řekl, že z pekárny udělají ošetřovnu. Stejně jako Caleb sice neměl o znalostech léčitelů v Miisce nejlepší mínění, stejně ale poslal své lidi, aby nějakého přivedli.
„Kde jsi mě našla?“ zeptal se Leesil. „Poslední věc, na kterou si pamatuju, je, že jsem zabil vlka.“
„Děti tě očividně zatáhly dolů do úkrytu. Když jsem dorazila, Chap stále ještě seděl na padacích dveřích a hlídal.“ Odmlčela se. „Jsou to hodné děti. Vynalézavé. Tito lidé stojí za to, aby byli zachráněni.“
„Kde je Chap teď?“
„Geoffry vzal Rose do pekárny. Poslala jsem Chapa s nimi.“
„Je Rashed…“
„Je mrtvý.“ Tón jejího hlasu byl mrtvý a prázdný. „Dívala jsem se, jak hoří.“
Nedokázala se ze svého činu radovat, nezdálo se ale, že by si toho Leesil všiml. Pokaždé, když si myslela, že už si Leesil bude moct odpočinout a uzdravit se, objevilo se něco nového a on byl znovu zraněn. Už nikdy víc.
Ta myšlenka ji opět potěšila. Alespoň tato spirála úspěchů a neúspěchů skutečně skončila.
„Nic neproběhlo tak, jak jsem to naplánovala,“ řekla.
Leesil se právě chystal odpovědět, když k nim přistoupil Karlin, aby ho zkontroloval. Byl špinavý a vypadal unaveně, zdálo se ale, že je nezraněn. „Ach, jste vzhůru. To jsem rád. Odneseme vás na nějaké pohodlnější místo, jak nejrychleji to půjde.“
„A co ostatní?“ zeptal se Leesil namáhavě.
„Zemřelo jen pět lidí,“ odvětil Karlin. I přes to, jak svoji odpověď formuloval, bylo v jeho hlase smutku za desetkrát tolik obětí. „Snažím se zařídit vizitace před pohřbem… až jim lidé budou schopni čelit.“
„Brendenovo tělo shořelo s hostincem,“ uvědomil si Leesil. Zdálo se, jako by už dál nebyl schopen uvažovat. „S vlky jsem nepočítal.“
„Nikdo s nimi nepočítal. Není to vaše vina.“ Karlin stáhl obočí. „V okamžiku, kdy se hostinec zhroutil, všichni utekli zpátky do lesa. Rashed nad nimi asi ztratil kontrolu.“
„Máte pravdu,“ potvrdila Magiera tiše.
Leesil se uvolnil a zahleděl se do nebe. „No, vypadá to, že jsem už zase bez domova. Museli jsme tolik bojovat a nakonec jsme ztratili to, za co jsme vlastně bojovali.“
„Opravdu?“ zeptala se Magiera.
Karlin se opět zamračil a jeho kulaté tváře se nakrčily. „Uzdravte se a všechno znovu postavte.“
„Cože?“ Magiera na něj nevěřícně pohlédla. „Jak a čím? Nemáme ani místo, kde bychom mezitím mohli zůstat.“
Karlin poklekl vedle nich a ukázal na doutnající trosky hostince.
„Pozemek je stále váš. A peníze, kterými chtěli obchodníci zaplatit za vaše služby, leží stále ještě u mě na

stole. Koupíte si za ně materiál do začátků. Budeme pracovat po večerech a o víkendech. Některé kamenné věci v kuchyni a krb se možná ani nebudou muset vyměnit. Možná že nám to bude trvat měsíc nebo dva, ale myslím si, že se najde dost lidí, kteří vám budou ochotni pomoct."
Magiera nedokázala odpovědět. Nevypadalo to, že by se Karlin považoval za nesobeckého. Celé rozhodnutí se mu zdálo tak jednoduché a jasné.
„Brendenův dům je nyní prázdný," pokračoval. „Možná že vám to bude ze začátku připadat trochu divné, určitě by ale chtěl, abyste tam zůstali, dokud znovu nepostavíme Lvouna. Měl už připravené zásoby obilí a otopu a zbytek se už nějak obstará."
Podle jeho slov by člověk řekl, že Magieřina a Leesilova situace není ničím neobvyklým a stačí jenom trocha plánování a detailů a všechno se vyřeší. Magiera si tím tak jistá nebyla.
Pohlédla dolů na svého partnera. Jeho jantarové oči byly stále upřeny na nebe. Ruce se mu jemně chvěly. Opatrně se dotkla jeho ramena, aby opět upoutala jeho pozornost.
„Co si o tom myslíš?" zeptala se.
Jednou mlčky přikývl.
„Tak tedy domluveno," řekl Karlin a postavil se. „Ach, tady jsou Caleb a Darien s dveřmi."
Jeho slova Magieru zmátla, a tak pohlédla k místu, kde Caleb se strážným Darienem právě zvedali rybáře s krvácejícím stehnem na dveře, které používali jako nosítka.
„Pošlu je, aby jako dalšího odnesli Leesila," řekl Karlin. „Nechceme, aby si ještě víc poranil žebra."
Statný pekař se pak energicky vydal pryč a po cestě vykřikoval instrukce. Na Magieru zaútočil dým, stoupající z uhlíků, a slaná vůně moře. Pohlédla dolů na Leesila.
„Hned budu zpátky," řekla a vstala.
Opustila svého partnera a vydala se k troskám Lvouna. Vstoupila do černého, stále ještě trochu doutnajícího popela a ucítila teplo, které jí proniklo podrážkami bot. Vytáhla meč a začala se jím přehrabovat v troskách, dokud nezacinkal o něco v popelu. Odmetla popel, aby odkryla Rashedův dlouhý meč, a použila vlastní čepel k tomu, aby jej zvedla ze země.
Vyhodila ho na otevřené prostranství a vyšla za ním ven. Stále nedokázala cítit triumf nad svým vítězstvím. Popel z Teeshina a Rashedova těla se smísil s popelem jejího domova.
Od moře zavanul studený vítr a naplnil jí plíce svou čerstvostí. Pozorovala, jak za vířil a odnesl s sebou obláčky popela. Toto místo, toto město bylo nyní jejich domovem. Alespoň tím si mohla být jistá. A Leesil byl naživu, aby se s ní o to mohl podělit. Za pár dnů smrtelníci odklidí poslední pozůstatky a vybudují nový dům na Rashedově a Teeshině hrobě.
Pohlédla na Leesila. Otočil hlavu na jednu stranu a upřeně ji pozoroval.
„Nech si ten meč," řekl. „Pověs ho nad nový krb."
„Jako trofej?" zeptala se.
„Jako připomínku. Udělali jsme tady něco dobrého - něco skutečného. To přece víš, ne?"
Kdy Leesil tak zmoudřel?
„Asi nebudu při výstavbě zrovna velkou pomocí. Sotva jsem dokázala předstírat, že vím, jak vést hostinec," řekla. „Co budu celý další měsíc dělat?"
Leesil povytáhl úzké obočí. „Můžeš si zahrát na moji ošetřovatelku. Není to špatná práce."
„Sklapni."
Otočila se, jako by se chtěla dál přehrabovat v popelu, a ukryla malý úsměv, který se jí nepodařilo potlačit. Ne, vůbec by to nebyla špatná práce.

Epilog

P

říštího dne pozdě v noci seděl Welstiel Massing ve tmě na svém hnědém valachovi na začátku dlouhé pobřežní cesty vedoucí do Belaski. Kůň se chvěl a vyhýbal se jeho dotyku, vždy ale uposlechl jeho příkazů. Otočil se, aby naposledy pohlédl na ospalé město. Všechno, co potřeboval, měl sbaleno v sedlových brašnách.
Nelitoval toho, že musí odejít, neboť zde nenavázal žádné svazky, které by musel přetrhat. Jeho práce

byla hotová. V tomto místě zašla Magiera tak daleko, kam až ji jen na cestě, kterou pro ni vyvolil, mohl dovést. Jakmile jej bankéř v Bele informoval, že má Magiera v úmyslu koupit si hostinec, bylo velmi jednoduché uvést věci do pohybu. Měl dost času na to, aby se seznámil s Dunctionem, majitelem Lvouna, odstranil ho a tiše Magieře v zákulisí napomohl při vlastní koupi. Bankéř byl vděčný za svoji provizi a hladký průběh transakce.
Poštvat Rasheda a Magieru proti sobě bylo stejně jednoduché. Dhampir a upír - z toho, co se o nich za ta léta dozvěděl, bylo jejich přirozeným instinktem jít si po krku. Jediné, co musel udělat, bylo postupně ji přimět, aby si uvědomila, kým je.
Miiska byla nyní očištěna a Magieřino podvědomí probuzeno. Tohle místo mu už nemohlo v ničem posloužit. Další krok v jejím vývoji musel být pečlivě naplánován. Stále ještě měla před sebou dlouhou cestu, než mu bude skutečně užitečná.
„Dokud se opět nesejdeme, Magiero," zašeptal.
Otočil koně a vydal se na cestu po temné silnici.